

PRIVILEGII

CAPITOLUL 1

David Edward Gabriel Hayworth, al șaptelea duce de Roxburgh, totodată al șaselea marchiz de Dorth și optulea conte de Tempest, mătura cu priviri absente peisajul înghețat al Scoției, în timp ce mintea îi lucra febril în privința reinvestirii unor profituri substanțiale pe care le obținuse în urma unor afaceri finalizate de curând în Edinburgh.

Averea considerabilă aproape i se dublase în urma inspirației strălucite pe care o avusese cu trei ani în urmă, când se hazardase să investească mai mult de jumătate din valoarea proprietăților sale într-un șantier naval în pragul falimentului și într-o fabrică de armament greu, și aceea pe ducă. Readaptase întreaga tehnologie de construire a vaselor de luptă, proiectând mai mult nave cu caracter comercial și de lux, iar fabrica de armament producea la ora actuală pistoale de mare finețe, destinate exclusiv gusturilor și pretențiilor celor care doreau arme elegante, eficiente și foarte ușor de mânuit.

Gândurile în care se cufundase îi fură alungate imediat de grandioasa construcție ce se zărea în partea dreaptă, la poalele unui deal împădurit, și David îndepărtă perdelele trăsorii pentru o a putea studia cu atenție.

Părea foarte veche, judecând după aspectul oarecum medieval, și David bănuia că acel edificiu fusese cândva inima unei cetăți înconjurată de ziduri de apărare și creneluri, dărmate și înlocuite cu un gard și două porți înalte din fier, împodobite cu un blazon indescifrabil de la acea distanță.

În spatele castelului se profila linia ondulată a colinelor acoperite de pădure amestecată și, mai încolo, piscurile zdrențuite ale unor munți de pe care zăpada nu se topise încă.

Peisajul era uluitor, de o frumusețe ireală și impresionantă. Era puțin uimit că nu-l mai observase până acum, cu atât mai mult cu cât străbătea aceste drumuri de peste trei ani, și se trezi cuprins de curiozitate.

— Al cui este? se răsuca el spre bărbatul care stătea în dreapta

lui.

Jonathan Stamford, al patrulea marchiz de Stamford și unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, se aplecă ușor în față și aruncă o privire scurtă spre edificiul măreț.

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că aparține marchizului de Cavinghton, rosti el cu indiferență. L-am auzit de câteva ori lăudându-se că ar avea la graniță, pe lângă Kelso, o proprietate încântătoare și cred, dacă nu mă înșel, că tocmai am trecut pe lângă castelul Floors.

— Interesant, comentă David, lăsând perdeleța să cadă cu un aer gânditor.

Se lăsă pe spate și aruncă o privire spre tânăra contesă de Hamilton, care se trezise din toropeală din cauza glasurilor lor.

Era fascinantă, acesta era cuvântul potrivit pentru a o descrie pe frumoasa blondă care-i era amantă. Avea ochii mari, de un albastru-violet, gură expresivă, sprâncene arcuite delicat și un nas mic și în vânt. Rochia din mătase bleu se asorta cu nuanța senină a ochilor ei tiviți cu gene lungi și în acest moment arăta teribil de ademenitoare, cu pleapele grele de somn, cu gura ușor bosumflată și obraji colorați într-o nuanță sîdefie de roz.

Diane îl privi molatec, surâse ușor, apoi se întinse și îndepărtă perdelețele de dantelă fină pentru a arunca o privire spre obiectul discuției celor doi gentlemen. Decolteul ei se etală generos prin fața ochilor lui David, expunând cu nonșalanță priveliștea unor rotunjimi îmbietoare. Ochii ei se opriră asupra edificiului care se micșora și clipi extaziată.

— Oh! exclamă ea, profund uimită.

David îi analiză expresia chipului și un zâmbet leneș îi curbă buzele senzuale.

— Îți place? o întreabă el, fixând-o amuzat.

— Înălțimea Voastră, dar este... este magnific! Își apăsă ea o mână în dreptul inimii, scuturându-și buclele aurii într-un fel extrem de seducător.

— Un lucru care v-ar putea merita pe deplin frumusețea, milady, rosti el cu un zâmbet galant.

Diane roși de plăcere la complimentul ce ascundea o dulce și extrem de costisitoare făgăduială, Stamford aruncă o privire ironică spre prietenul său, înghițindu-și orice comentariu, iar acesta din urmă

își încrucișă brațele pe piept într-o atitudine de calm indiferent.

Niciunul nu ar fi putut bănui vreodată în ce condiții avea să intre tânărul duce de Roxburgh în posesia acelei minunate proprietăți.

William Dellany, al optulea marchiz de Cavinghton, privi spre tânărul și chipeșul bărbat din fața lui cu un aer complet șocat. Suma ce i se oferea pentru castelul Floors era fabuloasă. O avere impresionabilă. Irezistibilă, fără doar și poate.

Negăsindu-și cuvintele, marchizul înghiți convulsiv și reuși într-un târziu să articuleze consternat:

— De ce doriți acel domeniu, Excelența Voastră?!... Adică, este foarte de departe de Londra și...

— Într-adevăr, admise David cu un surâs inexpressiv, fără cea mai mică intenție de a satisface curiozitatea marchizului cu privire la motivul de neînțeleas al alegerii sale.

— Mă tem că voi fi nevoit să vă refuz, murmură bătrânul scoțian, după câteva clipe de tăcere. Această proprietate nu este de vânzare.

David îl privi lung, analizându-i ținuta ponosită, chipul plin de riduri adânci, ochii miopi, și trase doar o singură concluzie: marchizul îi intuise dorința de a obține domeniul cu orice preț și se lăcomea la bani.

Ascunzându-și dezgustul și disprețul, David formulă o altă ofertă, gândindu-se dacă domeniul acela situat la mama naibii merita atâta amar de bani și efort din partea lui, mai ales că nu-l atrăgea neapărat ideea de a avea un castel în Scoția din moment ce deținea acolo o altă proprietate, la fel de încântătoare, lângă Mallaig, chiar în zona lacurilor.

— Alteță, bâigui slab marchizul, nu banii sunt problema în acest context. Situația este mult mai delicată!... Eu sunt un om bătrân, care nu mai are mult de trăit, și chiar mi-aș dori să-mi petrec ultimele clipe fără grija lor. Pe de altă parte, castelul îmi înghite fonduri de care nu dispun și... În fine, își înecă el amărăciunea sub o notă de duioșie, am un singur copil, care adoră acele pământuri...

— Sunt sigur că viitorul marchiz de Cavinghton o să fie dispus să se despartă de el îndată ce va auzi suma oferită, insistă ducele, începând să-și piardă răbdarea.

— Excelență, îl întrerupse marchizul pe un ton smerit, am o

fiică, nu un fiu. Nu pot să-i frâng inima vânzându-i căminul, chiar dacă asta presupune o intrare în societate și un trai lipsit de griji.

David se văzu nevoit să tacă. Fața scoțianului se luminase când pomenise de acea copilă care, după cele afirmate, încă nu-și făcuse debutul în lumea bună, fiind izolată pe acel domeniu. Își exprimă părerea cu voce tare și marchizul îi confirmă adevărul printr-o clătinare nedumerită a capului.

— Katherine a refuzat să părăsească Floors pentru a-și face debutul la Londra. Excelența Sa, domnul duce de York, cu care sunt în strânse relații de prietenie, se lăudă el trufaș, i-ar fi asigurat acest lucru, dacă ea și l-ar fi dorit...

— Și așa putea să știu de ce fiica dumatăle refuză acest lucru? Îl chestionează David cu un aer plictisit, părăndu-i-se complet absurd faptul că acest bătrân decrepit s-ar fi putut număra printre cei care frecventau anturajul selectiv al unuia dintre cei mai puternici și mai influenți nobili din Anglia, chiar dacă posedea un titlu nobiliar și un castel vechi de peste patru sute de ani.

— Excelență, fiica mea consideră că nu este făcută pentru viața de societate și preferă traiul tihnit din Scoția, răspunse bătrânul cu un soi de amărăciune în glas. În fața tuturor implorărilor, a străduințelor și a amenințărilor mele, cât și a excelenței sale, a rămas neînduplecată. Este o copilă visătoare și un pic cam nesăbuită, care...

David realizează că-și pierde vremea stând de vorbă cu acel bătrân încăpățânat și ramolit, și-și pregătește retragerea, înăbușindu-și dezgustul față de propria-i naivitate, aceea de a fi crezut, fie și măcar o clipă, că suma oferită pentru castelul Floors i-ar fi putut fi refuzată.

Jocul se anunța la fel de plictisitor, deși sumele pariate erau destul de ridicate.

David privi spre John, care își studia cărțile cu un aer aparent nepăsător, dar el îl cunoștea prea bine ca să știe după acea cută aproape neobservată din colțul gurii că ori avea o mână proastă, ori nu era ceva spectaculos.

David jubilă în sinea lui când privi spre ceilalți cinci jucători, gândindu-se la faptul că cei trei regi din mâna sa, secondai de o pereche de ași, reprezentau o suită imbatabilă și că mica avere strânsă pe mijlocul mesei avea să-i intre în buzunare ca bani de cheltuială. Probabil că avea să-i cumpere Dianei acel colier de diamante...

— Are cineva o foaie de hârtie? se interesă marchizul de Cavinghton peste umăr, privind spre lordul Denton, distinsul duce de York, care stătea în picioare în spatele lui și părea a urmări jocul cu un aer vag interesat.

David ridică ochii și măsură surprins grămada de bancnote din fața marchizului. Scoțianul câștigase suficient pentru a-și face retragerea de la masă și a ceda locul unui alt gentleman sau de a continua la fel ca și până atunci, dar se părea că avea ceva valoros în mâini dacă dorea o foaie de hârtie și nu miza cu lichidități.

O coală apărui peste umărul marchizului, iar acesta o luă cu un aer bine dispus, dimpreună cu o călimară și o pană. În tăcerea ce se suprapuse peste pătura cenușie a fumului dens de țigară, începu să redacteze ceva, stârnind agitație printre jucători.

— Domnule, se auzi vocea ușor frustrată a lui Stamford, țineți jocul pe loc!

Bătrânul își ridică fruntea ridată și-i aruncă o privire scurtă, adresându-i un zâmbet de o politețe exagerată.

— Înălțimea Voastră, nu doresc decât să aduc o mică însuflețire acestui joc, rosti el fără grabă. În seara asta, simt că norocul îmi va surâde. Voi pune la bătaie domeniul meu din Kelso, cu... cu toate bogățiile ce se găsesc pe tot cuprinsul său, adăugă cu o sclipire șireată în ochi.

Un murmur străbătu mulțimea și alți bărbați de la celelalte mese își întrerupseră jocul, venind să-l asiste pe cel în cauză.

Una era să pariezi pe bani și alta pe proprietăți și imobile!

David încercă să-și dea seama de ce bătrânul devenise nebun dintr-odată și dorea să mizeze la acel joc ceva ce nu dorise să vândă pe o sumă exorbitantă cu aproape trei săptămâni în urmă.

— Prea bine, murmură domnul Dellany, suflând peste cerneala proaspătă și vânturând bucata de hârtie cu un zâmbet calm. Sunteți cu toții martori ai acestei mize irezistibile și sunt convins că onoarea îl va obliga pe fiecare din cei implicați să respecte întocmai condițiile impuse în acest act. Unii dintre domniile voastre poate vor considera că nu-și pot permite luxul de a continua și, în acest caz, retragerea lor începând din acest moment mi s-ar părea echitabilă.

În timp ce marchizul prezenta termenii în care dorea să se desfășoare jocul în continuare, lordul Denton luase bucata de hârtie și o parcursese cu un aer din ce în ce mai șocat, ca la sfârșit să-și ridice

privirile pline de mânie și să tune în culmea indignării:

— Refuz să fac acest act viabil!... Cum poți s-o vinzi pe Katherine ca pe o... ca pe un nimic!? mârâi el printre dinți, săgetându-l pe marchiz cu o privire furibundă.

— Nu vă supărați, Excelență, replică de Cavinghton cu un zâmbet umil, dar fiica mea nu va accepta niciodată să părăsească Scoția de bunăvoie ca să-și găsească un soț potrivit, așa cum bine știți, iar eu doresc s-o văd măritată cu un domn respectabil...

— William, nu așa se rezolvă... unele neînțelegeri! sfârși el într-o șoptă sufocată, stăpânindu-și cu greu enervarea. Este de un prost gust teribil să...

— Ce este rău în dorința unui biet părinte de a-și proteja unicul copil prin străduința de a-i asigura o viață cât mai bună și lipsită de griji? Îl întrerupse bătrânul cu o voce mieroasă, ridicând nepăsător din umeri, cu mâinile desfăcute în lături în mod retoric.

David sesiză mica notă de sarcasm din vocea marchizului și atenția lui spori.

De ce dorea de Cavinghton să-și scoată fiica din anonimat cu forța, și de ce Denton pare atât de potrivnic acestei hotărâri? Nu afirmase marchizul cu câteva săptămâni în urmă că lady Dellany rămăsese neînduplecată în fața insistențelor lor de a părăsi Scoția pentru a-și face debutul la Londra și că ducele de York se oferise el însuși să sponsorizeze intrarea în societate a acelei copile?

Curiozitatea, cât și un sentiment ciudat, nedefinit, îl făcură să se încrunte.

— Pot să văd și eu actul domnului Dellany? se trezi el întinzând mâna spre hârtia care promitea să-i asigure un domeniu înfloritor fără niciun fel de efort financiar.

Lordul Denton îl săgetă cu privirea, adresându-i rugămintea mută de a nu se prinde în această miză absurdă, însă David îl ignoră și, luând distrat bucata de hârtie, o lectură fără grabă.

William Dellany ceda proprietatea sa de lângă Kelso, dimpreună cu mâna fiicei sale, Katherine Elise Deirdre Dellany, cu mențiunea că cel care va câștiga această miză-era trecută data completă și locul desfășurării aceluia joc-urma să devină noul proprietar de la Floors și, dacă nu dorea să se căsătorească cu domnișoara în cauză, atunci se angaja să-i găsească un soț potrivit statutului și rangului ei social. În cazul în care lordul Dellany se dovedea a fi el cel câștigător, atunci

restul participanților la joc erau siliți să-i plătească fiecare câte două mii de lire în aur, iar cel care va avea cea mai mică mână imediat după a sa, se obliga să se însoare cu prețioasa lui fiică, fără a moșteni însă și titlul de stăpân al castelului Floors. Dota domnișoarei era trecută cu câteva zerouri, nici umile dar nici tentante. O zestre mai degrabă... modestă, concluzionă David în sinea lui, cu un zâmbet abia schițat.

Formularea actului era stranie, modul în care marchizul scotea mâna fiicei sale la mezat era de-a dreptul scandalos, dar cum nu exista niciun risc să piardă și interesându-l totuși domeniul cu pricina, luă pana fără pic ezitare și-i muie vârful uzat în călimară.

— Mie mi se pare în regulă, rosti el calm, iscăbindu-și caligrafic numele sub cel al marchizului înainte de a da drumul documentului să facă înconjurul mesei, pentru a fi citit și de către ceilalți participanți la joc.

— William! i se adresă Denton pe un ton scăzut. Domeniul îți aparține, poți să faci ce vrei cu el, nu-mi pasă, dar ea... ea nu merită o asemenea umilință!

— Excelență, replică marchizul pe un ton sarcastic, sunt convins că nu ați vrut să insinuați că oricare dintre acești nobili gentlemen n-ar fi demn de mâna fiicei mele!... În fond, fiecare posedă cel puțin un titlu nobiliar și i-ar putea oferi un statut social respectabil, așa că nu văd de ce s-ar simți jignită în aceste minunate condiții, rânji el, lăsându-și privirile să alunece lent peste chipurile marcate de tinerețe, lux, desfrâu, cumpătare sau maliție ale celor care participau la masa de joc.

Dojana aplicată cu nonșalanță provocă rumoare generală. Aproape niciun gentleman dintre cei prezenți n-ar fi avut îndrăzneala să critice în public pe unul dintre cei mai respectați și mai apreciați nobili ai societății, cu atât mai mult cu cât acesta se bucura de privilegiul de a se număra printre favoriții prințului regent. Un om cu o considerabilă putere politică și cu relații înalte în toate guvernarile europene. Iar ceea ce le produse o și mai mare consternare fu lipsa de reacție a acestuia, care se mulțumi să afișeze un zâmbet încordat, ignorând complet acea remarcă insultătoare.

— Îmi puteți da câteva informații în plus despre această proprietate? se interesă viconte de Essex, ultimul dintre participanți, după ce parcurse scrisul înghesuit și agramat al marchizului de Cavington cu o mare atenție.

— Castelul cuprinde optzeci și patru camere, în afara dependențelor personalului, două livezi, o sută cincizeci de acri de pădure și un lac, îl lămurii marchizul cu un zâmbet amabil. Asta fără a pune la socoteală faptul că o bună bucată din râul Tweed curge pe pământurile moșiei mele. Este o proprietate pentru care mi s-a oferit de curând un sfert de milion de lire, lansă el informația cu un zâmbet fudul, aruncând o privire scurtă spre David, care se foi în scaun.

Deși nu intenționase să atragă atenția asupra lui, tocmai asta se întâmplă, în parte datorită ocheadei pe care i-o aruncase scoțianul, pe de altă parte datorită mișcării sale neinspirate de a se foi în scaun și a zâmbetului degajat pe care-l afișă cu nepăsare, lucruri care întăriră bănuiala celor mai mulți că el era persoana care-i oferise marchizului acea sumă absurdă.

— În acest caz, cred că nu trebuie să mai zăbovim nicio secundă, nu credeți? rosti iute tânărul viconte, mutându-și ochii de la Hayworth spre actul din fața lui și semnându-l cu repeziciune.

Când veni timpul să se arate cărțile, se produse în ordinea următoare: marchizul de Stamford avea trei decari, viconte de Essex full de dame, contele de Northon, un tip proverbial pentru puterea lui de a tăcea ore-n șir, o pereche de nouari, domnul O'Baning, un irlandez foarte bogat și guraliv, mersese la cacealma.

Până la ultimii doi, se părea că de Essex avea să umfle potul. David își aținti privirea verde asupra celui care declanșase acel joc nebunesc și îl văzu golind cupa de șampanie pe care un chelner înalt, solid, pe care nu-l mai văzuse până atunci, i-o adusese și i-o pusese în față. Avea să-i cadă foarte rău la stomac conținutul acela auriu când avea să realizeze cât de nechibzuit fusese, își zise David, amuzat în sinea lui.

— Cred că am mai rămas doar noi doi, milord, surâse strâmb marchizul, adresându-se ducelui de Roxburgh și începând să-și etaleze cărțile una câte una, cu o lentoare care-i făcu pe cei prezenți să-și țină respirația.

Patru, cinci, șase, șapte, toate de treflă. Ultima carte rămase încă ascunsă sub căușul unei palme cu degete deformate de reumatism, în timp ce bărbații prezenți începură să şușotească uluiți.

— Excelență?

David se trezi afurisindu-l pe marchiz în gând. Auzea din toate părțile pariuri murmurate cu privire la câștigător și-l cuprinse un soi

de amețeală, realizând că dacă scoțianul avea culoare, atunci el pierdea... totul!

N-avea de gând să se însoare cu o... cu progenitura acelei creaturi, care stătea în fața lui și rânjea știrb, sfredelindu-l cu ochi mici, strălucind de lăcomie! Dar onoarea avea să-l oblige la asta. Semnase actul, fir-ar să fie, așa că nu avea de ales!

Înghițindu-și valul de fiere care i se ridică în gât, încercând să nu dramatizeze situația și să anticipeze un dezastru inexistent, David își răsfiră cărțile pe masă cu fața în sus în formă de evantai și se lăsă pe spătarul scaunului, împletindu-și degetele în poală cu o nepăsare studiată.

Reacția lui Dellany în fața acelei suite de regi fu complet neașteptată: începu să se învinețească la față, venele i se umflară în dreptul tâmpelor spâne și-și duse mâna spre pieptul din care respirația ieșea horcăită. Se ridică greu, răsturnând scaunul pe care șezuse și alunecă pe podeaua zgâriată a salonului, încovoidu-se sub durerea infernală care părea să-i strivească inima în piept.

David sări în picioare, ocolind iute masa de joc, și îngenunche lângă trupul chircit. Își strecură o mână sub ceafa nefericitului și-i săltă capul, luptându-se să-i descleșteze fălcile pentru a-i împiedica limba să-i alunece la vale, însă fără niciun succes.

Priveliștea nu era deloc una dintre cele mai plăcute la vedere: bătrânul părea că alunecase în ceva asemănător unei stări de comă, fața îi devenise pământie și dintr-o nară un firicel roșu de sânge se prelingea spre buzele vinete, în timp ce ochii îi erau răsturnați în orbite.

— Chemați repede un doctor! strigă David peste umăr, înregistrând vag figurile încremenite de șoc și nedumerire ale celor din jurul lor înainte de a reveni cu atenția asupra marchizului de Cavinghton.

Cu coada ochiului, îl zări pe lordul Denton ghemuit în stânga lui, cercetând încruntat pulsul slab și neregulat al marchizului.

— Cred că i-a cedat inima, spuse Denton cu o voce lipsită de orice inflexiune. Niciodată n-ai vrut să mă ascuți, bătrân smintit! i se adresă celui căzut cu o voce surdă, smulgându-i cu greu cartea mototolită din încheștarea mâinii.

Aruncă o privire scurtă în căușul palmei și trăsăturile îi împietriră. Se ridică lent și, cu un dispreț evident, lăsă cartea să cadă

lângă trupul împietrit în agonia morții, apoi părăsi imensa încăpere, croindu-și drum prin mulțimea ce se înghesuia să prindă scena tragediei până în cele mai mici detalii.

David îl urmări cu privirile îngustate, apoi întinse o mână spre cartea întoarsă, dar nu apucă s-o atingă. Lordul Dellany păru să-și revină dintr-odată și-l înșfăcă zdravăn de reverul hainei, trăgându-l spre el și privindu-l cu o lucire cutremurătoare în ochi.

— Jură-mi că... că o să ai... grijă de... de Kathe... a mea... îngăimă cu un suprem efort de voință.

— Eu... începu David, luat prin surprindere de revenirea neașteptată a marchizului, cât și de forța cu care acesta se agățase de el.

— Jură-mi! horcăi bătrânul lord, înecându-se sub o tuse spasmodică. E mult mai... prețioasă... decât orice!...

— Îți jur, se trezi tânărul rostind cele două cuvinte apăsate, cu solemnitate.

— Ține-o... departe de... el! mai apucă să spună, înainte ca sângele să-i spumege printre buzele crispate de durere.

Trupul i se cutremură sub un val de convulsii violente, ochii îi deveniră sticloși și ultima suflare ieși tânguitoare. David îi desfăcu cu grijă degetele încleștate de pe rever, își trecu încet palma peste ochii bătrânului, trăgându-i pleoapele în jos, și-i lungi corpul inert pe podeaua de lemn cu un oftat reținut.

— Fir-ar să fie de treabă! înjură el în surdină, masându-și ceafa cu vârfurile degetelor.

Își lăsa privirile năucite să-i rătăcească aiurea și atenția îi fu atrasă de cartea care stătea lângă vârful propriei cizme, răsucită cu fața în jos, într-o poziție cumva sfidătoare.

O studie câteva secunde, neștiind dacă dorea sau nu să vadă ce surpriză i se rezerva. În cele din urmă o luă, închise ochii și o ridică la nivelul lor, ezitând o clipă înainte de a-i deschide și de a o privi.

Optul de cupă părea o crudă ironie a sorții cu privire la tragedia ce tocmai se consumase. Patru inimi în picioare și tot atâtea răsturnate!

— A câștigat! se auzi o voce plină de exaltare din spatele lui. Fairfax, îmi datorezi o mulțime de bani...

David își îndreptă ținuta și se răsuci spre individul care vorbise, dominându-l cu statura lui impunătoare. Răceala și disprețul cu care-l

învrednici îi înghețară acestuia orice chef de a-și savura victoria.

— Cât ai pariat pe mine, domnule Landfield? îl chestionă David calm, abia ținându-și furia și frustrarea sub control.

— O... o sută de lire, înălțimea Voastră, se bâlbâi tânărul, roșind puternic.

— Desigur, această sumă nu reprezintă o avere pentru dumneata, continuă David cu un sarcasm tăios.

— Desigur, repetă acesta mecanic, clipind des și străduindu-se din răputeri să-i susțină privirea glacială, care părea să-i găurească țeasta.

— De altfel, sunt convins că te vei putea lipsi de această mărunță sumă, folosind-o într-un mod care-ți va cinsti numele, nu-i așa?

Landfield se încordă instinctiv sub tonul exagerat de amabil cu care era gratulat. Mai auzise de două ori la ducele de Roxburgh acea inflexiune dulceagă a vocii și de fiecare dată interlocutorii săi sfârșiseră într-un mod... regretabil pentru toată lumea.

— La ce anume v-ați gândit, Excelența Voastră? reuși Landfield să îngaiame cu prudență, înghițind cu dificultate în sec.

— Având în vedere modul trist în care s-a încheiat această seară, rosti David apăsător, cred că rudele domnului Dellany vor aprecia preocuparea dumată de a aduce un preot. Evident, adăugă cu un rânjă care-i stârni bietului Landfield fiori de groază pe șira spinării, sper că nu te va deranja să „irosești” astfel o parte din cele o sută de lire pe care se pare că ți le datorează domnul Fairfax în acest nobil scop.

— Deloc, se grăbi Landfield să-l asigure, cu o tentativă jalnică de zâmbet.

— Conțez pe dumneata, spuse David, aruncând o ultimă privire plină de regret spre bătrânul marchiz înainte de a se răsuci și de a porni spre ieșire.

De data aceasta, mulțimea se retrase tăcută din calea lui, lăsându-l să treacă nestingherit.

— Domnule Portman!

— Excelență, se răsuci directorul clubului pe călcâie, abandonându-și postul de observație pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Aș aprecia foarte mult dacă te-ai ocupa personal de această situație delicată. Nu l-am cunoscut foarte bine pe domnul de

Cavinghton și nici nu am idee dacă are rude apropiate în oraș, dar dacă are, trebuie anunțate de urgență.

— Puteți conta pe mine, Excelență, se înclină Portman cu o expresie sobră pe figura bucălată. Mă voi ocupa personal de tot ce este necesar în condițiile de față.

— Desigur, nimic nu va rămâne nerecompensat, rosti Hayworth în surdină, strecurându-i în palmă câteva monede. Asta este doar pentru amabilitatea dumitale, preciză el. Măine dimineață îți voi trimite prin John o sumă care să asigure funeraliile, slujba religioasă și... în fine, probabil că știi mai bine decât mine ce anume trebuie în asemenea condiții...

— David!

John apăsă lângă ei, aruncând o privire îngrijorată spre figura obosită și încordată a prietenului său. Îl prinse de braț și-l trase după el spre un loc mai izolat, după care-l privi cu o tristă înțelegere.

— Cred că asta îți aparține, vorbi el cu gravitate.

David privi în jos spre bucata de hârtie și-și înghiți hohotul de râs lipsit de orice veselie. Mda, mă rog, până la urmă obținuse ceea ce dorise. Plus o durere de cap, adăugă în sinea lui, abținându-se să se gândească la faptul că într-un viitor apropiat avea să devină dădaca unei puștoaice răsfățate, cu mari șanse să ajungă ținta tuturor ironiilor.

— Mulțumesc, mormăi David, luând documentul și împăturindu-l în trei pentru a-l putea vâri în buzunarul interior al sacoului

— A fost o seară ciudată, comentă Stamford, însoțindu-l spre ieșire.

— Da, admise Hayworth cu o voce lipsită de orice emoție.

— Te-ai pricopsit cu o datorie pe care va trebui s-o onorezi.

— Nu-mi aminti încă, se strâmbă ducele cu dezgust. Exact de asta aveam nevoie acum! expiră el aerul din plămâni cu un oftat, venindu-i să ia pereții la pumni din cauza exasperării care-l cuprinse instantaneu. Dintre toate... începu el să bodogăne frustrat, însă fu întrerupt de o voce care veni din dreapta lui.

— Domnilor?

David își întoarse gâtul și-l văzu pe Denton rezemat de portiera unei trăsurii ce purta blazonul casei de York, într-o atitudine aparent relaxată. În clipa următoare, distinsul lord își desprinsese silueta suplă de elegantul vehicul și înaintă spre cei doi tineri bărbați cu pași

măsurați, fără grabă. Sub lumina felinarului, expresia de pe figura lui era una încordată și mohorâtă.

— Aș dori să vă răpesc două minute, dacă este posibil, i se adresă el lui David, cu o expresie întunecată în ochi.

Stamford, un gentleman înzestrat cu o calitate rar întâlnită printre tinerii aristocrați, aceea de a fi de o discreție aproape enervantă, se înclină ușor în fața lui Denton, își luă rămas bun de la Hayworth, cu promisiunea ca a doua zi să se întâlnească la prânz în casa unui prieten comun, și se îndreptă spre șaretă care-l aștepta mai jos de intrarea în club.

În clipa în care se văzură singuri, Denton se răsuci pe călcâie și porni pe lângă trăsurile aliniate alături de bordură, silindu-l astfel pe tânărul bărbat să-l urmeze. Merseră în tăcere câteva minute de-a lungul străzii, ignorând forfota specifică acelei ore de pe St. James, salutând ocazional vreun cunoscut, după care Denton, profitând de un moment relativ de respiro în agitația pietonală, începu fără nicio introducere:

— Domnule, aș dori să vă cer o mare favoare.

— Vă ascult, își uni David mâinile la spate într-o atitudine răbdătoare, oprindu-se sub un felinar care risipea o parte din ceața ce începuse să-i înconjoare ca o mantie umedă și lipicioasă.

Puțini oameni îi câștigaseră cu adevărat respectul de-a lungul vremii, iar lordul Denton se situa printre primii pe această listă.

— Sunt un om direct, așa că voi încerca să abordez deschis subiectul care mă frământă, rosti Denton cu o undă de nemulțumire în glas. Știu că vă doreați acel domeniu încă de câteva săptămâni în urmă, când ați avut o întrevedere cu domnul Dellany și i-ați făcut acea ofertă incredibilă, care v-a și fost refuzată, de altfel. Așteptă o reacție din partea tânărului bărbat, dar cum ea nu veni, continuă cu sprâncenele împreunate. Știu, de asemenea, că vi s-a și explicat motivul pentru care domnul Dellany a fost nevoit să vă respingă generoasa propunere... În fine, această problemă n-ar trebui să mă privească personal, dar am o... veche datorie morală, își alese el cuvintele cu atenție după o mică pauză, datorie pe care trebuie să o îndeplinesc și... în condițiile actuale mi-e teamă că sunt pus în imposibilitatea de a o face!...

— Lord Denton, mă tem că nu vă înțeleg, îl întrerupse David cu un zâmbet politicoș. Sunt convins că puteți fi mai explicit în a-mi

preciza exact ce anume doriți de la mine.

— Îmi cer scuze dacă v-am părut lipsit de coerență, mormăi el cu un zâmbet ezitant, oarecum încurcat, dar asta se datorează faptului că mă aflu într-o situație extrem de delicată. Ceea ce doresc de la dumneata este custodia domnișoarei Dellany și răscumpărarea castelului Floors, rosti el abrupt, ținându-l cu o privire încordată.

Multă vreme, cei doi bărbați se fixară într-o tăcere tensionată. David fu primul care se mișcă, trecându-și surprins o mână peste ceafă, oftând, cu privirile ațintite spre vârful cizmelor sale, impecabil lustruite.

Ar fi vrut să nu finalizeze această discuție cu un refuz, însă nu avea altă alternativă. În seara asta își dorise să câștige domeniul mai mult ca oricând, cât despre datoria morală pe care și-o asumase de a avea grijă de fiica marchizului de Cavinghton, trebuia s-o onoreze, însă...

— Mă tem că Floors nu este de vânzare, iar custodia domnișoarei Dellany iese complet din discuție. Mi-am dat cuvântul că o să am grijă de ea, începu el prudent.

— Nu-mi amintesc să-i fi făgăduit asta lui William! i-o reteză lordul Denton cu asprime, strângându-și pumnii furioși pe lângă trupul încordat.

— Asta pentru că în clipa în care ați părăsit încăperea, mârâi David cu o voce seacă, marchizul încă nu murise! Și-a revenit spectaculos și a trăit suficient cât să mă pună s-o fac, plus rugămintea de a o ține departe de un anume „el” și bănuiesc că la dumneata s-a referit.

Preț de o clipă nesfârșită, Denton păru în culmea consternării, după care izbucni într-un râs scurt, nervos, îngropându-și fața în palme.

— Ticălosul naibii! bolborosi cu un aer răvășit, lăsându-și mâinile să-i cadă neputincioase pe lângă corp. Nu-mi vine să cred că până la urmă tot a...

Se întrerupse, observând dintr-odată că nu mai erau singuri și că beneficiau de o asistență nedorită.

O parte dintre domnii care fuseseră la club și care urmăriseră tragicul deznodământ al acelei seri, se opriseră lângă trăsurile ce se aliniau ordonate lângă bordură, trăgând cu urechea la discuția lor fără pic de jenă. David îi remarcă în același timp și rosti fără niciun fel de

intonație:

— Domnule, cred că cel mai bine ar fi să continuăm discuția la mine.

Denthon aprobă tăcut din cap și fiecare se îndreaptă spre propria trăsură, urmând să se reîntâlnească în eleganta reședință a tânărului duce de Roxburgh, de pe Grosvenor Street.

— Chiar este necesar să pleci? se revoltă ea, ridicându-și capul blond din scobitura umărului său și privindu-l bosumflată.

David zâmbi leneș, în timp ce degetele îi alunecară peste o șuviță blondă, căzută peste obrazul sidefiu al tinerei și fermecătoarei contese de Hamilton. O luă cu delicatețe și i-o vârî după urechea rozalie, după care nu se putu abține și-i sorbi buzele țuguiate de supărare într-o sărutare tachinatoare.

— Chiar trebuie, răspunse el și buzele lui schițară o grimasă de nemulțumire. Denthon s-a oferit s-o facă el, dar niște treburi urgente l-au silit să rămână în oraș până vineri. Pe de altă parte, defunctul nostru marchiz nu are nicio rudă apropiată în capitală, înmormântarea este mâine și fiică-sa trebuie anunțată în vreun fel. Cum, din nefericire, i-am promis lui Dellany că voi avea grijă de ea, mi s-ar părea de bun-simț să mă ocup personal de această problemă.

— Dar nu mai sunt nici două săptămâni până se deschide sezonul și nu ai timp să te întorci până atunci, se plânse ea. Cine mă va însoți la balul de deschidere?

— O să fac tot posibilul să ajung, încercă David s-o împace, răsturnând-o fără efort și conturându-i cu un deget trăsăturile frumoase. Drumul până la Kelso și înapoi nu-mi ia decât trei zile, cel mult cinci, în condițiile în care aş călători fără oprire și nu intenționez să stau mai mult de o zi sau două acolo, își frecă el nasul de gâtul moale și parfumat, savurându-i căldura și textura catifelată a pielii. Pe lângă asta, este o bună ocazie să arunc un ochi peste acel domeniu și să văd dacă necesită unele îmbunătățiri, înainte de a-l dăruia celei mai frumoase femei pe care o cunosc.

— Știu precis că n-o să rezisti tentației de a-l vizita pe Winston la Edinburgh! bodogăni Diane încruntată, luptându-se să-și ascundă încântarea în fața complimentului și a generoasei lui promisiuni. Și dacă ajungi acolo, cel puțin două zile vă trebuie la amândoi ca să...

Răsuflarea i se tăie când el își croi adânc drum în trupul ei.

— Acum nu pot să rezist... altei tentații, murmură într-o șoaptă mătăsoasă, privindu-i ochii dilatați de plăcere. O să mă întorc la vreme, promise el cu o voce răgușită, punctându-și fiecare cuvânt cu o zvâcnire puternică și prelungă a șoldurilor.

O părăsi în zorii zilei, lăsând-o epuizată și dormind profund. Străbătu cele șase străzi care-l separau până la locuința sa, înconjurat de o ceață densă și vâscoasă, cu mintea cufundată în gânduri.

Și reflectă din nou la discuția pe care o avusese cu lordul Denton cu două seri în urmă, după tragicul incident de la Knightbridge.

Lordul Patrick fusese evident răvășit și îndurerat de întorsătura neașteptată pe care lucrurile o luaseră în seara aceea la club și, așa cum bănuise și David inițial, recunoscuse că între el și Dellany avusese loc „o mică divergență de opinii” cu aproximativ o săptămână înainte de neașteptata moarte a bătrânului marchiz, care degenerase într-o ceartă în toată regula, însă fusese destul de evaziv cu privire la motivul acelei dispute.

Desigur, înțelegea perfect că favoarea nu-i putea fi satisfăcută în condițiile în care tânărul lord avea o promisiune de respectat și-și dorea atât de mult domeniul Floors, dar spera să i se facă o mică concesie în direcția domnișoarei Dellany, afirmând că jurase regretatei marchize de Cavinghton că va avea grijă de fericirea fiicei ei și că dacă nu putea să-și onoreze cuvântul dat, avea să se simtă mizerabil pentru tot restul vieții lui.

David știa ce însemna pentru un gentleman imposibilitatea de a-și respecta cuvântul de onoare. Judecând obiectiv problema cu care se confrunta, ajunsese la concluzia că nu-și încălca prea tare promisiunea făcută defunctului marchiz dacă permitea lordului Denton să păstreze relațiile cu domnișoara Dellany.

Lordul Patrick se arată recunoscător pentru îngăduința arătată de tânărul bărbat, aceea prin care-i permitea să continue legăturile de prietenie cu fiica lui de Cavinghton, iar acest gest generos atrase după sine un altul, de data asta din partea lordului Denton. Venerabilul duce de York se oferi să plece personal în Scoția și să-l scutească astfel pe tânărul lord atât de sarcina ingrată de a sfâșia inima bieteii copile, înștiințând-o despre moartea tatălui ei și despre pierderea proprietăților și a castelului Floors, cât și de călătoria lungă și obositoare care-l aștepta.

Hayworth nu se gândise deloc la faptul că, devenind în mod public tutore al domnișoarei în cauză, tot lui îi revenea și sarcina de a se ocupa de celelalte aspecte ale problemei, cum ar fi o călătorie la Floors și nervi de oțel cu care să suporte jalea pe care urma s-o provoace acolo. Acum, că i se oferise posibilitatea să evite aceste două neplăceri, David acceptă oferta cu ușurare și recunoștință.

Cei doi bărbați își dădură mâinile și se despărțiră în termeni cât se poate de amicali, ca a doua zi, soarta să le râdă în nas.

Lordul Denton fu reținut cu treburi la palat, la rugămintea prințului regent de a purta niște tratative cu o delegație diplomatică franceză, așa că tânărul bărbat se văzu nevoit să-și reprogrameze toate întâlnirile din următoarele două săptămâni și să se pregătească de drum.

Îi era silă de acea călătorie și de faptul că trebuia să fie mesagerul unei vești atât de proaste, dar nu avea de ales. Ar fi fost extrem de nepolitic să trimită prin intermediul unui curier o scrisoare aridă prin care s-o informeze pe tânăra sa pupilă despre tragedia care se abătuse asupra ei, obligând-o să-și abandoneze căminul și să vină la Londra de urgență.

În cursul după-amiezii de ieri stătuse o oră întreagă în cabinetul de lucru și reflectase la neașteptata întorsătură pe care lucrurile o luaseră în viața lui în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Câștigase un domeniu în Scoția și devenise tutorele unei domnișoare necunoscute. Domeniul avea să-l ofere Diane, mai ales că nu agreea prea mult arhitectura castelelor medievale, cu camere întunecoase și culoare întortocheate, cât despre viitorul tinerei sale pupile, deja se hotărâse ce avea să facă: avea s-o ducă pe proprietatea sa din Dorset, să-i angajeze o doamnă de companie care să-i desăvârșească educația și, de îndată ce ieșea din perioada de doliu, s-o ducă la Londra ca să-i facă intrarea în societate și să-i găsească un soț potrivit.

Când pătrunse în antreul vast al reședinței sale somptuoase de pe Grosvenor Street, David văzu două cufere pregătite pentru călătorie, plus un al treilea, cu blazonul familiei York sculptat pe lemnul capacului.

Își trecu absent mâna peste trandafirul lucrat în filigran apoi, mânat de curiozitate, trase zăvorul și ridică imediat capacul, verificând conținutul cu nonșalanță.

Găsi înăuntru patru rochii superbe din tafta, mătase și dantelă lucrată manual, croiuri îndrăznețe și extrem de elegante, în culori calde, alături de accesoriile vestimentare obligatorii: panglici asortate de păr, umbreluțe de soare în ton cu toaletele, pantofi și ciorapi din mătase, un corset și două jupoane bogate din saten și dantelă fină olandeză. Lenjeria intimă din mătase și voal era deosebit de scumpă și de proveniență pariziană. Într-o cutie mai mică găsi un flacon de parfum franțuzesc și nu rezistă tentației de a-l mirosi: izul dulce de iasomie era incredibil de plăcut, un parfum rafinat și senzual, potrivit mai degrabă unei femei sofisticate decât unei copile inocente și, cu siguranță, foarte răsfățată.

Sub toate acele minunății, pe fundul cufărului, găsi o casetă de bijuterii și trei tratate de filosofie, la al căror nume nu-și putu reține un mic fluierat de sinceră uimire: oare progenitura defunctului marchiz chiar savura cu adevărat înțelepciunea lui Seneca, Platon și Aristotel, sau era doar o completare necesară a educației pe care societatea o impunea tinerelor femei de condiție bună?

În casetă descoperi un set de diamante galbene tăiate în briliant și altul din smaralde prinse într-o montură complicată de aur, lucruri care-l făcură să-și înalțe sprâncenele surprins. Dădu drumul maldărului de materiale și trase capacul la loc, zăvorând cufărul cu grijă.

Oare cât de platonică era afecțiunea pe care lordul Denton o nutrea pentru fiica defunctului marchiz, din moment ce-și permitea extravaganța de a-i cumpăra toate acele lucruri foarte la modă și extrem de costisitoare? se întrebă el în timp ce-și îndrepta spatele. Și de ce nu se îngrijise pentru o garderobă de culoare neagră, ori purpurie sau... cenușiul acela dezgustător, din moment ce domnișoara Dellany se afla în doliu?

Cu coada ochiului, surprinse mișcare și se răsuci pe călcâie, înregistrând prezența tăcută a majordomului, care se străduia din răspuț să-și alunge buimăceala trezitului în zori.

— Bună dimineața, Excelență, se înclină bătrânul servitor, ascunzându-și un căscat.

— Când au fost aduse astea, John? se interesă el, arătând nepăsător bagajul suplimentar.

— Aseară, stăpâne, mormăi acesta. Excelența Sa, ducele de York, a apărut imediat după plecarea voastră și a spus că v-ar rămâne

îndatorat dacă ați avea bunăvoința să i-l luați în Scoția și să i-l dăruiți din partea sa domnișoarei Deverly...

— Dellany, îl corectă cu un zâmbet distrat, îndreptându-se spre una dintre cele două scări de marmură ce spiratau larg spre primul etaj al somptuoasei construcții, după care începu să turuie directive din mers. Micul dejun îl voi servi la opt. Transmite-i lui Martin să fie gata de plecare la opt și jumătate. Toată corespondența să-i fie livrată domnului Widrow și pentru cine întreabă, sunt plecat cu afaceri în nord.

— Cum porunciți, stăpâne, se înclină majordomul respectuos, deși din locul respectiv nu avea cine să-l vadă.

— Aș dori ca toate cotidienele să le găsesc pe bancheta din față, răcni David, ajungând pe culoarul larg și cotind brusc spre stânga.

— Negreșit, îl asigură John, cu aceeași plecăciune.

David zâmbi larg, văzându-l cu ochii minții în acele reverențe impecabile. Era atât de previzibil, atât de... plăcut de neschimbat, genul loial până la ultima suflare.

Întră în apartamentul său, trecând prin cochetul antreu și pășind într-un dormitor de proporții intimidante. Se dezbracă de haine, aruncându-le aiurea și se înfășură într-un halat de casă, după care sună și ceru servitorilor să-i pregătească baia.

O oră mai târziu, proaspăt bărbierit și îmbăiat, se îndreptă spre rândul de haine curate care-l aștepta pe pat: pantaloni de călărie cu jachetă asortată, cămașă albă și cizme înalte, perfect lustruite. Pelerina groasă era căptușită și mănușile fine din piele de căprioară se asortau cu nuanța elegantelor încălțări.

Cincisprezece minute mai apoi, coborî cu un aer apatic scările și se îndreptă spre living. Se simțea obosit și perspectiva unei călătorii în Scoția pe vremea asta i se părea de-a dreptul deprimantă, dar nu avea de ales.

Trebuia s-o facă!

CAPITOLUL 2

Adora să galopeze peste întinderile acelea cu solul negru și atât de rodnic. Aerul încă rece de sfârșit de martie îi biciuia obrajii, colorându-i într-o nuanță delicată de roz, și mireasma pământului reavăn, ce încă mai păstra izul de proaspăt al ultimei ninsori, o învăluia

ca o dulce poveste.

Firul fraged al ierbii încolțise pe alocuri sub mici insule de zăpadă și negrul ud al crengilor dezgolite din pădure era punctat de verdea crudă al mugurilor de frunze. Lumina albă și puternică a soarelui picura o căldură moale peste peisajul colinar și mirosea năvalnic a... primăvară!

— Katherine! se auzi o voce baritonală din spatele ei. O să omori bietele animale cu... și restul cuvintelor se pierdu în vântul biciuitor.

Tânăra răsă cristalin, forțându-și iapa să-i urmeze dorința inimii. În curând, avea să-i demonstreze însoțitorului ei că acea cursă nebunească meritase întregul efort.

Pădurea începu să se rărească și ultima pantă fu coborâtă vijelios, ca apoi Beauty să se supună comenziilor ferme și să frâneze brusc, împrăștiind pietrișul sub copitele negre.

Katherine alunecă grațios din șa, lăsându-și ochii să cuprindă frumusețea peisajului, inhalând aerul cu nesaț. Totul era atât de... dumnezeiesc!

Râul Tweed, ce izvora din inima munților Cheviot, își purta cu repeziciune apele limpezi peste pietrele netede, clipocind zgomotos, iar malurile line încă mai erau acoperite pe alocuri de gheață. În zare se vedeau piscurile zdrențuite ale versanților tapisate cu ceea ce părea a fi argint în lumina strălucitoare a prânzului, și întreaga panoramă era de o frumusețe care-ți tăia respirația.

Un tropot de copite se auzi în spatele ei și Katherine se răsuci cu un zâmbet larg să-l privească pe tânărul bărbat cum descăleacă de pe armăsarul arab cu o expresie încruntată pe fața osoasă și atrăgătoare.

— Într-o bună zi... începu el cu o tentativă eșuată de a părea serios și de a o muștrului pentru nehibzuința acelui galop frenetic, dar cuvintele i se opriră în gât când își ridică ochii și privi în direcția care trebuia. Oh, Doamne! murmură el, subjugat de farmecul acelei imagini.

— Aici începe cu adevărat primăvara la Floors, rosti Katherine cu un oftat melancolic, presându-și baza gâtului cu o mână înmănușată, încântată de reacția lui. Nu-i așa că-i minunat? Își întoarse tânăra față spre munții înalți.

— Minunată ești tu, răspunse el, pășind alături și încercuindu-i umerii subțiri cu un braț, lăsându-se cuprins de vraja peisajului.

— Ești cel mai mare lingușitor pe care l-am întâlnit până acum,

îl privi Katherine printre genele nesfârșite.

— Iar tu ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea și urăsc fiecare picătură de sânge care mă împiedică să te iau de soție, mărturisi Paul Foxiey, conte de Nithsdale, cu un zâmbet strâmb, scoțându-i o mână și sărutându-i mâna delicată, cu degete lungi și fine.

— Sunteți un mare mincinos, înălțimea Voastră, își fâlfâi ea genele cu un aer cochet, simulând profunda flatare. Să nu-mi spui că nu ai fost subjugat încă de frumusețea londonezelor! Îl împunse ea cu un deget în piept. Patrick mi-a spus că englezoaicele sunt foarte drăguțe, adăugă într-o șoaptă confidențială, privindu-l fix în ochi.

— Habar n-ai ce vorbești, o contrazise el cu o grimasă. Englezoaicele nu sunt chiar niște frumuseți răpitoare, iar tu niciodată în viața ta n-ai părăsit Floors!...

— Nu-i adevărat! ripostă Katherine, împingându-și bărbia în față, sfidător. Am vizitat Edinburgh-ul și am fost și de două ori la Glasgow. Și o dată la Fallsgarden, în Pocklington, își aminti brusc de domeniul ducelui de York.

— Oh, dar ai străbătut deja mai mult de trei sferturi din lume, o ironiză el cu blândețe, icnind când ea îi înghionti coastele în joacă. Kathe, te-ai învățat practic pe lângă casă, o privi el în ochi, redevenind serios. Este păcat să-ți irosești frumusețea și tinerețea între atâtea ziduri. Fă-i o bucurie lui William și vino cu mine la Londra în acest sezon. Îți garantez că vei fi aleasă regina frumuseții...

— Vai, Paul! râse ea melodios, lăsându-și cu duioșie o mână mică peste obrazul lui. Îți apreciez grija pe care mi-o porți, însă un debut la Londra, mai ales în sezonul lung, presupune o avere cheltuită pe toalete și accesorii, avere de care în acest moment nu dispun. Pe lângă asta, din câte am înțeles de la Gwyneth, este o nebunie să încerci să-ți procuri toalete la modă în ultima clipă, când modistele și croitoresele cad din picioare de oboseală din cauza comenzilor pe care le primesc cu cel puțin trei luni înainte de deschidere.

— Știi precis că lordul Denton s-a oferit în repetate rânduri să te susțină financiar și să-ți permită intrarea pe firmamentul Londrei...

— Oh, nu, nu, în niciun caz! se împotrivi ea cu vehemență. Față de Patrick sunt deja datoare cu o mulțime de lucruri, n-aș vrea să mă împovărez cu și mai multe. În plus, debutul în societate al unei tinere vizează direct modificarea statutului social al acesteia, iar măritișul

este ultimul lucru pe lista mea de priorități.

— Zău? făcu el ochii mari, vădit surprins de nota categorică din glasul ei. Și care lucru primează în capul acestei liste?

— Unul destul de greu de realizat, dar nu imposibil, zâmbi ea misterios, cu privirile ațintite în zare.

— Nu-i frumos să stârnești curiozitatea unei persoane, fără a i-o satisface mai apoi, o certă el în glumă. Împărtășește-mi năzuințele tale, frumoasă doamnă, și poate că te voi putea ajuta să ți le împlinești, făcu el o plecăciune teatrală.

— Când va veni timpul, promise Katherine cu o expresie solemnă pe chip, o să fii printre primii care află. Oricum, reușita acestui plan îmi va garanta independența financiară, iar dacă lucrurile merg ca până acum... atunci cel mai târziu în toamna acestui an voi putea să-l realizez. Desigur, atunci voi avea nevoie de puțin ajutor și sper că mă voi putea baza pe înălțimea Voastră...

— Scumpa mea, știi foarte bine că poți conta pe mine oricând, spuse el cu mâna pe inimă. Trebuie numai să-mi spui și voi face tot ce-mi stă în putință pentru a te vedea fericită.

— Fericirea mea nu este la fel de importantă ca fericirea lui lady Margot, rosti Katherine după un moment de ezitare, privindu-l pe sub sprâncene pe tânărul conte.

— Asta ce naiba vrea să însemne? se încruntă el bănuitor.

— În ultimii doi ani, ori de câte ori vine la Floors, mama ta nu face decât să se plângă de lipsa unei nurori și, implicit, de cea a nepoților. În opinia ei, crede că va muri înainte de a apuca acest citez, sublim miracol.

— Îmi pare rău că ești obligată să-i suporti lamentările, zâmbi el malițios. Adevărul este că nu am întâlnit până acum persoana care să-mi facă inima să-mi bată mai repede.

— Oh, îl tachină ea, romantismul care clocotește în sângele nostru scoțian pare să ne dea de furcă la toți. Așteptăm să apară marea iubire și inima să ne zboare în ceruri, schiță ea câțiva pași de vals pe malul argilos, lăsându-se condusă de un partener imaginar.

Paul se încruntă, după care se întinse spre ea. Katherine se feri din calea mâinilor care încercau s-o gădile, dar nu se putu opune unei îmbrățișări drăgăstoase.

— Cred că ar fi timpul să ne întoarcem, propuse ea, observând ceața densă ce începuse să se înfiripe pe malul celălalt al râului,

încând pădurea într-o pătură opacă și plutind cu repeziciune spre ei peste suprafața apei. În curând o să se facă foarte frig și Molly ne-a promis un prânz special, așa că dacă nu suntem la timp la masă, mâncarea o să se răcească și nu-mi va ierta asta niciodată.

În nord era mult mai rece, gândi David, sorbind din paharul de cristal o gură de tărie, în timp ce ochii i se plimbau prin curtea largă a castelului.

Când plecase din Londra, lăsase pomii în floare, dar aici, la Floors, primăvara se chinuia din răspuțeri să-și intre în drepturi.

Lăsă perdeaua bogat brodată să cadă la loc și se răsuci pe călcâie, pornind spre un fotoliu Ludovic al XIV-lea pe care-l ocupă cu o expresie plictisită pe figură, ignorându-l complet pe majordomul care înțepenise lângă ușile duble, supraveghindu-l de la distanță cu neîncredere, chipurile pentru a-i sta la dispoziție în caz că avea nevoie de ceva.

Prezența lui acolo fusese întâmpinată cu o amabilitate rece și abia după ce îl lămurise pe nesuferitul majordom despre motivul acelei vizite neașteptate, fu introdus în elegantul salon și informat că stăpâna era plecată într-o mică plimbare călare și că, neîndoielnic, avea să se întoarcă înainte de prânz.

Deși inițial nu-l deranjase această absență a domnișoarei Dellany în fond, nu-și anunțase vizita, nu? – așteptarea începu să-l irite.

Aproape o oră și-o petrecu studiind șemineul din marmură albă cu vinișoare gri, tabloul care trona deasupra lui și care înfățișa o scenă de vânătoare, mobila extrem de veche, dar elegantă și bine întreținută, obiectele de artă așezate cu mult gust în locuri în care lumina ce pătrundea prin ferestrele înalte și largi le puneă în evidență valoarea.

La o analiză mai amănunțită, recunoscă două statuete din bronz care datau din perioada renașcentistă și un tablou al lui Michelangelo, toate trei piesele valorând o mică avere.

După aproape un ceas și jumătate de plictis, răbdarea începu să i se năruie ca un fum. Avea nevoie de o baie fierbinte, de o masă consistentă și de un somn zdravăn, într-un pat normal cu așternuturi fine și plăcut mirositoare, atât el cât și Martin, valetul său, nemaipunându-i la socoteală pe vizitii și servitorii care-l așteptau postați afară lângă trăsura.

Tocmai când se gândea să poruncească majordomului să trimită

un servitor s-o caute pe domnișoara Dellany-doar el era noul stăpân de la Floors și lui aveau să-i acorde supunere pe viitor-un sunet inconfundabil îi ajunse la ureche. Se ridică la timp ca să-i zărească prin ferestrele boltite pe cei doi călăreți care năvăliră ca o vijelie în curtea interioară, răscolind cu nepăsare pietrișul aleilor în drum spre grajduri.

Câteva minute mai târziu, ușile duble ale salonului se deschiseră larg, cu forță, aproape dărâmându-l pe majordom de pe picioare, și o tânără brunetă se năpusti ca o furtună în încăpere.

— Patrick!?... Nu-mi vine să cred că ai putut să vii chiar acum când...

Vocea i se frânse și călcâiele i se plantară în podea când ochii ei îi reperară prezența. Frânase atât de brusc, încât inerția îi propulsă trupul mlădiu în față, obligând-o să se agațe de marginea unui jilț ca să nu aterizeze în nas pe Auboussonul ce acoperea imensa încăpere.

Un lung moment, amândoi se studiară într-o tăcere mormântală, reacțiile fiind împărțite între profundă o stupefacție și o vagă nedumerire.

Pentru prima dată în viața lui, David se simți total dezarmat în fața unei femei. Preț de aproape un minut întreg, nu putu decât să stea nemișcat și să se uite ca un nătâng la tânăra din fața lui, complet luat prin surprindere de armonia liniilor de pe acel chip îmbujorat de vânt.

Frumusețea din fața lui era incredibilă, năucitoare, îți tăia respirația.

Era cu neputință, gândi el aiurit, ca acea apariție de vis să fie odrasla mult iubită al răposatului lord Dellany. Și totuși...

Katherine nu văzu decât un bărbat înalt, bine legat, îmbrăcat într-un costum de călărie din lână scumpă, englezească, de culoarea grafitului, încălțat în cizme de călărie din piele moale, lucioasă, de culoare neagră, lungi până sub genunchi. Părul negru era tuns îngrijit și pieptănat spre spate, dezvelind o figură cu contururi aspre: maxilare puternice, nas acvilin cu septul ușor deviat, sprâncene groase și frunte potrivit de lată. Singurele trăsături care-i îndulceau oarecum aspectul colțuros erau ochii de un verde intens, tiviți cu gene bogate și lungi, și gura generoasă. Nu era un bărbat frumos în sensul clasic, însă degaja un magnetism puternic, aproape palpabil, care o înfioră și o făcu să-l privească precaută.

Ochii ei chihlimbarii alunecară într-un final prin salon, sperând

să-l vadă pe Patrick șezând pe undeva, dar cum se părea că în afara ei și a bărbatului care o privea în tăcere nu mai era nimeni, reveni cu atenția asupra lui.

— Îmi pare rău dacă v-am dezamăgit, milady, reuși David să-și recapete într-un târziu graiul articulat, dar lordul Denton nu a putut veni cu mine.

— S-ar părea că eu am dedus greșit, dar am văzut cufărul cu emblema casei de York înăuntru și m-am gândit... clipi ea, gesticulând derutată în direcția antreului.

— Cufărul este pentru dumneata, din partea Excelenței Sale, o informă cu blândețe, apropiindu-se de ea cu pași măsurați, fără a o slăbi din ochi. David Hayworth, la dispoziția dumneavoastră, se prezintă el, înclinându-se politicos.

Katherine îi adresează un zâmbet nesigur, își scoase mânușile și prinse poalele bogate ale mantiei, făcând o reverență de o grație desăvârșită.

— Katherine Dellany, umila dumitale gazdă, îi dăruie ea un zâmbet reținut. Sunteți un prieten apropiat al lordului Denton?

— Ne cunoaștem destul de bine, răspunse David evaziv și zâmbetul de pierdută contemplare i se șterse de pe buze când își aminti dintr-odată motivul pentru care venise în Scoția. Miss Dellany... începu el cu o expresie gravă, însă fu întrerupt de o voce cunoscută, care-l luă complet prin surprindere.

— Hayworth!

— Foxiey? se încruntă bărbatul, răsucindu-se pe călcăie pentru a da cu ochii de tânărul conte scoțian, care încremenise în prag și-l privea la rândul lui peste măsură de uimit.

— În carne și oase, amice, răsă Paul încet, revenindu-și din uluială și înaintând spre ei cu un zâmbet larg pe buze. Dintre toate persoanele din lumea asta mare, ești ultima pe care m-aș fi așteptat s-o găsesc astăzi aici, la Floors.

— Reciproca este valabilă, răsă David, strângând amical mâna tânărului.

— Unde este lordul Denton? se interesă Paul, aruncând o privire cercetătoare în jur, evident indus în eroare ca și fiica lui de Cavinghton de cufărul ce se găsea în antreu.

— A fost reținut cu treburi importante la palat, răspunse David, după care alunecă o privire în direcția tinerei femei, care-i privea

curioasă, urmărindu-le discuția cu un surâs moale, întrebător. Cufărul este pentru miss Dellany, din partea Excelenței Sale, cu scuzele că nu a putut să vină și să i-l ofere personal.

— Aha, făcu Paul, aparent lămurit, fără însă a-și putea stăpâni nedumerirea și suspiciunea mută cu privire la prezența distinsului duce de Roxburgh la Floors, mai ales că sezonul lung se deschidea la Londra în aproximativ două săptămâni, iar el nu-și amintea ca acesta să fi ratat vreun start al activităților sociale din acea perioadă a anului, cu atât mai mult cu cât avea reputația infailibilă a unui om de lume, extrem de apreciat în cercurile înalte ale societății londoneze. Paul se hotărî să pescuiască răspunsul în ape deocamdată tulburi. Să înțeleg că te îndrepti spre Windsord? aminti el de numele proprietății cochete pe care David Hayworth o deținea undeva în sud-vestul ținuturilor muntoase ale Scoției, unde acesta se retrăgea întotdeauna înaintea sezonului scurt pentru partide de vânătoare și pescuit.

— Mă tem că nu și, din păcate, răspunse David cu un aer mohorât, motivul pentru care mă aflu aici este unul extrem de neplăcut. Cred că ar fi mai bine să ne așezăm cu toții, sugera el, schițând un gest larg spre o canapea elegantă, tapisată cu mătase argintie, și spre cele două fotolii din brocart albastru care o flancau.

Katherine rămase o clipă nemișcată, apoi dădu din cap și se îndreptă spre canapea, scoțându-și pelerina cu gesturi liniștite. Un fior rece i se cuibări adânc în inimă, înghețându-i sângele în vene, și instinctiv, știu ce urma să audă.

— Vin cu vești foarte triste din Londra, lady Katherine, începu David pe un ton grav, privind-o în ochi cu compasiune.

— Este vorba de tatăl meu, nu-i așa? murmură ea, susținându-i deschis privirea, fără pic de sficiune.

David îi studie preț de o clipă trăsăturile împietrite de șoc și de o oarecare resemnare și știu că ea intuise corect tragicul adevăr, că nu aștepta decât o confirmare din partea lui, drept care încuviință din cap în tăcere.

— Când a... când a murit? îl întrebă cu o voce gătuită, ținându-și respirația și clipind repede, pentru a-și alunga lacrimile care-i înțepau ochii.

— În urmă cu aproape o săptămână. Îmi pare teribil de rău, rosti David cu sinceritate, simțind deopotrivă milă și admirație pentru modul eroic în care ea încerca să-și țină emoțiile sub control.

— Nu-i vina dumitale, îngăimă ea, izbutind să schițeze un zâmbet chinuit. De fapt, mă așteptam la asta, dar... dar nu așa de curând. Eu... își drese apoi vocea și se ridică în picioare, obligându-i pe cei doi bărbați să-i urmeze exemplul. Eu, reluă tânăra trăgând aer adânc în piept, simt nevoia să fiu un moment singură. Vă rog să mă scuzați!

— Kathey... făcu Paul îngrijorat un pas spre ea.

— Singură, Paul! sublinie Katherine aproape cu răceală. O să mă descurc, îl asigură ea apoi cu o voce tremurătoare, înghițind în sec convulsiv și privindu-l cu un zâmbet forțat. Trebuie, adăugă în șoaptă, mai mult pentru sine.

Se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea în grabă, oprindu-se debusolată în antreul slab luminat, încercând să-și recapete suflul, dar durerea era atât de mare, sentimentul pierderii atât de pustiitor, încât avea impresia că inima stătea să-i crape.

Înfrigurată, începu să-și maseze cu podul palmei coșul pieptului, sperând că poate așa avea să cedeze acea durere ursturătoare din inimă, care părea s-o secătuiască de forțe, dar realizează cât de inutil era acel gest: durerea aceea avea să fie mult timp prezentă acolo, la fel de acută ca și sentimentul apăsător de vinovăție și regret care o copleșea pe măsură ce asimila teribila veste despre moartea celui care-i fusese tată.

— Eu aș bea ceva, rosti Paul într-un târziu, rupând tăcerea grea, tensionată, care plana în vastul salon. Tu?

— Da, te rog, fu David de acord, dezlipindu-și privirile încruntate de ușile duble pe care dispăruse cu un minut în urmă preafrumoasa fiică a defunctului marchiz de Cavinghton.

Cum Katherine fusese mult prea copleșită de tragica veste a morții tatălui său, Paul își asumă în lipsa ei rolul de gazdă și-l strigă pe majordom, care se înființă mult prea repede ca David să nu se gândească la faptul că aici, ca și în Anglia, servitorii aveau prostul obicei de a asculta pe la uși.

— Bruce, i se adresă Paul bătrânului majordom, ocupă-te personal de instalarea Excelenței Sale în apartamentul albastru, dar, mai întâi de toate, adu-ne câte un scotch și ceva alături.

Bruce făcu o plecăciune scurtă și părăsi salonul în liniște, ca cinci minute mai târziu să aducă un clondir de whisky scoțian de cea

mai bună calitate și un platou cu apetitive.

— Când doriți să se servească prânzul? se interesă el posac, aruncând o privire apatică spre pendula care trona deasupra șemineului și ale cărei limbi indicau puțin trecut peste ora unu.

— Într-o jumătate de ceas? se răsuci Paul spre David, întrebător. Într-o jumătate de oră, în salonul mic, rosti apoi, când primi încuviințarea tăcută a acestuia. Deci, făcu Paul după ce rămaseră din nou singuri, în timp ce umplea paharele, cum se face că te-ai pricopsit cu o asemenea sarcină ingrată?

David acceptă paharul cu băutură și luă o înghițitură, înainte de a răspunde cu o grimasă de dezgust pe buze:

— Recunosc că această călătorie nu figura deloc în planurile mele, dar mi s-a impus ca pe o obligație de ordin moral.

— Da? ridică Paul mirat din sprâncene, încurajându-l să continue.

David oftă și un licăr de autoironie îi străluci în privirile verzi.

— Am fost numit în mod public drept tutore al lui lady Katherine.

Preț de un lung moment, contele îl privi neîncrezător pe distinsul său interlocutor, după care izbucni în hohote răsunătoare de râs.

— Glumești, desigur, reuși Foxiey să îngaime într-un final.

— Mă tem că nu, replică lordul Hayworth, fulgerându-l cu o uitătură chiorâșă. Oricât ar părea de incredibil, acesta este purul adevăr!

Zâmbetul lui Paul păli instantaneu, trăsăturile îi împietriră sub imperiul stuporii, iar ochii i se îngustară bănuitori.

— Este cu neputință! Presupun că ai un act oficial care să ateste acest lucru, rosti el cu greutate, încercând să nu se gândească deloc la implicațiile aceluia lucru asupra viitorului Katherinei.

— Există un act, confirmă David aproape indiferent, dar prin el posed alte privilegii decât cel de custode al lui lady Katherine.

— Mă tem că nu înțeleg, se încruntă Paul.

— Situația este un pic cam încurcată, oftă David, căutându-și tabachera și aprinzându-și tacticos o țigară. Îi oferii una tânărului conte, dar fu refuzat. Trebuie să recunosc că și eu sunt un pic depășit de evenimente, continuă el cu calm, expirând primul fum pe nări sub forma unor fuioare albastrui, dar mă gândesc că poate într-o bună zi

voi înțelege ce anume l-a determinat pe Dellany să acționeze așa, în detrimentul fiicei lui, într-un mod de un prost gust infernal.

Cu o voce egală, David începu să relateze sub ce auspicii se desfășurase acea seară de la clubul Knightbridge, fără a omite nici cel mai mic detaliu.

La sfârșitul incredibilei povestiri, lordul Foxiey rămase cu gura căscată, incapabil să reacționeze pe moment. Când în cele din urmă își reveni din șoc, singurul lucru pe care reuși să-l îngaime fu o înjurătură la adresa defunctului său unchi.

— Nu-mi vine să cred că William a putut fi în stare de o asemenea mârșăvie, izbucni el în culmea revoltei, sărind în picioare și pornind să patruleze de-a lungul încăperii cu pași furioși. Deci, să înțeleg mai bine, se opri el în loc, privindu-l pe Hayworth surescit și mânios, ai câștigat la acel joc sinistru dreptul de proprietate asupra castelului Floors, fără însă nicio obligație asupra dreptului de tutelă asupra Katherinei?

— Dacă este să ne luăm strict după termenii prezentați în acel act, lucrurile stau într-adevăr așa, răspunse David liniștit. Însă în act scrie că dacă nu doresc să mă însor cu ea, atunci trebuie să-i găsesc un soț acceptabil, ceea ce-i tot aia, și cum am apucat să fac această promisiune și în mod verbal lui taică-său, nu doar fiind de acord cu condițiile din acel aranjament scris, mă tem că va trebui să mi-o respect...

— Sper, din moment ce cuvântul unui gentleman este mai presus de orice! îl întrerupse Paul, înverșunat.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă David cu o voce de un calm înșelător, în timp ce ochii îi licăriră periculos.

— Hayworth, îți cunosc foarte bine reputația, trecutul și gusturile în materie de femei. Katherine este o femeie frumoasă, inteligentă, cultă, iar astea sunt unele dintre cele mai palide calități ale ei. Pe deasupra, este verișoara mea și țin foarte mult la ea. N-aș vrea nicio secundă să trăiesc cu impresia că într-o bună zi ți-ai putea depăși atribuțiunile de simplu tutore în ceea ce o privește! rosti el pe un ton scăzut și extrem de explicit.

Un mușchi tresări pe maxilarul său sub remarca deplasată și jignitoare a contelui de Nithsdale și David făcu un efort de voință să nu sară la el ca să-i îndese nasul între urechi. Încercă să-și dea seama de ce acea insinuare stârnise atâta mânie în el, însă nu găsi niciun

răspuns. Explicația putea fi oboseala de pe drum, dar bănuia că motivul era unul mai serios. Abandonă introspecția și-l fixă pe conte cu asprime.

— Te asigur că intențiile mele sunt cât se poate de nobile și că virtutea domnișoarei Dellany este și va fi în cea mai deplină siguranță cu mine, rosti el sec. Dacă m-ai cunoaște atât de bine pe cât pretinzi, ai ști că gustul meu în materie de aventură nu se extinde decât asupra femeilor care au trecut demult de vârsta romantismului, femei care știu să satisfacă și chiar să întreacă așteptările unui bărbat. De altfel, numele meu n-a fost niciodată asociat cu vreun scandal care să vizeze distrugerea reputației vreunei domnișoare

Comentariul mușcător al ducelui păru să-l stânjenească pe tânărul conte, care-l privi la rândul său încruntat și circumspect.

— Îmi cer scuze, spuse el într-un târziu cu o voce mohorâtă, știind că întrecuse măsura fără niciun motiv. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, n-ar fi trebuit, acceptă David scuzele cu un zâmbet subțire. Însă am să pun această greșală pe seama preocupărilor tale față de fericirea domnișoarei Dellany și o să mă strădui s-o trec cu vederea. Oricum, adăugă distant, de îndată ce vom ajunge la Londra, domnișoara Dellany va fi lăsată în grija lui lady Bellford, a cărei reputație în materie de etică și moralitate este ireproșabilă. Mai mult de atât nu pot face în privința cinstei verișoarei tale.

— Este o atitudine foarte rezonabilă, căzu el de acord.

— Va trebui să plecăm foarte repede spre Londra, continuă Hayworth cu sprâncenele adunate. În cel mult două zile va trebui să părăsim castelul Floors.

— Pentru totdeauna?

David aruncă o privire spre figura încordată a lui Paul și oftă.

— Nu știu încă, rosti el cu sinceritate.

— Dacă află că a pierdut Floors, va fi realmente distrusă, clătină Paul din cap cu amărăciune. Este legată de acest domeniu mai mult decât de orice altceva...

— Nu intenționez să-i frâng inima mai mult decât o are deja, se trezi David asigurându-l. Va putea locui la Floors atât timp cât dorește acest lucru. Eu nu am să-i impun niciodată să părăsească domeniul.

— Și când ai de gând să-i povestești despre toată această... nebulie? se interesă Paul.

David cugetă câteva momente, studiindu-l pe tânărul conte cu un aer preocupat.

— După ce va trece peste șocul morții tatălui ei. Sper că voi găsi un moment prielnic ca să-i aduc la cunoștință și restul. Până atunci, ți-aș rămâne recunoscător dacă nu i-ai spune nimic despre asta. Prefer să fiu eu cel care o va face.

Paul încuviință din cap și dădu să spună ceva, însă majordomul își făcu apariția, anunțând că prânzul era servit și că erau așteptați în salonul mic.

— Unde este stăpâna ta? se interesă David când trecu pe lângă bătrânul intendent.

— A ieșit, mormăi acesta cu o jumătate de gură. Vă roagă s-o scuzați că nu va lua masa cu domniile voastre.

— Unde a ieșit?

— Pe aici, pe undeva, rosti Bruce pe un ton evaziv, aruncându-i o privire chiorâșă.

— Singură? se încruntă David, nemulțumit s-o știe nesupravegheată, chiar dacă se afla pe proprietatea ei și, aparent, nu exista niciun pericol să i se întâmple ceva. Părăsise salonul într-o stare delicată emoțional și cu toate că se comportase admirabil, primind vestea morții tatălui ei cu demnitate, David se temea să nu facă vreo prostie din neatenție, ieșind de una singură pe coclauri. Putea să se rătăcească sau...

— Este însoțită de Ida și Brigitte, îl informă majordomul cu o voce mohorâtă, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Iar ele sunt...? își îngustă el ochii, așteptând o lămurire.

— Două brunete cu care nu ți-aș sugera să rămâi singur vreodată, îl avertiză lordul Foxiey cu un mic licăr malițios în ochi.

Katherine coti pe după aripa vestică a castelului, cu inima încă amorțită de șoc și trupul înfrigurat din cauza plimbării prelungite. De fapt, rătăcise aiurea, fără vreo destinație precisă, simțind nevoia să fie singură și să-și consume durerea în liniște.

Ida și Brigitte o însoțiseră ca întotdeauna când nu pleca să călătorească și se comportaseră diferit în acea după-amiază, de parcă ar fi știut motivul pentru care era atât de deprimată. Fuseseră deosebit de tăcute și fără chef de joacă, nu țopăiseră în jurul ei lătrând extaziate, iar când Katherine le scărpinașe absentă după urechi, singurele sunete

pe care le scosese fură niște schelălăituri întrebătoare, însoțite de priviri umede și îngrijorate.

O vreme stătuse ghemuită pe stânca lui Wallace, cu genunchii la gură și brațele încercuindu-i strâns, cercetând valea de la picioarele ei cu mintea plină de amintiri. Încercase să-și verse amărăciunea și disperarea, dorind să scape de cercul dureros din jurul inimii care-i îngreuna respirația, însă lacrimile care o podidiseră imediat ce părăsise salonul îi secaseră dintr-odată și în mod inexplicabil de cum ajunsese în curtea din spatele castelului.

Katherine știa că un plâns bun ar fi ajutat-o să scape de o parte din povară, însă pe lângă durerea sufocantă era încercată de un sentiment acut de furie combinată cu vinovăție.

Își iubise tatăl, chiar foarte mult, dar în ultimii trei ani între ei se dăduse o luptă aprigă și tacită a voințelor. El dorea să-și facă apariția pe scena londoneză și să-și găsească un soț potrivit, ea dorea... cu totul altceva! Iar sentimentul de vinovăție se datora faptului că murise dezamăgit.

Singurul care arbitrase disputa dintre ei și încercase să fie imparțial fusese distinsul duce de York, dar Katherine știa în sinea ei cu certitudine că și Patrick, cu toate că el nu o recunoscuse niciodată deschis, îi dezaproba hotărârea fermă de a-și dobândi independența financiară înainte afirmării în societate.

Când împlinise zece ani și mătușa ei din partea tatălui, lady Margot, îi făcuse cadou de ziua ei o trusă completă pentru pictat, Katherine descoperise un alt univers. Sensibilitatea față de culoare, simțul acut al proporțiilor, memoria vizuală de excepție, toate aceste lucruri contribuiseră la dezvoltarea darului ei nativ de-a lungul timpului, iar lucrările sale o dovedeau cu prisosință.

Deși în prima fază se mărginise să picteze ceea ce capta cu ochiul liber, treptat, imaginația bogată și spiritul creativ o ajutaseră să întrevadă și să surprindă frumusețea nevăzută a lucrurilor, iar transpunerea acelor viziuni pe pânză formau compoziții de o grație și o sensibilitate frapante.

La șaisprezece ani, Katherine știa precis ce anume își dorea de la viață: să devină un pictor renumit și să-și deschidă o galerie în centrul Londrei unde să-și expună lucrările. Își dorea apoi, cu o parte din banii câștigați din vânzarea lor, să străbată lumea și să cunoască locuri și oameni noi, pe care avea să-i immortalizeze pe pânză.

Debutul ei în societate și o eventuală căsătorie erau ultimele lucruri pe lista ei de priorități.

Era ferm decisă să răzbească în acea epocă a bărbaților și mai știa că lupta avea să fie aspră, pentru că urma să se izbească de minți înguste și misogine, de prejudecăți și reguli absurde; dar era ferm hotărâtă să reușească și să nu lase nimic să intervină între ea și afirmarea ei ca persoană. Și din această cauză începuse conflictul interminabil cu tatăl ei.

William dorea, ca orice părinte bine intenționat, să-i asigure unicului său copil o inatacabilă poziție socială și un viitor cât se poate de fericit, însă Katherine rămăsese neînduplecată. Patrick Denton se oferise cu generozitate să-i susțină debutul în societate, deschizând un cont pe numele ei într-o bancă londoneză de prestigiu în care depusese o mică avere și de care tânăra se putea folosi oricând, însă și această ofertă fusese respinsă la fel de categoric.

De fapt, acesta nu era singurul gest mărinimos pe care ducele de York îl făcuse de-a lungul timpului. Întreținerea și redecorarea de la Floors fusese suportată dintotdeauna de către distinsul duce, numai că ea aflase de acest lucru de relativ puțin timp și asta o enervase și o mâhnise în egală măsură.

I se părea absurd ca cineva care nu avea niciun drept de moștenire asupra domeniului să investească sume imense acolo doar din... pură prietenie. Și de ce aceste lucruri îi fuseseră ținute în secret? Pe de altă parte, ar fi trebuit să-și fi dat seama că toate acele redecorări impuseseră cheltuirea unei averi pe care, din păcate, tatăl ei nu o avusese.

Când Katherine reușise să-l prindă pe lordul Denton între patru ochi și să abordeze acest subiect ce o nemulțumea teribil, cerându-i delicat să se oprească din risipă pentru că, afirmase ea cu un zâmbet suav, avea să sfârșească precum sârmanul Timon din Atena, ducele îi replicase cu blândețe că acest lucru era responsabilitatea lui, că-i promisese răposatei ei mame că avea să se îngrijească întotdeauna de ea și de bunăstarea ei, și că respectarea acestui jurământ nu-l sărăcea deloc, așa cum credea ea.

Katherine tăcuse jenată, dar mândria o împiedicase să se resemneze. Își promisese solemn că avea să-i restituie lui Patrick fiecare bănuț pe care acesta îl investise la Floors și intenționa să se țină foarte serios de cuvânt.

Totuși, Katherine nu putea să nu fie recunoscătoare lui Patrick pentru ce făcuse pentru ea și tatăl ei de-a lungul timpului. Datorită generozității lui, Katherine beneficiase de o educație exemplară și nu dusesese niciodată lipsă de nimic. Biblioteca de la Floors cunoscuse, de asemenea, cea mai înfloritoare perioadă a ei din ultimii o sută de ani, de când străbunicul ei, al cincilea marchiz de Cavinghton, un bărbat de o inteligență strălucită, se hotărâse asupra inutilității unuia dintre saloanele de la parter, transformându-l într-o vastă sursă de hrană spirituală. Zecile de rafturi care umpleau cei patru pereți de jos până sus adăposteau câteva mii de volume prețioase, de la celebre lucrări și tratate de filosofie, astronomie, psihologie și matematică, până la romanele siropoase de dragoste, cele polițiste și de aventuri.

În urmă cu doi ani, Katherine se hotărâse să facă ordine în bibliotecă și să aranjeze cărțile după subiectul pe care-l tratau. Racolase patru servitori și în decurs de o zi și jumătate, conținutul rafturilor se afla pe podeaua enormei încăperi sub forma unor teancuri de cel puțin un metru și jumătate, așteptând să fie triate.

Apoi începuse o muncă titanică ce-i răpise tinerei o vară-ntreagă. Fiecare corp de bibliotecă fusese numerotat cu câte o cifră romană, atribuindu-i-se câte un domeniu de studiu, fiecare raft primise câte o literă în ordine alfabetică de sus în jos și totul fu trecut într-un registru gros de evidență, astfel încât să găsească orice volum în timp util, fără prea mult efort și bătaie de cap.

Biblioteca ajunsese să fie mândria ei personală și se îngrijea de ea cu o dragoste aproape de venerație. Însă Katherine știa că enorma bibliotecă n-ar fi ajuns să adăpostească atâtea comori fără preocuparea și ajutorul lui Patrick. Lordul Denton pusese foarte mare preț pe educația Katherinei și făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca ea să beneficieze de cei mai buni dascăli și de cele mai ample surse de documentare și instruire.

Singurul lucru unde eșuase lamentabil fusese pianul. Katherine era complet afonă și strădaniile ei de a excela în instrumentele de percuție fuseseră încununate de un eșec monstruos, așa că, după șase luni de răbdare infinită și extrem de multă indulgență, domnișoara Walkner, profesoara ei de pian, îi scrisese lui Patrick la Londra, informându-l în termeni cât se poate de politicoși, că miss Dellany era o cauză pierdută pentru minunata lume a muzicii.

Amintindu-și de acea perioadă a copilăriei, Katherine chicoti

fără voie, uitându-și mâhnirea pentru o fracțiune de secundă. Fusese o adevărată pacoste pentru domnișoara Walkner, medită ea cu un zâmbet nostalgic, ridicându-și ochii din pământ.

În clipa următoare, zâmbetul îi muri pe buze și sângele îi îngheță în vene când dădu cu ochii de silueta înaltă a domnului Hayworth, care stătea nemișcat în mijlocul curții, urmărind cu o expresie nepăsătoare pe față cum cele două cățele ale ei îi dădeau târcoale, mârâind înfundat din gâtlee.

Katherine știa prea bine din poziția încordată a Idei că se pregătea să atace și că Brigitte avea să-i urmeze de îndată exemplul, însă era prea departe ca să ajungă la timp la fața locului și să se interpună între chipeșul bărbat și cele două bestii care nu ascultau de nimeni în afara ei și, ocazional, de bătrânul majordom. Singura alternativă era să încerce să le comande de la distanță și să sperie că...

— Nu! urlă ea îngrozită, văzându-l că întinde o mână să o mângâie pe Ida pe botul încrețit amenințător. Nu face asta, pentru Dumnezeu!...

David nu-și desprinsese privirea din ochii căprui ai cățelei, ignorând avertismentul primit și continuând să-i vorbească Idei cu o voce joasă, monotonă, impunându-și voința cu blândețe. Dură câteva clipe până când căteaua reacționă, învelindu-și gingiile treptat, continuând totuși să-l privească prudentă și să mârâie în surdină. Până să realizeze ce i se întâmplă, se trezi înșfăcată de cap și scărpinată viguros după urechi de către niște mâini mari și pricepute, care-i transformă mârâitul iritat într-un schelălăit de plăcere. Cealaltă cățea, peste măsură de mirată de îndrăzneala nesăbuitului intrus, se relaxă pe jumătate și se apropie circumspectă, adulmecându-l curioasă.

Katherine, care în clipa în care-l văzuse pe David întinzându-se asupra Idei închisese ochii strâns ca să nu asiste la coșmarul în curs de desfășurare, rămase cu gura căscată când îndrăzni să privească din nou, împietrită de uluire și neîncredere, fixând în tăcere bărbatul și cele două creaturi care se gudureau supuse pe lângă el, cerșindu-i afecțiunea.

— Sunt superbe, zâmbi David, ridicându-și ochii când o auzi apropiindu-se de el și o văzu palidă, puțin confuză și cu o expresie oarecum supărată în priviri.

— Este de-a dreptul incredibil, reuși Katherine să articuleze

într-un târziu, privindu-l cu ochi rotunzi de uimire. Afurisitele astea două nu ascultă decât de mine și de Bruce!... Ce le-ați făcut?

— Bănuiesc că le-am luat prin surprindere cu farmecul meu irezistibil, zise el încet și zâmbetul îi deveni ușor arogant, ca apoi s-o ia pe nepregătite cu următoarea întrebare: care dintre ele este Brigitte și care Ida?

— Ida este cea care te-ar fi mușcat prima în condiții normale, îi arătă Katherine namila care se împingea cu botul în podul palmei lui, scâncind încetșor. Este cu un an mai mare decât Brigitte și, de obicei, ea dă tonul la răutăți. Domnișoara de aici, i-o arătă ea pe cea de a doua femelă, este Brigitte. Amândouă au aparținut cândva cancelarului austriac Joran Van Haas, care le-a dăruit lordului Denthon acum patru ani, în urma unei vizite diplomatice la Londra și care, la rândul lui, mi le-a dăruit mie, în ideea de a mă ști în deplină siguranță și de a păzi Floors de hoți sau alte primejdii. Desigur, adăugă ea cu un surâs fermecător de candid, la Floors nu au existat niciodată asemenea incidente, dar când vine vorba despre mine și despre siguranța mea, Patrick devine de-a dreptul paranoic... Dându-și seama că vorbea în termeni prea amicali despre relația ei cu lordul Denthon și că-și lua libertăți care puteau fi considerate drept necuviință din partea ei, Katherine roși și schimbă subiectul. Și deja v-au spus cum le cheamă? Îl tachinează cu blândețe.

— Probabil că mă găsesc irezistibil, glumi el. Foxiey chiar m-a sfătuit politicos să le evit compania.

— Asta pentru că, de fiecare dată când vine la Floors, Paul nu face decât să le întărească, rosti ea cu o cută fină între sprâncenele grațioase.

— Și nu l-au mușcat niciodată? se miră el, vârând cu nonșalanță muchia palmei în gura Idei, care-l ronțai cu o trădătoare și nețărnută dragoste.

— Vă rog, scoateți-vă mâna de acolo, îl imploră Katherine, ținându-și respirația. Am fost suficient de speriată în urmă cu câteva clipe, când am văzut cum vă încolțiseră...

— Nu m-au încolțit, replică David calm. Au fost doar curioase. Îmi pare rău dacă ți-am dat emoții.

— Se pregăteau să vă atace, îl contrazise Katherine. Le cunosc prea bine ca să știu ce le poate pielea. Amândouă sunt suspicioase cu străinii și de aceea trebuie să le închid ori de câte ori am vizitatori la

Floors. Sunt... rele! recunosc eu ea cu o umbră de resemnare și necaz în glas.

— Ba eu cred că sunt două domnișoare mult prea educate ca să se dedea la un astfel de comportament nedemn de rangul lor, rosti el cu un zâmbet dezarmant. Toată problema cu mârâitul și arătutul colților a fost pentru dumneata, miss Dellany. Nu s-ar fi căzut să vă trădeze afecțiunea și loialitatea atât de curând pentru cineva necunoscut, nu? Oricum, sunt niște frumuseți tare drăgălașe. Aidoma stăpânei lor, cred. Mă rog, nu asta am vrut să spun, se încruntă el nemulțumit. Dumneata ești categoric mai drăguță!

Turuia ca un idiot, realizează el brusc, făcându-se de râs prin debitarea unor ineptii, de genul că tocmai o comparase cu propriile cățele. Se simțea penibil și-și impuse să-și țină gura ferecată, concentrându-se asupra câinilor cărora le ardea de joacă, stânjenit și încurcat cum nu mai fusese niciodată în viața lui, încercând să n-o mai privească. Constată că-i era peste puteri s-o facă. Frumusețea de lângă el îi atrăgea privirea ca un magnet și David se trezi iarăși în acea ipostază nătângă.

Preț de o clipă, Katherine îl privi cu ochi mari, uluită de stângăcia cu care îi făcea complimente, apoi izbucni într-un râs spontan și delicios, ce-l încântă cu totul.

Chicotitul acela cald, melodios și vag răgușit îi trezi la viață simțurile, făcându-l dureros de conștient de faptul că el era bărbat și ea era cea mai încântătoare femeie pe care o întâlnise vreodată.

Katherine se potoli dintr-odată, tulburată de intensitatea cu care bărbatul o privea. Ochii lui deveniseră de un verde întunecat, părând atât de concentrați asupra ei încât, pentru o clipă, Katherine avu senzația paralizantă că aveau s-o soarbă în adâncurile lor. Simți că i se taie respirația, genunchii i se înmuieră și pulsul i-o luă razna.

Ceva din privirea acelui bărbat o făcu să se simtă absurd de vulnerabilă, mică și nesigură, ceva din dulceața acelui surâs o atrăgea spre el și-i trezea o dorință ridicolă de a i se ghemui în brațe și de a sta acolo până când... până când...

— Te simți bine? o întreabă David încet, îngrijorat de aerul ei confuz, abia stăpânindu-și pornirea de a o atinge, temându-se ca nu cumva să leșine.

Katherine clipi des și-și feri privirea, încercând să-și revină din stupefacție. Era cu neputință să se simtă așa, să simtă asta pentru un

bărbat pe care abia îl cunoscuse! Și ce Dumnezeu o întrebase, oare?...
Își aminti cu greu întrebarea și aproape oftă de ușurare.

Petrecându-și şuvițele scăpate din coc după o ureche, trase adânc aer în piept și-și adună gândurile laolaltă. Când îl privi, părea să-și fi revenit complet în fire. Nu zâmbea, trăsăturile îi erau grave și cu toate astea, David îi găsea figura neasemuit de luminoasă și fermecătoare.

— Încă refuz să cred că nu mai e, începu ea cu o voce liniștită. Săptămâna trecută ar fi trebuit să se întoarcă la Floors, așa a spus în iarnă când a plecat spre Londra, și am avut o presimțire că n-o să-l mai văd. Acum mi-e foarte greu, dar... nimic nu este făcut să dureze veșnic, nu-i așa? Oricât am încerca să păstrăm lângă noi ființele dragi inimii noastre, mai devreme sau mai târziu, unii dintre noi vor pleca primii, într-un fel sau altul. Acesta este ciclul vieții și al morții, un cerc care niciodată nu va fi frânt sau oprit din rotirea lui, murmură ca pentru sine.

David o privi lung, știind că orice cuvânt de încurajare era de prisos, așa că nu făcu decât să încuviințeze tăcut din cap.

— Cine... Katherine înghiți în sec nodul mare care i se blocă în gât și, împletindu-și degetele în poală, reluă încruntată: cine s-a ocupat de funeraliile tatălui meu?

— Lordul Denthon.

— Și presupun că sarcina dumitale nu se rezumă doar la simplul rol de mesager, îl privi ea pe sub vălul bogat al genelor întunecate.

— Nu, răspunse David. Trebuie să vă conduc la Londra, se eschivă el de la un răspuns direct.

— Înțeleg, rosti Katherine încet, după o clipă de tăcere, pescuind o şuviță de păr care i se prinsese de buze și vârând-o absentă după urechea împodobită cu un delicat cercel bătut în briliante mărunte. Și când trebuie să plecăm?

— Imediat ce vei simți că ești în stare să călătorești, milady, o asigură el, privind-o cu înțelegere. Cred că ar trebui să intrăm, propuse cărbatul când o văzu cum își fricționează absentă brațele, zgribulindu-se toată de frig.

Katherine îi acceptă brațul oferit galant, lăsându-se condusă spre intrarea în castel. Se opri în capul scărilor ce șerpuiau spre etaj și se răsuci spre chipeșul bărbat, privindu-l drept în ochi.

— De obicei, începu ea cu o voce obosită, la Floors nu se

respectă ora de cină decât în rarele ocazii când avem musafiri. La ce oră ați dori să se servească masa în această seară, milord?

— Nu contează ora, atâta timp cât nu voi fi silit iarăși să iau masa doar în compania lordului Foxiey.

— Oh, clipi Katherine, roșind jenată. Îmi cer scuze pentru felul în care v-am lăsat...

— Nu am avut intenția să te critic, milady, pentru reacția dumitale de astăzi, o reacție de altfel firească și pe deplin justificată în condițiile date, o întrerupse David pe un ton grav. Ceea ce doream să spun este faptul că ne-ar face o imensă plăcere să vă avem alături de noi în această seară.

— Voi fi o companie jalnică, murmură Katherine plecându-și privirea.

— Cred că ne vom putea asuma acest risc, îi răspunse el cu un zâmbet cald.

Oftând în sinea ei, Katherine căzu de acord, fără însă o prea mare tragere de inimă. În fond, alternativa era de-a dreptul oribilă, așa că era de preferat să aibă o companie plăcută care să o ajute să uite, decât să-și înece amărăciunea și durerea în singurătate.

— Atunci, la ora opt este bine? propuse ea cu o voce suavă.

— Este perfect, se înclină el ușor, luându-i mâna mică și sărutându-i degetele subțiri și înghețate, fără a-și desprinde ochii dintr-ai ei.

Katherine își ignoră cu încăpățănare tremurul din piept, făcu o reverență ușoară, un zâmbet îi pluti efemer pe buze, apoi se răsuci pe călcâie și porni să urce treptele fără să mai privească înapoi.

David își petrecu întreaga după-amiază străduindu-se să înțeleagă conținutul unor rapoarte pe care le adusese cu el, însă eforturile îi fură răsplătite cu o umbră de iritare, ce prinse să crească în fața lipsei totale de concentrare și a stării de nerăbdare care-l stăpânea de câteva ceasuri.

După aproape trei ore de muncă în zadar, neînțelegând nimic din conținutul celor patru pagini pe care le răsclătea pentru a suta oară, se ridică în picioare și trânti nervos ultimul raport pe măsuta de ceai, după care începu să patruleze prin dormitorul elegant, decorat în nuanțe de albastru, gri și argintiu.

Katherine Dellany fusese o apariție realmente șocantă pentru el!

Se așteptase să găsească între zidurile de la Floors o puștoaică răsfățată și urâtică-judecând după înfățișarea dezagreabilă a defunctului marchiz de Cavinghton-cu o minte la fel de neinteresantă ca și aspectul fizic.

Însă ceea ce descoperise întrecea cu mult orice închipuire. Incredibila ei frumusețe îl amuțise cu totul.

Impactul realității fusese atât de puternic asupra minții lui încât, chiar și acum, după cele două dialoguri pe care le avusese cu ea, unul în salon și altul în curtea castelului, încă nu se dezmeticise complet, continuând să se întrebe dacă această Katherine fusese o plăsmuire a minții lui sau exista cu adevărat în realitate.

Cuprins de un nou val de nerăbdare, o senzație surprinzătoare și total necaracteristică firii lui de obicei atât de calme și calculate, David își schimbă ținuta de zi cu cea de seară, după care coborî scările, înfrânându-și la timp impulsul idiot de a fluiera notele unei vechi melodii scoțiene.

Antreul era pustiu, nu se vedea niciun servitor pe nicăieri, ceea ce-l făcu pe tânărul bărbat să se încrunte nedumerit și să-și verifice ceasul de buzunar. Acele indicau câteva minute peste ora șapte și David se strâmbă nemulțumit, oscilând între a face stânga împrejur și a urca înapoi în dormitor, unde ar fi sucombat de plictiseală, sau a intra în salon să-și omoare timpul... așteptând!

Simplul cuvânt îl scotea din minți, darămite acțiunea în sine. Ar fi fost pentru a doua oară într-o zi în care aștepta aceeași femeie să apară, lucru care nu i se mai întâmplase până acum. Desigur, n-o putea învinui de nimic. Prima dată nu-și anunțase vizita, iar acum coborâse prea devreme, o neglijență din partea lui să nu-și consulte mai întâi ceasul.

Cu mintea cufundată în gânduri, se îndreptă spre ușile duble care se aflau față-n față cu cele ale salonului unde se presupunea că aveau să cineze în acea seară, și le deschise cu un aer apatic. Ridică privirile nemulțumite și încremeni brusc.

Se afla în cea mai mare bibliotecă pe care o văzuse vreodată.

Zeci de rafturi acopereau pereții până-n tavan, adăpostind pe puțin o sută de mii de volume legate în piele sau mătase, toate aranjate într-o ordine desăvârșită. Peste măsură de uluit, David păși în vasta încăpere, și se opri în dreptul unui corp de bibliotecă, lăsându-și privirile să alunece peste titlurile de pe cotorul cărților.

În acel sector întâlnești întreaga operă a unor scriitori de frunte britanici, de la Francis Bacon, Christopher Marlowe și William Shakespeare, de la Thomas Hobbes, John Milton, Samuel Butler, John Dryden și Daniel Defoe, până la Samuel Johnson, David Hume, Edmund Burke și Jane Austen, sfârșind cu ultima lucrare a lordului Byron.

Plăcut impresionat, extrase cu grijă o lucrare semnată de John Locke și, instalându-se confortabil într-unul din fotoliile tapitate cu brocart roșu, deschise la prima pagină și începu să citească.

— Puține lucruri sunt atât de plăcute ca imaginea cuiva care zâmbește în timp ce savurează compania liniștitoare a unei cărți.

Cufundat mai mult în visare decât în citit, David nu reacționează în primul moment la auzul acelei voci plăcute. Când undeva, în cadrul câmpului său vizual, apăru o pată de culoare verde, realizează că vocea respectivă era cât se poate de reală și că avea corespondență în plan fizic.

Mutându-și privirile spre acea involburare de saten verdementă, începu să și le plimbe în sus cu o încetineală exagerată, reperând o talie subțire pusă în evidență de un cordon lat din mătase albă, brodată cu trandafiri argintii, și un decolteu din voal și saten vernil, decorat cu fundițe verzi, sub care se zărea plinătatea dulce a unor sâni potrivit de generoși.

Înghițind în sec cu dificultate, David făcu un efort și-și dezlipi ochii de pe acel bust frumos, continuându-și explorarea în sus spre un chip cu totul serafic. Era atât de aproape încât îi putea simți parfumul. Un iz subtil de iasomie pe care-l găsi foarte seducător.

— Este interesant ceea ce citești, milord? Îl chestionează ea cu un zâmbet suav, smulgându-l din contemplare.

Realizând că încă stătea așezat, David sări de pe fotoliu atât de iute că se ciocni de ea, aproape dărâmând-o din picioare.

— Îmi pare rău, rosti el cu o voce răgușită, prinzând-o de cot și ajutând-o să-și recapete echilibrul. Nu v-am auzit intrând.

Apoi făcu greșeala să se uite în ochii ei și se pierdu cu totul.

— Lady Katherine, ești o prezență greu de îndurat pentru sănătatea mentală a oricărui bărbat, rosti el aproape în șoaptă. Sunteți absolut încântătoare.

Ochii ei se dilatară surprinși, apoi se umplură de plăcere, amuzament, și o umbră de sficiune.

— Și dumneata ai... ochi frumoși, milord, îi întoarse Katherine

complimentul cu un surâs timid. Deci, își arcui ea sprâncenele, arborând o expresie serioasă și încercând să înlăture momentul de stânjeneală, ce anume v-a făcut să zâmbiți?

Apropierea ei era paralizantă, constată el neputincios, impunându-și să nu-și facă un obicei din a se zgâi la ea ca un prost. Și totuși...

N-ar fi trebuit să-și lase părul bogat și lucios să i se vălurească până mai jos talie! Ar fi trebuit să-l poarte prins în coc, nu așa, liber, stârnind fanteziile oricărui bărbat! Și zâmbetul acela, de o gingășie nespusă...

Trăgând de timp și încercând să se adune, David deschise cartea și citi cu voce tare primul pasaj pe care-i căzură ochii:

— *Virtutea este în general aprobată nu pentru că este înăscută...*

— *...ci pentru că este necesară*, sfârși ea, mușcându-și buzele ca să-și ascundă zâmbetul în fața expresiei lui uimite. John Locke-**Eseu filosofic** privind înțelegerea umană, enunță ea titlul cărții fără să ezite.

— Sunt impresionat, rosti el, dregându-și vocea și închizând cartea cu un pocnet surd. Ai o memorie foarte bună.

— Rețin doar pasajele care stârnesc un anumit ecou în sufletul meu sau mi se par de bun-simț, replică ea cu un zâmbet ușor. Întâmplător, schiță ea un gest spre carte, această lucrare a lui Locke este una dintre favoritele mele.

— Ai citit tot ce se află aici?

Râsul ei vesel inundă încăperea, ochii i se umplură de scânteieri aurii, în timp ce se retrăgea prudentă din calea privirii lui concentrate, insondabile.

— Nu am reușit încă, mărturisi ea, atingând distrată colierul de smaralde de la baza gâtului și lăsându-și degetele fine să mângâie pietrele verzi, lucioase, tăiate octogonal. Însă am o viață întreagă la dispoziție s-o fac, așa că nu mă grăbesc, declară, legănându-se pe călcâie ca un copil.

David își aminti că văzuse acel splendid set de bijuterii în cufărul lordului Denton pe care-l adusese cu sine la Floors și fu surprins de junghiul ascuțit de gelozie pe care-l simți în coșul pieptului. Ar fi vrut să-i fi dăruit el acea splendidă bijuterie, ca degetele ei să poată atinge smaraldele lui și...

— Tot ce vedeți aici, încep Katherine să-i explice, smulgându-l

din gânduri, se datorează atât străbunicului meu, lordul Graham Dellany, care a transformat sala mare de bal în bibliotecă, cât și contribuției generoase a lordului Denton din ultimii ani. Tatăl meu spunea că bunicul lui a fost o persoană prea puțin sociabilă, care a preferat să-și petreacă viața la Floors, izolat în minunata lume a cărților. Era un spirit avid de cunoaștere și un om foarte înțelept. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc, zise ea cu o umbră de nostalgie în priviri. Se spune că ar fi fost prieten apropiat al scriitorului Robert South, adăugă pe un ton aproape confidențial, fără însă a suna câtuși de puțin a laudă. Oare cum o fi să cunoști personal un scriitor? murmură ea ca pentru sine.

— Este o experiență interesantă, zâmbi tânărul lord, fermecat de candoarea și modestia încântătoare a femeii.

— Chiar? îl privi tânăra cu o expresie visătoare.

— Pe onoarea mea. Dacă o să avem ocazia când vom ajunge la Londra, poate îți voi putea satisface această curiozitate.

— Cineva celebru? îl chestionă după un moment de tăcere.

— Așa se zvonește! rosti el cu un mic zâmbet în colțul gurii.

Katherine îl privi lung câteva secunde, cu buzele ținute gâdite. În cele din urmă oftă.

— Răbdarea este o virtute pe care foarte puține femei o posedă, iar bărbații niciodată, rosti ea amuzată. Trebuie să recunosc că ați teșit să-mi stârniți curiozitatea, milord, dar cum văd că sunteți hotărât să păstrați misterul asupra identității prietenului domniei voastre, nu pot să sper decât că vă veți ține de cuvânt atunci când vom ajunge la Londra, adăugă ea, schițând o reverență adâncă și aruncându-i o privire șagălnică pe sub genele-i bogate și întunecate.

Era la un pas de a flirta cu el, constată surprins tânărul duce, și nu-și amintea ca vreodată să se fi simțit atât de flatat sau mai provocat de acel mic joc de cuvinte al seducției cu vreo altă femeie cum îl făcea să se simtă această tânăra nevinovată din fața lui. O privi, fără a se putea abține să se întrebe ce gust avea acea gură arcuită într-un surâs blând și amuzat...

— Aici erați?

Vocea ușor iritată a lui Paul o făcu să tresară și să se răsucescă spre ușile duble. Îl văzu în prag, cu o expresie de amabilitate forțată pe față. Ceva părea să-l deranjeze teribil pe vărul ei, dar bănuia ce anume putea să fie.

Nedumerită, Katherine pluti spre el și spuse pe un ton liniștit,

împăciuitor:

— Căutarea mea, se pare, a fost mult mai rodnică decât a ta. Dacă am întârziat nepermis de mult, este numai vina mea. Domnul Hayworth are talentul incredibil de a mă face să pierd noțiunea timpului.

— Aici sunt perfect de acord cu tine, rosti Paul cu un zâmbet ușor malițios. Excelența Sa are într-adevăr acest talent special, adăugă vag ironic, luându-i mâna fină și sărutându-i-o respectuos.

David se simți iritat de tonul sarcastic al contelui, știind foarte bine ce anume îl zgândărea pe acesta. Prezența lui în preajma Katherinei constituia, în concepția lui Foxiey, un real pericol pentru virtutea încântătoarei sale verișoare.

Singurul motiv pentru care nu reacționează cu o replică pe măsură fu acela că, în mod absolut scandalos și totuși foarte normal și logic, Foxiey avea totuși dreptate. David se simțea atras de frumusețea și grația pupilei sale mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască vreodată.

— Cred că, din moment ce ne-am regăsit cu toții, ar fi timpul să mergem la masă, sugeră el zâmbitor.

Katherine primi propunerea cu un surâs ușurat, apoi culese cartea pe care bărbatul o lăsase pe marginea unei măsuțe de ceai și o puse la locul ei. Și, în timp ce se îndrepta spre Paul, realizează cu vinovăție că preț de aproape un sfert de ceas, în compania plăcută a distinsului musafir, uitase cu desăvârșire de durerea și dezolarea care o copleșiseră întreaga după-amiază.

CAPITOLUL 3

Cu un pahar de whisky în mână, îmbrăcat într-un costum elegant de stofă neagră, David urmărea cu priviri absente traficul intens de pe Grosvenor Street, care chiar și la acea oră târzie părea înecat sub aglomerația trăsurilor elegante ce transportau lumea bună a Londrei spre balurile importante ale începutului de sezon.

Zgomotele străzii ajungeau până la el într-un vacarm asurzitor, prea puțin estompat de ferestrele închise ale dormitorului său, iar David se simțea mai plictisit ca niciodată.

De obicei, deschiderea sezonului era partea cea mai importantă a aceluia iureș de petreceri și distracții ce tulburau liniștea Londrei

pentru o perioadă de aproape două luni, iar privilegiul balurilor de început era rezervat în speță celor mai vechi și mai înstărite familii burgheze ale Angliei.

Tânărul bărbat, în cei aproape șaptesprezece ani de activă viață socială, știa foarte bine tipicul acelor petreceri grandioase, unde bogăția era afișată într-un mod cât mai ostentativ, unde descendența nobiliară avea întotdeauna un cuvânt de spus, unde alianțele între case se făceau pe criterii bine stabilite și vechi de sute de ani.

Șirul interminabil de petreceri, supeuri, dineuri, serate, weekend-urile prelungite și selecte din afara Londrei, unde se organizau partide de vânătoare urmate de jocuri de divertisment și baluri mascate, serile animate din cluburile exclusiviste de pe St. James, unde se pierdeau și se câștigau averi, cursele de la Heathton, agitația, bârfele și speculațiile din marile saloane, idilele care se nășteau în acele decoruri somptuoase, toate acestea i se părură dintr-odată lipsite de strălucirea de altă dată.

El, unul dintre cei mai vânați celibatari ai Angliei, el, aventurierul care avea un apetit nesățios pentru distracții și aventuri, el, bărbatul apreciat în toate cercurile mondene pentru inteligența, umorul și noblețea sa, a cărui companie era extrem de căutată, ei bine, tot el, același bărbat, nu mai simțea nicio plăcere în fața celui maraton de petreceri mondene care aveau să se succedă cu o viteză amețitoare până la finele lunii iunie, când căldura insuportabilă îi alunga pe toți pe domeniile din provincie pentru binecuvântata pauză de dinaintea sezonului scurt.

David se cunoștea suficient de bine ca să știe ce anume cauzase acea stare de profundă apatie în care se complăcea de bunăvoie. Deși ajunsese în Londra doar de câteva ore și se despărțise de Katherine lăsând-o în grija mătușii sale, infailibila lady Bellford, resimțea acut lipsa acelei dulci prezențe pe care o avusese alături ceas de ceas în ultimele zece zile, iar acest lucru îl deconcerta teribil.

Gândurile i se îndreptară asupra drumului de întoarcere în Anglia iar sentimentul de culpabilitate ce nu-i dădea pace apăru iarăși, mult mai acut decât în zilele precedente. Se simțea vinovat față de Katherine pentru că amâna intenționat să-i spună că moartea celui care-i fusese tată nu era singura nenorocire pe care trebuia s-o înfrunte și s-o îndure.

De-a lungul celor cinci zile cât durase călătoria, tânărul bărbat

avusese timp suficient la dispoziție s-o analizeze pe încântătoarea fiică a defunctului marchiz de Cavinghton și să încerce să descopere defecte care să-i compenseze frumusețea fizică. Suma cusurilor era infimă în fața cumulului de calități.

Îl frapase firea ei plină de candoare și lipsită de prefăcătorie. Modul în care povestea despre Floors, moștenirea ei nativă, îi trăda spiritul loial și devotamentul absolut față de familie și de pământul pe care se născuse și crescuse.

David nu-și amintea să mai fi întâlnit până atunci o femeie a cărei tinerețe să fie în total dezacord cu înțelepciunea ei, însă Katherine îi dovedise că aceste două trăsături se pot combina într-un mod irezistibil și incitant pentru mintea unui bărbat.

Într-o societate în care tinerele de familie bună erau obligate să-și desăvârșească educația citind tratate ale marilor filosofi din care nu înțelegeau mare lucru, dar din care-și însușeau paragrafe întregi doar pentru că dascălii lor considerau că este de bonton să cunoască pe de rost aceste perle de spirit, fermecătoarea Katherine își dezvoltase propriile teorii cu privire la „marile adevăruri”, pe unele acceptându-le ca atare, altora desființându-le structura cu argumente solide, de bun-simț. Katherine avea o minte activă, profundă și creatoare, și nu se sfia câtuși de puțin să-și exprime părerile personale într-o discuție, indiferent de tema abordată.

Iar el nu putea să nu-i aprecieze franchețea și cutezanța.

Însă ceea ce-l surprinsese în mod deosebit la ea fusese decența cu care-și trăia în tăcere pierderea irecuperabilă a ultimului ei părinte. În rarele ocazii când credea că nu este observată, privirea i se umplea de o tristețe fără margini, care-l mișca profund. Ar fi dat orice să n-o vadă atât de nefericită, dar era perfect conștient că, pentru suferința ei, nu exista decât un singur leac: timpul.

Avea să-i lase un interval suficient la dispoziție ca să treacă peste șocul cauzat de moartea tatălui ei și abia după aceea avea să-i povestească și despre cealaltă pierdere, cea a castelului Floors.

Desigur, acum că ajunsese s-o cunoască suficient de bine pe pupila sa încât să realizeze cât de atașată era de acea proprietate și că înstrăinarea de ea avea să fie mai dureroasă decât o amputare fizică, avea să-i redăruiască Floors ca un gest de adâncă generozitate din partea lui.

Pe cine prostea el? Intenția lui nu era nici pe departe atât de

altruistă și mărinimoasă precum părea. O dorea. Cu o intensitate dureroasă! Un soi de jinduire împletită cu o disperare mută pe care n-o mai simțise niciodată înaintea ei pentru o altă femeie și care începuse încă din prima clipă în care o văzuse năvălind ca o furtună în salonul de la Floors: proaspătă, îmbujorată de vânt și soare, fermecător de tulburată. Subțire, delicată ca o floare și unică în frumusețea ei.

Iar această nouă dimensiune a nevoii era copleșitoare și-l năucea.

Ciocănitul discret din ușa dormitorului, secondat de apariția tăcută a valetului său, îl făcură să pivoteze încruntat pe călcâie.

— Ce este, Martin?

— Au sosit, stăpâne, îl informă valetul cu o plecăciune scurtă.

Ca de obicei, Martin făcea economie de cuvinte, însă David știa cine erau distinșii oaspeți care-l așteptau jos, în salon. Termină dintr-o înghițitură restul de băutură din pahar, mai aruncă o ultimă privire în oglindă, verificându-și ținuta, apoi trecu pe lângă valet și coborî scările acoperite de covoare fine, țesute-n Persia, impunându-și să și-o scoată pe Katherine din minte.

— Bine ați venit acasă, Excelență, îl întâmpină Diane cu un surâs orbitor, făcând o reverență cochetă în fața lui. Mă temeam că n-o să vă avem printre noi în această seară.

— Încerc să nu-mi încalc niciodată promisiunile făcute unei doamne, se înclină David politicos la rândul lui, sărutându-i mâna întinsă grațios.

— Cum a fost în Scoția? îl descusu Stamford cu un zâmbet larg pe buze, în timp ce-și strângeau călduros mâinile.

— Frig, veni răspunsul în doi peri.

John îl întrebese de fapt altceva, referindu-se la modul în care decursese vizita lui la Floors și David știa acest lucru, însă momentan nu avea niciun chef să deschidă vreo discuție pe această temă. Se răsuci spre ceilalți doi bărbați, ignorând complet privirea intrigată a Diane față de atitudinea lui secretoasă, și îi salută pe ceilalți doi bărbați care îl studiau cu un aer zâmbitor.

Morgan Davenport avea genul acela de frumusețe care făcea doamnele în vârstă să ofteze pierdute și să-și urască bătrânețea, tinerele văduve să spere iar debutantele să leșine de-a dreptul. Înalt de aproape doi metri, cu umeri largi și picioare lungi, tânărul bărbat poseda o grație fluidă în mișcări care îl făcea să semene cu un animal

de pradă periculos, gata de atac. Averea impresionantă și titlul de conte de Averly îl plasaseră în topul celor mai căutați burlaci din Anglia și de pe continent, și, la fel ca și nobila sa gazdă, Morgan Davenport se bucura din plin de libertatea unei vieți de celibatar, pline de distracții și aventură.

Jason Feltkamp, conte de Anscombe, nu avea nimic din înfățișarea izbitor de chipeșă a celorlalți bărbați prezenți, însă mintea pătrunzătoare, strălucită, completată de o personalitate fermecătoare, îl făceau să fie iubit de toată lumea. Spiritul său vizionar în lumea afacerilor îl ajutase să-și înzecească averea, și așa destul de consistentă, și era singurul bărbat din acea încăpere care renunțase de aproximativ doi ani la burlăcie. Soția sa, lady Olivia Anscombe, era o tânără agreabilă, blândă și fermecătoare, care te cucerea cu modul ei dulce și rafinat de a fi, iar tânărul conte o iubea cu o dragoste nemărginită, profundă și nealterată de trecerea timpului.

În acea seară, Olivia lipsea, deoarece avea o mătușă bolnavă în Devon și rămăsese pentru încă două zile cu ea, ca să-i îndulcească plictisul statului la pat. Jason se oferise să vină împreună la Londra, însă Olivia îl refuzase cu delicatețea-i obișnuită.

O jumătate de oră mai târziu, în locuința somptuoasă a ducelui de Lancaster, David încă nu reușise să-și scoată din minte imaginea unei tinere brunete, cu trup de vis și chip de zână.

William Geoffrey Dellany, al optulea marchiz de Cavinghton, iubit și regretat părinte, frate și prieten.

Katherine privi cu ochii încețoșați de lacrimi marmura neagră pe care erau gravate acele cuvinte, copleșită de un sentiment sufocant. Nu era numai durerea cauzată de pierderea suferită, nu era doar vinovăția care o tortura tocmai din această cauză, era o senzație stranie de frică, un soi de presentiment că se afla în pericol.

Ceva, în adâncul inimii, îi spunea că moartea celui care-i fusese tată nu se rezuma doar la trecerea lui în neființă. Nu-și putea explica acea senzație lipsită de vreun motiv aparent, dar nici n-o putea ignora.

Îndurerată, ignorându-și temerile fără fundament, își trecu degetele peste gravura elegantă, asimilând răceala marmurei odată cu vânticelul care murmura printre frunzele copacilor, aducând cu el miresmele florilor de primăvară. Lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji, picurând peste mormântul proaspăt acoperit cu narcise și lalele

pitice.

— Iartă-mă, șopti ea, înghițindu-și hohotul de plâns ce-i gâtuia vocea. Iartă-mă că nu am putut să fiu o fiică mai bună... atât de mult aș fi vrut să fiu așa cum ți-ai dorit!...

În spatele ei, la niciun metru distanță, David asista la intimitatea momentului cu o expresie încruntată pe chip. Se apropiase neauzit de acea siluetă îngenunchată și, pentru o clipă, se simți foarte prost pentru indiscreția comisă, știind că ar fi fost de bun-simț să-și anunțe prezența, însă cuvintele ei îl opriseră.

S-o ierte pentru că nu fusese o fiică mai bună?! Din câte apucase s-o cunoască, Katherine reprezenta visul oricărui părinte... și al oricărui bărbat, adăugă, simțind un mic fior în piept.

Mai că-l apucă furia când își aminti de modul în care marchizul dorise s-o mărite. Era umilitor, degradant și sinistru ca o femeie de genul Katherinei să fie vândută atât de mârșav unui necunoscut, al cărui singur merit, și nici acela al lui, a fost un ceas de noroc chior la cărți. Dintre toți bărbații de la masa de joc, singurii care se declinau ca adevărați gentlemen erau Stanford, contele de Northon și el, firește. Essex era un tânăr cu creierul cât o nucă și buzunare adânci, cu maniere discutabile, iar O'Baning, în ciuda averii sale considerabile, un bârfitor de prima mână și un pervers cu apucături și gusturi dubioase.

Inima i se umplu de un val uriaș de tandrețe când o văzu cum mângâie piatra funerară și suspină reținut.

— A spus că ești mai prețioasă decât orice, rosti David încet, cu scopul de a o consola.

Luată prin surprindere, Katherine țâșni în picioare și se răsuci spre el, privindu-l cu ochi mari și presându-și inima cu ambele mâini. Era lividă și respira în sincope, de parcă aerul i-ar fi fost drămuț cu forța.

— N-am vrut să te sperii! se scuză el, alarmat de paloarea ei nefirească, de parcă s-ar fi aflat la un pas de leșin.

Katherine nu spuse nimic, continuând să-l privească paralizată de spaimă, cu genele și obraji uzi de lacrimi.

— Julianna mi-a spus unde te gălesc, se justifică bărbatul cu blândețe, făcând un pas spre ea și abținându-se din răspuțeri ca să nu întindă o mână spre a-i șterge lacrimile amare care-i pătau fața. Data viitoare o să vin tropăind, ca să nu-ți mai dau palpitații, de acord? glumi el pe un ton serios.

Katherine clipi des și, treptat, trăsăturile i se relaxară. Oftă prelung, un zâmbet firav tremură pentru o clipă pe buzele ei, apoi se stinse.

— Este pentru a doua oară când îmi creați emoții, milord, îngăimă ea, întorcându-i spatele și ștergându-și lacrimile cu dosul palmelor. Data viitoare ar fi mai bine dacă ați angaja o orchestră care să vă anunțe prezența de la o sută de pași. Inima mea ar fi mai în siguranță astfel.

Vocea, deși îi suna răgușită de lacrimi, avea o notă de umor în ea.

— Așa o să fac, promise David, gândindu-se la faptul că inima ei n-avea să mai fie în siguranță pentru prea multă vreme în preajma lui. Tentația de a și-o însuși era irezistibilă și el știa că n-avea să se poată abține. Mătușa mea s-a gândit că nu a fost o idee prea înțeleaptă să te lase singură să vii aici. Și-a făcut griji ca nu cumva să ți se facă rău... sau altceva.

— N-am leșinat în viața mea, îl privi ea cu o umbră de amuzament în ochi. Apreciez faptul că o preocupă starea sănătății mele, dar nu trebuia să vă deranjeze și să vă strice planurile doar din cauza asta. Pot să mă descurc și singură.

— Pentru o doamnă frumoasă, întotdeauna îmi modific programul, îi zâmbi el într-un fel pe care-l știa ucigător. Văzând-o stingherită, se hotărî să se retragă. Te aștepta trăsura. Nu te grăbi.

— Mulțumesc pentru amabilitate, dar am venit cu trăsura lui lady Bellford, se grăbi Katherine să-l refuze. Mătușa dumitale a fost extrem de drăguță și amabilă ca să mi-o împrumute...

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar am dat drumul trăsurii tale să plece. Julianna a spus că și-a amintit că trebuia să facă o vizită lui lady Clotworthy în după-amiaza asta așa că avea nevoie de ea. Oricum, este o zi minunată pentru plimbare și pentru a vizita orașul. Ce zici?

— Zic că sună a complot, milord, încercă Katherine să pară cât se poate de serioasă, nereușind însă să-și oprească zâmbetul care-i zvâcni în spatele buzelor.

— Nimerit, rosti David, ducându-și mâinile la piept de parcă ar fi fost împușcat în inimă și mimând o durere agonizantă, lucru care o făcu să chicotească. Te aștept atât cât este nevoie, repetă el pe un ton scăzut, privind-o drept în ochi.

După care se înclină ceremonios, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ieșirea din cimitirul Bunhill Fields fără a mai privi înapoi.

Katherine îl urmări cu privirea, încercând să-și ignore inima care-i bubuia în piept și senzația de uscăciune din gât. Oare de ce nu putea rămâne indiferentă în fața zâmbetului pieziș, senzual și aproape ironic al acelui bărbat?

— N-aș fi crezut că poate fi atât de frumos, rosti entuziasmată Katherine.

Se plimbau de aproape o jumătate de oră pe aleile din Kew Gardens, discutând nimicuri, David încântând-o cu istorioare comice despre unele personaje de seamă ale societății.

Trecuseră pe lângă zeci de cupluri, cu domni îmbrăcați elegant, doamne în vârstă și tinere frumoase în rochii superbe, foarte la modă, fuseseră salutați de mai mult de trei sferturi dintre aceștia și prezentată unor persoane care păreau să facă parte din lumea bună a Londrei.

Katherine păru să nu observe că era studiată cu prea mare atenție de către toți cei care le ieșeau în cale și nici zâmbetele admiringe sau pline de ciudă și invidie ce curbau buzele pe ascuns.

David îi privi chipul surâzător și se felicita pentru inspirația de a o scoate la plimbare. Katherine părea mulțumită și ochii, goliți de acea expresie îndurerată pe care o avusese lângă mormântul tatălui ei, străluceau acum veseli.

— M-am gândit, din moment ce nu intenționezi să rămâi mai mult de două săptămâni în Londra, să-ți arăt câteva locuri care merită să fie văzute. Însă cel mai bine o să-ți amintești de această perioadă doar dacă petreci o seară cu mine la operă.

— Mă invitați la operă? făcu Katherine ochii mari, surprinsă de invitație și extaziată în fața acestei perspective neașteptate.

— O să-ți placă, garantă el cu un zâmbet ademenitor. Este păcat să ratezi o astfel de ocazie și, ceea ce este cel mai important, o să intri în contact cu o grămadă de lume. O să te simți excelent, ți-o promit!

Urmă un moment de tăcere, după care Katherine începu să vorbească pe un ton absent.

— Poate să ți se pară o stupizenie, dar înainte am urât acest oraș.

— De ce? se miră el.

— Pentru că tatăl meu era mai atras de el decât de Floors, mărturisi ea cu tristețe. L-am asemuit de multe ori cu o femeie frumoasă și mult prea sofisticată ca să pot lupta cu ea și s-o înfrâng. Acum înțeleg ce anume îl atrăgea aici. Orașul are personalitate, este plin de viață și are o strălucire... aproape irezistibilă. Pe urmă, a fost și pasiunea lui pentru jocurile de noroc... și glasul i se frânse, urmat de o tăcere încordată.

David tresări. O voce interioară îi porunci să-i spună adevărul atunci, pe loc, să-i spună unde anume dusesese pasiunea tatălui ei pentru jocurile de cărți.

Era prilejul cel mai propice pentru a o face dar se gândi la starea ei emoțională, la faptul că probabil era extrem de fragilă sub acel aspect de nezdrcinat al stăpânirii de sine și că loviturile secundate la un timp atât de scurt una față de cealaltă aveau s-o strivească sub povara lor. În plus, petrecuseră împreună o după-amiază splendidă, era păcat s-o strice astfel și, în altă ordine de idei, avea un motiv foarte întemeiat să nu-i spună încă.

Avea să-i spună mâine... sau poate poimâine... ori vineri, după seara de la operă, dar în niciun caz astăzi! decise el, știind că orice amânare îi îngreuna și mai mult situația. O zi în plus sau în minus nu avea cum să complice lucrurile și mai mult.

Cu toate că se hotărâse să-i dăruiască Floors înapoi, știa că trădarea celui care-i fusese tată avea s-o doară cel mai tare. El nu putea decât să-i îndulcească amarul. Puțin câte puțin.

— S-ar putea să te surprindă, dar peste nouăzeci la sută din bărbați au ca pasiune jocurile de noroc, spuse David într-un târziu. Este o chestiune de principiu, o provocare a destinului în care pierzi sau câștigi. Desigur, îți poți permite să privești lucrurile așa doar dacă ai buzunarele largi și nu lași plăcerea jocului să se transforme în obsesie. Obsesia distruge, indiferent în ce direcție este ea manifestată. Cum se face că încă nu ai debutat până acum în societate? schimbă el repede subiectul, oprindu-se în dreptul unei băncuțe și invitând-o să se așeze. Adică, sper că ai împlinit vârsta de șaptesprezece ani, nu? adăugă repede, văzându-i ochii cum se întunecă sub un nor de tristețe. Nu mi-ar plăcea să aflu că am invitat un copil în oraș. Reputația mea ar avea de suferit teribil! se strâmbă el comic.

Katherine râse încetișor și se așeză atentă să nu-și șifoneze fusta

de muselină galbenă. Cum banca se afla sub coroana bogată a unui stejar și oferea umbră din belșug, își scoase pălăria elegantă cu eșarfă de mătase galben-pai prinsă de borul larg și-l privi calmă în ochi.

— Da, am trecut de vârsta cu pricina cam de mulțor, răspunse ea cu o urmă de umor în glas, dar nu și în priviri. Motivul pentru care mi-am amânat debutul în societate a fost... este unul important pentru mine. Plănuiesc un altfel de debut, sfârși ea evaziv, lăsându-și privirile să alunece peste rondurile pline de flori.

— Și anume? o iscodi el curios.

Katherine își întoarse privirile aurii spre el. Figura serioasă, expresia calmă din ochii aceia ca smaraldul șlefuit, ceva din zâmbetul cald, răvășitor, o făcură să aibă încredere în el suficient de mult pentru a i se destăinui.

— Promiți că nu vei râde de mine? îl chestionă ea cu încordare în voce.

— Ai cuvântul meu, rosti el solemn.

— Patrick spune că ceea ce doresc să fac n-ar trebui să-mi împiedice intrarea în societate, însă știu precis că dacă am ghinionul să mă mărit cu un bărbat care are pretenția absurdă ca soția lui să nu facă nimic altceva decât să-i dăruiască moștenitori, să brodeze și să discute despre modă și alte banalități la o ceașcă de ceai, atunci mă voi îmbolnăvi cu siguranță, rosti ea dintr-o singură suflare, privindu-și degetele încleștate în poală.

— Credeam că visul suprem al tinerelor de vârsta ta este tocmai acesta, să găsească un soț puternic și bogat care să-și poată permite să le plătească toaletele, bijuteriile și, eventual, să primească la schimb doi-trei moștenitori.

— Îmi plac copiii, pară Katherine defensiv. Intenționez să mă mărit... cândva, dar înainte de asta trebuie să-mi asigur independența financiară.

— Poftim? făcu el nedumerit.

Katherine părea să aibă uimitorul talent de a-l lua mereu prin surprindere.

— Vreau să călătoresc, vreau să am libertatea de a-mi decide singură viața, continuă Katherine cu ardoare în glas. Dar pentru toate astea, trebuie să-mi deschid propria-mi galerie de artă.

— Artă? murmură David, din ce în ce mai uimit. Ce fel de artă?

— Pictură, șopti ea, cu ochii plini de visare și speranță. La Floors

am peste patruzeci de lucrări pe care vreau să le scot la vânzare. Pentru asta trebuie să le expun undeva, deci îmi trebuie o galerie. Și, desigur, să găsesc o modalitate prin care să-mi fac numele cunoscut. Fără asta nu rezolvi nimic, mai ales într-un oraș unde nu te știe nimeni, preciză ea cu entuziasmul unui copil în fața unei jucării mult dorite.

— Să înțeleg că pictezi? își înălță David sprâncenele cu neîncredere.

— Nu se ia, să știi! replică tânăra cu sarcasm, neplăcându-i deloc modul în care o fixa, de parcă brusc i-ar mai fi crescut un cap pe umeri.

— Scuză-mă, dar m-ai luat pe nepregătite. Un zâmbet îi înflori în colțul gurii, accentuându-i adâncitura verticală din obraz. Nu mă așteptam la asta.

— Ce este atât de neacceptat la o femeie în a-și manifesta simțul artistic, milord?! se zburli Katherine, enervarea electrizându-i frumusețea cu un surplus de senzualitate care aproape că-l ameți pe tânărul bărbat.

— Îmi pare rău dacă ți-am părut nătâng sau misogin, se scuză David, încruntându-se. Pur și simplu nu mi s-a mai întâmplat până acum să întâlnesc o femeie care să-și dorească să se întrețină singură... Asta mă șochează, nu faptul că pictezi sau că-ți dorești o galerie în centrul Londrei. Ba chiar mi se pare ceva extraordinar că poți să-ți exprimi sensibilitatea pe pânză, iar ideea unei galerii este perfect realizabilă. Ceea ce nu înțeleg însă este cum de ai ajuns la concluzia că dorința îți va fi împiedicată de un eventual debut în societate.

Katherine se posomorî, amintindu-și de nesfârșitele certuri cu tatăl ei pe această temă. Își privi din nou mâinile împreunate în poală, gândindu-se la faptul că poate fusese prea naivă mărturisindu-și speranțele acestui bărbat pe care nu-l cunoștea decât de puțin timp, dar cum deja spusese prea mult, nu mai avea nicio importanță dacă-i povestea și restul. Desigur, fără a menționa faptul că dorința de a-și deschide galeria mai avea o motivație ascunsă și că aceasta se datora în mare parte lordului Denton.

— Tata nu a fost niciodată de acord cu acest lucru, mărturisi ea într-un târziu cu o undă de mâhnire în glas. Spunea că unei femei trebuie să-i stea capul numai la cusut, la măritiş, la făcut copii și la arta de a fi o gazdă desăvârșită. Mereu o bodogănea pe mătușa mea pentru proasta inspirație de a-mi fi dăruit cândva pensule și acuarele. În opinia lui, lady Margot era direct responsabilă pentru faptul că-mi

doream altceva decât să mă mărit și să-i înșir nepoții pe ață. Nici nu voia să audă ce-mi doream eu de la viață. Așa că m-am gândit că dacă privește așa dorința mea de a ajunge un artist cunoscut, atunci oricare alt bărbat va reacționa la fel. Vocea îi tremură, fruntea i se încreți sub un val de durere. Anul acesta, continuă ea după o scurtă pauză cu o voce tulburată, m-ar fi silit să-mi fac debutul. A spus că acesta era ultimul lui cuvânt. M-am înfuriat teribil la început. I-am spus lucruri pe care o fiică n-ar trebui să le spună niciodată unui părinte, m-am răzvrătit și... l-am amenințat că dacă mă obligă să fac asta, voi înceta să-l mai iubesc și nu-i voi mai vorbi niciodată. Bineînțeles că n-am vorbit serios, dar... el a plecat și... și n-am mai apucat să-i spun cât de rău îmi pare...

Vinovăția și regretul se materializară în ochii ei sub forma unor lacrimi mari, care i se rostogoliră pe obraji înainte să le poată opri. Îngrozită și umilită de această izbucnire neașteptată, Katherine își acoperi fața cu palmele și se întoarse cu spatele la el.

Cel mai mult pe lume detesta să-și manifeste slăbiciunile în fața cuiva. Și pentru asta, îl urî pe bărbatul de lângă ea, pentru că fusese acolo și o văzuse în starea aceea jalnică, cât și pentru faptul că n-ar fi trebuit s-o întrebe lucruri care să-i reamintească de acele momente teribile, jenante și de neiertat dintre ea și tatăl ei.

David se întrebă dacă era posibil să simtă pentru toată viața atâta furie și dezgust pentru un mort. Oftând, știind că frumoasa Katherine nu ar fi acceptat pentru nimic în lume să fie ținută în brațe și consolată, își scoase batista și i-o întinse peste umăr.

— Câteodată, un plâns bun ajută la purificarea sufletului. Ține.

Katherine o luă și-și tamponă ochii, după care-și suflă nasul într-un mod nu tocmai delicat.

— Urăsc să plâng, bolborosi ea printre suspine, încăpățănându-se să stea cu spatele la el.

— Dar cel mai mult urăști să fii văzută plângând, intui David calm, având grijă să-și controleze compasiunea din glas.

— N-am niciun drept să-i împovărez pe alții cu problemele mele, mormăi ea, încruntându-se nefericită la iarbă.

— O atitudine de bun-simț, îi dădu David dreptate. Însă trăiești printre oameni, Katherine. Și unii dintre ei... nu mulți, au umeri foarte solizi.

— Adevărat? făcu ea, răsucindu-se spre el și privindu-l printre

genele ude cu o jumătate de zâmbet.

David își înghiți un oftat ușurat, pentru că momentul lacrimogen trecuse și Katherine părea să redevină aceeași persoană senină și plină de umor.

— Ce-ar fi să constați singură? o tachină el cu un zâmbet plăcut.

Imaginea brațelor lui încolăcite în jurul ei îi încinse imaginația și o tulbură inexplicabil. Iar în secunda următoare simți binecunoscutele furnicături din vârfurile degetelor și știi. Știi că într-o bună zi avea să-i immortalizeze chipul pe pânză.

— Cred că ar trebui să plecăm, propuse Katherine, ferindu-și privirea.

David încercă să-și dea seama ce anume determinase apariția acelei expresii încordate de pe chipul ei, însă renunță și se ridică.

În trăsură reluă subiectul aptitudinilor ei artistice.

— Ce anume pictezi? vru el să știe.

Katherine zâmbi larg și începu să povestească și să gesticuleze cu entuziasm:

— Peisaje, în cea mai mare parte. Îmi place natura cel mai mult primăvara și toamna. Primăvara este un anotimp al renașterii și atunci mă simt plină de inspirație, iar toamna are niște culori magnifice și este de o asemenea frumusețe că-mi taie respirația și-mi face inima să vibreze. Cel puțin, la Floors, peisajul are un dar nemaipomenit de a se transforma în mod continuu, de la o zi la alta, în aceste două perioade din an... Desigur, și vara are farmecul ei, dar este mult prea cald, iar eu detest căldura. Pentru iarnă, am o preferință aparte. Dar mai am și câteva lucrări... stranii.

— Stranii? repetă el, văzând că se opri și ezita să continue.

— Sunteți o persoană cu destulă imaginație? îl întrebă Katherine după un moment de reflecție.

— Tind să cred că da, răspunse David, încrucișându-și brațele pe piept cu aroganță.

— Atunci închideți ochii, îi ceru ea cu un zâmbet misterios. David deschise gura să protesteze dar arcuirea delicată a unei sprâncene îl sfidă să se conformeze, așa că închise ochii și încercă să-și relaxeze mintea. Încercați să vă imaginați o pădure cu copaci înalți, prin ale căror coroane pătrunde lumina soarelui, sugerează Katherine cu o voce moale. O pădure vară, când totul este înverzit și freamătă de viață, preciză aproape în șoaptă. David se strădui, dar singurele lucruri

de care era conștient era vocea ei catifelată, extrem de senzuală, și parfumul seducător de iasomie care plutea în spațiul din interiorul trăsurii. Încearcă să vezi râul limpede care susură printre pietre și care străbate pădurea, răcorind aerul colorat într-un verde palid din cauza luminii ce se filtrează printre frunzele copacilor.

— Ar trebui să te faci menestrel, nu pictor, comentă el, deschizând un ochi și privind-o cu un surâs leneș în colțul gurii.

— Nu trișa, îl preveni Katherine râzând măgulită. Așa, continuă ea după ce el se supuse. Pădurea este vie. În ea pulsează viață sub forma copacilor, a florilor cu parfum îmbietor, a micilor vietăți care se furișează temătoare și prudente prin desișuri. Dar ceea ce este și mai uluitor, este faptul că pădurea are propriile ei spirite.

David deveni atent. Sugestia era interesantă.

— Femei cu trupuri de apă care dansează printre copaci, înlănțuite într-o horă ametoare. Trupuri fluide, lipsite de veșminte, chipuri fără expresii, forme unduitoare, feminine. Nimfe ale pădurii, murmură ea cu o voce visătoare. Poți vedea prin transparența trupurilor lor pădurea și...

— Ai reușit să pictezi tabloul ăsta? deschise bărbatul ochii dintr-odată, fascinat de senzualitatea imaginii pe care vocea ei o proiectase în spatele pleoapelor sale, simțindu-se în mod absurd extrem de excitat. Ce întrebare idioată din partea mea, se mustră el, bineînțeles că l-ai pictat!

— Este unul dintre cele mai frumoase tablouri ale mele, mărturisi Katherine cu ochii strălucindu-i de mândrie și satisfacție.

— Aș dori foarte mult să-ți văd lucrările, rosti David, privind-o insistent.

— Serios? Păi, într-o bună zi, când îmi voi deschide expoziția, o să ai ocazia să le vezi, promise Katherine, zâmbind flatată.

Trăsura se opri cu o ușoară smucitură în fața reședinței Bellford și Katherine își strânse poalele rochiei, așteptând cuminte ca David să coboare și s-o ajute. Când văzu că nu schițează nicio mișcare, își ridică ochii întrebători spre el și amuți.

Focul verde din privirile lui părea să consume tot oxigenul din interiorul trăsurii, făcând aerul aproape imposibil de respirat. Cu o încetineală alarmantă, îl văzu aplecându-se spre ea și cuprinzându-i ceafa cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâia cu delicatețe obrazul. Fără niciun cuvânt, îi înclină ușor capul pe spate și-și lipi gura de a ei.

Katherine încremeni, cu ochii dilatați de șoc și surprindere, uitând cu totul să mai respire. Inima i se opri în piept, abdomenul i se contractă și rămase așa.

Senzația buzelor calde apăsate ferm peste ale ei era delicioasă. Valuri de căldură i se urcară în obraji, răspândindu-se cu repeziciune în tot corpul, buzele începură s-o furnice, pulsul i-o luă razna, mintea i se înceteșă.

Lipsa ei de participare nu-l descurajă deloc. Trăgând-o încă puțin spre el, începu fără grabă explorarea amănunțită a acelei guri care-l fascinase încă din primul moment în care o văzuse, gură ce i se supuse docilă, fără proteste sau împotriviri.

Avea un gust suav, irezistibil, de soare și vânt, și mirosea năvalnic a iasomie. O sărută îndelung, uimit de faptul că vădita ei lipsă de experiență reușea să-i trezească simțurile la viață neașteptat de repede și de brutal. Își impuse să se oprească însă comenzile creierului erau ignorate de trup. Dorința pentru ea devenise dintr-odată incomodă, dureroasă, greu de îndurat. Nu-și amintea să mai fi dorit vreo altă femeie așa cum o dorea în acel moment pe cea care ar fi trebuit să-i inspire orice, numai jinduire, foc și trupuri împletite nu.

— Cred că ar trebui să coborâm, propuse David într-un târziu, când reuși să adune suficientă voință ca să-și smulgă gura de pe a ei.

Katherine nu spuse nimic, ci se retrase în penumbră, așteptând zăpăcită ca el să-și urmeze sfatul și, între timp, cu ajutorul celui de sus, poate reușea să-și recapete și graiul articulat.

— Katherine, rosti David pe un ton răgușit, cald, învăluitor.

— Da? murmură ea cu o voce ezitantă, după câteva clipe de tăcere în care singurul sunet pe care-l auzea era ritmul poticnit al propriei inimi.

— Dacă te-am jignit, îmi cer scuze. Ești supărată pe mine?

Katherine încercă să-și înghită nodul din gât și să-și suprimă tremurul mărunț care-i răvășea nervii. Nu mai fusese sărutată până atunci de niciun bărbat, în niciun caz pe gură, iar experiența în sine era absolut năucitoare.

— Katherine. Vocea lui sună plină de îngrijorare în timp ce privirile i se concentrară asupra chipului ei lipsit de culoare sau expresie. Te simți bine?

— Mă simt... minunat, chicoti ea fără să vrea, îmbujorându-se brusc la față.

David nu realiză că-și ținuse aerul în plămâni până când îl eliberă încet, ușurat că nu se arăta indignată sau profund șocată, așa cum ar fi făcut oricare altă tânără în locul ei. Simțindu-se emoționat ca un adolescent și peste măsură de surescitat, sări sprinten din trăsură și o ajută să coboare.

Privirile li se întâlniră și amândoi rămaseră nemișcați un lung moment, apoi Katherine își înălță sprâncenele cu un zâmbet amuzat și întrebător, ca apoi să izbucnească simultan în râs.

Stânjeneala care urmase acelei experiențe intime din trăsură dispăruse. David se simțea mai ușor decât fusese vreodată în viața lui, uimit că această copilă reușise să-i inspire acea pace sufletească în ciuda excitării care încă-l mai chinuia. Katherine se simțea ca și cum ar fi zburat pe deasupra pământului.

În salonul elegant al reședinței Bellford dădură peste contesă, care se întreținea cu lordul Denthon.

În momentul intrării lor, David avea o mină impasibilă, însă aerul răvășit și buzele tumefiate ale Katherinei fură extrem de grăitoare. Lady Bellford își țintui nepotul cu o privire prevenitoare, puțin distrată, însă ducele de York nu păru deloc încântat de motivul evident al expresiei tulburate de pe chipul tinerei femei.

Atmosfera se tensionă simțitor și Katherine, intimidată și rușinată de privirea dezaprobatore pe care o citi în ochii bătrânului duce, se scuza că era obosită și se retrase în dormitorul ei.

N-avea să uite niciodată acel sărut, își promise Katherine, îngropându-și fața îmbujorată în pernele de pe pat, în timp ce inima încă i se zbuciuma în piept ca o pasăre captivă. Și nici nu avea să-l uite vreodată pe bărbatul care i-l dăruise, constată ea cu o strângere de inimă în plus, lucru pe care-l găsi îngrijorător.

Indiferent dacă viețile lor aveau sau nu să urmeze cursuri separate, avea să țină minte momentul acela, pe bărbatul acela și sărutul lui.

Pentru totdeauna.

CAPITOLUL 4

— Cum adică nu i-ai spus încă?!

David fu deranjat de tonul ridicat și foarte indignat al ducelui de York.

— Am considerat că se găsea într-o stare fragilă din punct de vedere emoțional și cel mai indicat lucru la momentul respectiv a fost să-i dau timp să asimileze șocul morții lui de Cavinghton, se justifică David fără chef, simțind ca de aer nevoia unei țigări.

— Și când intenționezi să-i spui? se interesează lordul Denton, privindu-l nervos și circumspect pe tânărul bărbat.

David îl privi cu ochii îngustați, ținându-și iritarea sub control.

— Nu-mi amintesc să am vreo obligație sau vreo datorie morală prin care să-mi explic acțiunile, replică el calm. Dacă stau bine și mă gândesc, amestecul dumneavoastră în această problemă mi se pare deplasat. Mai pe scurt, nu vă privește! Sublinie, aproape mârâind, acest aspect.

— O cunosc pe Katherine încă de pe vremea când era în scutecele scrâșni Patrick printre dinți, enervat de tonul arogant al tânărului duce. Este o persoană cu un puternic simț moral și cu unul desăvârșit al datoriei. Când va afla că i-ai spus adevărul numai pe jumătate pe motiv că-i slabă de înger, și-ți garantez că acest lucru o va ofensa teribil, o să ai minunata surpriză să constăți că singurele sentimente care o vor mai anima față de dumneata vor fi, în cel mai fericit caz, indiferența și un minimum de politețe, cel impus de educație. Îți vei pierde respectul ei și o vei dezamăgi profund. Asta este ceea ce-ți dorești?

— Firește că nu, recunosc David cu o grimasă de enervare și plictis.

— La sfârșitul săptămânii viitoare, continuă lordul Denton cu un aer sumbru, domnul Lloyd, care este avocatul familiei Dellany de mai bine de douăzeci de ani, îi va citi testamentul în fața tuturor rubedeniilor ei. Din surse sigure, am aflat că William și-a modificat termenii testamentari cu două zile înainte de ziua morții sale; nu știu despre ce este vorba, dar pot să bănuiesc, și tare mi-e teamă că... Patrick se opri brusc, încruntându-se la paharul cu scotch din mâinile lui și mușcându-și buzele, tulburat și dezgustat de faptul că trebuia să-și facă temerile cunoscute în mod public. Din cauza unor divergențe dintre noi și cunoscându-l bine pe William, mă tem că ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea la Knightbridge a fost plănuit mai dinainte... desigur, fără să anticipeze că totul se va sfârși atât de tragic pentru unii dintre noi, își înălță el fruntea ca să-l privească pe tânărul bărbat cu un aer întunecat.

David îl fixă îndelung, întrebându-se ce secret ascundea lordul Denthon. Ce anume generase acel conflict între el și de Cavinghton, dacă acesta din urmă fusese nevoit să-și modifice testamentul și să acționeze atât de nesăbuit în seara morții sale? Ce anume îl putuse înfuria atât de tare pe bătrânul scoțian de acționase în detrimentul fiicei lui, lăsând-o aproape pe drumuri? Și, mai ales, din moment ce lordul Denthon era un vechi prieten de familie, de ce defunctul marchiz îi ceruse lui, cu ultima răsuflare, s-o țină pe Katherine departe de el?

Ca și ultima dată, exprimarea enigmatică a distinsului duce de York îi trezi lui David curiozitatea.

— Ce vă face să credeți că de Cavinghton a premeditat totul în acea seară? rosti el circumspect, sperând astfel să afle mai multe lucruri care să-l edifice asupra problemei. În fond, la începutul acelei seri, nu părea să-și fi pierdut cheful de viață!

— Moartea lui a fost un accident! sublinie Patrick aproape cu duritate. Sunt aproape sigur că-și dorea să trăiască destul de mult ca să se bucure de... urmări, scuipă el ultimul cuvânt cu dispreț.

— Lord Denthon, ce ar fi să nu ne mai învârtim atât în jurul cozii și să-mi spuneți adevărul? îi propuse David direct, fixându-l drept în ochi.

Privirea lui Patrick ricoșă din covorul Aubousson spre chipul colțuros al tânărului bărbat și, mai apoi, spre fața ușor nedumerită a lui lady Bellford, care asista tăcută la schimbul de replici, părând sufocată de tensiunea care se acumula în încăpere.

— Adevărul? bolborosi el într-un târziu, cu un zâmbet straniu. Tinere domn, adevărul este câteodată mult prea greu de îndurat pentru mintea și sufletul unui om. Însă aici nu este vorba despre mine sau despre William de Cavinghton, ci despre lady Katherine și viitorul ei.

— Și, de asemenea, despre un testament modificat de care vă este atât de teamă! replică David fără menajamente.

— Nu-mi este teamă de acele ultime dorințe manifestate de un biet nebun, răspunse ducele pe un ton sec. V-am mai spus, pe mine mă preocupă doar un lucru: siguranța materială și emoțională a Katherinei!

— Din păcate, lady Katherine mi-a fost lăsată în grijă mie, sublinie tânărul bărbat cu o voce plată. Și i-am promis tatălui ei că voi

avea grijă de ea.

— Și cum vei face asta? îl chestionă Patrick cu dispreț. Mințind-o?... Pentru că omițând să-i spui adevărul, se cheamă că o minți.

David își îngustă ochii, înfrânându-și dorința acerbă de a-i spune să se ducă la dracu' și să-l lase să-și vadă de treburi.

— Dacă pentru dumneata acesta este un lucru atât de greu de făcut, continuă Patrick cu un zâmbet vag ironic pe buze, atunci am să-i spun eu adevărul.

— Ba n-ai să faci asta, îl contrazise David cu o voce atât de rece și de tăioasă, încât lady Bellford îngheță speriată pe canapeaua elegantă.

— Pe naiba nu! rosti Patrick cu vehemență, ridicându-se-n picioare și privindu-l pe tânărul duce de sus. Am s-o fac cât se poate de urgent...

— Fă-o atunci, îl provocă David cu un rânj et enervant, ridicându-se la rândul său, și-ți promit că o să respect întocmai ultima dorință a defunctului nostru marchiz!

În fața acestei amenințări, ducele de York deveni livid și-și pierdu cumpătul.

— Cu ce drept îți permiți dumneata să...

— Domnilor, interveni lady Bellford indignată, vă rog să încetați imediat. Ați uitat că de față se află o doamnă?!

Patrick roși, iritat de faptul că-și pierduse legendarul calm într-o discuție în care ar fi trebuit să apeleze la diplomatie și-i aruncă adversarului său o privire plină de ostilitate. David își înghiți furia și-și ceru scuze în fața mătușii dacă tonul discuției îi lezase sentimentele.

— Dacă ați sta un pic să vă gândiți, ați vedea că fiecare din excelențele voastre are dreptate... într-o oarecare măsură, continuă Julianna cu un zâmbet ce se dorea împăciuitoare. Lady Katherine este, într-adevăr, într-o stare delicată emoțional, însă mie-mi face impresia unei firi puternice și sunt convinsă că poate suporta adevărul fără să clacheze. Soluționarea acestui caz este cât se poate de simplă și convenabilă ambelor părți. Când spuneți că se va citi testamentul domnului Dellany? se adresă ea ducelui de York.

— Săptămâna viitoare la sfârșit, răspunse acesta morocănos.

— Ei bine, se răsuci ea spre David, domnișoara noastră ar trebui să fie înștiințată până atunci, nu credeți, Excelență?

— Până la sfârșitul săptămânii viitoare va afla tot ceea ce trebuie să știe, promise David fără tragere de inimă.

Îl enerva cumplit când cineva se amesteca în afacerile lui sau încerca să-l manipuleze într-un vreun fel, iar lady Bellford era o adevărată maestră în acest sens. Nu de puține ori fusese responsabilă de orchestrarea unor evenimente de mare amploare, ce vizau restabilirea reputației celor care și-o pierdeau în uneltiri mârșave sau reînnodarea unor relații idilice distruse de gura clevetitorilor și a intriganților din marea societate.

David își iubea mătușa și o respecta, însă îl irita dezaprobarea permanentă a Juliannei cu privire la statutul său de celibatar convins și începuse să găsească de-a dreptul agasant modul în care tot încerca de câțiva ani buni încoace să-l însoare, prezentându-i grații cu nemiluita.

Acum se vedea nevoit să-i tolereze intervenția și îi era recunoscător pentru faptul că aplanase conflictul într-un mod cât se putea de elegant, favorizându-i totodată punctul de vedere.

— Prea bine, acceptă Patrick propunerea, deși se vedea clar că nu-i convenea defel acest lucru. Până la sfârșitul săptămânii viitoare, repetă el încet. Dar te previn, Hayworth, că atribuțiile tale trebuie să se rezume doar la acelea de a-i fi sprijin legal și etic Katherinei! N-aș vrea să uiți acest aspect!

— Să înțeleg că mă amenințați, Excelență? îl întreabă David numai miere și lapte în glas, forfecându-l din priviri.

— Nu, domnul meu, îi susținu Patrick privirea fără să clipească, doar îți aduc la cunoștință o eventualitate pe care aș dori s-o evit. Acum, o să vă rog să mă scuzați. Am o întâlnire de onorat la Camera Lorzilor.

Și cu aceste cuvinte își salută gazda cu deferență, își înclină capul un centimetru în direcția tânărului duce și ieși.

— A fost o cruzime din partea ta să-l provoci așa! îl apostrofă Julianna de îndată ce rămaseră doar ei doi în salonul imens, decorat în nuanțe de albastru și auriu.

— Chiar? Își arcui David o sprânceană, privindu-și mătușa pieziș. Asta poate pentru că nu suport ca cineva să-și vâre nasul în oala mea și să-și dea cu părerea cum este cel mai just să procedez?

— Este o aluzie voalată la adresa mea, Excelența Voastră? îl chestionă Julianna, ascunzându-și zâmbetul în spatele evantaiului.

— Vă simțiți vinovată, doamnă? întreabă David cu o ironie

subtilă.

— Niciodată nu l-am văzut atât de pornit împotriva cuiva, rosti Julianna aproape în șoaptă, ignorându-i remarca înțepătoare. Pe de altă parte, lady Katherine este de o frumusețe absolut uluitoare.

— Asta ce naiba vrea să însemne?! se încruntă David, aruncându-i o privire scrutătoare.

— Asta vrea să însemne că este o tânără absolut adorabilă, tu ești sensibil la tot ce este frumos și special și, din câte știu, un sărut n-a omorât pe nimeni.

Preț de zece secunde, atmosfera îngheță sub privirea lui tăioasă.

— Doamnă, ești incorigibilă, izbucni David într-un râs zgomotos, și furia i se risipi.

— O s-o iau ca pe un compliment, decise Julianna după o clipă de gândire. În fine, ceea ce vreau să-ți spun este că nu sunt singura care a observat acest lucru. Ceea ce însă mă intrigă în mod special este reacția virulentă de astăzi a Excelenței Sale. Și discuția dintre voi. Atâta mister din partea lui!... Oare ce crezi că ascunde?

— Nu știu, dar am de gând să aflu, spuse David serios, masându-și cuta fină dintre sprâncene. Oricum, îți mulțumesc că ai fost pătinitoare...

Julianna îi dăruie un surâs fermecător și rosti cu o voce suavă dar inflexibilă:

— În cazul Excelenței Voastre, având în vedere gradul de rudenie, m-am văzut nevoită să fac o excepție. Este însă și ultima, preciză ea pe un ton care nu admitea comentarii. Este inutil să-ți reamintesc, dragul meu, că reputația ta poate afecta grav statutul social și garanția morală a unei tinere de condiție bună, mai ales dacă este văzută în compania ta fără însoțitor. De aceea, mă văd silită să-ți precizez că dacă gurile rele o vor defăima, reabilitarea ei în fața lumii se va rezolva într-un singur mod: luând-o de soție!

Așteptă că vorbele ei să-și facă efectul și aproape că rămase cu gura căscată în fața expresiei lui amuzate, perfect relaxată. Se aștepta să-l vadă încruntându-se sau devenind de o răceală înspăimântătoare, ca de fiecare dată când aborda subiectul căsătoriei în prezența lui, câteodată numai și o aluzie oricât de fină cu privire la acest lucru ajungând să-l irite, însă lipsa de reacție a nepotului ei era de-a dreptul surprinzătoare.

— Nu mă deranjează, se trezi David vorbind, șocându-i pe

amândoi.

— Poftim? clipi Julianna descumpănită, crezând că urechile o înșală.

— M-ai auzit foarte bine, rosti David cu un zâmbet pe jumătate distrat, pe jumătate gânditor, savurând expresia uluită de pe fața mătului sale. Nu cred că mă deranjează să mă înșor cu ea, repetă el cu mai multă convingere, după câteva clipe de gândire.

— Te-am auzit, numai că... numai că nu-mi vine să cred! bâigui ea, și imediat evantaiul i se puse în mișcare. Oh, Doamne! Este incredibil!... Pur și simplu minunat!... Să înțeleg că această hotărâre ai luat-o...

— N-am luat-o încă, preciză el cu o notă prevenitoare în glas, așa că fii bună și nu face tam-tam pe chestia asta. N-aș vrea ca propunerea mea să ajungă la urechile Katherinei înainte să i-o fac.

— Pot să sper că, în sfârșit, Dumnezeu are un auz foarte ascuțit? îndrăzni Julianna cu un surâs încântat.

David râse scurt, stânjenit de situația în sine, reflectă un scurt moment la această posibilitate și ajunsese la concluzia că i se părea aproape firesc acest lucru. În fond, tânăra femeie rămăsese orfană, fără o situație financiară care să-i asigure un trai decent și el îi promisese defunctului marchiz de Cavinghton că va avea grijă de fiica lui. Cum ar fi putut să se achite de această obligație morală altfel decât luând-o de nevastă?

Justificarea lui era jalnică, și o știa și el. Katherine era o tânără frumoasă, grațioasă și puternică. Avea o minte ascuțită, educată, posedea o imaginație uimitoare și avea un temperament pe care-l bănuia extrem de arzător. Umorul, spontaneitatea și gingășia firii ei erau calități de care un bărbat cu greu s-ar fi plictisit.

Iar un bărbat întreg la minte s-ar fi înșurat cu ea fără să clipească. Pe lângă toate astea, o dorea nebunește. Da, decizia lui era cea mai corectă dintre toate. Avea să se însoare cu Katherine și s-o facă ducea lui.

— Vai, trebuie neapărat să sărbătorim, rosti contesa încântată, schițând gestul de a se îndrepta spre măsută ca să sune după majordom. Șampanie...

— E prea devreme s-o facem, o opri David cu un gest. Există un impediment demn de luat în calcul.

— Ce impediment? se încruntă lady Bellford, temperându-și

entuziasmul.

— Adevărul, oftă el.

— Adevărul? clipi contesa fără să priceapă.

— Când îi voi povesti tot ce s-a întâmplat în seara morții tatălui ei, nu știu ce reacție va avea și cum mă va privi, mărturisi cu o grimasă în colțul gurii. Probabil mă va urî. Este atât de legată de domeniul acela! continuă după câteva clipe de tăcere, trecându-și palmele peste față. Și înțeleg și de ce este așa. Proprietatea este, fără nicio îndoială, încântătoare.

— Atunci, folosește-te de avantajul acestei săptămâni pe care o ai la dispoziție, sugeră contesa. Cucerește-i încrederea și câștigă-i afecțiunea. Pentru un bărbat cu reputația și farmecul tău, n-ar trebui să fie un lucru prea greu de înfăptuit. Îmi permiți să-ți dau un sfat? îndrăzni ea după un moment de gândire.

— Nu văd ce v-ar putea opri, zâmbi bărbatul în colțul gurii. Niciodată nu v-ați sfiit să-mi dați sfaturi prețioase.

— Nu-i cazul să fii nesuferit, îl mustră contesa cu bunăvoință. Din câte am putut să-mi dau seama într-un timp atât de scurt, reluă ea, lady Katherine îmi face impresia genului de femeie la a cărei inimă și devotament ajungi prin intermediul minții ei.

— Credeam că la inima unei femei ajungi doar prin intermediul diamantelor, replică David sec.

— Apreciindu-i mintea și tratând-o ca pe egalul tău vei reuși s-o cucerești mult mai repede decât dacă i-ai dăru cadouri costisitoare, îi trecu ea cu vederea sarcasmul. Îți spun asta pentru că, din rarele noastre conversații, orice tentativă a mea de a discuta despre nimicuri s-a soldat cu o participare pasivă, aproape lipsită de interes din partea ei. Desigur, la început am pus asta pe seama faptului că a trecut de curând printr-un moment dificil și îi este greu să concentreze asupra prezentului. Și-a pierdut ultimul părinte și este normal să fie ușor... apatică. Însă, când am adus în treacăt vorba despre literatura contemporană, ochii i s-au aprins și ne-am lansat într-o discuție extrem de... interesantă, aș zice. Îți spun eu, are o minte surprinzător de ageră pentru vârsta ei și, ceea ce este cel mai important, posedă originalitate.

— Nu mă surprinde deloc, rosti David cu o notă de mulțumire în glas, știind că mătușa lui rareori vorbea în termeni elogioși despre cineva și că puține persoane îi câștigau cu adevărat admirația și

respectul. La Floors există o bibliotecă impresionantă, m-ar mira să mai existe una la fel în toată Anglia. În plus, Katherine pictează.

— Plină de talente și niciun cusur, gândi Julianna cu voce tare. Așa ceva mai rar. Nu mă miră că ți s-au aprins călcâiele după ea.

— Nu mi s-au aprins călcâiele după ea! protestă tânărul bărbat un pic cam prea repede, lucru care o făcu pe contesă să-și înalțe o sprânceană delicată și să zâmbească fin. O plac, preciză el ușor iritat. Este o femeie frumoasă, inteligentă, plină de candoare, șocant de sinceră și... Bine, capitulă el cu un oftat exasperat, văzându-i neîncrederea din priviri, probabil că este ceva mai mult decât faptul c-o plac, n-am stat să mă gândesc la natura sentimentelor mele pentru ea. Sunteți mulțumită acum, doamnă?

— Oarecum. Cum ai de gând să-i povestești despre seara aceea teribilă de la club? se interesă ea.

— O să-i spun totul, exact cum s-a întâmplat. Cred c-o s-o doară mult mai tare decât moartea lui Dellany, dar o să-i îndulcesc amarul redăruindu-i domeniul Floors.

— Un gest cu adevărat nobil din partea ta, surâse contesa în barbă.

— Nu mă peria, zise el mohorât. Aproape că mi-e groază să-i spun ce tâmpenie a putut să facă taică-său în acea seară!... Putea să nimerească în mâinile oricărui individ de la masa aia. Dacă n-aș fi avut norocul chior să am o mână bună la cărți în acea seară, Floors ar fi intrat în posesia lui Essex, iar cu nemernicul ăla...

Se întrerupse când în secunda imediat următoare își făcu apariția Perkins, intendentul mătușii sale, anunțând prezența marchizei de Montrose și a fiicei acesteia, împreună cu cea a contesei de Whitmore.

Cum nu avea chef de discuții de complezență David se scuză politicos, le salută pe distinsele musafire și părăsi casa mătușii sale.

Katherine își presă stomacul cu o mână, încercând să-și potolească nodurile mici de nervi care i se răsuceau acolo.

Era absurd să aibă un asemenea trac doar pentru faptul că se ducea la operă, însoțită de un bărbat... deosebit. Un bărbat căruia dorea să-i placă și care săruta... dumnezeiește!

— Vără-ți mințile în cap și nu mai visa la cai verzi pe pereți! se răsti ea cu jumătate de gură la femeia palidă din oglindă, care o privea

cu ochi mari și plini de neliniște. Ce dacă te-a sărutat?! Pesemne că a fost doar curios, atâta tot. Este puțin probabil s-o mai facă și a doua oară, își spuse ea, refuzând să-și interpreteze nota de tristețe din glas drept dezamăgire.

Trăgând adânc aer în piept, își îndreptă spatele și-și trase umerii înapoi, apoi își înălță bărbia și se analiză cu un ochi critic în oglindă. Rochia de un verde stins avea mânecile căzute și un decolteu adânc, dezvelindu-i umerii rotunzi și punându-i în evidență suplețea gâtului, delicatețea claviculelor și formele sugestive ale bustului.

Jenny, camerista pe care o adusese de la Floors, îi strânsese corsetul atât de tare încât se mira că încă mai poate respira. Oricum, rezultatul era spectaculos, oferind privirilor o talie atât de mică, încât și-o putea cuprinde singură între palme. Părul îi fusese aranjat într-o coafură romană și împodobit cu panglici satinat și trandafirași de mătase crem. Setul de smaralde pe care-l primise în dar de la Patrick arunca văpăi de gheață verde pe pielea translucidă și, într-un cuvânt, arăta satisfăcător.

Când pătrunse în sufragerie și-l văzu pe tânărul bărbat în picioare lângă scaunul lui lady Bellford, inima îi zvâcni în piept cu putere. Era îmbrăcat într-un costum negru de stofă, cămașă albă de mătase, cu eșarfă albă înnodată impecabil la gât, și emana un asemenea magnetism încât Katherine se trezi plutind spre el ca trasă de o ată nevăzută.

David fu copleșit de o admirație nesfârșită față de frumusețea incredibilă care păsea spre el, plină de grație și senzualitate.

— Lady Katherine, sunteți o încântare pentru ochiul oricărui bărbat, făcu el o plecăciune ușoară, sărutându-i mâna delicată și ajutând-o să se ridice din reverența adâncă, executată impecabil.

Juliana zâmbi în sinea ei și o complimentă la rândul ei pe Katherine, după care se răsuci și-o prezentă cuplului care asista uimit la apariția acelei creaturi de vis.

Mortimer Cromwell, marchiz de Finney și soția sa, lady India, aveau rolul de însoțitori care să apere reputația Katherinei de gurile rele și să evite astfel valul de bârfe și speculații care s-ar fi stârnit pe seama ei dacă ar fi apărut în lojă la operă doar în compania ducelui de Roxburgh și a mătușii acestuia.

Katherine îl plăcu imediat pe bărbatul înalt și slăbănog, cu față jovială, și pe femeia mărunțică, cu zâmbet poznaș și ochi negri, foarte

ageri.

După reverențele de rigoare, micul grup ieși în fața casei, unde așteptau două trăsură. În cea a familiei Cromwell aveau să urce Katherine alături de lady India și de soțul ei, în cea a lui Hayworth urmau să călătorească acesta și lady Bellford.

Katherine, odată instalată pe bancheta capitonată cu saten crem, nu auzi comentariul marchizei, care se adresă soțului ei într-o șoaptă amuzată:

— Închide gura, dragă, și nu te mai chiorî atât! La vârsta ta, ar putea să-ți fie strănepoată.

Sir Mortimer bolborosi ceva ininteligibil și o urmă pe soția sa în interiorul trăsurii.

Loja ducelui de Roxburgh oferea ocupanților ei o priveliște magnifică. Se afla situată oarecum central, deasupra unei mulțimi îmbrăcate în toalete strălucitoare, punctată de licăririle tremurătoare ale bijuteriilor extravagante ale doamnelor.

Katherine studie tăcută și zâmbitoare catifeaua bordo care capitona pereții, ornamentele aurii care împodobeau frontonul fiecărei loje în parte, candelabrele imense din tavan și cortina grea din catifea roșu închis, mărginită de ciucuri aurii, care acoperea scena. Era un decor somptuos, plin de rafinament și eleganță, un refugiu grandios al iubitorilor de artă.

Murmurul conversațiilor străbătea întreaga sală într-un ritm monoton, acompaniat de foșnetul rochiilor de mătase și, ici-colo, de târșăitul vreunui scaun.

Uimită, Katherine realizează că se îndrăgostise de orașul pe care-n trecut îl detestase cu virulență, și că-și dorea să trăiască aici. Erau atâtea lucruri care o fascinaseră în legătură cu el! Arhitectura, parcurile, străzile pline de lume pestriță și...

— Cum ți se pare?

Vocea gravă care-i șopti în ureche, respirația caldă care-i mângâie pielea dezgolită a umărului îi stârniră un șir de furnicături pe coloană. Își răsuci capul într-o parte și aproape că-și lipi nasul de al lui, lucru care o făcu să râdă ușor, să se îmbujoreze la față și să se retragă stânjenită.

— Minunat este un cuvânt prea palid pentru a descrie ce părere am sau ce simt, rosti Katherine, ținându-și răsuflarea de emoție. Însă

am fost atât de încântată de invitație, încât am uitat să te întreb despre ce operă este vorba.

— *Don Giovanni*, o lămuri el, revenind la loc în scaun.

Stătea în spatele ei și al lui lady India și, în penumbra separeului, arăta misterios și scandalos de chipeș. Katherine se întrebă cum fusese posibil să nu-i sesizeze frumusețea aspră, marcată de trăsături puternice, colțuroase, atunci când îl văzuse pentru prima dată în salonul de la Floors.

— Oh, făcu ea cu ochi strălucitori, ca în secunda imediat următoare se audă gongul care anunța începerea spectacolului.

În mai puțin de trei minute, Katherine uită cu desăvârșire de prezent, fiind absorbită cu totul de frumusețea operei și de interpretarea cântăreților. Nu realizează cât de impresionată fusese decât în clipa în care cortina se lăsă grea peste scenă, punctând sfârșitul primului act, și descoperi uluită că avea obraji umezi.

Aplauzele puternice și strigătele admirative ale distinsului public îi oferă răgazul necesar pentru a-și redobândi cumpătul.

— Este pentru prima dată când vii la operă, nu-i așa? rosti lady India din spatele evantaiului, aplecându-se ușor spre ea.

— Oh, da, răspunse Katherine cu un zâmbet sfios.

— Și eu am fost emoționată când am văzut pentru prima dată *Dramma giacoso*, mărturisi marchiza cu un surâs înțeleghător.

Zâmbetul Katherinei se lărgi și se răsuci spre David, intenționând să-i mulțumească pentru faptul că-i dăruise șansa unei seri atât de minunate. Însă în clipa în care ridică fața spre el, rămase fără cuvinte, într-o stare de nemișcare, neputându-și lua ochii de pe figura bărbatului înalt care intrase în loja lor și se postase în spatele însoțitorului ei.

David îi urmări privirea uluită și se încruntă la mutra irezistibil de atrăgătoare lui Morgan Davenport, a cărui expresie de infinită admirație vizavi de frumusețea izbitoare a Katherinei îl călcă pe nervi instantaneu. Lângă el, marchizul de Stamford părea de asemenea căzut în transă, neputându-și lua ochii de pe chipul tinerei femei.

David se încruntă nemulțumit și făcu prezentările de rigoare, silit fiind de etichetă. Nu-i plăcea deloc modul în care cei doi prieteni ai săi o fixau uluiți pe Katherine și nici cum tânăra părea fascinată de prezența contelui de Averly.

— Doriți șampanie, doamnelor, sau ceva răcoritor? se interesă

David, grăbit să-i scoată pe cei doi bărbați din lojă.

Lady Bellford și lady Cromwell optară pentru șampanie, în timp ce Katherine își manifestă preferința pentru o limonadă.

Câteva minute mai târziu, stând sprijinit de o coloană, cu o țigară aprinsă între dinți, David îndura cu stoicism sarcasmele celor doi prieteni ai săi.

— Să nu-mi spui că acea creatură fermecătoare este cine bănuiesc eu, apăsă Morgan cuvintele, aruncându-i lui David o privire neîncrezătoare.

— Mă tem că da, rânji David arogant.

— Este imposibil! rosti Morgan încet, peste măsură de uluit. Nu-mi vine să cred că dintr-un individ cu o înfățișare atât de dezagreabilă a ieșit un asemenea fluture!

— Frig? făcu Stamford sardonice, imitându-i nonșalantul răspuns din urmă cu câteva zile. Tot ce este posibil ca în Scoția să fie încă frig, dar eu mă îndoiesc că ai suferit de așa ceva cât ai stat acolo.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș numi asta invidie, rosti spuse David cu un zâmbet rigid. Să înțeleg că te interesează lady Katherine? Îl chestionă calm, stăpânindu-și cu greu gelozia nefirească și subită care-i încleștă strâns stomacul.

Oare de când mama dracului devenise atât de irascibil și de posesiv? Nu-i stătea în fire să fie arțăgos și nesuferit, cu atât mai mult când venea vorba despre femei.

— Este cumva vreo crimă? rânji marchizul de Stamford într-un mod de-a dreptul nesuferit.

— S-ar putea, din moment ce poștești la viitoarea mea soție, replică David cu o voce scăzută, aproape furioasă.

— Ce?!

— Cum?!

Ambii bărbați vorbiseră în cor, privindu-l complet șocați.

— Glumești, desigur! îl privi marchizul neîncrezător.

— Mă tem că subiectul este mult prea serios ca să-mi permit să fac glume pe seama lui, zise David cu un zâmbet subțire. O să mă însor cu ea de îndată ce iese din perioada de doliu.

— Ea știe? se interesă Morgan, circumspect.

— Va afla curând, rosti David cu un oftat, cu privirile ațintite asupra agitației pietonale de la acea oră, în care zeci de trăsură încercau să-și facă loc pentru a ajunge la baluri și la serate.

— Cum, nu ai cerut-o încă? făcu John ochii mari.

— Ți se pare că momentul de față este unul propice unei astfel de cereri? mormăi David indispus. Aștept să treacă puțin timp, lucru care o să-i ofere răgazul de a-l jeli pe taică-său în tihnă și mie îmi va da posibilitatea s-o conving că sunt cea mai potrivită ofertă matrimonială pentru ea, le explică el cu răbdare celor doi gentlemeni care-l fixau perplecși.

— Situația este mult mai complicată decât ne lasă domnul nostru să vedem din moment ce a decis să se însoare atât de fulgerător, spuse Davenport cu maliție, adresându-se cu precădere lui Stamford. Miros aici o complicată poveste de amor. Tu nu?

David decise că este mai bine să ridice din umeri cu indiferență decât să-i dea apă la moară.

— Mai are și alte calități în afară de faptul că este atât de plăcută ochiului? îl chestionă marchizul, intrigat de această întorsătură neașteptată în viața intimă a prietenului său.

— Gândește-te la toate femeile pe care le-ai întâlnit până acum, adună-le calitățile, înmulțește-le cu doi, și vei afla răspunsul la întrebarea ta.

— Ticălos norocos ce ești! rânji Stamford, clătinând din cap. Încă unul care se duce, comentă aproape răutăcios. Ce pot să zic, decât să-ți urez noroc.

— Mulțumesc, am mare nevoie de el, căzu David de acord, masându-și ceafa cu o mână și fixându-și vârful cizmelor cu o privire concentrată.

— Să înțeleg că frumoasa noastră nu a căzut încă răpusă de legendarul tău farmec? îl tachină Morgan cu un zâmbet mic în colțul gurii. Pentru că dacă nu s-a întâmplat asta, poate că o să-mi încerc eu norocul cu ea, adăugă, satisfăcut de licărul de furie care străluci în ochii tânărului bărbat.

— Davenport, dă-mi voie să-ți dau un sfat mai mult decât util, îl preveni David cu răceală. Păstrează distanța față de Katherine!

— Ius primum occupantis, oftă Morgan resemnat. Nu pot să-ți spun că nu te invidiez pentru c-aș minți, însă mă consolez cu ideea că vor rămâne mult mai multe opțiuni pentru noi, ceilalți.

David râse încet și-l bătu pe umăr conciliator. Restul conversației se axă pe cursele care aveau să înceapă în curând la Heathton.

Niciunul dintre cei trei bărbați nu observă silueta pipernicită, ascunsă în spatele unei coloane, care trăgea cu urechea, nestingherită, la discuția lor.

Tânăra femeie se privea calmă în oglindă, studiindu-și chipul fără cusur cu ochi atenți. Regularitatea trăsăturilor îi era remarcabilă și puține femei se puteau lăuda cu un ten atât de neted și de alb ca al ei. Părul, de un blond deschis, aproape alb, era strâns în creștet într-un coc complicat împletit, din mijlocul căruia exploda o cascadă de șuvițe spiralate, care-i cădeau mai jos de umeri. Rochia de un albastru electrizant îi accentua nuanța azurie a ochilor mari, iar decolteul adânc îi scotea în evidență bustul frumos modelat și delicatețea gâtului lung, de lebedă. Focul înghețat al diamantelor mari cât bobul de strugure licărea fabulos pe pielea marmoreană, sporindu-i frumusețea.

Însă sub acea înfățișare contemplativă, mocnea o ură fără margini. O furie neagră, rece, nimicitoare. Și o satisfacție aproape crudă.

Până la urmă, se întâmplase!

Katherine Dellany, fiica defunctului marchiz de Cavinghton, n-o dezamăgise deloc. Venirea ei la Londra se petrecuse întocmai precum anticipase.

Tot ce trebuia să facă de acum înainte era să-și calculeze foarte bine mutările. Altfel, totul s-ar fi transformat într-un coșmar. Pentru ea, pentru bărbatul pe care-l iubea mai presus de orice, dar mai ales pentru visul ei din ultimii ani: acela de a deveni ducesă.

Și asta nu era totul. Femeia din ea țintea imposibilul, o știa prea bine, dar asta n-o împiedica, totuși, s-o facă fără șovăire. Dorea ca visul ei secret să capete contur, să fie recunoscută, apreciată... temută!

Luptase cu tot ce avusese mai bun pentru a-și vedea acest vis devenind realitate: cu frumusețea și tinerețea ei. Venise timpul să culeagă roadele aceluia efort și a acelei concentrări susținute din ultimii ani.

Și, în timp ce ochii ca ardezia continuau să sfredească imaginea oglindită a frumosului ei chip în cristalul venețian, mintea ei reluă pe îndelete planul monstruos pe care-l pusese la punct cu puțin timp în urmă.

CAPITOLUL 5

Trecuse o săptămână de la seara încântătoare pe care Katherine o petrecuse la operă în compania soților Cromwell, a lui lady Bellford și a chipeșului nepot al acesteia, șapte zile în care tânăra femeie trăise cu senzația că abia atinge pământul.

Londra era un oraș magnific, plin de locuri minunate, care oferea posibilități nenumărate de a-ți petrece timpul în cele mai plăcute moduri.

Katherine își făcuse un obicei din a merge în fiecare dimineață la mormântul tatălui ei și de a petrece acolo aproape un ceas întreg îngrijind florile de pe pământul proaspăt. Și-i vorbea în tot acest timp, sperând ca spiritul tatălui ei să fie pe aproape, s-o audă și astfel să-i obțină iertarea postumă.

Apoi, cumva mai liniștită și mai împăcată cu sine, pornea pe străzile Londrei cu trăsura pe care lady Bellford i-o pusese la dispoziție, admirând arhitectura maiestuoasă, plină de romantism și personalitate a caselor din cartierele selecte, oprindu-se să viziteze galeriile de artă și muzeele, sfârșind aproape întotdeauna cu o plimbare relaxantă și revigorantă pe aleile sinuoase din Kew Gardens, St James's Park sau Hyde Park, unde-și petrecea timpul citind pe o bancă sau schițând în cărbune pe filele unui caiet idei despre viitoarele tablouri care aveau să-i întregască colecția de la Floors.

Și nu de puține ori se surprindea terminând de creionat liniile aspre, puternice, ale unei fețe izbitor de masculine și de atrăgătoare, care o privea cu o pereche de ochi profunzi și insondabili, în timp ce buzele îi erau arcuite într-un zâmbet leneș, răscolitor de senzual. Inevitabil, se întreba cum ar fi fost să simtă din nou acea gură dominatoare, fierbinte și tandră peste a ei. Amintirea acelui singur sărut pe care i-l dăduse în trăsură îi încingea și acum sângele în vene, făcând-o să roșească și să dorească să se ascundă undeva ca să scape de acele senzații delicioase de moliciune, de vulnerabilitate și jinduire care o copleșeau.

În sinea ei, Katherine știa care era motivul pentru care se comporta atât de stupid, însă îl nega cu toată hotărârea.

Nu se putea îndrăgosti de un bărbat în doar câteva zile și asta numai din cauza unui simplu sărut!

Un sărut care o răscolise până în adâncul ființei ei.

Un sărut care ajunsese s-o bântuie în fiecare noapte,

înflăcărându-i imaginația până-ntr-atât încât de fiecare dată când se sfârșea acea împreunare minunată a gurilor lor, mintea ei crea un scenariu complicat, în care el cădea în genunchi în fața ei și-i jura iubire veșnică, implorând-o să-l accepte ca soț. Iar ea sfârșea întotdeauna prin a spune da. Când se trezea, dimineața, se simțea dezgustată de iluziile romantice pe care mintea ei le țesea sub vălul înșelător al nopții.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la el în felul acesta! Și probabil că ar fi reușit dacă obiectul fanteziilor ei nu s-ar fi materializat cel puțin odată pe zi în casa lui lady Bellford, coplesind-o cu mici atenții pe care nu i le putea refuza: buchete superbe de flori, cutii cu ciocolată franțuzească, romane de aventuri și culegeri de poezie, câte un tratat filosofic celebru în ediție princeps și, cel mai măgulitor, două seturi complete de pensule pentru pictură în ulei, însoțite de o gamă largă de tuburi cu vopsea și o trusă de acuarele foarte elegantă. Cel mai adesea venea să ia împreună masa de prânz cu ea și mătușa lui, iar o dată la două seri rămânea la cină, după care pleca să onoreze invitațiile la baluri, exprimându-și regretul de a nu o putea lua pe Katherine cu el, având în vedere faptul că se afla în perioadă de doliu.

În acea dimineață, după vizita de la cimitir, petrecuse două ceasuri de vis la Burlington House, unde se afla expusă o colecție impresionantă de tablouri de Gainsborough, artistul ei preferat, a căror frumusețe și compoziție îi umpluseră inima de încântare. Apoi, făcuse o scurtă plimbare pe jos prin Grosvenor Square, admirând arhitectura maiestuoasă a locuințelor celor din clasa dominantă a burgheziei britanice și, cum ora prânzului se apropia, decisă să se întoarcă la timp pentru a lua masa cu lady Bellford și cu lady Clotworthy.

În timp ce trăsura luneca lin pe Brook Street, privirea Katherinei înregistra vag rochiile spumoase, în culori vii, atrăgătoare, prezentate în vitrinele magazinelor de lux ce se înșirau de o parte și de alta a bulevardului, neluând în seamă nici firmele elegante ale unor bijutieri londonezi de marcă și nici forfota trecătorilor. Mintea ei zburase din nou spre zâmbetul dezarmant, misterios și irezistibil al lordului Hayworth, un zâmbet a cărui amintire persista în memoria ei de parcă ar fi fost gravat acolo.

Înciudată că se gândea într-una la tânărul bărbat, Katherine clipi

ca pentru a-și limpezi privirea și ochii i se opriră asupra unei librării micuțe și cochete, aflată aproape de intersecția cu Davies Street. Trecuse pe acolo de cel puțin patru ori și niciodată nu o observase. Avea la ea două lire și opt șilingi și își spuse că n-ar strica să intre și să achiziționeze câteva cărți. În fond, își putea permite să mai piardă cel puțin o jumătate de oră, și asta într-un scop constructiv.

Îl rugă pe vizitiu să oprească și s-o aștepte, coborî și traversă strada atentă, intrând emoționată în librărie. La ghișeu se afla un bărbat în vârstă, cu o mustață albă, tunsă îngrijit și o pereche de ochelari cu rame subțiri, metalice, în spatele cărora sclipeau de inteligență o pereche de ochi albastru-verzui. Zâmbetul lui bonom, de bunic, o făcu pe Katherine să-i răspundă la fel și să-l simpatizeze pe loc.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, domnișoară scumpă? o întrebă el respectuos.

— Aș vrea, deocamdată, doar să arunc o privire, spuse Katherine timid.

— Desigur. În dreapta aveți tratate de filosofie, matematică și astronomie, în spate sunt romanele polițiste și de aventuri, în stânga aveți tot ce vă dorește inima în materie de poezii, nuvele și eseuri, iar în centru veți găsi romanele clasice și cele romantice. Alegeți-vă ce vă pofteste sufletelul, o invită călduros.

Katherine mulțumi și se îndreptă spre încăperea uriașă, mobilată cu rafturi până-n tavan, pe care se odihneau mii de cărți, frumos orânduite și categorisite după subiectul tratat. Dintr-o singură privire ajunse la concluzia că pentru a trece în revistă toate volumele care se aflau în fața ei îi trebuia pe puțin două zile. Însă nu se putu abține să nu arunce un ochi rapid peste ele, așa că se strecură în spațiul îngust dintre corpurile care adăposteau aceea bogăție de cuvinte și spirit și curând pierdu noțiunea timpului, furată de diversitatea cărților expuse.

Neputându-se abține să plece cu mâna goală, tânăra își alege un volum de nuvele, unul biografic despre viața și creația lui Michelangelo, scrisă de un autor de origine italiană, o culegere de poezii a lui Byron, pe care știa precis că n-o avea în colecția de la Floors, un tratat de filosofie al lui Plutarh și unul al lui Pliniu cel Tânăr, care de asemenea lipseau din biblioteca ei de acasă, un roman semnat de John Dryden și unul al lui Sir William Blackstone.

Se îndreptă grăbită spre teigheaua de la intrare și le înșiră în

fața bătrânului domn, așteptând nerăbdătoare ca acesta să-i facă calculul și să achite cât mai repede. De regulă era punctual și întârziase deja nepermis de mult.

— Două lire și șaiszeci și trei de șilingi.

Katherine roși puternic, știind că banii pe care-i avea nu erau suficienți ca să plătească pentru toate cele șapte cărți. Fără tragere de inimă, renunță la volumul de nuvele și la biografia lui Michelangelo, rugându-l pe librar să-i recalculeze prețul cărților rămase și să i le păstreze pe celelalte două.

Bătrânul aruncă o privire scurtă spre ea și, văzându-i regretul din priviri, se înduioșă și spuse cu o voce blajină:

— Dacă doriți, le puteți păstra pe toate și să-mi achitați restul de bani în zilele următoare, când mai aveți drum pe aici.

— Se poate așa? făcu Katherine ochii mari, încântată.

— Desigur. Numai că va trebui să-mi lăsați adresa dumneavoastră, insistă el cu un zâmbet stingher. Patronul meu a pus această condiție, se grăbi să adauge pe un ton de scuză.

— Mi se pare o decizie înțeleaptă, dădu din cap, aprobatoare. Locuiesc pe Orchard Street numărul patru.

— Numele? o întrebă el, notând totul într-un registru.

— Katherine Dellany.

Bătrânul clipi de două ori și o privi surprins peste ramele ochelarilor.

— Sunteți fiica defunctului marchiz de Cavington?

— Da, răspunse tânăra, străduindu-se să zâmbească. L-ați cunoscut pe tatăl meu?

— Oh, nu, dar toată Londra a vuit de pe urma acelei nopți tragice de la Knightbridge.

— Knightbridge? repetă ea cu un aer confuz.

Crezând că tonul nesigur din vocea ei era marcat de tritețea provocată de moartea celui care-i fusese părinte, domnul Wilby continuă cu părere de rău în glas, în timp ce-i scria numele lângă adresa menționată:

— Cred că a fost foarte dureros pentru dumneavoastră, milady, să pierdeți tot ce aveți într-o singură seară. Oricum, sper să acceptați condoleanțele mele, deși nu l-am cunoscut personal pe Înălțimea Sa.

Un fior de gheață se cuibări adânc în inima ei.

— Cum adică, am pierdut tot? se bâlbâi ea și mai derutată.

Bătrânul își ridică ochii din registru și abia atunci observă tulburarea și neliniștea de pe chipul ei. Fiind un bun cunoscător al caracterului uman, distinsul domn Wilby realizează ce greșală enormă făcuse.

— Dumnezeu, nu vi s-a spus nimic?!

— Ce să mi se spună? bâigui Katherine, năucită de dialogul bizar pe care-l avea cu bătrânul librar. Vă rog, vorbiți-mi fără ocolișuri! Îl imploră ea cu o disperare crescândă în glas, văzându-l că tace încurcat.

— N-ați aflat de la mine! insistă bătrânul cu un aer speriat, aruncând priviri prudente în jur ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Aș putea să-mi pierd slujba și nu-mi pot permite asta.

— Jur că nu voi spune nimănui ceea ce voi auzi, rosti ea cu o voce din ce în ce mai neliniștită. Totul va rămâne confidențial, îl asigură ea, străduindu-se să pară calmă și stăpână pe sine. Vă dau cuvântul meu, sir!

Îl văzu înghițind în sec, vizibil înspăimântat, și Katherine simți cum genunchii i se înmoaie sub sentimentul acut că ceea ce urma să afle avea să fie în mod cert ceva cumplit.

— Excelența Sa ar putea să-mi facă mult rău!

— Cine? se încruntă ea debusolată. Lordul Denton?

— Oh, nu, dumnealui este un gentleman pe cinste, se grăbi domnul Wilby să sublinieze. Este un client fidel al acestei librării. N-aș putea să-l denigrez pe nedrept, când Excelența Sa este atât de generos, de bun și de amabil cu...

— Atunci, la cine vă referiți? se încruntă Katherine, descumpănită și mai mult de turuiala fără sens a bătrânului.

— La Excelența Sa, ducele de Roxburgh, rosti acesta cu o voce pierită, frângându-și mâinile cu un aer agitat. Este un bărbat aspru și dificil, neiertător, pe care am auzit că este de preferat să-l eviți și în niciun caz să ți-l faci dușman.

— Este ridicol! izbucni Katherine, exasperată. Nu înțeleg nimic din ceea ce îmi spuneți, domnule! Ce legătură are ducele de Roxburgh cu mine și cu moartea tatălui meu?!

— Milady, în seara când tatăl dumneavoastră a murit, a lăsat Excelenței Sale un act prin care dumnealui devine tutorele vostru și noul proprietar al unor pământuri undeva prin Scoția. Totul a fost mizat la un joc de cărți. Toată Londra știe asta...

— Poftim?! Îngăimă tânăra, devenind lividă la față.

Trebuie să se agațe de marginea tejghelei pentru a nu se prăbuși. Gândurile i se învâlmășeau în creier, mintea ei refuza cu încăpățănare să creadă ceea ce tocmai aflate.

— Oh, Doamne! gemu fata, presându-și o mână pe stomac și străduindu-se din răputeri să respire. Dumnezeu mare! icni ea, realizând într-un colț al minții că bătrânul librar nu ar fi mințit-o într-o problemă atât de serioasă.

Simțea nevoia să iasă și, uitând cu totul de cărți, se repezi spre ușa de la intrare, năvălind în stradă.

Era atât de răvășită și de zguduită de cele aflate, că nu văzu și nici nu auzi trăsura neagră care se desprinsese de bordură și începu să gonească drept spre ea, condusă de un vizitiu înfășurat într-o mantie închisă la culoare și cu pălăria îndesată bine pe ochi.

Abia când strigătele izbucniră îngrozite în jurul ei, se răsuci palidă în loc, conștientizând primejdia când era deja prea târziu pentru a se mai putea feri. Nu putu decât să rămână încremenită în loc și să privească înspăimântată cum moartea se îndrepta spre ea, fulgerătoare și implacabilă.

Și atunci, miracolul se produse. O pereche de brațe o înșfăcă răpând, smulgând-o din fața pericolului iminent. Katherine se simți răsucită în aer și ateriză pe un trup vânjos, care-i amortiză căderea.

Deși totul nu durase decât o fracțiune de secundă, tânăra abia dacă realizează că scăpase ca prin urechile acului. Văzu opt perechi de copite bătând caldarâmul cu furie la un metru de fața ei, după care leșină.

Auzea voci răsunând în jurul ei, dar sensul cuvintelor îi scăpa, de parcă s-ar fi vorbit într-o altă limbă.

Amețită, Katherine se forță să deschidă ochii. Genele-i tremurau neajutorate, ca o zbatere de aripi gingașe, însă pleoapele continuau să rămână lipite.

Primul gând care se insinuă la periferia minții el fu că leșinase. Al doilea, că acest lucru i se întâmplase pentru prima dată în viață.

Buzele ei se curbară într-un surâs amuzat și complet aiurit, apoi întunericul se risipi și realitatea își croi drum spre conștiința ei ca tăișul unei lame.

Geamătul care i se desprinsese de pe buze reflecta agonia unui

suflet prins între umilință și trădare.

— Faceți loc! porunci o voce autoritară de lângă ea. Domnișoară, puteți deschide ochii acum. Sunteți în siguranță, nu mai aveți de ce vă teme!

Vocea era blândă și insistentă, o voce cultivată, plăcută.

Katherine ar fi vrut să fie lăsată în pace, acolo unde era, ca să-și consume în tăcere durerea crudă și sufocantă care se infiltra în fiecare fibră a trupului ei. Să stea chircită și să moară, asta dorea. Însă penibilul situației, acela de a fi înconjurată de o mulțime de gură-cască, care probabil se holbau la ea cuprinși de milă și interes, o făcu să deschidă ochii.

În mod ciudat, nu avea privirea împăienjenită, așa cum se așteptase, deci putu să vadă cu claritate fața prelungă și oacheșă a bărbatului aplecat deasupra ei, care îi cerceta trăsăturile frumoase și palide cu o pereche de ochi negri ca smoala, plini de îngrijorare.

— Ați leșinat, spuse bărbatul cu un zâmbet înduioșat.

— Așa se pare, îngăimă Katherine, plimbându-și privirile stânjenite peste oceanul de capete care se șteau pe după umerii largi a chipeșului necunoscut.

Însă înainte să mai poată spune ceva, bărbatul o înălță cu blândețe în capul oaselor, îi încercui cu un braț talia îngustă, strecurându-și-l pe celălalt pe sub genunchii ei, și o ridică în aer ca pe un fulg.

— Ce faceți? se bâlbâi tânăra femeie, privindu-l cu ochii măriți de uimire.

— Vă duc la trăsura mea și vă conduc unde locuiți, după ce în prealabil vă va vedea și un medic, îi explică el calm, traversând mulțimea de curioși cu o grație felină.

— Lăsați-mă jos! îi ceru Katherine cu un glas panicat.

— Domnișoară scumpă, în starea în care vă aflați, mă îndoiesc sincer că ați putea umbla singură.

— Dar mă simt bine! se împotrivi ea, încruntându-se nemulțumită. Și, în plus, trăsura mea mă așteaptă pe aici, pe undeva...

Ca o confirmare a spuselor ei, vizitiul lui lady Bellford apără în fața lor la cinci metri, croindu-și drum printre oamenii care nu se îndurau să plece.

— Milady! strigă el alarmat. Ați pățit ceva?

— Nu, Miles, sunt bine, se grăbi ea să-l liniștească. Era cât pe ce

să fiu călcată de o trăsură... Desigur, a fost un accident nefericit și vina îmi aparține exclusiv. Dacă aş fi fost atentă când am pus piciorul în stradă...

— Nu vreau să vă sperii, domnişoară, o întrerupse străinul cu o privire sumbră, însă nu cred că a fost un accident.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vizitiul care conducea trăsura v-a văzut din timp şi totuşi n-a încetinit deloc, nici măcar n-a schiţat vreun gest prin care să încerce să vă evite. Mâna caii direct spre dumneavoastră şi n-a tras de hăţuri nici măcar când m-a văzut repezindu-mă în mijlocul drumului şi smulgându-vă din faţa lui în ultimul moment.

— Este absurd! Sunt în acest oraş de prea puţină vreme ca să-mi fi făcut duşmani. Nu există nimeni care să mă urască într-atât încât să vrea să mă omoare, declară ea cu vehemenţă.

— Vă asigur că acesta este adevărul! rosti bărbatul cu o voce gravă. Omul de pe capră avea pălăria trasă bine pe ochi şi gulerul mantiei ridicat, astfel încât să nu i se poate distinge nicio trăsătură a feţei prin care să fie recunoscut. Iar trăsura era nouă, scumpă, şi nu avea pe portiere niciun blazon.

— Poate se grăbea! rosti Katherine, exasperată.

Bărbatul îi aruncă o privire piezişă, apoi oftă.

— Sper să mă fi înşelat, spuse el într-un târziu. Însă, pe viitor, vă rog să fiţi mai prudentă.

— Promit, zâmbi Katherine, uşurată.

— Unde vă este parcată trăsura? se adresă necunoscutul vizitiului şocat.

— Acolo! îi arătă Miles cu degetul, luând-o înainte.

— Vă datorez viaţa mea, domnule...

— James Atherton, se prezentă el cu un zâmbet plăcut, privind-o cu ochii lui negri, sfredelitori.

Abia acum observă Katherine cât de lungi îi erau genele. Rivalizau cu ale ei, lucru care o amuză.

— Katherine Dellany, îi răspunse tânăra cu un surâs fermecător. Domnule Atherton, mă compromiteţi în faţa lumii întregi dacă nu mă lăsaţi jos imediat. Vă dau cuvântul meu că dacă o să simt cel mai mic semn de slăbiciune, o să mă sprijin de braţul dumneavoastră.

— O să vă sprijiniţi oricum, miss Dellany, promise el, punând-o cu grijă în capul oaselor şi privind-o insistent. Îmi cer scuze, spuse el,

văzându-i aerul încurcat de analiza lui atentă, contemplativă. V-am stânjenit.

— Deloc, minți Katherine, străduindu-se să pară neafectată. Vă mulțumesc pentru faptul că v-ați riscat viața pentru a o salva pe a mea. Nici nu știu cum v-aș putea răsplăti nobilul gest...

— Dacă-mi permiteți să vă revăd, m-aș simți foarte onorat, rosti bărbatul cu un zâmbet fermecător.

— Mi-ar face plăcere, murmură ea cu un surâs grațios. Locuiesc momentan în casa contesei de Bellford...

— Oh! făcu el surprins. Este mâna sorții aici, miss Dellany. Lady Julianna se înrudește cu mine prin alianță. A fost căsătorită cu un văr de-al doilea al mamei mele.

— Adevărat? făcu ea ochii mari, surprinsă.

— N-am știut că mătușa mea ascunde o asemenea comoară în casa ei, rosti el zâmbitor, etalându-și dantura albă, impecabilă, care contrasta izbitor cu tenul său foarte bronzat. Știți, eu abia m-am întors în țară, adăugă bărbatul, oferindu-i brațul și conducând-o spre trăsura care o aștepta mai în josul străzii, așa că nu prea mai sunt la curent cu ultimele noutăți.

Deși Katherine ar fi vrut să-l întrebe unde fusese plecat, se abținu s-o facă. Pentru ea, bărbatul era un străin, chiar dacă unul care îi salvase viața. Oricum, trebuia să-i răsplătească gestul. Prezența de spirit și curajul lui o smulseseră din brațele morții. Pentru asta, trebuia să-l răsplătească cumva...

Cum ajunseseră deja lângă trăsura contesei de Bellford, Katherine se opri și-l privi serioasă.

— Domnule Atherton, sunt convinsă că lui lady Julianna i-ar face o deosebită plăcere dacă ne-ați vizita cât de curând.

Bărbatul dădu din cap și se înclină respectuos în fața ei. Katherine făcu o plecăciune cuviincioasă și dădu să se urce în trăsură.

— Milady?

— Da? se răsuci ea, cu piciorul pe prima treaptă a scăriței.

— Să nu neglijați problema consultării unui medic, o sfătui el serios. Cu toate că nu v-ați lovit, am avut grijă să vă protejez cât de bine am putut, totuși leșinul duminică să nu aibă vreo altă cauză. Mătușa mea se poate lăuda cu unul dintre cei mai buni medici din întreaga Londră. Domnul Gallow este un doctor strălucit și un om deosebit. Rugați-o pe Julianna să apeleze la serviciile sale.

— Așa voi face, promise ea, săltându-se în interiorul trăsorii cu o grație fluidă.

— Pe curând, murmură el gânditor.

Urmări cum trăsura se îndepărtează cu o expresie încruntată pe față, apoi se răsuci în loc și o porni pe jos în direcție opusă, reflectând la ceea ce se întâmplase.

Stând încremenită între pernele trăsorii, Katherine fu asaltată din nou de șocul descoperirii pe care o avusese în librărie, uitând cu totul de incidentul de pe Brook Street care fusese cât pe ce s-o coste viața.

Mintea ei nu se putea concentra decât asupra unui singur lucru: tatăl ei jucase Floors la cărți cu tot cu mâna ei, și pierduse în favoarea unui bărbat cu o reputație îngrozitoare, de ticălos.

Spaima din ochii bătrânului vânzător de cărți fusese una autentică, prea reală pentru a fi mimată, așa că nu avea niciun motiv să nu-i dea crezare.

Revolta, furia și umilința explodară în ea cu o intensitate cutremurătoare.

Fusese vândută! Țasta era termenul corect care ar fi putut descrie situația dezgustătoare și oribilă în care se găsea. Fusese trădată de propriul ei părinte și înjosită în cel mai grotesc mod posibil!

Pentru o fire atât de mândră și de liberă cum era cea a Katherinei, lovitura primită era insuportabilă. Sub tragedia momentului, cele mai luminoase vise ale ei fuseseră spulberate fără milă.

Cum putuse să-i facă tatăl ei așa ceva? Cum putuse să fie atât de crud cu ea, cu unicul lui copil, când se lăuda în gura mare cât de mult o adoră și o prețuiește? Cum putuse să numească drept tutore al ei un bărbat necunoscut, care fusese atât de laș încât nici nu se deranjase să vină până la Floors sau măcar să-i scrie o scrisoare prin care s-o anunțe că tatăl ei murise și s-o înștiințeze de consecințele dezastruoase ale acestui eveniment asupra vieții și viitorului ei? Era imposibil ca acest individ să nu știe că ea se afla în capitală de o săptămână încheiată!

O curiozitate morbidă, o împinse să acționeze impulsiv.

— Miles! strigă ea, scoțând capul pe gemulețul portierei.

— Da, milady?

— Du-mă la reședința ducelui de Roxburgh! îi ceru Katherine, tremurând de mânie și de indignare.

— Dar...

— Acum! porunci ea cu o voce tăioasă.

Fu aruncată brutal într-o parte când vizitiul întoarse rapid trăsura la o sută optzeci de grade în mijlocul bulevardului.

Avea să dea ochii cu acel bărbat arogant și perfid, să-l privească în față și să-i spună ce credea despre el. După aceea, dacă omul ăla odios avea cât de cât onoare și inimă, avea să-i redea libertatea și să renunțe la dreptul de proprietate asupra castelului și domeniului Floors, pentru că le câștigase în mod... fraudulos! Era dispusă să facă orice, pentru a recăpăta cele două lucruri atât de neprețuite pentru ea. Aproape orice, se corectă ea cu necaz.

Când trăsura se opri în cele din urmă, Katherine năvăli afară ca o vijelie și opri consternată în fața clădirii impunătoare din fața ei.

Construcția de trei nivele avea o fațadă superbă și o arhitectură pe care tânăra ar fi găsit-o încântătoare dacă n-ar fi fost atât de obidită și de furioasă. Ferestrele înalte și arcuite, vopsite în crem, erau încadrate de ornamente din ipsos minunat lucrate, iar pe pervazurile late se aflau ghivece de mușcate curgătoare, unele dintre ele înflorite deja, care scaldau frontonul într-o explozie luminoasă de verde intens, roșu aprins, alb și roz.

Ușa dublă de la intrare era din lemn masiv de stejar englezesc, frumos sculptat, încadrată de două coloane de marmură netedă, pe care trandafirii cățărători își încolăciseră tulpinile subțiri, pierzându-și vârfurile delicate în masa deasă a glicinei ce îmbrăcase aproape în întregime zidurile vopsite într-o nuanță palidă de galben.

Totul trăda lux și opulență, bun-gust și rafinament.

Trăgând aer în piept cu lentoare, Katherine își făcu curaj, urcă cele șapte trepte de marmură de la intrare și, luând inelul greu care atârna în gura unui leu de bronz, lovi de trei ori cu el în lemnul tare.

Preț de treizeci de secunde nesfârșite, nu se auzi niciun zgomot. Apoi, urechea ei fină captă un sunet vag, făcut de pașii grei ai cuiva care se deplasa cu dificultate, ușa se deschise și în prag apăru un bătrân înalt și uscățiv, îmbrăcat într-o redingotă de culoarea cafelei, cămașă albă și pantaloni trei sferturi din catifea maron închis, care o privi inexpressiv.

— Da? făcu el imperturbabil, analizându-i ținuta prăfuită, rochia

cu tivul rupt și părul care-i cădea în dezordine peste piept.

— Sunt lady Katherine Dellany și aș dori foarte mult să vorbesc cu stăpânul dumitale, anunță ea cu o voce glacială. Știu că vizita mea nu a fost anunțată, dar este o urgență și insist să-l văd imediat...

— Intrați, intrați, milady! se dădu la o parte bătrânul majordom, făcând o plecăciune de adânc respect, toată expresia feței metamorfozându-i-se într-una plină de amabilitate. Aveți mare noroc să-l prindeți pe Excelența Sa acasă, se grăbi el să adauge cu o veselie care o debusolă pe Katherine. Încă un sfert de oră dacă mai întârziați și ar fi fost în zadar. Poftiți, o invită el într-un salon de proporții uriașe, mobilat cu esențe delicate de lemn de cireș și trandafir, și decorat în nuanțe plăcute de albastru, gri și argintiu. Excelenței Sale o să-i facă o plăcere deosebită această vizită din partea dumneavoastră.

Tirada majordomului o amuți și o făcu să se încrunte nedumerită.

De ce i-ar face plăcere acestui înfumurat o vizită inopinată din partea ei? În fond, n-o întâlnise niciodată! Iar modul laș în care evitase orice apropiere de ea era mai grăitor ca orice.

Mai mult ca sigur, individul amânase această întrevvedere cât de mult putuse, plictisit probabil de ideea unei responsabilități nedorite, însă nu-și putea explica de ce intendentul părea să știe care erau sentimentele stăpânului său în ceea ce o privește pe ea? N-avea nicio logică.

Fiind prea încordată să se așeze și prea surescitată ca să aștepte într-un loc până când nesuferita gazdă avea să-și facă simțită prezența, tânăra începu să inspecteze salonul cu un ochi critic și rău-voitor, căutând o discrepanță cât de mică în acea armonie aparentă de formă și culoare. Spre ciuda ei, nu găsi nimic, nicio greșală în acel decor magnific, care trăda bogăția proprietarului. Ba chiar constată cu surprindere că individul acela detestabil avea bun-gust totuși.

— Katherine!

Vocea aceea bine cunoscută, bogată, joasă, senzuală și teribil de masculină îi produse un gol în stomac. Se răsuci încet spre ușile duble ale salonului, nădăjduind, nutrind speranța absurdă că poate auzul o înșelase.

Nu se înșelase niciun pic. În pragul ușii stătea același bărbat chipeș și fermecător care-i popula visele cu o regularitate alarmantă, îmbrăcat într-o cămașă descheiată la gât și o pereche de pantaloni

negri de stofă, care-i accentuau picioarele lungi, încălțate în cizme înalte de piele neagră, impecabil lustruite.

— Dumnezeule, ce-ai pățit?! o întrebă el îngrijorat, analizându-i cu o privire neguroasă rochia prăfuită și părul în neorânduială, în timp ce se îndrepta spre ea cu pași mari, elastici.

Katherine făcu instinctiv un pas înapoi, fixându-l cu o pereche de ochi imenși, plini de stupoare, respirând anevoios.

David se opri, luat complet prin surprindere de reacția ei, apoi îi văzu șocul, durerea și neîncrederea din priviri și realizează într-o fracțiune de secundă ce se întâmplase. Abținându-se să înjure, o privi lung, așteptând încordat ca ea să facă primul gest, să știe apoi cum s-o abordeze și să repare dezastrul, dacă așa ceva mai era posibil.

— Tu ești ducele de Roxburgh?!...

Întrebarea îi fusese pusă cu o voce mică, tremurătoare, gâtuită de lacrimi, care părea să aibă o mare nevoie de o înfirmare dar pe care, din păcate, nu i-o putea da.

— Da, își înghiți el un oftat, privind-o lung.

— Ticălosul naibii! scuipe ea printre dinți, fulgerându-l cu o privire plină de o furie arzătoare.

— Katherine... făcu el un pas spre ea, privind-o rugător și întinzând o mână într-un gest care apela la răbdarea și înțelegerea ei.

— Nu mă atinge! strigă Katherine, isterizată, retrăgându-se din calea lui. Să nu care cumva să îndrăznești să mă atingi, nemernic... arogant, mincinos și trădător ce ești! repetă ea în surdină, privindu-l cu dușmănie.

Era rănită, furioasă, și înțelegea perfect ce simte, așa că se decise s-o ia cu binișorul.

— Lordul Denton ți-a spus? o chestionă calm, ascunzându-și propria mânie sub masca unei expresii neutre.

— Patrick?... făcu Katherine în șoaptă, fixându-l năucită. Patrick! repetă ea apăsător, plimbându-și privirile înnebunite prin încăperea, în timp ce-și acoperi gura cu o mână, de parcă i-ar fi venit să vomite. Patrick știa... știa de asta și nu mi-a spus! Ar fi trebuit să-mi dau seama că știe, murmură ea ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

— Mi-am asumat eu această responsabilitate, o informă el calm, apreciind faptul că bătrânul lord își ținuse făgăduiala și încercând să bănuiască cine ar fi putut s-o pună la curent cu nenorocirea care se abătuse asupra ei încă de acum o lună.

— De ce? se încruntă ea, nefericită.

— Pentru că, legal, am devenit oarecum tutorele tău, lucru pe care bănuiesc că-l știi deja.

Privirea ei îl țintui cu o ură și un dispreț fățiș.

— Și când aveai de gând să-mi spui toate astea, Excelență?

— Probabil astăzi sau mâine seară cel mai târziu, oftă el, masându-și ceafa cu o mână, de parcă ar fi avut gâtul înțepenit.

— Ei bine, se pare că ți s-au cam încurcat planurile, după cum bine vezi! îl ironiză ea sec.

— Katherine, singura mea intenție a fost să te cruț pentru un timp de o durere care oricum avea să vină, îi explică el cu regret, pe un ton grav. Erai foarte tulburată de...

— Ce știi tu ce simt eu! izbucni ea, bătând din picior enervată și îndurerată. Tatăl meu m-a vândut ca... ca pe o vită în târg și m-a lăsat pe drumuri! smuci ea mâinile în lături, simțind cum un nou val de lacrimi îi ard gâtul și așa contractat din cauza consternării și dezamăgirii. Și asta în cel mai umilitor și mai oribil mod cu putință, jucându-mi viitorul și casa la o partidă nenorocită de cărți!... Am crezut că mă iubește, că mă prețuiește și... Oh, Doamne Dumnezeule! icni, rămânând fără aer și în pericolul de a-și pierde pentru a doua oară cunoștința în acea zi.

Amețită, sleită cu totul, se așează pe brațul unui fotoliu, ascunzându-și fața în palme. Umerii începură să-i tremure, zguduți de hohote de... râs! constată David îngrijorat, când ea își lăasă mâinile să cadă pe lângă trup și-i putu vedea fața transfigurată de durere și de un umor macabru. Un râs înecat, nervos, care friza granița nebuniei.

— Cred că, izbuti Katherine să îngaime, sughițând și arătând cu vârful arătătorului spre tavanul pictat al salonului, cred că spiritul tatălui meu s-a amuzat copios pe seama mea. Îi și văd zâmbetul de satisfacție când mă vedea venind în fiecare dimineață la mormântul lui, plângând amarnic și cerându-i iertare zi de zi pentru niște vorbe spuse la mânie, când el m-a trădat, m-a dezmoștenit și m-a vândut primului venit! strigă ea cu o voce răgușită de supărare și revoltă. Nostim, nu?... Aș paria pe o mie de lire, pe care din păcate nu le am, preciză cu amărăciune, că sunt cea mai stupidă și mai patetică ființă pe care ați cunoscut-o vreodată. Nu-i așa, Excelență?

— Ai pierde, o contrazise el cu o voce inflexibilă, categorică. Personal, cred că ești cea mai deșteaptă, mai dulce și mai frumoasă

femeie pe care am avut onoarea s-o cunosc vreodată.

Katherine îl privi lung, uluită de revărsarea neașteptată de complimente.

— O femeie pe care ați mințit-o și ați dezamăgit-o, milord! preciză ea rece.

— Am mințit-o prin omisiune, este adevărat, admise bărbatul calm, însă intenția mea a fost alta decât aceea de a o dezamăgi sau de a o face să sufere și mai mult decât era necesar.

Katherine continuă să-l privească tăcută, simțind cum inima i se desface în bucăți, fiecare rană durând-o mai mult decât cealaltă.

— Am avut încredere în tine, domnule Hayworth!... Ți-am împărtășit năzuințele și temerile mele...

— Nu eu am fost cel care te-a trădat, Katherine! rosti el cu asprime, pierzându-și cumpătul și sfredelind-o cu o privire tăioasă. Îmi recunosc partea mea de vină, dar nu mă face răspunzător pentru acțiunile tatălui tău! Puteai să nimerești mult mai rău decât atât.

— Ce vrei să spui? îl întrebă cu un glas pierit, privindu-l cu ochi mari.

— Sunt convins că înțelegi ce anume am vrut să spun, rosti el printre dinți, și Katherine zări un mușchi zvâcnind pe maxilarul lui. Sau persoana care a avut amabilitatea să te lumineze a omis să-ți povestească și despre restul participanților la joc?! continuă el cu o voce placidă.

— Mi s-a spus doar că ați devenit tutorele meu și că Floors vă aparține în urma unei partide de cărți de la Knigh... ăăă... încercă ea să-și amintească.

— Knightbridge, o ajută el cu un zâmbet slab. Doar atât ți s-a povestit?

— Da, răspunse tânăra pe un ton încordat, frământându-și agitată mâinile.

— Cine a fost... de fapt, nu mai contează! dădu el a lehamite din mână.

Își consultă ceasul de buzunar cu un aer încruntat, apoi sună după majordom, care-și făcu apariția urgent, de parcă ar fi fost lipit de ușa.

— John, trimite un servitor la lady Hamilton acasă și transmite-i că voi mai întârzia puțin. S-o roage să mă aștepte.

Bătrânul intendent dădu din cap în semn c-a înțeles și se retrase

la fel de tăcut. Katherine își ignoră junghiul mic și ascuțit care-i înțepă inima la auzul numelui unei alte femei. N-o privea viața lui intimă, și totuși se simțea trădată. Să-l ia naiba!

— Eu simt nevoia să beau ceva, o anunță bărbatul, îndreptându-se spre măsuța argintată, ticsită cu băuturi, din apropierea ușii. Sherry? Brandy? Vin?

— Sherry, acceptă Katherine, înghițindu-și nodul de dezamăgire din gât.

David își turnă o porție dublă de whisky și ei lichiorul cerut, apoi reveni lângă fotoliul pe care Katherine stătea țeapănă ca o scândură și-i întinse băutura. Modul în care fata primi paharul din mâna lui, atentă să nu-l atingă deloc, de parcă acest lucru i-ar fi provocat repulsie, îl făcu să strângă din dinți.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre o canapea îngustă, tapisată cu mătase de China, se așează și-și duse paharul la gură fără grabă, sorbind o înghițitură zdravănă și analizând-o gânditor pe tânăra din fața lui.

Deși se străduia din răputeri să braveze după ce explodase cu atâta sălbăticie în fața lui, afișând un aer demn, sfidător și un dispreț glacial, David știa că în adâncul inimii ei sângera de moarte. Era distrusă și mândria ei fusese făcută ferfeniță. Și mai știa că ar fi preferat să moară în chinuri decât să-și mai trădeze fie și cu un dram din durerea, umilința și deziluzia care o măcinau. Pentru stropul de orgoliu rămas, se lupta cu îndârjire, dorind să-i lase impresia unei femei greu de înfrânt.

— Aveai o mare dreptate să urăști Londra, spuse el dintr-odată, cu o voce inexpresivă. Este un oraș al viciilor și al desfrâului, un oraș care te fascinează, te seduce, te corupe și te abandonează, după ce te-a vlăguit de toate resursele. Un loc în care se câștigă și se pierde averi, unde totul se rezumă la aparențe, aparențe care ascund putreziciunea unora, noblețea altora, lăcomia și setea de parvenire a celor mai mulți. Dacă-mi amintesc bine, am mai vorbit despre gustul riscului și al provocării pe care marea majoritate a bărbaților îl au pentru jocurile de noroc. Uneori, mizele sunt uriașe. Se pariază de la cai pursânge până la imobile și pământuri. Te deranjează dacă fumez?

Katherine dădu din cap și îl urmări cum își aprinde o țigară subțire de foi, a cărei aromă plăcută se împrășteie rapid în încăpere.

— Deci, reluă el, expirând fumul pe nări cu vădită plăcere, în

seara aceea nu era nimic neobișnuit ca actele unei proprietăți să fie puse la bătaie în cadrul unei partide de poker. Ceea ce însă a fost într-adevăr neașteptat și de un prost gust infernal a fost modul în care taică-tău a fluturat pe sub nasul tuturor... disponibilitatea ta maritală, preciză el încruntat.

Îi relatează în amănunt cum debutase partida de cărți de la Knightbridge din urmă cu o lună, cine anume participase, îi povestește despre reacția lordului Denton cu privire la modul în care încercase să-l oprească pe tatăl ei de la o asemenea nebunie, cât și despre încercarea acestuia din urmă de a-i răscumpăra domeniul și libertatea.

O văzu devenind pământie și strângându-și ochii cu putere preț de o clipă, dar expresia feței îi rămase imobilă.

— De obicei nu mă prind în mize de acest fel, sfârși el pe un ton neutru, ca o scuză, privind-o indescifrabil.

— Dacă pretindevi că spunei adevărul, atunci de ce ai acceptat să luai parte la acea partidă? îl întrerupse ea cu o voce indignată. În fond, domeniul putea fi o ruină!...

— Katherine, n-o să-ți ascund nimic din ceea ce trebuie să știi, promise David cu o sinceritate dezarmantă. Văzusem Floors cu o lună și ceva înainte de seara fatidică în care tatăl tău a murit. Mă întorceam de la Edinburgh și l-am văzut de la depărtare. Am fost fascinat de castel și de peisajele din jurul lui și am încercat să-l obțin în mod cinstit. L-am căutat pe tatăl tău și i-am făcut o ofertă de cumpărare. Am fost refuzat, sublinie el calm.

Katherine își mușcă buzele și-și ascunse durerea în spatele paharului cu lichior. Sorbi o gură mică și o plimbă pe limbă câteva clipe până s-o poată înghiți fără ca stomacul să i se revolte.

El dorise Floors! Speranța ei că poate avea să-și recupereze căminul din mâinile acestui bărbat fu strivită sub greutatea celor auzite. N-avea să i-l dea înapoi niciodată, de asta era sigură.

— Cât ai oferit? întrebă, înghițindu-și lacrimile care-i ustureau ochii.

David trase încă un fum din trabucul scump.

— Trei sute de mii.

— Trei su...

Katherine nu putu să continue, înecându-se din cauza șocului.

— Trei sute de mii de lire!... Ești nebun?! strigă, consternată de suma fabuloasă pe care el o enunțase cu atâta dezinvoltură.

— E mult sau puțin, nu-mi dau seama, o tachină cu un aer nevinovat.

— Îți bați joc de mine?! Își miji Katherine ochii, simțindu-se încă năucită. Păi, cu banii ăștia puteai să cumperi Floors și încă două domenii asemănătoare. Nu că Floors n-ar merita suma în cauză, se grăbi ea să adauge, dar sunt obiectivă și-i cunosc valoarea concretă. Te-ai fi înșelat îngrozitor!

— Katherine, am văzut acum castelul și-ți spun că merită cu prisosință toți banii. Numai biblioteca valorează o avere, nemaipunând la socoteală obiectele de artă din interior...

— Biblioteca nu-ți aparține! preciză fata pe un ton categoric, privindu-l cu ferocitate. Este a mea!... La fel și picturile! Și o să mi le iau de acolo de îndată ce, ezită o clipă, apoi își împinse bărbia în față și continuă glacial: de îndată ce îmi găsesc o altă locuință.

— Katherine pe care am cunoscut-o acum câteva zile s-ar fi luptat cu dinții să recupereze fiecare bucățică din pământul de la Floors! rosti el trăgănat, sprijinindu-și tâmpla în două degete și studiind-o cu un zâmbet provocator în colțul gurii.

Cuvintele lui declanșară o reacție cu totul neașteptată. Expresia de pe fața tinerei femei împietri instantaneu. Durerea din ochii ei se evaporă, lăsând în urmă un gol imens. Un vid de sentimente imposibil de străpuns.

— Acea Katherine nu mai există, replică ea cu o voce liniștită. Se ridică și-l privi cu ochi inexpressivi. A fost trădată, ucisă de nechibzuința și cruzimea unui bătrân. Umilită și dezamăgită de ipocrizia unui duce. Va veni o zi când veți plăti pentru tot răul pe care mi l-ați făcut, Excelența Voastră.

Privirea lui deveni cumplit de tăioasă, iar vocea îi răsună ca o plesnitură de bici când îi porunci cu asprime:

— Stai jos! Nu mă face să mă ridic la tine, Katherine, c-o să-ți pară foarte rău! adăugă cu o voce suspect de calmă și de mieroasă, când o văzu încăpățănându-se să-l sfideze.

Katherine îl privi cu ochii strălucindu-i de o ură nemăsurată. Avu loc o luptă strânsă, în care voințele își încrucișară tăișurile cu furie. În cele din urmă tânăra se supuse, conștientă de fragilitatea situației ei, mușcându-și buzele de enervare și ciudă.

— Îți propun un târg...

— Orice-ar fi, îl întrerupse ea cu o aversiune fățișă, refuz!

— Nici măcar nu știi ce vreau să-ți ofer...

— Nu mă interesează! strigă Katherine pe o voce sugrumată de furie.

— Nu fi proastă! tună el, scos din răbdări. Îți sugerez să taci și să mă asculți până la capăt, fără să mă întrerupi până termin ce am de spus!

Temperamentul ei înăbușit scotea flăcări prin ochii aceia ca aurul topit, făcând-o să arate nestăpânită, provocatoare și incredibil de frumoasă. Cuvinte de ocară zvâcneau în spatele acelor buze strânse cu încăpățănare și nările îi fremătau de furie, ca cele ale unei iepșoare năvălase, neobișnuite cu frâul, însă oricât de tulburată și de speriată era, reușea cumva să-și stăpânească trăirile și pornirile criminale la adresa lui. Un alt lucru pe care el i-l admiră.

Satisfăcut de rezultat, bărbatul își goli paharul dintr-o singură înghițitură, îl puse lângă piciorul canapelei și se ridică în picioare, dominând-o cu statura lui impunătoare. Ca să-l privească în față, Katherine trebui să-și încline capul spre spate, lucru care-i spori și mai mult resentimentele pe care le nutrea pentru acel individ dezgustător.

— Îți dau șansa să-ți recâștigi pământurile și libertatea, precum și posibilitatea de a-ți împlini visul de a avea o galerie în Londra, începu David pe un ton serios, privind-o în ochi cu fermitate. Pe lângă asta, o să te bucuri de prestigiu, de o viață de huzur și o să ai ocazia să călătorești oriunde îți dorești în lume. Vei avea totul, cu o singură condiție.

Katherine, care nu se aștepta la o asemenea abordare, îl privi încordată și suspicioasă.

— Care?

— Să te măriți cu mine.

Tânăra făcu ochii mari, prea uluită ca să poată vorbi.

— Dacă accepți, va trebui să fii o soție devotată, respectuoasă și fidelă, continuă ducele pe un ton imperturbabil. Ultima pretenție este și cea mai importantă, preciză el serios. În schimbul tuturor acestor lucruri, îți voi oferi tot ceea ce îți dorești.

— Țasta-i șantaj! scrâșni ea printre dinți, simțind cum furia și spaima încep să o strângă de gât.

— E un târg cinstit, o corectă el cu un zâmbet abia schițat.

— Și dacă refuz? articulă Katherine, cuprinsă de panică.

— Sunt tutorele tău, o informă bărbatul pe un ton tranșant. Am

promis tatălui tău că voi avea grijă de tine și intenționez să-mi onorez cuvântul. În acest moment, soluția pe care ți-am propus-o este cea mai convenabilă pentru situația ta.

Katherine îl privi încolțită, nevenindu-i să creadă că bărbatul chipeș, galant și curtenitor pe care-l cunoscuse până deunăzi, care o fermecase cu umorul și inteligența lui, era un nemernic atât de arogant și un ticălos de cea mai joasă speță.

— N-am nevoie de mila ta! strigă ea, simțind cum lacrimile de umilință îi încețoșează privirea.

— Pe lista motivelor care stau la baza acestei decizii nu figurează în niciun caz sentimentul de milă. Dacă asta te consolează cu ceva, află că ești singura femeie căreia îi voi face această propunere. Până la tine, nu am simțit niciodată nevoia de a renunța la libertate pentru a-mi împărți averea, titlurile și viața cu cineva. Ar trebui să te simți flatată, Katherine.

— De ce naiba vrei să te însori cu mine? izbucni ea, șocată și profund nedumerită.

— Îmi plac foarte mult. Ești o femeie foarte frumoasă, Katherine, care...

— Nu sunt un afurisit de obiect decorativ, fir-ar să fie! strigă tânăra, sărind în picioare și privindu-l tremurând de mânie, cu pumnii încleștați pe lângă trupul subțire. Sunt o ființă vie, care are sentimente și năzuințe. Cine te crezi tu ca să-mi hotărăști viața?!... Te urăsc!

— Nu mă deranjează, i-o întoarce el galant. Cu timpul, vei învăța să simți altfel.

— Te înșeli, sperând că se va întâmpla asta vreodată, îl contrazise Katherine cu patos. Te voi urî până o să-mi dau duhul! O să-ți fac viața un iad, martor mi-e bunul Dumnezeu! O să-ți regreți amarnic proasta inspirație de a te însura cu mine, ți-o jur!... Oh! icni, acoperindu-și fața cu palmele pentru ca el să nu-i vadă disperarea și groaza care o cuprindeau.

Era zăpăcită, îndurerată și speriată, iar gândurile i se amestecau într-o învălmășeală confuză. Totul devenise atât de sinistru și bizar! Până în urmă cu o lună, viața ei fusese atât de liniștită la Floors, ca pe urmă totul să capete proporțiile unui coșmar: moartea tatălui ei, sosirea la Londra, diminețile în care vizita mormântul celui pe care-l iubise fără limite și care o trădase atât de lesne, infiltrarea perfidă a acestui individ îngrozitor în viața ei, incidentul cu trăsura...

Mintea ei se opri brusc, amintindu-și de acea întâmplare care ar fi putut-o scuti de atâta cruzime deliberată dacă nu ar fi fost salvată de acel bărbat oacheș, care, printr-o ironie a sorții, se înrudea cu cel care acum o prigonea. Și ajunsese la concluzia că-l ura și pe lordul Atherton pentru faptul că-i sărise în ajutor.

Nu realizează că-și rostise ultimul gând cu voce tare până când nu-l auzi pe Hayworth întrebând:

— Când l-ai cunoscut pe vărul meu?

David o privea încruntat. Știa precis că James era plecat pe continent, iar posibilitatea ca el s-o fi cunoscut pe Katherine i se părea absurdă.

Katherine lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup și-l privi batjocoritoare.

— Astăzi. M-a smuls în ultima clipă din fața unei trăsurii care era cât pe ce să mă strivească. Gestul lui nobil nu mi-a salvat viața, ci mi-a condamnat-o, așa că am toate motivele din lume să-l urăsc pentru asta!

Calmul lui imperturbabil se fisură ca un geam lovit de o piatră și, spre marea ei uimire, Katherine îl văzu albindu-se la față ca varul. Îl văzu țâșnind spre ea și prinzând-o de brațe, scuturând-o atât de brutal, că-și mușcă limba.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? răcni el enervat și furios, simțind că i se face rău de la stomac. Ești rănită? Își mai domoli iritarea din glas, cercetându-i atent fața și trupul în căutarea unor semne de vătămare. Te doare ceva?... Răspunde-mi, la naiba!

— N-am nimic, pentru Dumnezeu! reuși ea să articuleze într-un final. Dar dacă mă mai strângi atât de tare de brațe o să am niște vânătăi cât toate zilele.

David îi dădu drumul iute, simțindu-se mizerabil c-o bruscase. Apoi, fără niciun preambul, o trase în brațele lui și o strânse cu putere la piept, îngropându-și fața în părul ei și inhalându-i cu nesaț parfumul trupului.

Ideea că ar fi putut s-o piardă îi provoca un gol în stomac și-l scotea din minți.

— Pe toți sfinții, Katherine, ai un talent unic de a-mi produce cele mai afurisite reacții și de a-mi rezerva cele mai mari surprize! murmură el lângă urechea ei, expirând încet aerul pe care-l ținuse în plămâni pentru câteva clipe.

Ceva din blândețea și exasperarea din vocea lui îi răscoli ființa.

Trupul ei, devenit rigid în clipa în care se trezise înlănțuit într-o îmbrățișare care aproape o lăsase fără răsuflare, începu să se înmoaie, atras de căldura și forța acelui trup puternic și tare.

În ciuda ostilității pe care o simțea față de acest bărbat, Katherine avu sentimentul absurd, illogic, că în interiorul brațelor lui se afla mai apărută și mai în siguranță decât oriunde-n altă parte.

Și, îngrozită, realizează că se îndrăgostise cu adevărat de el. Nu știa nici când și nici cum i se-ntâmplase această nenorocire, cea mai mare dintre toate. Știa doar că inima nu-i mai aparținea, că îi fusese luată în mod necinstit de către un bărbat care n-o merita și că poate n-avea să și-o mai poată recupera niciodată.

Disperarea care o cuprinse fu picătura care umplu paharul. Toată agitația acelei zile se revărsă din ea ca un torent violent. Se agăță de el și începu să plângă cu hohote sfâșietoare, neputincioase.

David o trase și mai aproape de el, îndurându-i cu stoicism descărcarea nervoasă. Se așteptase la asta, chiar o dorise, convins că după ce avea să-și refuleze durerea adânc cuibărită în suflet, Katherine avea să fie mai ușor de abordat și mai înțelegătoare. Însă niciun moment nu se gândise la faptul că lacrimile și suspinele ei aveau să dobândească un efect atât de dramatic asupra simțurilor sale.

În general, suporta destul de greu lacrimile unei femei, cu atât mai mult când știa că erau vărsate din cauza sa, însă cele ale tinerei din brațele lui îi erau ca o otravă picurată-n vene. Îi secau inima, îl îmbolnăveau și-l făceau să se simtă execrabil.

Strecurându-și degetele prin părul ei, îi cuprinse ceafa cu o mână, ținându-i capul lipit de pieptul său, în timp ce cu cealaltă o mângâia pe spate, sperând, rugându-se cerului să se termine cu acel supliciu agonizant pentru nervii lui.

Miracolul se produse câteva minute mai târziu, când hohotele prinseră să scadă în intensitate, pauzele dintre suspine răbindu-se treptat, până când nu mai rămase decât câte o tresărire sporadică a umerilor ei micuți, singurul semn al fluviului de lacrimi vărsate.

Rușinată de reacția ei, Katherine încercă să se desprindă din cercul reconfortant al acelor brațe, însă nu reuși. Necăjită, își înălță fruntea spre el și-l privi abătută.

David avu senzația că se îneacă în adâncurile acelor ochi superbi, imenși, de culoarea coniacului ținut în soare. Era dureros de frumoasă, cu obrajii îmbujorați, buzele tremurătoare și privirea febrilă

de atâta plâns. Genele nesfârșite, îngreunate de lacrimi, păreau să-i atârne greu, dând privirii ei o notă lunguroasă, de pură seducție.

Toate intențiile lui de a iniția o discuție serioasă cu ea și dizertația pe care se pregătise să i-o țină cu privire la natura relației dintre ei se duseseră naibii. Toate argumentele prin care voia s-o determine să-i accepte cererea în căsătorie zburară ca un stol de păsări, lăsând în urmă un vid de idei.

Nu dorea decât s-o sărute. Avea să moară dacă n-o făcea!

Când gura lui o acoperi pe a ei, dorința li se descărcă în trupuri ca un șoc electric, năucindu-i pe amândoi. Sărutul, pe care David l-ar fi vrut blând și delicat, se transformă într-unul arzător.

Mâinile lui se încleștară pe talia ei, smucind-o și lipind-o de el, ale ei se încordară pe ceafa lui, trăgându-i capul spre ea și înălțându-se pe vârfuri, pentru a-i veni în întâmpinare.

Cu fiecare secundă care se scurgea, David devenea tot mai lacom și mai nesățios. Trupul prinse să-l doară de atâta jinduit, torturat de o dorință sălbatică, de neostoit. Era intoxicat de aroma ei, de parfumul suav și de căldura trupului ei. Pasiunea cu care tânăra îi răspundea îl făcu să geamă pierdut.

Uitând cu totul de faptul că femeia din brațele sale era o inocentă, o tânără neinițiată în arta amorului, începu să-și plimbe mâinile peste liniile trupului ei subțire, cuprinzându-i posesiv rotunjimea dulce a unui sân în palmă.

Duritatea îmbrățișării lui tot mai îndrăznețe și libertatea cu care o atingea o făcu pe Katherine să înghețe. Își lipi podul palmelor de pieptul lui și îl împinse, arcuindu-se spre spate pentru a-l putea privi în ochi.

— Ce naiba faci?!

Tonul ei panicat îl dezmetici brusc. Buzele i se curbară într-un zâmbet lent, iar ochii îi mocniră sub un licăr de frustrare mută.

— Te sărut, răspunse el încet, reușind să pară netulburat.

— Asta mi se pare evident, răbufni ea deodată, privindu-l neliniștită și furioasă. Ceea ce am vrut să te întreb este ce caută mâna ta aici! îi arătă ea din ochi ce anume o deranja.

David privi în jos la mâna lui, părând surprins să și-o vadă închisă peste curba voluptuoasă a sânelui ei, se încruntă gânditor la degetele sale, de parcă s-ar fi străduit să-și aducă aminte când făcuse acest gest, dar avu bunul simț și precauția să și-o retragă, nu fără un

regret evident în ochi.

— Moartea prin suicid, îi răspunse el cu un oftat adânc, din rărunchi.

— Pardon?

— O să înțelegi în noaptea nunții ce anume am vrut să spun.

— Nu mă mărit cu tine! articulă ea cuvintele pe un ton categoric, răspicat.

— Mă tem că nu prea ai de ales, prințesă.

Plină de indignare, Katherine se smuci din brațele lui. Nu luă în calcul însă faptul că era destul de buimăcită de pe urma sărutului răscolitor, că genunchii îi erau încă nesiguri și că ar fi căzut dacă el n-ar fi întins o mână să o susțină.

— Ce-ar fi să te așezi? sugeră el amabil.

Katherine își îngustă ochii, agasată de rânjetul lui fudul și de magnetismul lui, care o împinsese să se comporte ca o dezmațată. Nici pe asta n-avea să i-o ierte prea curând! își jură ea, înciudată.

— Nu mai rămân nici măcar o afurisită de secundă în casa asta și în compania dumitale absolut... degustătoare! murmură Katherine cu o voce înecată de venin. Plec! îl anunță mândră, răsucindu-se pe călcăie într-un vârtej de fuste și foșnet de mătăsuri, pornind hotărâtă spre ușile duble ale salonului.

Nu făcu nici doi pași că el se aplecă și, strecurându-și un deget după cordonul lat al rochiei înnodat într-o fundă mare la spate, o ținu locului fără efort. Katherine se smuci, încercând să se elibereze, fără niciun succes.

— Dă-mi drumul! mârâi ea printre dinți, fără să se-ntoarcă.

— Mai întâi stăm de vorbă și pe urmă poți să pleci.

— N-avem ce discuta. În plus, ești așteptat! îi reaminti tânăra pe un ton grețos de dulce, aruncându-i o privire ironică peste umăr.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că ești geloasă, o tachină bărbatul cu malițiozitate.

Faptul că nimerise drept la țintă o umplu de o furie nimicitoare. Se răsuci pe jumătate și-l privi cu un dispreț suveran peste umăr.

Pe toți sfinții, dacă privirea ei ar fi putut ucide, ar fi zăcut pe jos într-o baltă de sânge, fără suflare! Cunoștea puține persoane care excelau în arta de a intimidă pe cineva doar dintr-o singură privire și de aceea fu uluit să întâlnească această calitate la Katherine, care era o ființă atât de dulce și de candidă. Dacă ar fi fost un bărbat slab din fire,

s-ar fi simțit mic și jegos ca un șobolan în gunoaie sub acea uitătură glacială și semeță.

— Prințesă, fii rezonabilă, o ademeni el cu o voce mieroasă. Promit să-ți răpesc doar cinci minute din prețiosul tău timp.

— Nu-mi cere mie să fiu rezonabilă, ticălos încrezut și insensibil ce ești! Nici măcar nu știi care-i definiția cuvântului rezonabil... Te detest!

— Mă rog, pot să mă împac cu asta, oftă el teatral, preferându-i furia în locul lacrimilor. Stai jos, Katherine, murmură pe un ton scăzut, persuasiv, privind-o în ochi cu insistență.

Doamne, îi ura până și voce aceea profundă, învăluitoare și masculină, care-i încovoia voința și luciditatea cu timbrul ei atât de senzual!...

Închizând ochii pentru o clipă, Katherine știe că nu avea niciun rost să i se împotrivească. Se răsuci și ocupă același fotoliu pe care stătuse și mai înainte, împletindu-și degetele tremurătoare în poală, având privirile ațintite cu încăpățănare asupra covorului.

Nu mai avea ce pierde, constată ea cu amărăciune. Casa și dreptul de a-și construi singură viața îi fuseseră luate de bărbatul din fața ei, după ce fusese trădată și umilită în mod public de tatăl ei.

— Uită-te la mine, scumpo! îi ceru el cu blândețe.

— Nu-mi spune așa, murmură tânăra cu o voce plină de amărăciune. Numele meu este Katherine, iar pentru tine, lady Katherine! sublinie ea glacial.

— Katherine, îi ignoră el pretenția, îți înțeleg sentimentele, însă încercarea ta de a te răzbuna pe mine pentru ceea ce tatăl tău a...

— M-ai lăsat ca pe o proastă să mă duc la mormântul lui în fiecare dimineață, să plâng și să încerc să-nvăț să trăiesc cu sentimentul oribil al vinovăției, când cel pe care l-am iubit până în urmă cu câteva ore m-a redus la statutul de... de obiect fără valoare, răbufni ea cu durere și amărăciune în glas. Te întreb, domnule Hayworth, cum ai putut fi atât de crud încât să mă lași să mă fac de râs astfel?... Nu pot să cred că am fost atât de proastă! Își aruncă ea neputincioasă mâinile în aer, cu un aer exasperat pe față.

David își încheștă fălcile cu putere, ferm convins că dacă de Cavinghton ar mai fi fost în viață, ar fi pierit de mâna lui atunci, pe loc.

— Te-ai comportat ca o fiică exemplară și sunt convins că și el te-a iubit enorm, vorbi el pe un ton apăsător. Înainte să moară, mi-a spus

că ești mai prețioasă decât orice și m-a silit să-mi dau cuvântul de onoare că o să am grijă de tine. I-am promis să-mi respect jurământul, Katherine. Și asta o să fac, sfârși el cu fermitate.

Privirea ei se ridică spre fața lui cu o expresie profund nefericită.

— Ca să ai grijă de o femeie nu este nevoie să te însori cu ea.

— Prințesa, nu vreau să te iau de nevastă pentru că am făcut o promisiune unui muribund care, întâmplător, a fost tatăl tău, rosti David cu o expresie serioasă pe față. Între noi doi există o atracție puternică, indiferent dacă-ți convine sau nu. Și mă bucur că este așa. N-ar fi fost prea plăcut și deloc măgulitor ca numai eu să fiu cel care simte astfel.

Katherine își simți obraji luându-i foc și-și plecă privirea, profund nefericită. Nu putea să nege adevărul, oricât de mult o durea asta.

— O să mă însor cu tine, continuă el cu o voce stăpânită, din două mari motive: pentru că îmi plăci foarte mult și te doresc și mai mult. Adevărul este, oftă bărbatul cu o expresie sobră în priviri, că am o vârstă și trebuie să-mi asigur continuitatea numelui. Prefer să fac acest pas cu o femeie încântătoare, înțeleaptă și cultă...

— Și să-nțeleg că eu corespund întru totul imaginii dumitale despre femeia perfectă? își înalță ea sprâncenele circumspectă, fără a-și putea ascunde sarcasmul din glas.

— Tu îmi întreci orice așteptări, rosti el cu un surâs ușor, aplecându-se spre ea și privind-o în ochi cu un aer pe jumătate amuzat, pe jumătate serios, ignorându-i tonul caustic.

— Și dragostea? se trezi Katherine întrebând, scăpare care o făcu să-i vină să intre-n pământ de rușine.

— Ce-i cu ea? se încruntă bărbatul, sincer nedumerit.

— Ați fost vreodată îndrăgostit, Excelență?

— David, o corectă el amabil.

— Ați fost? insistă tânăra femeie, ignorându-i invitația de a i se adresa atât de intim.

— Nu, niciodată, recunosc el cu o franchețe brutală. Nu sunt genul care crede în dragoste, Katherine. Sunt o fire prea practică și realistă, și bănuiesc că din această cauză am fost scutit de o asemenea... slăbiciune.

Katherine își înghiți dezamăgirea, cumva furioasă pe ea că

abordase acest subiect delicat și atât de vital cu un bărbat atât de cinic, insensibil și înfumurat. Plecându-și privirile spre mâinile încleștate în poală, murmură aproape în șoaptă:

— Odată, mi-am făgăduit să mă mărit cu cineva care să mă iubească și pe care să-l iubesc cu tot sufletul meu. Un bărbat care să mă prețuiască la fel de mult cât l-aș prețui eu. Un bărbat care să mă respecte și să-mi aprecieze inteligența, care să nu încerce să mă schimbe sau să-mi conducă viața doar pentru că sunt femeie și, implicit, o fire slabă și neajutorată, incapabilă să ia singură decizii. Un om gentil cu care să pot discuta orice, fără riscul de a mi se spune că un anumit subiect îmi depășește capacitatea de înțelegere sau care să-mi pretenzeze că mintea mea nu poate cuprinde esența unei probleme. Un bărbat care să-mi fie egal. Și sincer cu mine. Și fidel.

— Katherine, ceea ce-ți dorești tu este utopic, spuse el cu o voce din care răzbătea o notă de amuzament. Un bărbat este prin natură infidel și prea puțini respectă convingerile și personalitatea unei femei într-atât încât să o considere ca pe o egală a lor. Datoria supremă a unui bărbat este să-și protejeze femeia, s-o apere și să-i asigure un trai cât mai bun. Obligația femeii este aceea de a se face plăcută bărbatului ei, de a se supune dorințelor lui, de a-l respecta și a-i dăruia urmași.

— Vezi, își înălță ea capul cu un zâmbet crispat, nu ne-am potrivi defel!

— Asta este discutabil, replică el cu o aroganță pur masculină.

— Nu vă vreau! izbucni ea, exasperată. Nu înțelegeți asta?!

— Acum un sfert de ceas erai de cu totul altă părere, prințesă, o tachină el.

— Acum un sfert de ceas, îl înfruntă ea cu dispreț în glas, eram suficient de vulnerabilă ca un bărbat de factura dumitale să profite de asta.

— Destul! tună el, albindu-se la față de mânie și făcând un pas amenințător spre ea.

O văzu tresărind și privindu-l cu ochii mari de spaimă, lucru care-l făcu să simtă gustul morbid al unei satisfacții mărunte.

— Uită un lucru, miss Dellany, continuă el pe un ton alarmant de calm. Eu sunt cel care-ți va asigura protecția și bunăstarea pe viitor. Ai face bine să te înclini în fața mea cu respect și considerație, și niciodată, nici măcar o afurisită de singură dată nu vei mai încerca să mă insulti.

În ciuda faptului că era suficient de terorizată de figura lui fioroasă și de tonul biciuitor cu care i se adresase, Katherine reuși să adune suficient curaj ca să se ridice în picioare și să-l înfrunte cu demnitate.

— Nu eu sunt cea care vă insultă, milord! Dumneavoastră vă insultați singur, prin comportamentul vostru față de mine. Cu riscul de a părea igrată și nerecunoscătoare față de **generozitatea** voastră, vă spun... nu, vă avertizez! că puțin îmi pasă de ce i-ați promis tatălui meu în ultima lui clipă de viață și, implicit, de consecințele acestui fapt! Ba chiar vă scutesc de această osteneală.

— Impertinentă mică ce ești!

— Să nu mă faci pe mine impertinentă, nemernic arogant! șuieră Katherine, privindu-l cu ostilitate.

— Îndrăznești să mă sfidezi?! articulă el amenințător.

— Asta fac? replică ea cu dulceață, în timp ce ochii îi aruncau fulgere aurii.

David își îngustă privirea, străduindu-se să-și păstreze pe chip acea expresie aspră, autoritară și intimidantă care vârase groaza în mulți bărbați și făcuse nenumărate femei să leșine, când de fapt simțea cum îl cuprinde un râs de nestăpânit.

Cristoase, era absolut adorabilă! O femeie mândră, verticală, lipsită de prefăcătorie, care ar fi preferat mai degrabă să moară decât să-i dea satisfacție sau să-i lase ultimul cuvânt.

— Doamne, sunt nebun după tine! izbucni el în hohote zgomotoase de râs, privind-o cu ochii plini de veselie.

Katherine îl privi cu gura căscată, derutată de schimbările lui bruște de dispoziție. În urmă cu câteva clipe arăta de parcă ar fi fost gata s-o strângă de gât, ca în clipa imediat următoare să râdă cu poftă.

— Ce este atât de nostim? se încruntă ea, supărată.

— Știi, reuși el să articuleze, teribil de amuzat, nimeni până la tine n-a avut îndrăzneala sau nesăbuința să mă înfrunte. În niciun caz o femeie. Ești o prezență stimulatorie și irezistibilă pentru mintea și orgoliul oricărui bărbat, Katherine, îi mărturisi cu o notă vagă de tandrețe în glas. În special pentru ale mele. Mă provoci să vreau să te fac a mea mai mult ca până acum, ceea ce nu te avantajează deloc, nu-i așa?

Katherine se simți dintr-odată teribil de obosită. Își duse mâinile la tâmpile, presându-le cu podul palmelor, ca și cum capul ar fi stat să-i

explodeze. Privirile îi rătăciră înnebunite prin imensa încăpere, apoi reveniră încruntate asupra lui.

— Este ridicol! murmură ea cu o voce chinuită de frustrare. Stau aici și mă cert cu dumneata pe niște motive absolut stupide. Ce aş putea face ca să te conving că ideea de a te însura cu mine este cea mai mare greș...

— Nu poți, o scuti el de efortul de a-și sfârși ideea. Îți acord oricâte luni dorești ca să te hotărâști, însă de măritat tot te vei mărita cu mine, rosti bărbatul pe un ton implacabil.

Katherine simți o nevoie acută de a deschide gura și a urla cât o țineau plămânii. Îi era clar că indiferent la ce ar fi apelat, la uzul rațiunii sau la onoare, acel bărbat nu avea să-și mute gândul de la însurătoarea cu ea.

Pentru prima dată în viață, Katherine simți o poftă inumană de a curma viața cuiva. Îl privi deznădăjduită pe acel individ nesuferit, cu degetele strânse în doi pumni mici și tremurători de indignare și nervi, întrebându-se cam ce s-ar fi întâmplat dacă-i ardea una în față și-i reteza zâmbetul satisfăcut de pe buze.

Brusc, ultimele lui cuvinte căpătară un alt sens în mintea ei. Revelația aproape că-i smulse un geamăt de uimire din străfundurile ființei. Ideea care i se contură în cap, deși părea nebunească, putea reprezenta salvarea ei.

— Câte luni vreau? repetă Katherine încet, privindu-l cu capul înclinat ușor într-o parte.

David o privi bănuitor, ferm convins că mintea ei începuse deja să clocească ceva. Katherine avea admirabila putere de a se mobiliza foarte repede, după cum singur observase în decursul ultimului ceas, și poseda destulă imaginație pentru a face... orice.

— Sunt dispus să-ți las la dispoziție șase luni, o informă el pe un ton aspru. O jumătate de an, nicio zi în plus. Este o perioadă rezonabilă pentru a sfârși cu doliul. După aceea, o să mă însoțești în fața altarului, indiferent dacă ești pregătită ori ba, adăugă neînduplecat.

— De acord, acceptă Katherine după câteva secunde de tăcere, în care păru că reflectează serios la propunerea lui. Însă nu pot rămâne atâta timp în casa lui lady Bellford, rosti ea calm, dar pe un ton care nu lăsa loc de negociere.

— Vrei să te întorci în Scoția? intui el direcția în care avea să se îndrepte discuția lor.

Katherine aprobă din cap, plecându-și pentru o clipă genele-i interminabile, într-o atitudine obedientă. Gestul acesta îl făcuse pentru a-și ascunde triumful din priviri, știind că întotdeauna ochii o trădau. Când îl privi din nou, avu grijă s-o facă așa cum o învățase verișoara Gwyneth: încet, treptat, extrem de seducător.

Ducele de Roxburgh căzu în vraja privirii ei ca o molie în flacăra lumânării: adică zâmbitor!

— E-n regulă, dădu el din cap cu un aer îngăduitor. O să te întorci la Floors și, imediat ce sezonul se încheie, o să vin și eu acolo.

— De ce?! se încruntă tânăra femeie, expresia nemulțumită de pe fața ei făcând mai mult decât o mie de cuvinte.

— Pentru că vreau să ne petrecem cât mai mult timp unul în compania celuilalt și astfel, poate reușesc să te conving că nu sunt chiar nemernicul încrezut și lipsit de inimă cum consideri tu în acest moment. În plus, vreau să cunosc domeniul cât mai bine și să-i aflu potențialul. În fond, până ai să te măriți cu mine, Floors este proprietatea mea, îi reaminti pe un ton prevenitor, parcă avertizând-o să nu facă vreo prostie între timp.

— Și când se termină sezonul? îl întreabă Katherine cu răsuflarea întretăiată.

— Peste șase săptămâni, o informă calm.

Inima ei scânci. Șase săptămâni! Trebuia să se miște cu viteza fulgerului dacă voia să reușească. O lună și jumătate, nicio zi în plus. Atâta timp avea la dispoziție ca să-și pună planul în aplicare.

— Prea bine, murmură fata, părând să se resemneze situației. Când pot să plec, atunci?

David se încruntă, neplăcându-i deloc atitudinea ei plină de supușenie. Instinctul îl îndemna s-o țină la Londra, s-o aibă sub ochii lui și să-i supravegheze orice mișcare. Pe de altă parte, nu putea forța nota mai mult decât o făcuse deja. Faptul că ea părea că-i acceptase termenii îl mulțumea suficient de tare încât să-i facă această concesie. În plus, ca să nu aibă vreo surpriză, intenționa să pună un om de încredere care să țină Floors sub observație și să-i raporteze orice activitate de acolo.

Satisfăcut, bărbatul se aplecă și luă mâna înghețată a tinerei pentru a-i săruta degetele subțiri, tremurătoare.

— Poți să pleci oricând dorești, lady Katherine, murmură el cu ochii într-ai ei, depunând un sărut abia simțit pe mâna delicată din

palma sa.

Adierea caldă a respirației lui îi stârni furnicături pe sub piele și îi încleștă abdomenul sub un mănunchi de nervi, însă Katherine reuși să rămână impasibilă și chiar să zâmbească detașată.

— Atunci, o să-mi împachetez lucrurile astăzi, ca mâine dimineată în zori să pornesc spre Floors.

— Pari foarte grăbită să părăsești Londra, remarcă el.

Katherine reuși să pară la fel de dezinvoltă când îi răspunse.

— Nu mă mai reține nimic aici... deocamdată. În plus, mi-e foarte dor de casă. Niciodată n-am lipsit atâta timp de la Floors.

Făcu o reverență adâncă, ireproșabilă, se ridică și-i primi înclinarea ușoară a capului cu un surâs de o amabilitate înșelătoare, după care pivotă pe călcâie și se îndreptă spre ieșire, legănându-și soldurile într-o mișcare unduioasă, ațâțătoare cu atât mai mult cu cât David Hayworth știa că o execută într-un mod inconștient, grație instinctului cu care se naște fiecare femeie.

— Katherine?

Tânăra încremeni cu mâna pe clanță, apoi se întoarse încet cu fața spre el.

— Ne vedem peste șase săptămâni, rosti bărbatul pe un ton clar și răspicat. Și, înainte să faci vreo prostie, te avertizez că nu-mi plac păcălelile. Am fost destul de limpede?

Katherine ezită un moment înainte de a-i răspunde.

— Ca lumina zilei, Excelența Voastră! replică ea moale și ieși.

David stătu o clipă pe gânduri, apoi porni spre măsuța cu băuturi și-și mai turnă un pahar de scotch. Sorbind din el, aruncă o privire pe fereastră, exact la timp pentru a o vedea pe Katherine urcând în trăsura mătușii lui. Își ridicase suficient poalele rochiei ca să i se vadă glezna subțire, nervoasă și delicată, acoperită cu un ciorap fin de mătase bej.

Katherine avea să devină o mică pacoste pe capul lui, gândi David distrat, urmărind cum trăsura se înscria în trafic. Însă asta făcea ca jocul seducției să fie mult mai palpitant decât cu oricare altă femeie de până atunci. Avea să-i facă o deosebită plăcere să dărâme cărămidă cu cărămidă zidul de apărare pe care ea urma să și-l ridice și să-l fortifice în jurul inimii ei.

Iar victoria avea să aibă, fără-ndoială, un gust superb.

CAPITOLUL 6

Katherine intenționa să-i facă o vizită imediată ducelui de York atunci când părăsi reședința arogantului duce de Roxburgh, dar, în timp ce trecea prin spațiosul antreu al acestuia din urmă, își observă imaginea reflectată într-o oglindă mare din cristal de Veneția, a cărei prezență n-o sesizase la venire.

Fu șocată să constate în ce hal se prezentase în fața antipaticului aristocrat: avea părul ciufulit și tivul rochiei destrămat într-o parte, asta fără a mai pune la socoteală petele de murdărie de pe fusta bogată de mătase roz pal.

Așa că se hotărî să se întoarcă în casa contesei de Bellford, să facă o baie și să-și schimbe rochia. Fu, de asemenea, un bun prilej ca să ordone cameristei să-i împacheteze lucrurile și să lase instrucțiuni unui servitor să-i caute o trăsură bună pentru a doua zi. Realiză cu întârziere că uitase întru totul de prânzul programat în compania lui lady Julianna și a lui lady Clotworthy, iar când o căută pe gazdă ca să-și prezinte scuzele, află că aceasta era plecată. Răsuflă ușurată aflând că nu era obligată să dea ochii cu ea.

La ora cinci după-amiază, îmbrăcată într-o rochie de tafta liliachie, cu părul prins într-un coc răsucit pe ceafă, arătând proaspătă și strălucitoare în ciuda durerii și a deznădejdi care îi sfâșiau inima, Katherine fu anunțată lui Patrick de către un majordom scund și îndesat, care purta numele de Duncan.

Distinsul duce o întâmpină în cabinetul lui cu un zâmbet larg, fericit, care dispăru în clipa în care văzu tristețea și suferința din ochii tinerei femei.

— Ce s-a întâmplat?

Katherine, care-și jurase să nu mai verse nicio lacrimă din cauza trădării tatălui ei cât și a bărbatului despot care voia cu orice chip s-o ia de soție, la auzul blândeții și a îngrijorării evidente din vocea vechiului ei prieten, simți că se frânge în două. Gâtul o ustura din cauza plânsului care-i mocnea acolo și-și simțea privirile împăienjenindu-i-se de lacrimi, însă rezistă ispitei de a se arunca de gâtul lui Patrick și a boci până când nu mai știa de ea.

Vremea lacrimilor trecuse. Venise timpul faptelor.

Cu o voce obosită, îi povesti distinsului gentleman despre evenimentele prin care trecuse în acea zi, sfârșind prin a-i destăinui

planul pe care-l avea în minte, un plan simplu și îndrăzneț, care impunea riscuri minime și o reușită sigură. Dacă lucrurile aveau să evolueze favorabil, atunci scăpa definitiv de sub influența tiranică a ducelui de Roxburgh, și avea să-și poată trăi viața după bunu-i plac.

Dar, ca în orice bătălie, existau și pierderi. În cazul ei, pierderea era cu adevărat dureroasă. Numai la gândul că în câteva săptămâni urma să părăsească pentru totdeauna castelul și domeniul Floors se simțea de parcă cineva i-ar fi amputat o parte importantă, vitală, a trupului.

Dacă nu ar fi fost îndrăgostită de acel bărbat ticălos, arogant și atât de carismatic, probabil că ar fi acceptat să se mărite cu el. Însă numai și ideea de a trăi alături de el, știind că odată și odată tot și-ar fi trădat sentimentele în fața lui și că el niciodată nu i-ar fi întors afecțiunea cu aceeași intensitate, era mai înfiorătoare decât orice. Și de aceea, trebuia să fugă de el. Să se ascundă. Să se protejeze.

Acel bărbat o depousedase de lucrurile ei cele mai de preț: inima, libertatea și căminul de la Floors. Nu avea de ales: ori rămânea, și avea tot, mai puțin fericirea de a se ști iubită, trăind o viață plină de incertitudini lângă un bărbat imposibil, ori dispărea pentru totdeauna.

— Părerea mea este, începu lordul Denton cu o voce gravă, de îndată ce tânăra termină de vorbit, că planul tău nu-i numai riscant, ci și foarte compromițător pentru amândoi.

— De ce? făcu ea, mirată.

— Hayworth este împuternicit legal ca tutore al tău, ceea ce îi dă drepturi depline asupra ta. Dacă vei fi descoperită la Fallsgarden, pe mine mă poate da în judecată iar pe tine te poate pedepsi după cum va dori. Și când spun asta, mă refer la faptul că-ți poate face absolut orice, inclusiv îți poate aplica o corecție corporală.

Katherine păli și simți cum i se-nmoaie genunchii.

— Dar nu va ști nimeni că sunt acolo! bâigui ea, speriată.

— Kathe, nu face greșeala de a subaprecia inteligența acestui bărbat. Nu este prost deloc și, din moment ce am vrut să-ți răscumpăr domeniul și libertatea, primul lucru la care se va gândi în momentul în care-ți va observa absența va fi că te ascunzi pe una dintre moșiile mele de la țară. Este suficient de respectat și temut, și are posibilități financiare nemărginite, așa că va angaja oameni care vor supraveghea cu atenție toate proprietățile mele din Anglia și Scoția și tot te va descoperi. Pe lângă asta, nu pot pune nicio bază pe servitorii mei. Unii

sunt de încredere, dar în asemenea situație, trădarea pândește după colț. Ar putea fi cumpărați iar tu, expusă. Riscul este enorm.

— Patrick, voi fi foarte atentă! Își pledă Katherine cauza cu îndârjire. O parte din lucrurile la care țin vor fi scoase de la Floors cu mare băgare de seamă. Nimeni nu va sta să caute în lăzile cu legume ori să-i verifice pe servitorii de acolo când vin și pleacă sau unde se duc. O să-mi scot tablourile și câteva obiecte de artă, pe care nici moartă nu vreau să i le las, preciză ea cu obidă, tocmai prin această cale. Dacă aranjezi ca unu sau doi oameni să aștepte la un han de pe lângă Kelso, lucrurile să-mi fie împachetate în cufere și să execute transporturi regulate, atunci nimeni n-o să bănuiască nimic. Bruce, Rogan și Molly îmi sunt loiali.

— Crezi că n-ar fi băttător la ochi ca bucătăreasa, majordomul și argatul principal să fie văzuți părăsind Floors în mod frecvent?

— Într-un loc în care se duce lipsă de servitori, lucrul ăsta n-ar fi chiar atât de ciudat.

— Katherine, mai amână plecarea cu o zi sau două, insistă Patrick cu o expresie încordată pe față. Măine am să-i fac o vizită lui Hayworth ca să stau de vorbă cu el.

— Nădărduești să-l poți face să se răzgândească? făcu ea pe un ton circumspect.

— Pot încerca. Pe lângă asta, tot mâine ai programată întâlnirea cu domnul Lloyd, avocatul lui William. Se va citi testamentul lui și ar fi bine să fii prezentă.

— Uitasem cu totul de asta, mărturisi ea încurcată, ducându-și o mână la frunte în timp ce patrula gânditoare prin încăperea mobilată elegant, în piele închisă la culoare și piese de mobilier din mahon.

— Draga mea, capul sus, încercă ducele s-o încurajeze. Poate că situația nu este atât de îngrozitoare pe cât o vezi tu.

— Oare? se răsuci ea cu o expresie deprimată pe față.

Privirea pe care i-o aruncă fu mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

Trăsăturile bătrânului aristocrat se întunecară vizibil, pumnii i se încheștară neputincioși pe lângă trupul încă zvelt, pradă unei furii greu de controlat, și ochii i se strânseseră cu putere, ca ea să nu vadă suferința care-l mistuia.

— Oh, Doamne, Katherine, când s-a-ntâmplat asta?! aproape strigă el.

— Nu știu, gemu ea, răvășită de faptul că recunoscuse cu voce tare ceva ce n-ar fi trebuit să i se întâmple, acoperindu-și fața cu mâinile, simțind cum obrazii îi ard de rușine și deznădejde.

— El știe?

Katherine își trase mâinile, astupându-și gura cu un aer îngrozit, în timp ce ochii îi străluciră de lacrimi de umilință și durere.

— Nu!... Și să nu-i spui asta pentru nimic în lume! Patrick, jură-mi că nu-i spui! Aș... muri! șopti ea cu o voce pierită.

— Oh, biata mea copilă, murmură el, dorindu-și s-o poată lua în brațe, s-o mângâie și s-o scape de povara care-i apăsa sufletul. Atâtea lucruri într-o singură zi!

— Acum înțelegi de ce nu-i pot accepta propunerea? șopti ea nenorocită. Este un bărbat arogant, cinic și egoist, care nu se va schimba niciodată. Iar eu nu vreau să fiu pentru el un bun personal. Asta m-ar face teribil de nefericită, așa că mai bine mă lipsesc cu totul.

— Ai fi nefericită oricum alături de el, mormăi ducele ursuz. Nu este genul de bărbat care să se limiteze la o singură femeie.

Nu avea să bănuiască niciodată cât de mult o răniseră vorbele lui.

— Ce vrei să spui? se bâlbâi ea.

— Katherine, ești suficient de mare ca să înțelegi anumite lucruri, își dresă el vocea, stânjenit de subiectul pe care voia să-l abordeze. Unii bărbați sunt prin natura lor aventurieri și duplicitari, care caută distracții și plăceri în compania femeilor frumoase, fără însă a se implica prea mult în latura afectivă a acestor legături efemere. Hayworth este unul dintre aceștia. Știu că nu este delicat din partea mea să-ți spun aceste lucruri, dar trebuie să deschizi bine ochii și să știi cu cine ai de a face. Până acum, aveam o părere foarte bună despre el. În ciuda acestei mari slăbiciuni pentru reprezentantele sexului opus, în lumea bună era catalogat drept un bărbat plin de noblețe și justețe, un bărbat discret, cu maniere ireproșabile, un bărbat respectat și admirat. Însă în lumina a ceea ce mi-ai spus, nu-l mai recunosc deloc. Nu l-aș fi crezut niciodată în stare de o asemenea mârșăvie, aceea de a sili o femeie să-l accepte împotriva voinței ei, și dacă împrejurările n-ar fi fost atât de nefavorabile, țiți jur că i-aș fi cerut să-mi dea socoteală. Dar nu pot. Pentru siguranța ta, este mai bine să stau deoparte și să nu-i las impresia că mă amestec. Mi-a dat foarte clar de înțeles acest lucru în ziua în care v-ați întors din oraș și m-ați găsit în compania lui

lady Bellford, imediat după sosirea ta aici. N-aș vrea să crezi că această amenințare voalată m-ar fi intimidat în condiții obișnuite, dar are legea de partea lui și poate să-mi interzică să te mai văd, dacă va considera că așa este cel mai bine pentru tine.

Katherine îl privi perplexă, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— A îndrăznit să-ți spună asta? silabisii ea cuvintele cu o voce sugrumată de furie, făcând ochii mari și fixându-l cu gura căscată de stupefacție.

— Mi-a impus această condiție, scumpa mea, schiță bătrânul duce un rictus de dispreț.

— Oh, Doamne Dumnezeule! icni tânăra, simțind că amețește. Secătura!

— Katherine, individul este periculos. Cu adevărat periculos! Și nu-ți spun asta ca să te îngrozesc și mai mult, dar trebuie să te gândești foarte bine la ceea ce vei face pe viitor. Am auzit că dacă este provocat, furia și răzbunarea lui pot atinge proporții nebănuite. În plus, este mai mult decât hotărât să se însoare cu tine, și asta nu ți-o spun ca pe o concluzie a ceea ce mi-ai povestit astăzi. A doua zi după noaptea în care ați fost la operă, o ieșire pe care nu ar fi trebuit s-o accepti, mai ales că încă ești în perioada de doliu, o admonestă el cu indulgență, peste tot se vorbea despre intenția ducelui de Roxburgh de a se căsători cu tine. Nu știu de unde a plecat acest zvon, dar din moment ce nu s-a tipărit încă nicio dezmințire publică, nu-l bănuiesc decât pe el. Așa că vezi, chiar dacă vei reuși să scapi de sub influența lui, tot n-o să înceteze să te vâneze. Ești o provocare pentru el și o eventuală sfidare l-ar întărâta și mai mult. Este genul de bărbat care nu cedează și un adversar redutabil. Refuzul tău mai mult ca sigur că l-a atins în amorul propriu și nu se va lăsa până când nu te va determina să te răzgândești.

Katherine abia acum simțea cum capcana se închide tot mai mult în jurul ei. Disperarea, durerea și amărăciunea începeau să o strivească sub greutatea lor.

Patrick nu i-ar fi spus aceste lucruri dacă nu le-ar fi crezut. Ideea de a fugi și de a se ascunde nu i se mai părea atât de strălucită. Dacă avea s-o găsească, atunci nu dorea să se gândească la ce ar fi fost în stare să-i facă. Dar nici pe loc nu putea rămâne. Ar fi însemnat să se declare învinsă, iar acest fapt era inacceptabil pentru mândria și demnitatea ei.

— Dacă situația în Europa nu ar fi atât de teribilă, te-aș fi trimis în Franța la niște prieteni, spuse Patrick cu o expresie încruntată și nemulțumită pe față. Dar, indiferent care este alegerea ta, poți conta pe ajutorul și susținerea mea. La o adică, dacă te hotărăști și vrei să-ți pui planul în aplicare, aș putea să cumpăr o casă undeva în... Cornwall, de exemplu, în care să te instalezi sub o identitate falsă. Avocatul meu s-ar putea ocupa în secret de acte și, dacă suntem prudenți, am putea reuși.

Un licăr de speranță pâlpâi în ochii ei.

— Ai face asta pentru mine?

— Mi-aș da viața pentru tine, Katherine, declară el cu ardoare. Fericirea ta este cel mai important lucru pentru mine. Nu suport să te văd atât de mâhnită!

— Atunci, așa vom face, spuse tânăra cu fermitate, și pentru prima dată în acea zi, un zâmbet larg, venit din adâncul inimii, înflori în toată splendoarea pe fața ei.

— Desigur, adăugă ducele cu sprâncenele împreunate, va trebui să punem la punct toate detaliile, iar pentru asta am nevoie de un timp de gândire.

— O lună este suficient?

— O noapte, draga mea, o corectă el zâmbind, luându-i mâna delicată și sărutându-i-o cu afecțiune. La noapte o să concep întreaga strategie.

— Oh, Patrick, ce m-aș fi făcut fără tine? exclamă tânăra femeie cu ochii licărindu-i de lacrimi de profundă recunoștință, după care, ignorând complet eticheta, se aruncă în brațele lui, strângându-l la piept cu putere.

Patrick, care pentru prima dată în ultimii zece ani îi simțea căldura și parfumul atât de aproape, într-o îmbrățișare spontană după care tânjise atâta amar de vreme cu o nevoie împinsă spre disperare, închise ochii vinovat, mulțumind cerului pentru acea dulce binecuvântare și rugând pronia să-i apere în continuare și să-i ierte păcatul care îl împovărase atâta timp.

Dragostea lui pentru ea, adâncă și nesfârșită, îi umplu sufletul de o fericire fără margini. Era a lui! După o îndelungată și agonizantă așteptare, Katherine era din nou a lui. Și n-avea să-i mai dea drumul niciodată!

În acea seară, Katherine petrecu o jumătate de oră chinuitoare

în compania arogantului ei tutore, care îi făcuse acea scurtă vizită pentru a o informa că-i pusese la dispoziție una dintre trăsurile lui și că urma să plece însoțită de o escortă formată din opt oameni, care s-o apere de eventualele pericole care o pășteau pe drumul spre Scoția. Apoi, îi aduse la cunoștință sub formă de rugăminți, că ar fi fost foarte îndatorat dacă va primi să-i găzduiască doi dintre oamenii lui până la sosirea sa la Floors, pe motiv că incidentul cu trăsură îl îngrijora foarte și că dorea s-o știe în siguranță.

Deci Patrick avusese dreptate în ceea ce privea suspiciunea și vigilența acelui bărbat, constată ea cu ciudă și uimire.

La drept vorbind, atitudinea lui n-o surprindea foarte tare. Pe lângă motivul invocat de el pentru a o pune sub pază strictă, reacția ei contradictorie din urmă cu o zi ar fi dat de bănuț oricui. După ce-l refuzase cu vehemență, își schimbase brusc opinia, acceptându-i condițiile cu un aer docil și plin de resemnare.

Însă îngrijorarea tinerei femei nu era chiar atât de mare. Avea să găsească o cale prin care să se descotorosească de cei doi câini de pază. Katherine știa să fie vicleană și inventivă când situația o cerea.

A doua zi, la ora patru după-amiaza, Katherine intră în cabinetul de lucru al celui care timp de peste cincisprezece ani oferise consultanță juridică și sfaturi prețioase tatălui ei.

Spre surprinderea tinerei femei, în cămăruța îngustă, mobilată funcțional, a avocatului Thomas Lloyd, se aflau și mătușa sa, lady Margot, vărul ei, Paul, precum și alte două rude îndepărtate pe care Katherine le văzuse doar o singură dată în viața ei, care își prezentară condoleanțele în fața pierderii suferite.

După reverențele și salutările de rigoare, Thomas Lloyd îi invită să se așeze și deschise testamentul defunctului marchiz, începând să citească conținutul pe un ton nazal, rar și impersonal.

Așa cum era de așteptat, titlul de marchiz de Cavinghton reveni lui Paul, singurul descendent pe linie masculină al familiei Dellany. Pe lângă asta, Paul moștenea și o jumătate din casa de la Edinburgh a răposatului său unchi, cealaltă jumătate fiindu-i dăruită lui lady Margot. Garsoniera din Albany îi fu lăsată tot lui Paul, dimpreună cu toate lucrurile care se aflau acolo. Restul rudelor nu primiră nimic, spre marea lor nemulțumire.

Ceea ce însă o șocă pe biata fată fu ultima clauză testamentară, care prevedea ca ea, Katherine Elise Deirdre Dellany, să se mărite

imediat și fără nicio obiecție cu cel care intra în posesia castelului Floors, în cazul în care William de Cavinghton murea, fiind scutită astfel de perioada obligatorie de doliu. Și-l delega pe avocatul său să se ocupe personal de respectarea acestei clauze.

Katherine deveni pământie, membrele îi înghețară complet și trebui să depună un efort uriaș pentru a nu leșina.

Singura ei salvare, de care se agățase cu dinții pentru a evita căsătoria pe care ducele de Roxburgh i-o pusese în vedere, fusese perioada de doliu. Dacă tutorele ei afla despre această clauză testamentară, atunci era pierdută cu totul.

Numai spaima adâncă, paralizantă, o făcu să stea liniștită și să aștepte până când toți cei prezenți părăsiră cabinetul avocatului, pentru a putea sta de vorbă cu acesta între patru ochi.

— D-le Lloyd, ați putea să-mi spuneți când a fost făcut acest testament?

Avocatul deschise mapa cu documentul oficial și frunzări filele până la ultima, unde era trecută data respectivă.

— Patru martie, anul acesta.

— Asta înseamnă că s-a-ntâmplat cu două săptămâni înainte să moară, corect?

— Absolut.

Katherine înghiți în sec, apoi murmură cu o voce tremurătoare:

— Vă mai amintiți starea emoțională a tatălui meu în clipa... în clipa în care a făcut acest testament?

Thomas Lloyd, un bărbat robust, cu favoriți bogați și o pereche de ochi cenușii, o privi pe Katherine, apoi oftă și rosti cu o voce blajină:

— Lady Katherine, îl cunoșteam de șaptesprezece ani pe tatăl dumitale și niciodată în toți acești ani nu l-am văzut atât de... dărâmat, ca în ziua în care a venit și mi-a cerut să modific vechiul său testament. Arăta supărat, era extrem de furios și avea în ochi o strălucire cumplită, de parcă ar fi vrut... să ucidă pe cineva. Ceva îl tulburase, dar n-a vrut să-mi povestească nimic despre motivul care îl determina să acționeze atât de pripit. A rostit doar niște cuvinte din care n-am priceput nimic.

— Ce a spus? îl întrebă Katherine cu inima strânsă.

— Dacă-mi amintesc corect cuvintele lui, a spus: „Dacă nu a fost să fie a mea, atunci nici a lui nu va fi!”. Și a mai bolborosit ceva despre cât de dulce va fi răzbunarea sa.

— Nu înțeleg, mărturisi ea, încruntându-se nedumerită.

— Nici eu nu am înțeles nimic, milady, recunosc avocatul cu gravitate. Mă tem că mai mult de atât nu am cum să vă ajut.

Câteva momente, domni o tăcere adâncă. Apoi tânăra femeie îl privi pe avocat cu un aer încordat.

— D-le Lloyd, aș vrea să vă cer o favoare, începu Katherine cu o voce ezitantă.

— Dacă-mi este cu putință, orice, milady, dădu avocatul din cap, fixând-o cu mare atenție.

— Castelul Floors se află acum în posesia ducelui de Roxburgh, rosti ea pe un ton încordat.

— Într-adevăr, îi dădu avocatul dreptate.

— Prin urmare, tot lui îi revine și dreptul asupra custodiei mele, cât și cel de decizie asupra situației mele maritale.

— Bineînțeles.

— Ceea ce vă rog este să-l înștiințați pe tutorele despre această clauză abia când sezonul acesta va lua sfârșit.

— Mă tem că nu vă înțeleg, milady. De ce tocmai atunci?

— Domnule, excelența sa, ducele de Roxburgh, deja mi-a cerut mâna, îi explică ea cu mâhnire în glas. Eu... nu mă simt pregătită să îmbrac voalul de mireasă când tatăl meu... nu s-a răcit încă în mormânt. Acest bărbat este nerăbdător să se căsătorească cu mine, însă eu încă nici nu am apucat să-mi jelesc tatăl cum trebuie. O lună și jumătate nu poate fi considerată o perioadă decentă de doliu. Atât vă cer, doar șase săptămâni. Pe urmă, mă voi căsători cu Excelența Sa oricând va dori, minți ea fără să clipească. Știți, mi-e teamă că dânsul o să insiste să se respecte această clauză bizară din testamentul tatălui meu, iar eu... bănuiesc că înțelegeți foarte bine ce este acum în inima mea. Pur și simplu, încă nu pot să fac acest pas!

Thomas Lloyd reflectă câteva secunde la rugămintea ei.

— S-ar putea să am necazuri cu Excelența Sa dacă află că nu mi-am respectat îndatoririle, rosti el grav.

— Nu vă faceți griji, își lăasă Katherine o mână pe brațul avocatului, privindu-l insistent. Îmi voi asuma eu vina aceasta în fața înălțimii Sale. Știți, este mult prea atașat sufletește de mine pentru a-mi condamna gestul.

— Nu mă îndoiesc, zâmbi bărbatul, privindu-i chipul uluitor de frumos. Prea bine, milady, așa vom face, se învoi el cu un oftat.

Katherine mulțumi avocatului pentru amabilitate și părăsi cabinetul într-o stare de șoc. Apoi făcuse o ultimă vizită lordului Denton pentru a-i povesti cum decursese întâlnirea cu Thomas Lloyd. Reacția lui o șocase. Pe fața distinsului gentleman se perindaseră o succesiune de emoții violente, de la furie și stupefacție, până la ură și dispreț.

— Nu-mi vine să cred că William a fost atât de idiot... iartă-mă, Katherine, dar ceea ce a putut să facă este intolerabil, de neacceptat. Cum a putut să... de fapt, nici nu mai contează, se întrerupse el, mușcându-și pumnii cu o expresie sălbatică-n priviri. Sub nicio formă nu trebuie să te măriți cu el! Abia acum realizez cât de ipocrit și de mârșav este! Nu-ți dai seama?!... Hayworth a știut tot timpul de această clauză a testamentului lui Will. Probabil că s-au distrat amândoi pe seama mea și nici nu mă miră că astăzi nu a găsit timp să mă primească...

— Despre ce tot vorbești?! se încruntă Katherine, simțind cum sângele îi zvâcnește în urechi și o ia cu amețeală.

Patrick se opri, cu chipul transfigurat de furie, apoi se controlă rapid.

— Draga mea, în ciuda aparențelor, William era cumplit de gelos pe mine, spuse el cu regret în voce și priviri. Considera că te răsfăț prea mult, că el n-o să își poată permite niciodată să se ridice la asemenea performanțe financiare... prostii de genul ăsta! Tot timpul îi era teamă c-o să-l iubești mai puțin, deși mi-am tocit limba explicându-i cât de mult se înșală.

— Niciodată nu mi-a dat de înțeles că se îndoieste de mine sau de sentimentele mele, bâigui tânăra femeie cu o voce spartă.

— A fost un om care a trăit cu spaimă întreaga viață, răspunse lordul cu un aer încruntat. Era suspicios și arțăgos, iar în ultima vreme devenise aproape de neînțeles. Însă nici măcar o blestemată de clipă n-am crezut că o să acționeze atât de... de nesăbuit în ceea ce te privește.

— A vrut că înainte să moară să am un viitor asigurat, încercă Katherine să ia apărarea tatălui ei.

— Nu așa, Katherine! răbufni ducele cu mânie. Nu măritându-te cu forța cu acest bărbat ușuratic și... și de o moralitate îndoielnică!

Tânăra tăcuse, pentru că știa câtă dreptate avea Patrick. Însă discuția lor îi lăsase o senzație ciudată în adâncul sufletului. O neliniște

a cărei cauză n-o putea înțelege.

O săptămână mai târziu, frământată de temeri și cu inima frântă, Katherine se întorsese la Floors. După alte două săptămâni, lordul Denton o înștiință că achiziționase o proprietate modestă la treisprezece mile de Exetter, numită Leight Heaven, și că doi dintre oamenii săi de încredere erau deja cazați la un han aflat pe drumul care ducea la Edinburgh, așteptându-i instrucțiunile.

Katherine, care mai avea la dispoziție două săptămâni și jumătate până la sosirea ducelui de Roxburgh la Floors, stătu o după-amiază întreagă să se gândească la viitor, la cum avea să procedeze ca să-și păcălească cerberii și ce obiecte de valoare avea să ia cu ea în această călătorie fără întoarcere. Ajunse la concluzia că nu avea niciun sens să se împovăreze cu bagaje inutile și să riște prea multe drumuri în afara domeniului și care să stârnească bănuieli. Cu excepția câtorva dintre lucrările sale, a bijuteriilor de familie și a unor rochii modeste, nu avea să ducă nimic altceva cu ea, deși o dureau inima la gândul că întreaga bibliotecă de la Floors avea să încapă în mâinile acelui bărbat crud și neînduplecat, lipsit complet de onoare și de scrupule.

Cu trei zile înainte ca lordul Hayworth să ajungă în Scoția, tânăra femeie, deghizată în haine bărbătești, părăsi căminul ei de o viață fără să se mai uite înapoi.

CAPITOLUL 7

Leight Heaven își merita numele cu prisosință.

Era o proprietate încântătoare, înconjurată de păduri vechi de stejar, în spatele căreia se afla un lac mărginit de trestii, stuf și sălcii plângătoare, acoperit de o splendidă mantie de nuferi galbeni.

Un paradis în miniatură, fusese prima impresie a Katherinei în clipa în care văzuse acel loc cufundat în liniște și frumusețe, în urmă cu două luni. Un refugiu minunat, în care-și putea vindeca rănilor, îngropându-le adânc în trecut, pentru a putea renaște din nou din propria-i cenușă, aidoma păsării Phoenix, începând o nouă viață sub o altă identitate: cea de Viola Leybourne.

Conacul de la Leight Heaven cunoscuse în urmă cu peste optzeci de ani mâna creatoare a unui arhitect de renume, iar foștii proprietari îl îngrijiseră cu dragoste și devotament până în clipa în care trebuiseră

să renunțe la el. Construit pe două nivele din lemn și cărămidă, conacul cuprindea treizeci de dormitoare, un living de proporții considerabile, un salon cochet și un cabinet de lucru, pe care Katherine îl transformă în atelier, stivindu-și într-un colț picturile pe care le adusese cu ea, rulate în suluri mari legate cu sfoară, și două șevalete goale, alături de vechile ei pensule și vopsele.

Desigur, niciodată nu folosise atelierul de când venise la Leight Heaven. Durerea surdă care-i mocnea în inimă își făcea simțită prezența aproape în permanență, ucigându-i inspirația și dându-i o stare de letargie din care cu greu se putea smulge. Și, dacă era să fie cinstită cu ea, nici nu prea dorea s-o facă. Asta însemna să înfrunte realitatea brutală și deocamdată se simțea mult prea confuză și slăbită ca s-o facă.

Cel mai greu îi era după lăsarea întinericului, când amintirile fantomatice ale trecutului îi bântuiau visele, chinuind-o.

Dacă ziua își putea impune să nu se mai gândească la ceea ce i se întâmplase, noaptea se perpelea, înghițită de coșmaruri fără sfârșit, în care lordul Hayworth îi dibuia ascunzătoarea și o târa pe străzile Londrei în văzul lumii, umilind-o pentru îndrăzneala și nesăbuița ei, răzbunându-se și pedepsind-o cu cruzime pentru că-i nesocotise ordinele și, invariabil, la acest tablou grotesc se adăuga și imaginea lordului Denton, încătușat în lanțuri grele și biciuit în public pentru că o ajutase să fugă ca să-și păstreze intacte demnitatea și mândria.

În alte vise apărea tatăl ei, tăcut și neclintit, privind-o cu un râs triumfător în ochi, mut și surd la rugămințile ei de a o salva din mâinile acelui bărbat care o prigonea. Dar cel mai des îl visa pe infatuatul duce de Roxburgh stând în fața ei, înalt, drept și frumos ca un arhanghel, în timp ce ea, ingenuncheată la picioarele lui, îi cerea s-o ierte și să-i primească dragostea mistuitoare pe care i-o purta. Și, de fiecare dată, el îi întorcea spatele cu un zâmbet disprețuitor și crud, lăsând-o plângând în hohote. Iar visul acesta era atât de real că se trezea înlăcrimată și cu inima grea de umilință și durere.

Unul din lucrurile care o țineau în permanentă stare de alertă era lipsa oricăror vești din partea lui Patrick. Vechiul ei prieten insistase să întrerupă orice mijloc de comunicare cu oricine pe o perioadă de cel puțin șase luni, promițându-i că-i va scrie imediat ce va considera că se afla în afara oricărui pericol. Prin urmare, Katherine considera că absența oricărei vești din partea bunului și credinciosului

ei prieten era un semn de bun augur.

Așteptarea, însă, era mai rea decât orice.

În primele săptămâni, tânăra stătuse ca pe ace, evitând să iasă la lumina zilei ca să viziteze moșia, de teamă să nu fie văzută și să atragă atenția asupra ei. Își petrecuse zilele în living, în fața ferestrelor largi care dădeau spre lac, visând cu ochii deschiși la o viață normală, lipsită de temeri și griji, admirând absentă frumusețea delicată a florilor galbene care pluteau ca niște stele pe suprafața netulburată a apei, încercând să-și scoată din minte problemele care o frământau.

Ieșise doar de câteva ori la vremea amurgului, făcând câte o plimbare în jurul lacului, la adăpostul unei pelerine cu glugă bogată care să-i ascundă fața, însoțită doar de Ida și de Brigitte, pe care reușise să le scoată de la Floors cu o zi înainte de plecarea ei.

Însă, în mod inevitabil, mintea ei se tot întorcea în trecut, trecând în revistă de zeci și sute de ori discuțiile pe care le purtase cu lordul Hayworth, cu Thomas Lloyd și cu Patrick. Având o memorie bună, nu-i fusese greu să-și amintească frazele fiecărui dialog în parte și să le cearnă prin prisma obiectivității. Intuiția îi spunea că, exceptând întâlnirea cu avocatul tatălui ei, ceilalți doi bărbați îi mai ascundeau o parte din adevărul pe care ar fi trebuit să-l știe, că amândoi o mințiseră într-un fel sau altul.

Existau anumite afirmații care intrau în neconcordanță cu faptele. De ce Hayworth încercase să cumpere Floors și tatăl ei îl refuzase, ca trei săptămâni mai târziu să se răzgândească și să inițieze acea seară oribilă de la Knightbridge, în care aruncase în joc drept miză domeniul din Scoția și mâna ei, evident convins, după cum o asigurase Patrick, de faptul că cel care avea să câștige avea să fie tot ducele de Roxburgh?!...

N-avea nicio logică! Ce anume îl determinase pe tatăl ei să-și schimbe părerea în privința cererii pe care i-o înaintase Hayworth? De ce nu se dusesse pur și simplu la el să-i spună că se răzgândise și că-i acceptă oferta de a-i vinde castelul? De ce ținuse neapărat să includă în acea cedare și mâna ei?

Presimțea că misterul acela avea să fie dezlegat de semnificația cuvintelor pe care tatăl ei i le spusese avocatului Thomas Lloyd în ziua în care își modificase testamentul: „Dacă n-a fost să fie a mea, atunci nici a lui nu va fi!”. Și mai știa instinctiv că totul era legat de ea.

Sumbra presimțire nu-i dădea pace și, treptat, cuvintele se

transformară în obsesie. Trebuia să afle semnificația lor! Trebuia să afle adevărul care stătea la rădăcina lor! Și faptul că nu putea întreprinde nimic o scotea din minți.

Singurătatea și izolarea cu care se confrunta o înnebuneau. În afara bucătăresei, a doua servitoare care veneau zilnic din satul vecin și a oamenilor lui Patrick, care se îngrijeau de aprovizionare, nu avea pe nimeni cu cine să vorbească. Iar problemele ei erau de o natură atât de personală, încât nu le putea aborda cu oricine.

Sentimente contradictorii se adunau în ea ca seva unui vulcan, clocotind înăbușit, așteptând să fie eliberate din fierberea forțată.

Iar refularea veni sub forma creației. Începu să picteze cu o energie inepuizabilă, muncind zi și noapte, exprimându-și sentimentele în culori și compoziții uluitoare, negrăit de frumoase, tocmai prin forța și durerea care o inspirau.

Și într-o zi, pe când se împlinea a patra lună a șederii ei la Leight Heaven, Katherine se simți eliberată în sfârșit de frământările și temerile care o consumaseră ca o otravă. Își privi lucrările și, pentru prima dată de când părăsise Floors, zâmbi. Și tot atunci avu deplina certitudine că Anglia avea să-i fie un tărâm ostil pentru împlinirea visurilor ei, un loc unde niciodată nu va putea trăi liberă cu adevărat.

Trebuia să plece departe de acea țară în care cunoscuse suferința, trădarea și disperarea. Să renască într-un loc unde nu exista riscul de a o recunoaște cineva, un loc unde Viola Leybourne avea să-și înceapă viața cu adevărat.

Iar acel loc se afla peste ocean.

Avea să plece în America.

La Windsord, peisajul era în continuă schimbare. După o vară lungă, în care plouase abundent, pământul își dăruia cu mărinimie roadele.

Începutul lui septembrie se anunțase deosebit de călduros. Lumina blândă a toamnei scălda pajiștile și pădurile în nuanțe de teracotă și aur vechi, sporind frumusețea sălbatică a locurilor.

Verificându-și încă o dată pistolul elegant, cu patul îmbrăcat în argint filigranat și plăci de sidef, David ochi cu grijă una dintre sticlele așezate pe o scândură lată din lemn de stejar, aflată la optzeci de pași de el, și trase.

Ținta, lovită în centru, se sparse în mii de cioburi, spre marea lui

satisfacție. Încărcă din nou pistolul, luând la ochi un borcan de dimensiuni reduse, care cunoscuse aceeași soartă.

Deși chipul îi părea relaxat și calm, în sufletul lui mocnea o furie greu de stăpânit.

Trecuseră trei luni de când Katherine dispăruse și încă nu aflate nimic despre ea. Desigur, primea rapoarte săptămânale de la armata de detectivi pe care îi angajase ca să-i ia urma, însă până în acel moment toate căutările fuseseră în zadar.

Se părea că pământul se căscase și o înghițise pentru totdeauna.

David își aminti clipa în care sosise la Floors.

Înainte de plecarea lui în Scoția avusese o întrevedere cu fostul avocat al tatălui lui Katherine și după ce trecu de faza șocului inițial, simțise o bucurie cum rar îi fusese dat să mai trăiască până atunci. Fusese atât de nerăbdător s-o vadă pe Katherine, atât de fericit că soarta lucra în favoarea lui, încât în momentul în care pășise în enormul edificiu și aflate că dispăruse, simțise că-l lasă puterile.

Întorsese castelul cu susu-n jos, răscolindu-l, băgând groaza în servitori, însă nimeni nu știa nimic.

Trecuse prin momente de coșmar, imaginându-și tot felul de scenarii, unul mai grozav decât celălalt, în care Katherine fusese răpită sau avusese un accident oribil, căzuse de pe cal sau fusese atacată de fiarele pădurii și sfâșiată în bucăți.

Două zile și două nopți nu-și aflate somnul nicicum, împărțit între o spaimă adâncă, oarbă, și aspre muștrări de conștiință.

Abia în a treia zi observă absența celor două cățele. Și atunci, presupuse în mod logic că dacă preafumoasa Katherine se aventurase să se plimbe pe undeva, atunci în mod sigur fusese însoțită de Ida și de Brigitte, ceea ce însemna că niciun om sau animal nu se apropiase de ea cu gândul de a-i face vreun rău, pentru că cele două creaturi ar fi apărat-o cu propria lor viață. Apoi îi venise ideea să caute lucrările despre care Katherine îi povestise la Londra și cu care tânăra femeie intenționa să-și deschidă propria-i galerie.

Când descoperise că nici acestea nu mai erau, lucrurile i se limpeziseră dintr-odată în minte și-l cuprinsese un val ucigător de furie.

Katherine îl trăsesese pe sfoară! Îl sfidase și-și bătuse joc de el!

Se întorsese valvârtej la Londra și-i făcuse o vizită precipitată ducelui de York. Deși acesta negase vehement orice amestec în

disparația tinerei femei, David știu cu precizie că acesta era mai mult decât implicat în problema în cauză.

Își aminti foarte clar cuvintele pe care i le spusese atunci lordului Denton:

— Dacă aflu că ați avut vreo influență oricât de mică în legătură cu plecarea lui lady Katherine, o să vă târăsc într-un scandal public de o asemenea anvergură, încât reputația dumată va fi ruinată pe veci. Pentru binele amândurora, ar fi bine să-mi spuneți unde se află Katherine în acest moment! Dacă o faceți, vă dau cuvântul meu că va suferi mult mai puțin decât în oricare alte condiții.

— Mă tem că bateți la ușile la care nu trebuie, lord Hayworth, replicase distinsul aristocrat cu o voce netulburată. Nu vă pot ajuta.

Urmase un moment de tăcere încordată, în care privirea fiecăruia rămase neclintită în încăpățănare, dispreț și mânie ucigătoare.

— Bine. Fie și așa, răspunse David calm, afișând un zâmbet înghețat. Însă dacă o găsesc, dumneata vei fi responsabil direct pentru ceea ce lady Katherine va pătimi!

Lordul Denton pălise vizibil, însă se îndârjise să tacă.

A doua zi, David angajase o armată de detectivi, condusă de celebrul Graham Aberdeen. Oamenii se împrăștiară în jurul domeniului Floors, începând o investigație amănunțită în legătură cu dispariția frumoasei fiice a defunctului marchiz de Cavington.

În următoarele trei săptămâni, tot ce aflate era faptul că fermecătoarea fugară fusese ajutată de doi bărbați necunoscuți, care fuseseră cazați pe o perioadă de zece zile în a doua jumătate a lunii mai într-un han în apropiere de Kelso, pe nume „Potcoava norocoasă”. Hangiul o recunoscuse pe Katherine în descrierea celor trei bărbați care-l interogau și afirmase că domnița apăruse într-o seară la ușa lui, îmbrăcată în haine bărbătești, însoțită doar de un cal de soi și doi câini negri ca iadul, și la fel de răi. Că plecaseră toți trei cu o trăsură modestă, în care încărcaseră patru cufere mari, și porniseră spre sud.

Detectivii raportaseră descoperirea șefului lor și o luaseră pe același traseu, însă, undeva, prin ținutul Yorkshire, îi pierduseră urma complet.

David ordonase ca o parte din oamenii lui Aberdeen să supravegheze domeniul Fallsgarden, iar restul să se ocupe de celelalte proprietăți ale ducelui de York împrăștiate prin țară, dar, spre marea

lui dezamăgire, pe niciuna dintre ele Katherine nu și-o alesese ca destinație finală.

Inclusiv corespondența lui Patrick Denton fusese urmărită, dar nici aici nu se înregistrează vreun succes.

Dacă în primele patru săptămâni ar fi pus mâna pe ea, David nu era deloc sigur că s-ar fi putut abține să n-o răstoarne cu burta pe genunchii săi și să-i ardă o mamă de bătaie de s-o țină minte câte zile ar mai fi avut de trăit.

Treptat, prin furia și frustrarea care-l stăpâneau, începu să-și facă loc resemnarea. Trecuseră treisprezece săptămâni afurisit de lungi în care nu aflate nimic despre Katherine. Pe lângă asta, tânărul bărbat se văzu nevoit să-i admire curajul și inventivitatea. Nicio femeie pe care o cunoștea n-ar fi îndrăznit să-l sfideze atât de deschis, mai ales dacă ar fi fost avertizată mai înainte să n-o facă. Însă Katherine nu era o femeie obișnuită. Curajul, mândria și demnitatea erau lucruri vitale pentru esența spiritului ei, la fel de vitale ca apa și aerul pentru organism.

Ochind îndelung o altă sticlă, David se gândi cu amară ironie la cât de dobitoc fusese.

Gestul ei fusese un afront grav la adresa amorului său propriu. Nicio femeie nu-l mai refuzase până atunci. Era suficient să zâmbescă și farmecul său irezistibil arunca în agonie toate reprezentantele sexului opus aflate pe o rază de un kilometru. Niciodată nu făcuse vreun efort ca să obțină ceea ce dorea.

Oare ce fusese în capul lui? Dorință! fu singurul răspuns care-i veni în minte, și sticla se sparse cu un pocnet surd.

Pentru prima dată în viața lui, lăsase dorința să-i întunece judecata. Pentru prima dată în aproape treizeci de ani, se lăsase ghidat de simțuri. Pentru prima dată în tot acest timp, dorise o femeie suficient de mult încât să fie în stare să renunțe la libertatea sa și la o existență tumultuoasă.

Până la urmă realizează că, în aroganța lui, era singurul responsabil pentru ceea ce se întâmplase. Dacă nu s-ar fi comportat atât de mârșav cu ea, obligând-o să-i accepte cererea în căsătorie, Katherine n-ar mai fi fugit iar el n-ar mai fi trăit momentele acelea de chin și înverșunare draconică...

— Excelență, se auzi din spate vocea găfăită a valetului său.

— Da, Martin? Întrebă el fără să se întoarcă, ochind o altă sticlă.

— Domnul Aberdeen a sosit acum zece minute și insistă să vă vadă, rosti acesta, încercând să-și tragă sufletul după efortul de a urca în fugă panta dealului pe care stăpânul său își făcea antrenamentul. Spune că este ceva de maximă importanță!

David lăasă încet în jos mâna în care ținea pistolul și-și întoarse capul, aruncându-i o privire lungă peste umăr.

— Transmite-i că sosesc în douăzeci de minute.

Deși vocea îi sunase imperturbabilă, în adâncul sufletului îl cuprinse o stare de nerăbdare pe care cu greu și-o putea înăbuși. Veștile erau ori foarte proaste, din moment ce Aberdeen se deranjase personal să vină în Scoția la Windsord, ori nesperat de bune.

David nădăjduia ca prima variantă să iasă complet din discuție. Și, spre marea lui ușurare, așa a și fost când, o jumătate de oră mai târziu, parcurgea fără grabă paginile raportului întocmit și adus de omulețul scund de statură și cu privire ageră din fața lui.

Informațiile erau prezentate succint și clar, descriind în amănunt proprietatea Leight Heaven, aflată la sud de Exetter, în care Katherine locuia de aproape patru luni sub numele de Viola Leybourne.

Îl reciti încă o dată, memorând întregul text, după care închise raportul și-l privi calm pe detectiv.

— Sunteți absolut sigur de ceea ce scrie aici?

Stătea cu un șold suit pe biroul din lemn de mahon și-l fixa pe bătrânul pirpiriu cu o privire care spunea clar că orice greșeală avea să fie plătită scump.

— Desigur, Excelență, răspunse Aberdeen fără pic de ezitare, susținându-i privirea cu tărie. Omul meu a recunoscut semnalmente domnișoarei din descrierea unei servitoare care face menajul la Leight Heaven. Femeia a declarat că este un adevărat chin să ajungă în interiorul conacului din cauza celor două cățele pe care lady Leybourne le lasă tot timpul în curte ca s-o apere de hoți și de tâlhari; două bestii care au izvorât din măruntaiele iadului, dacă este să-i reproduc exact spusele.

David schiță o jumătate de zâmbet, amintindu-și cele două frumuseți care cândva păziseră cu aceeași strășnicie castelul de la Floors.

— În acest caz, oftă el vag plictisit, stăpânindu-și cu greu impulsul de a sări în sus și de a-și chiui victoria, nu pot decât să mă

declar satisfăcut de calitatea serviciilor dumitale.

Se ridică și ocoli biroul, deschise un sertar cu o cheie pe care o purta întotdeauna cu el și scoase afară trei punguțe din piele de căprioară, al căror conținut voluminos îl făcu pe Aberdeen să înghită în sec. Reveni lângă detectiv cu pași legănați și, întinzându-i una dintre punguțe, rosti cu o voce gravă:

— Aici aveți cinci mii de lire, onorariul dumneavoastră, domnule Aberdeen.

Detectivul o luă, înclinându-se în fața lui cu un aer mulțumit.

— Aici sunt încă două mii, îi întinse David cea de a doua punguță, pentru oamenii dumitale.

— Oh, Excelență... făcu omul ochii mari, complet șocat.

— Iar aici, nu-l lăsa David să sfârșească fraza, arătându-i a treia punguță, fără însă a i-o întinde, mai ai încă cinci mii de lire, care sunt ai dumitale cu o condiție.

Detectivul înghiți în sec. Chipeșul și arogantul aristocrat din fața lui îi oferea o mică avere, o sumă pe care nici în vis nu și-ar fi putut imagina ca cineva să i-o ofere cu atâta nepăsare. Stăpânindu-și tulburarea, reuși să articuleze cu o voce măsurată:

— Și anume?

— Vreau să aflu numele celui care a cumpărat Leight Heaven pentru ca miss Dellany să poată locui acolo. Sau cui îi aparține acea proprietate.

— Cât timp am la dispoziție?

— Dumneata vei pleca imediat la Londra, iar eu cu o zi întârziere, adică mâine dimineață. Deci, ai un avans de o zi ca să aflu ce te-am rugat.

— Dar, Excelență, exclamă detectivul cu un aer exasperat, este un timp teribil de scurt. Lucrurile aceste sunt foarte delicate și nu...

— Îți voi da o sugestie, ca să-ți scutesc o parte din efort. De fapt, se răzgândi el, ceea ce vreau să-mi aflu este dacă avocatul ducelui de York a tranzacționat această afacere pentru domnia sa. Nu mă interesează cum procedezi. Dacă trebuie să mituiești pentru asta, sunt dispus să ofer până-ntr-o mie de lire.

— Doar pentru această informație? se bâlbâi Aberdeen, privindu-l înmărmurit.

— M-am exprimat destul de clar, cred, replică David cu un zâmbet tăios.

— Da... da, desigur, Excelență!...

— Atunci, nu pierdeți timpul, domnule Aberdeen, îi sugeră David calm.

Detectivul se înclină umil de câteva ori în fața generosului său client și părăsi cabinetul aproape în fugă.

Nu văzu zâmbetul crud, de o satisfacție diabolică, ce înflori larg pe fața tânărului duce de Roxburgh, și nici triumful malițios din ochii de un verde întunecat.

David se întorsese la Londra cu exact trei zile înaintea sezonului scurt.

Spre deosebire de vremea frumoasă și călduroasă din Scoția, la Londra plouase fără întrerupere timp de aproape două săptămâni. Prin urmare, aerul era mai rece, străzile se înfundaseră și lumea bună era nervoasă din cauza faptului că balurile programate în aer liber urmau să fie ținute în saloanele din interior.

În reședința Roxburgh de pe Grosvenor Street, agitația era în toi.

Vestea sosirii în oraș a tânărului duce se răspândise cu viteză, atrăgând o serie de vizitatori inopinați.

În jurul prânzului, David se întâlnește cu Stamford și cu Davenport pentru a discuta detaliile unei afaceri cu mirodenii aduse din Indii, în care voiau să se combine toți trei. Stanford avea să vină cu bani gheață pentru achiziționarea produselor, Hayworth își punea la bătaie navele sale, iar Davenport avea să se ocupe personal de transport, livrare și comenzi.

Spre amiază, apărură Diane Hamilton, alături de care petrecu o oră reconfortantă, în care frumoasa metresă îl adusesese la zi cu ultimele bârfe și noutățile care apăruseră în cele două luni de absență în care fusese la Windsord.

Atitudinea contesei fusese ușor bosumflată la începutul vizitei iar David bănuia că asta i se trăgea de la faptul că refuzase s-o ia cu el în Scoția, însă supărarea îi trecuse aproape instantaneu când primi un triplu colier de perle, asortat cu cercei și două brățări cu încuietorile bătute-n briliante, un set pe care el îl cumpăraseră inițial pentru Katherine. Dar cum pe frumoasa lui pupilă n-o găsisese acolo unde ar fi trebuit să fie și să-l aștepte, alegând să-l sfideze în loc să i se supună, tânărul bărbat se descotorosisese de această dovadă a credulității și prostiei lui într-un mod constructiv.

Când Diane adusese vorba de castelul de la Floors, David se eschivă elegant, susținând că proprietatea de lângă Kelso nu se ridicase la înălțimea așteptărilor lui și că în locul lui avea să primească Woodhall. Nici David nu înțelegea motivul pentru care făcea acel schimb extrem de dezavantajos pentru el dar, fiind un om de cuvânt, trebuia să se poarte ca atare.

Gestul lui o amuți pe blonda contesă. Woodhall era un conac vechi care cuprindea peste optzeci de camere de oaspeți, două saloane imense pentru baluri și serate, era înconjurat de păduri din esențe amestecate, pline de vânat, și, fără nicio îndoială, una dintre cele mai frumoase moșii din Devonshire. Faptul că știa că generosul ei amant era legat afectiv de acea proprietate îi umplu inima de speranțe.

Poate că, în sfârșit, David avea s-o ceară în căsătorie și că zvonul legat de logodna lui cu fiica defunctului marchiz de Cavinghton nu era decât... un zvon și nimic mai mult. De aceea, când îl părăsi, Diane plutea într-un ocean de fericire, ferm convinsă că dorința ei cea mai fierbinte avea să se împlinească în curând. Titlul de ducesă de Roxburgh îi dansa în fața ochilor, împreună cu toate privilegiile aferente.

La o jumătate de oră după plecarea Diane, Graham Aberdeen ceru să fie primit. După alte cincisprezece minute, acesta părăsea somptuoasa reședința a tânărului duce de Roxburgh mai bogat cu o mie de lire, lăsând în urma lui un bărbat care-și plănuia răzbunarea cu o deliberată cruzime.

În dormitorul spațios al locuinței sale de pe Edward Street, lordul Denton își strângea preocupat nodul eșarfei albe de mătase, petrecută de două ori în jurul gâtului, în timp ce Jacob, valetul său personal, gravita tăcut în jurul lui, netezind câte o cută inexistentă de pe haina elegantă de seară a stăpânului, a cărei nuanță antracit se asorta de minune cu pantalonii trei sferturi de satin de culoarea fumului.

Aranjându-și încă o dată manșetele de dantelă fină care izvorau bogat de sub mânecile jachetei, distinsul domn aruncă o ultimă privire critică imaginii sale reflectată în oglinda de Veneția și se declară satisfăcut.

— Ești liber în seara asta, Jacob, i se adresă el bătrânului servitor cu o voce domoală.

Jacob se înclină adânc în fața omului pe care-l slujea cu devotament de mai bine de treizeci de ani și se îndepărtă șchiopătând, blestemând vremea cețoasă care-i răscolise reumatismul.

Patrick îl urmări cu un zâmbet plin de compasiune, întrebându-se dacă era înțelept să renunțe la serviciile lui Jacob și să-i aranjeze o pensie bună, lăsându-l să se întoarcă în Cornwall, ținutul lui de baștină, unde să-și petreacă ultimii ani de viață alături de nepoții lui.

Ideea nu era deloc potrivită, se convinse el cu un licăr de duioșie în ochi. Jacob, în ciuda bolii care-l chinuia și care se agrava de la an la an, era un om cu un orgoliu copilăresc, care ar fi suferit teribil dacă i s-ar fi adus la cunoștință că urma să fie înlocuit de către cineva mult mai tânăr și mai sănătos decât el, în ciuda oricăror compensații pe care le-ar fi obținut ulterior.

Avea să-l păstreze, oftă în sinea lui distinsul duce. În plus, Jacob îi cunoștea metehnele și obiceiurile, adaptându-și comportamentul la starea lui de spirit întocmai ca un cameleon.

Când pendula din hol marcă ora șase și jumătate, Patrick se încruntă și-și verifică ceasul de buzunar, surprins de cât de repede trece timpul. La ora șapte și jumătate era așteptat la reședința ducelui de Norfolk de pe Henrietta Street, la o partidă de bridge programată cu o săptămână în urmă și, deși nu avea nicio dispoziție să iasă, Patrick știa că nu putea să se sustragă acelei invitații a cărei confirmare o trimisese deja de două zile.

Așa că ieși pe coridor și-l străbătu fără grabă, încercând să-și ignore starea de neliniște inexplicabilă care-l frământa de câteva zile. Gândurile i se întorceau într-una spre Katherine, iar îngrijorarea și dorul de ea îi strângeau inima ca într-un clește de fier.

Nu se putea gândi decât la destinul crud care le complicase viețile și-i separase încă o dată, și la cei douăzeci de ani de tăcere grea, apăsătoare, în care o privise crescând și transformându-se dintr-o copilă zvăpăiată și adorabilă într-o tânără femeie uluitor de frumoasă, pe care niciodată n-o putuse îmbrățișa fără să simtă povara trecutului și a minciunii atârându-i de gât ca un bolovan. O femeie superbă care-i amintea de o alta, la fel de încântătoare, de plină de grație și de noblețe, care cândva îi aprinsese-n inimă o dragoste adâncă, vie și mistuitoare, nestinsă de timp și de moarte. O iubire care avea să-i dănuie în suflet până în ultima sa clipă de viață.

Dumnezeu avea un simț al umorului de-a dreptul morbid, reflectă Patrick în timp ce cobora scările arcuite de marmură, care dădeau într-un antreu imens, luminat de candelabre de cristal. Hărăzise ambelor femei aceeași soartă. Amândouă fuseseră silite să accepte bărbați pe care nu-i voiau. Însă, spre deosebire de Rebecca, care fusese dominată de conveniențe și învinsă de voința neînduplecată a lordului Greenhart, Katherine găsisese puterea să lupte, cu atât mai mult cu cât se-nrăgostise de cel care o determinase să acționeze atât de disperat.

Katherine riscase totul pentru a câștiga iluzia unei libertăți precare, alegând o viață solitară, trăită în exil, amenințată în permanență de spectrul puterii și influenței lui Hayworth.

Nu asta era ceea ce merita tânăra femeie, gândi el cu amărăciune. Katherine merita un bărbat care să-i aștearnă lumea la picioare, s-o iubească și s-o prețuiască la justa ei valoare.

În afara numelui, a averii sale impresionante și a unei poziții sociale inatacabile, David Hayworth nu-i putea oferi nimic în plus. Firea lui superficială și nestatornică avea să stingă flacăra vie a spiritului Katherinei, avea s-o înece într-o mare de nefericire și deziluzii.

Deja procesul acesta începuse. Era doar o chestiune de timp până când tânărul bărbat avea s-o găsească și să-i înfrângă rezistența, obligând-o să-i devină soție.

Cunoscându-i reputația de om neîndurător cu cei care-l sfidau în vreun fel sau altul, Patrick știa că refuzul Katherinei de a deveni ducesă de Roxburgh zgândărise grav orgoliul acestui bărbat periculos. Plecarea ei neașteptată de la Floors fusese catalogată drept impertinență, o mișcare neinspirată, un afront grav adus vanității lui. Un gest care trebuia pedepsit. O provocare care pretindea un răspuns prompt și pe măsură.

Patrick trăsesese aceste concluzii după disputa verbală care avusese loc între el și Hayworth, la două săptămâni după ce omul său îl înștiințase că tânăra femeie ajunsese în siguranță la Leight Heaven.

Niciodată nu văzuse în ochii cuiva atâta furie, ură și cruzime ca în ochii acelui bărbat. Deși cuvintele îi sunaseră cu o tonalitate de un calm înșelător, amenințarea certă care plutea în spatele lor era mai tăioasă decât lama unui stilet.

După acea discuție, Patrick știa că era vital ca lordul Hayworth

să n-o găsească niciodată pe Katherine. Oamenii lui îi raportau regulat mișcările detectivilor angajați de Hayworth, care întorceau fiecare palmă de pământ din Anglia în căutarea tinerei femei, și știa că Leight Heaven nu avea să mai fie pentru prea multă vreme un loc sigur. Curând, Katherine trebuia să plece și de acolo și Patrick intenționa să se ocupe de acest lucru cât de curând.

Și când se gândea că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă William n-ar fi descoperit în mod accidental acea scrisoare incriminatoare!

Mai avea de coborât doar câteva trepte când în ușile duble de la intrare se auziră trei ciocănituri puternice.

Patrick își înălță surprins o sprânceană, știind că în acea zi nu avea anunțată nicio vizită, și încremeni în clipa în care Duncan deschise ușa și în cadrul ei apăru ultima persoană din lume pe care s-ar fi așteptat s-o întâlnească în acea după-amiază târzie.

David Hayworth arăta ca de obicei: înalt, chipeș, îmbrăcat în haine închise la culoare, sobre și elegante, care-i confereau o notă de distincție și rafinament rar întâlnite. Expresia de pe chipul lui era un calmă, colțul gurii îi era ușor arcuit într-un zâmbet impersonal, însă ceea ce-l făcu pe Patrick să se crispeze fu licărul de plăcere malițioasă din ochii lui.

— Îmi cer scuze că dau buzna așa, începu tânărul musafir, trecând prin dreptul majordomului, care se înclinase ceremonios în fața lui, fără a-și lua privirea din ochii distinsei gazde, însă eram în trecere și voiam să discut ceva cu Excelența Voastră. Vă rețin sau revin în altă zi?

Era ceva în tonul lui care-i dădea lui Patrick fiori de gheață pe șira spinării. Termină de coborât ultimele trepte și-și consultă cu un aer degajat ceasul de buzunar.

— Cred că vă pot acorda un sfert de oră, lord Hayworth, răspunse lordul Patrick pe un ton la fel de politicos.

Schiță un gest în dreptul unei uși care dădea în salonul cel mare și-i făcu semn lui Duncan să aducă băutură pentru inopinatul oaspete.

Cum Hayworth nu vru să se așeze, Patrick, obligat de etichetă, rămase la rândul lui în picioare, urmărindu-l cu privirea pe tânărul lord care se plimba agale printre mobile, cercetând cu un aer indiferent piesele de artă expuse în vasta încăpere.

Tăcerea se prelungea la nesfârșit, devenind apăsătoare și

enervantă, însă niciunul dintre ei nu schița vreun gest cum că ar fi vrut să-i pună capăt.

În cele din urmă apăru și majordomul, aducând pe o tavă de argint lucrată în filigran o sticlă de scotch vechi și pahare de cristal, pe care le așează pe o masuță joasă de marmură neagră. Patrick îl concedie, preferând să toarne singur băuturile.

— Deci? rosti el pe un ton care vădea nerăbdarea de a ajunge la motivul acelei vizite icomode, servindu-l pe Hayworth cu un pahar în care turnase mai puțin de două degete de tărie, cantitate ridicolă și jignitoare ce sugera acestuia că timpul acordat nu avea să depășească sfertul de oră îngăduit.

— Mizerabilă vreme pentru începutul acestui sezon, nu credeți? făcu David cu un zâmbet amabil pe față.

— De obicei, în această perioadă a anului, vremea nu cunoaște schimbări care să favorizeze petrecerile ținute în aer liber, cum sunt sigur că știți prea bine, replică Patrick, îngustându-și ochii deasupra paharului.

— Da, dar asta nu ne împiedică să sperăm că poate timpul o să se schimbe și o să avem parte de un sezon de pomină.

— Lord Hayworth, sunt convins că nu despre vreme ați venit să discutăm! rosti Patrick pe un ton grav, privindu-și fix interlocutorul.

David își termină băutura dintr-o singură înghițitură și puse paharul pe tavă, după care zâmbi ironic.

— Ce mai face Katherine? îl întrebă tânărul bărbat cu o voce dezinvoltă.

— Nu știu mai multe decât știe domnia voastră, răspunse Patrick calm.

— Îmi imaginez, zâmbi subțire tânărul bărbat, vârându-și o mână în buzunarul pantalonului strâns pe picior și privindu-și gazda cu un aer indescifrabil. A dispărut atât de repede de la Floors, încât probabil că a uitat să vă lase adresa, adăugă el sec.

Neliniștea lordului Denton spori, gonindu-i culoarea din obraji.

— Nu înțeleg ce anume vreți să...

— Oare? își înalță David o sprânceană, aruncându-i o privire sceptică în timp ce-și alegea un măr roșu din fructiera aflată pe un trepied înalt din lemn de trandafir, pe ale cărui picioare erau sculptate motive florale delicate. Sunt absolut convins că sunteți în temă cu faptul că nu am stat degeaba în tot acest timp. Oamenii mei, care o

caută pe Katherine, sunt supravegheați de oamenii dumitale care, la rândul lor, sunt supravegheați de oamenii mei. Desigur, nu pot decât să bănuiesc că această mișcare de forțe a fost pornită cu un singur scop: acela de a o găsi pe frumoasa noastră fugară, nu-i așa?

— Desigur, minți Patrick cu un zâmbet încordat.

— Interesant a fost de observat că oamenii dumitale nu și-au dezvoltat o anchetă proprie, aruncă David pe un ton nonșalant, mușcând cu poftă din măr.

Patrick îl privi lung, încercând să intuiască ce anume voia Hayworth de la el. Oare aflate ceva? Era imposibil! Oamenii lui vegheau ca niște vulturi asupra Katherinei și aveau ordin clar să împuște pe oricine ar fi încercat să se apropie de ea mai mult de o sută de metri. Leigh Heaven era păzit la hotare de două duzini de oameni înarmați, așa că nimic nu ar fi putut să se strecoare dincolo de ei fără ca el să fie înștiințat.

Singura explicație plauzibilă a apariției lui Hayworth acolo era că își pierduse răbdarea și uza de intimidare pentru a-l determina pe el să divulge locul unde Katherine se ascundea de atâta vreme. Deci, pescuia la întâmplare.

— Probabil că oamenii dumitale nu au fost la fel de discreți și de buni observatori pe cât au fost ai mei, replică el cu o voce lipsită de orice inflexiune.

— Tot ce se poate, admise David cu ușurință, în timp ce mesteca gânditor o bucată zdravănă de fruct. Oricum, competența oamenilor mei o întrece cu mult pe cea a oamenilor dumitale. Fiecare dintre ei a fost răsplătit pentru performanțele dovedite în aceste patru luni.

O presimțire subră încolți în inima bătrânului duce, făcându-l să-și țină respirația.

— Mă văd nevoit să mărturisesc că nu-nțeleg ce vreți să spuneți, izbuti el să rostească pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Oh, ba da, sunt sigur că înțelegeți perfect, Excelență, râse lordul Hayworth batjocoritor. Căutările mele s-au încheiat acum câteva zile, domnule, anunță sec. Am localizat-o pe lady Katherine, în sfârșit.

— Imposibil! Îngăimă ducele de York pe un ton pierit.

— Ba vă asigur că nu, rosti clar și răspicat tânărul bărbat, fixându-l în ochi cu un zâmbet rece, triumfător. Din câte mi s-a povestit, am auzit că la Leigh Heaven împrejurimile sunt absolut pitorești, continuă el pe un ton ironic, punând tacticos restul de fruct

pe tavă, alături de paharul din care băuse. Sunt convins că a meritat toți banii și efortul vostru, lord Denthon, adăugă el sec, în timp ce-și ștergea degetele cu o batistă albă, brodată cu monogramă.

De data aceasta, pereții încăperii începură să se clatine și Patrick fu nevoit să se prindă de speteaza unui jilț ca să nu cadă.

— Oh, Doamne Dumnezeule! murmură el îngrozit.

— Mă tem că Dumnezeu nu are nicio legătură cu acest lucru, replică David cu un zâmbet de pură și diabolică încântare. Cel puțin, știu precis că nu el a întocmit actele pentru Leight Heaven cu patru luni în urmă, când ați cumpărat proprietatea de la lordul Sinclair, ci domnul Alfred Kileam, avocatul dumitale. Dar cum bine am spus, oamenii mei sunt profesioniști, așa că nu am niciun motiv să mă îndoiesc de veridicitatea acestor informații.

Făcu o pauză lungă, savurând expresia șocată de pe fața interlocutorului său, apoi continuă să tragă în el fără milă.

— Din câte îmi amintesc, v-am avertizat în mod foarte serios să nu vă amestecați în treburile care nu vă privesc. În loc să-mi ascultați sfatul, mi-ați insultat inteligența, mințindu-mă în față, și mi-ați subminat autoritatea tutelară, ajutând-o pe Katherine să facă o mare prostie. După părerea mea și a avocatului meu, această atitudine a Excelenței Voastre nu poate fi catalogată decât într-un singur fel: corupere de moralitate a unei tinere inocente. Desigur, acuzația ar putea fi fundamentul unui proces neplăcut, desfășurat în Camera Lorzilor, care ar fi intens dezbătut în publicațiile de scandal și va atrage cu sine oprobriul public asupra reputației dumitale și... a viitoarei mele soții, sfârși el cu un rânet malițios. Dar cum nu doresc să-mi pun logodnica într-o asemenea postură umilitoare, voi trece totul sub tăcere și voi uita aceste patru luni de afront continuu din partea voastră, lord Denthon. Din păcate, cineva tot trebuie să suporte consecințele acestei sfidări flagrante și, din moment ce dumneata ești scos din cauză, nu mai rămâne decât Katherine.

— Las-o-n pace pe Katherine! urlă Patrick, pierzându-și controlul. Este nevinovată, o victimă inocentă a unui complot grotesc pe care dumneata și William l-ați pus la cale...

— Despre ce naiba vorbești?! se încruntă David amenințător.

— I-ați cerut mâna Katherinei cu o zi înainte ca testamentul tatălui ei să fie citit! scuipă el cuvintele cu furie și dezgust. Negați faptul că nu știți că acesta a stipulat în testament că cel care va intra

în posesia domeniului Floors urma să aibă și mâna ei?! îl acuză Patrick, privindu-l pătrunzător, cu pumnii încleștați.

— Acest lucru l-am aflat abia acum două luni și jumătate de la avocatul lui de Cavinghton și am fost extrem de surprins de această clauză, articolă tânărul bărbat pe un ton acru. Singura dată când m-am întâlnit cu domnul Dellany în particular a fost când am încercat să cumpăr castelul Floors de la el. Însă în condițiile actuale, nu pot decât să mă bucur de acest privilegiu legal.

— Dacă vrei un adversar pe măsură, răfuieste-te cu mine, dar las-o pe ea în pace, mârâi bătrânul duce printre dinți, privindu-l plin de aversiune.

— Mă provocați la duel? Își ridică David o sprânceană, teribil de amuzat de această perspectivă. Dacă da, accept cu dragă inimă. Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere în acest moment decât să văucid!

Se măsurară cu ură, de parcă în acel moment s-ar fi aflat în câmp deschis, separați de cei doisprezece pași regulamentari.

— L-am cunoscut cândva pe tatăl dumitale, îl întrerupse Patrick pe un glas scăzut. Era un om nobil, plin de justețe și generos. Este un sacrilegiu să-i întinați memoria comportându-vă astfel!

— Lord Denton, nu agravați situația Katherinei mai mult decât este deja, îl preveni Hayworth cu o voce surdă, cu ochii mocnind sub o furie periculoasă. Fiecare jignire pe care mi-o aduceți va fi suportată de ea, vi-o garantez!

— Numai un bărbat slab și dominat de lașitate își permite să lovească o femeie lipsită de apărare!

În fața acestor cuvinte, rostite disprețuitor, expresia feței lui Hayworth se închise complet. Doar ochii îngustați amenințător trădau furia oarbă și ura nemărginită care-i clocoteau în sânge.

— N-am lovit nicio femeie în viața mea și n-o să-ncep acum cu Katherine, articolă el printre buzele strânse, cu o mânie greu de stăpânit. Ceea ce intenționez să fac cu ea nu vizează corecția corporală. Iar această insultă este și ultima pe care mi-ați adus-o, domnule! Sper să aveți o memorie excelentă, pentru că nu o s-o mai vedeți niciodată pe Katherine.

— Nu poți face asta! bâigui Patrick, devenind pământiu la față.

— Pariem? îl provocă Hayworth cu un licăr diabolic în privirea devenită la fel de dură ca muchia unui diamant. Dacă ei îi place atât de mult să trăiască izolată, atunci o va face foarte bine la Windsord. Va

trăi acolo și va învăța cum trebuie să se comporte ca viitoare ducesă de Roxburgh! Și voi avea grijă să înțeleagă foarte clar că anarhia este un lucru pe care nu-l îngădui sub nicio formă.

— Nu poți ține captivă o privighetoare, oricât de aurită este colivia, rosti bătrânul duce cu o voce tremurătoare. O vei ucide!

— V-ați asumat acest risc de la bun început, lord Denton, când m-ați luat de prost și ați refuzat să divulgați locul în care s-a ascuns Katherine. Nu eu sunt cel care a generat această stare de lucruri, ci dumneata. Pe de o parte, vă înțeleg perfect atitudinea. Katherine are o serie de calități incontestabile și era normal s-o doriți, ca orice bărbat întreg la minte. Însă de la a adora o femeie până la a urzi adevărate comploturi care s-o aducă într-o situație extrem de compromițătoare pentru...

— Pe Dumnezeu, tăceți! exclamă Patrick oripilat, cu o voce găuită de revoltă. O iubesc pe Katherine mai mult decât orice și aș fi în stare să mor pentru ea, recunosc asta, dar... sentimentele mele pentru ea sunt complet dezinteresate și de natură pur platonice, se bâlbâi el îngrozit. Niciodată nu am privit-o cu ochii unui bărbat!

— Și vă așteptați să vă cred pe cuvânt? făcu David cu sarcasm. Din câte îmi amintesc, încă din seara în care de Cavinghton și-a dat obștescul sfârșit v-ați luptat cu dinții să o scoateți de sub influența mea. Până când nu am întâlnit-o pe Katherine, nu am înțeles defel de unde atâta îndârjire.

— Greșiți enorm, lord Hayworth, presupunând asemenea absurdități!

— Oare? se miră David, privindu-l disprețuitor.

— Nu vă pot convinge fără a vă spune adevărul și, din nefericire pentru toți, acest lucru este imposibil, declară Patrick cu o voce plină de amărăciune, strângând din ochi cu putere. Tot ce vreau este să se mărite cu un bărbat care s-o facă fericită, rosti el într-un târziu, deschizând ochii și privindu-l lung, cu o nemărginită tristețe. Nu contează cu cine alege să-și trăiască viața, atâta timp cât am convingerea fermă că persoana în cauză îi merită cu prisosință calitățile.

— Iar eu sunt de departe alegerea cea mai neinspirată, replică David caustic.

Patrick oftă exasperat, ducându-și mâinile la cap și presându-și tâmpilele cu podul palmelor, apoi începu să se învârtă în loc exasperat.

Gestul lui avea ceva extrem de familiar lui David, însă pe moment, era prea plin de mânie ca să-și dea seama unde îl mai văzuse și la cine.

În cele din urmă, Patrick lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, studie cu o privire sumbră un punct fix de pe covor, după care-și înălță privirea spre tânărul aristocrat și rosti cu o voce lipsită de orice resentiment:

— Paradoxal, dar dintre voi doi, nu William a fost cel care rănit-o cel mai tare. Deși partea ta de vină este infimă în comparație cu ceea ce i-a făcut el, tu ai fost cel care dezamăgit-o și a îndurerat-o cel mai mult.

— Este ridicol ce spuneți! zise David, surprins și înfuriat de aceste acuzații absurde. Sunt de acord cu faptul că am greșit în fața ei, omițând să-i spun întregul adevăr despre împrejurările în care a murit taică-su și restul, însă sunt convins că în timp a înțeles exact motivul pentru care am procedat așa. În plus, i-am oferit un nume, o poziție socială demnă de invidiat...

— Nu i le-ai oferit, domnul meu, i le-ai vârat cu forța pe gât, îl corectă Patrick cu o voce obosită. Katherine nu este ca celelalte femei pe care le cunoașteți. Are o inimă blândă, devotată și idealistă. Până acum o jumătate de an era convinsă că toate ființele de sub soare sunt oneste și loiale. Nu vreau să crezi că îi ridic virtuțile în slăvi, încercând să te impresionez, dar mă strădui să-ți explic de ce a reacționat atât de refractar în fața propunerii dumitale.

— Sunt chiar curios! îl invită David rezemându-se cu soldul de marginea unei canapele joase și încrucișându-și brațele pe piept într-o atitudine nonșalantă.

Privirea concentrată și circumspectă cu care era ținut în produse lui Patrick un nod de nervi în stomac. Oare proceda corect? Ceea ce urma să facă era un lucru riscant, care avea să-l situeze pe aceeași treaptă cu William, cu singura scuză că gestul lui era menit să o salveze pe Katherine, nu să o sacrifice.

Pe de altă parte, era imposibil ca ceea ce avea să-i spună lui Hayworth să nu atingă o coardă sensibilă în sufletul acestuia. Încrâncenarea acestuia și setea lui de răzbunare nu plecaseră doar de la un simplu orgoliu rănit de refuzul categoric al unei femei pe care o voia. Doar aroganța și vanitatea îl împiedicau pe Hayworth să accepte faptul că acea tânără îi inspirase mult mai mult decât o dorință pătimașă, că reprezenta mult mai mult decât o chinuitoare obsesie.

— Pentru Katherine, sinceritatea, simțul responsabilității și al datoriei sunt de o mare importanță pentru calitatea morală a oricărei ființe, începui Patrick cu o voce poticnită. De asemenea, Katherine are două mari defecte: este o ființă extrem de încăpățânată și de mândră. În ziua în care a aflat că William a trădat-o, înstrăinându-i căminul și promițând-o oricui ar fi avut disponibilitatea și șansa s-o ia de soție de la acea masă de joc, s-a simțit mai mult decât înjosită. A venit la tine pentru că dorea să-l privească în ochi pe cel care-i luase Floors și libertatea, neștiind că ești una și aceeași persoană cu ducele de Roxburgh. Nici până-n ziua de azi nu am reușit să-mi explic cum de n-a știut asta, bombăni lordul Denton ca pentru sine.

— Pentru că niciodată nu m-am prezentat în fața ei cu titlul de duce, recunosc David pe un ton laconic.

— Oricum, asta nu mai are nicio importanță acum, spuse Patrick încet. Ceea ce trebuie să știi este faptul că în acea zi, cea în care a descoperit totul, mi-a mărturisit că s-a simțit trădată de doi bărbați în care a avut încredere și pe care-i iubea împotriva dorinței ei din acea clipă.

— Nu cred că înțeleg ce naiba vreți să-mi spuneți! mârâi David, îngustându-și ochii verzi și privindu-l pe bărbatul din fața lui cu un aer sumbru, care-i ascundea gelozia cumplită de a afla că în viața Katherinei mai existase un bărbat înaintea lui. Cine era cel de-al doilea bărbat care a dezamăgit-o și pe care l-a iubit... se întrerupse singur când realizează subit unde anume bătea lordul Denton și făcu ochii mari, consternat.

— Întocmai, rosti Patrick cu un zâmbet amar. Despre tine era vorba.

— A spus ea asta? murmură David, privindu-l în culmea perplexității.

— M-a pus să jur că niciodată nu-ți voi spune acest lucru, mărturisi acesta pe un ton plin de autodispreț. Deci încă un bărbat care-i trădează încrederea.

Urmă un moment de tăcere adâncă, plină de stupeoare.

— Fir-aș al naibii! tună David dintr-odată, amintindu-și de discuția lor referitoare la dragoste și de răspunsul plin de cinism pe care i-l dăduse. A plecat doar pentru că mă iubea?!

— Nu doar din asta, deși este posibil ca revelația dureroasă și neașteptată asupra naturii sentimentelor pe care ți le purta să fi stat la

baza hotărârii de a te scoate definitiv din viața ei. A plecat pentru că nu voia să-și împartă viața cu un bărbat care n-o iubea și nici n-o respecta suficient de mult încât să-i ceară mâna cum se cuvine, în loc să i-o pretindă ca pe un bun personal. A plecat pentru că a fost ferm convinsă de faptul că ai complotat cu tatăl ei încă de la început în ceea ce privește situația ei. A venit la mine speriată, rănită, confuză și disperată, și m-a rugat să o ajut. M-a durut inima de mila ei. Iar pe dumneata te-aș fi făcut bucăți în acele clipe dacă aș mai fi avut atuul tinereții și o vedere la fel de ageră ca pe vremuri!

David îl privi lung, simțindu-se ca un șobolan. Niciodată nu s-ar fi gândit la faptul că ea alesese să plece departe doar pentru că se îndrăgostise de el.

— Dacă te vei duce acum la Leight Heaven cu intenția de a o pedepsi pentru că a fost prea mândră să-ți cadă la picioare, vei comite o mare greșală, continuă lordul Denton cu o voce încordată. În ciuda aparențelor, Katherine este un spirit rebel și când se simte neîndreptățită, poate fi la fel de îndărătnică și căpoasă ca un catâr. Niciodată n-o vei putea îmblânzi cu forța, pentru că niciodată nu va fi dispusă să renunțe la valorile ei fără să se lupte. Iar dacă va pierde, spiritul ei va muri odată cu asta.

— De ce-mi spuneți toate astea abia acum? îl întreabă David, simțindu-se mizerabil.

— Pentru că mă tem pentru Katherine, replică Patrick cu amărăciune și suferință în glas. Pentru că vanitatea unui bărbat îi poate întuneca judecata acestuia și-l poate determina să acționeze în detrimentul său și... al celor din jurul lui. Pentru că ai prigonit-o destul pe această copilă, a cărei singură vină a fost aceea de a nu se lăsa umilită mai mult decât fusese deja.

— Nu vreau să o iau de nevastă pe Katherine din milă sau din sentimentul datoriei, dacă asta vreți să insinuați! rosti David pe un ton abrupt.

Patrick clătină din cap, pufnind ironic pe nas.

— Nici nu-mi imaginez ca vreunul din aceste două motive să fi stat la baza deciziei voastre, tinere domn. Ar fi o prostie să vrei să-ți unești viața cu cea a unei femei doar pentru că te simți obligat moral față de ea. O căsătorie adevărată și trainică se întemeiază pe o fundație solidă, în care pui respect, devotament, afecțiune, dăruire și reciprocitate. O asemenea hotărâre, luată din alte considerente decât

cele pe care le-am menționat mai înainte, poate duce la un deznodământ tragic pentru toată lumea. Desigur, marea majoritate a căsniciilor din lumea noastră sunt încheiate astfel, dar... vreau ca acest suflet inocent să-și aleagă singur viitorul! făcu o pauză, reflectând câteva clipe, apoi oftă și continuă cu hotărâre: Știu că orgoliul dumitale a fost lezat de refuzul de a-ți deveni soție cât și de dispariția ei neașteptată de la Foors, însă gândește-te cum te-ai fi simțit dumneata în locul ei! În aceeași zi a aflat că tatăl ei îi înstrăinase bunurile și o făgăduise unui bărbat necunoscut de care se îndrăgostise într-un timp foarte scurt, în care avusese încredere și care a dezamăgit-o profund, ca apoi să fie pusă în situația fără ieșire de a accepta cererea în căsătorie a acestuia. Loviturile s-au succedat foarte repede pentru ea și totul a căpătat proporțiile unui coșmar. Dacă îmi amintesc corect, te-a descris în termeni foarte categorici, spunând că ești un bărbat cinic, egoist și arogant, care nu se va schimba niciodată, care o va face mizerabil de nefericită și că, indiferent cât de mult ar suferi, cel mai bine pentru ea este să plece, pentru că mai degrabă ar muri decât să afli ce este în inima ei și să profiți de acest lucru.

David se desprinsese de spătarul canapelei și începu să patruleze gânditor prin spațioasa încăpere.

Pentru prima dată de când Katherine plecase, sentimentul acut al furiei și dorința de a o pedepsi pentru nesăbuiința și îndrăzneala ei îl părăsira complet, lăsând în urma lor un ocean de emoții amestecate. Îi era silă de el și de modul abject în care se comportase față de ea. Remușcărilor, rușinea și sentimentul vinovăției începură să-și croiască drum spre conștiința lui, provocându-i o stare groaznic de neplăcută.

Cum putuse să fie atât de orb și de cretin încât să nu observe semnalele subtile, de femeie îndrăgostită, pe care Katherine i le transmisese în repetate rânduri?!

Amintirile prinseră viață în memoria lui, numai că de această dată le văzu în cu totul altă lumină. Își aduse aminte de aerul ei fâstăcit în ziua în care îl lăsase s-o sărute în trăsura, de privirile ei lungi, visătoare, din seara în care o dusesse la operă, de încrederea și candoarea cu care îi povestise despre năzuințele ei, de cât de rănită și deziluzionată arătase în ziua în care aflase adevărul.

Îi venea să-și dea palme singur. Faptul că o făcuse pe Katherine să sufere atât de mult îl făcea să se simtă mic și neînsemnat, ca un vierme.

— Probabil că mă urăște de moarte, rosti el încet, aruncându-i lui Patrick o privire neguroasă.

— Probabil, murmură bătrânul duce, având grijă să-și ascundă triumful din glas. Însă sentimentul opus iubirii nu este ura, ci indiferența.

— Asta ce naiba mai vrea să însemne? Își îngustă David ochii cu un aer bănuitor.

— Ești un bărbat deștept, Hayworth, răspunse Patrick cu un zâmbet fin pe buze. Sunt convins că ești suficient de șiret și de inventiv ca să găsești o cale prin care să reintri în grațiile Katherinei. În fond, ai o experiență prodigioasă în domeniu și tind să cred că reputația dumitale nu s-a clădit din nimic.

Un colț al gurii lui David tresări scurt, ochii îi licăriră ironic.

— Mă surprindeți, lord Denton, rosti el încet. Acum o oră aș fi putut să jur că mai degrabă mi-ați fi vărsat sângele decât să mă lăsați să mă apropiu de Katherine. Acum îmi sugerați contrariul. Mărturisesc că sunt cam derutat.

— Acum o oră, tinere domn, erai prea orbit de furie și de dorința de a-ți răzbuna orgoliul lezat ca să vezi cât de greșit ai judecat totul, ripostă Patrick cu asprime. Până în urmă cu un ceas, am trăit cu nezdruccinată convingere că dumneata și William ați premeditat acea seară de la Knightbridge, ca dreptul asupra castelului Floors și a mâinii Katherinei să nu-ți poată fi contestate în instanță. Un circ bizar, în stilul lui William, cu mulți martori care să blocheze un eventual proces din partea rudelor lui. Am crezut asta din cauza acelei clauze testamentare, dar adevărul este că biata mea Katherine suferea într-un asemenea hal, încât mi-a fost foarte la îndemână să te acuz de ipocrizie și perfidie, și să te detest din toată inima. Lui David nu-i scăpă din atenție formula posesivă pe care Denton o folosisese la adresa Katherinei. Adevărul este că m-am pripit când am tras aceste concluzii, continuă Patrick cu un aer vag jenat, mai ales că-l cunoșteam foarte bine pe William și despre dumneata auzisem aproape numai lucruri frumoase. Oricum, se pare că fiecare s-a lăsat animat de o percepție deformată a realității. Acum, când știți care au fost motivele care au determinat-o pe Katherine să ia o hotărâre atât de radicală, ce veți avea de gând să faceți în continuare?

— Nu știu, răspunse David, posomorât. O să mă gândesc.

Patrick își masă fruntea încordată cu vârful degetelor, sperând

să stopeze durerea surdă care-i zvâcnea acolo. Brusc, se simți foarte slăbit, secat parcă de forțe, și trebui să se așeze pe un fotoliu. Îl privi pe bărbatul înalt și viguros din fața lui și-i zări tulburarea din ochi. Știa că nu procedase cinstit față de Katherine, trădându-i secretul pe care jurase să-l păstreze, dar mai știa că divulgarea lui reprezenta acum salvarea ei.

— Când o să plecați la Leight Heaven?

David îi aruncă o privire piezișă, indescifrabilă.

— Trăsura mă așteaptă afară iar drumul până acolo durează cinci zile, așa că am timp suficient să analizez întreaga situație, răspunse el calm.

— Aș putea să vă însoțesc? Întrebă ducele de York, însă speranța îi fu ruinată când acesta îi refuză dorința clătinând din cap.

— Mă tem că nu. Vreau ca discuția dintre mine și Katherine să rămână privată.

— Tinere domn, începu Patrick pe o voce încordată, știu că aveți toate motivele să fiți supărat, dar...

— Dacă asta vă liniștește, lord Denton, îl întrerupse David calm, aflați că nu intenționez să o bruschez pe Katherine în niciun fel, nici fizic și nici verbal. Voi găsi o modalitate de a rezolva această situație cât mai delicat cu putință. Desigur, discuția de astăzi va rămâne confidențială, iar dumneata nu te vei mai amesteca pe viitor între mine și Katherine, indiferent de motiv. Dacă-mi dați cuvântul vostru că o să-mi respectați această condiție, atunci veți avea cuvântul meu că miss Katherine nu va mai suferi nicio secundă în plus din cauza mea... sau a altcuiva.

— Sunt perfect de acord, rosti bătrânul duce, respirând ușurat.

— E-n regulă atunci, spuse David, strângând mâna pe care lordul Denton i-o întinse pentru a pecetlui acea înțelegere. Cred că este timpul să plec.

Cei doi bărbați dădură scurt din cap unul în fața celuilalt, apoi David se îndepărtă cu pași mari spre ieșire. Abia când puse mâna pe clanță își aduse aminte de încă un amănunt care trebuia pus la punct. Se răsuci spre bătrânul duce, care rămăsese nemișcat în mijlocul salonului, și-l privi grav.

— Excelență, cred că ar fi foarte amabil din partea voastră să trimiteți pe cineva la Leight Heaven care să ordone celor zece dulăi de acolo, care o păzesc pe Katherine, să nu deschidă focul asupra mea și a

oamenilor mei.

— Văd că sunteți extrem de bine informat, domnule Hayworth, zâmbi Patrick cu un licăr surprins în priviri. Desigur, voi trimite imediat pe cineva care să anunțe venirea dumatăle.

— Vreau ca ei să nu i se spună nimic de venirea mea, sublinie tânărul bărbat pe un ton serios.

— Dacă asta dorești...

— Da, doresc asta. Și... mulțumesc. De două ori, preciză el, răsucindu-se pe călcâie și ieșind.

Patrick fixă ușa pe care tocmai ieșise tânărul duce de Roxburgh cu un aer gânditor, și dintr-odată, se simți ca și cum ar fi fost mai ușor cu zece livre. Și asta pentru că, în mod ciudat, avea încredere în David Hayworth și în faptul că acesta avea să-și respecte întocmai promisiunile făcute.

Abia când ajunsese în interiorul trăsurii, David își permise să se relaxeze cu adevărat. Nu avea o încredere totală în ducele de York, însă știa precis că acesta își va ține făgăduiala, nu pentru că s-ar fi temut de consecințele directe răsfrânte asupra sa, ci de dragul lui Katherine.

Și abia atunci își permise să de frâu liber sentimentului năvalnic care-l copleșea.

În întreaga lui viață nu se mai simțise ca acum: fericit, încântat, și totuși plin de amărăciune! Acum, când aflase că frumoasa lui Katherine îl iubise, sau cel puțin fusese îndrăgostită de el cu puțin timp în urmă, chinul acelor luni de așteptare și dorință înăbușită păli cu totul în fața sentimentului de tandrețe care-i umplea inima.

Dacă ar fi bănuț măcar că în spatele acelei furii clocotitoare pulsa un sentiment atât de înflăcărat pentru el, nu s-ar mai fi grăbit s-o preseze în acea zi, ci ar fi așteptat momentul propice unei astfel de propuneri.

Aționase impulsiv, știa asta, și într-o manieră nu prea măgulitoare pentru poziția și rangul său, dar la vremea respectivă crezuse că procedase corect. Abia acum își dădea seama cât de mult o rănisese. Maniera impersonală în care-i propusese să-l accepte ca soț, prezentându-i motivațiile lui și avantajele pe care le-ar fi obținut în urma acestei căsătorii cât și momentul complet neprielnic unei asemenea cereri o umiliseră și o făcuseră să se simtă inutilă și decorativă. O bruscase verbal, încercase să o manipuleze și-i dăduse suficiente motive să se teamă de el. Practic, o forțase să se lase

cumpărată, fluturându-i pe sub nas toate privilegiile pe care i le-ar fi conferit mariajul cu el. Nici nu era de mirare că o pusese pe fugă.

Dumnezeule, o voia înapoi! gândi el frustrat, aproape cu durere. Voia să se piardă pentru veșnicie în candoarea și dulceața făpturii ei. Dorea cu disperare dragostea ei caldă, necondiționată și complet dezinteresată.

Odată fusese la un pas de a-i ține inima în palme, dar fusese atât de orb și de prost încât nu realizase asta și i-o strivise cu cinismul și aroganța lui idioată. Acum știa că nicicând nu avea să-și mai găsească liniștea până când nu-i va câștiga din nou încrederea și afecțiunea.

Și atunci îi încolți în minte un plan. Desigur, pentru a reuși, trebuia să facă un pas extrem de riscant, în care exista posibilitatea s-o piardă definitiv pe Katherine, dar dacă reușea, atunci avea să vină de bunăvoie la el, lucrul în care își punea întreaga nădejde. Ar fi fost în stare de orice ca să-l ierte și să-l primească în brațele ei, dar știa că până acolo era o cale lungă și greu de străbătut.

În acea seară, făcu două vizite și, spre norocul său, ambele gazde fuseseră găsite acasă. Ambii bărbații își exprimară surpriza văzându-l la ușa lor și rămaseră profund șocați și nedumeriți de scopul acelor întrevederi urgente. Dar amândoi îl serviră cu promptitudine.

A doua zi, odată cu ivirea zorilor, David călătorea spre Leight Heaven.

CAPITOLUL 8

Lumina nu mai era bună. Umbrele începuseră să se prelingă pe suprafața lacului, modificând culorile peisajului și estompând strălucirea aurie ale petalelor delicate de nufăr.

Floarea pe care alesese să o immortalizeze pe pânză intrase deja într-un con de umbră iar viziunea din mintea ei se destrăma ca fumul. Nu putea picta spiritul înaripat ridicându-se din mijlocul acelei insule de magie plutitoare când lumina nu avea intensitatea dorită de ea!

Oftând, Katherine puse nemulțumită pensula jos, știind că vina fusese doar a ei, pentru că se apucase prea târziu de lucru.

Bombănind, începu să înșurubeze cu meticulozitate capacele tuburilor de vopsea, punându-le în ordine în lădiță, apoi începu să curețe cu o cârpă muiată în terebentină pensulele pe care le folosisese la pictat, înfășurându-le într-o pânză curată și așezându-le în lăcașul lor,

alături de celelalte peneluri. Când termină, îndepărtă resturile de vopsea de pe paleta de lemn, pe care o puse deasupra materialelor și închise trusa, încuind-o cu zăvorul minuscul din argint filigranat.

Trusa o primise cu doi ani în urmă de la Patrick și avea pentru ea o valoare sentimentală. Nu numai că era foarte practică și încăpătoare, dar era și foarte frumoasă, din lemn de trandafir sculptat, iar pe capac artistul care o făurise o sculptase cu migală pe zeița vânătorii, Diana, înconjurată de nimfele pădurii și de sălbăticiuni.

Judecând după poziția astrului diurn, trecuse de mult ora prânzului, iar stomacul îi dădea de știre că sărise peste el. Avea să reia lucrul mâine, încă de la prima oră a dimineții, își făgădui ea, zâmbind.

Punându-și lădița sub un braț, luă cu o mână trepiedul și cu cealaltă cadrul șevaletului, se răsuci pe călcâie și... încremeni.

La nici trei metri de ea, rezemat cu spatele de trunchiul noduros al unei sălcii plângătoare, ducele de Roxburgh o privea tăcut, cu buzele arcuite leneș sub un zâmbet contemplativ.

— Bună, prințeso, rosti el pe o voce joasă, învăluitoare, desprinzându-se de trunchiul copacului și făcând un pas spre ea.

Ochii tinerei femei se măriră îngroziți, iar respirația i se tăie din cauza șocului și a surprizei.

Făcu trei pași grăbiți înapoi, se împiedică de rădăcina ieșită a unei sălcii și-și pierdu echilibrul. Lădița îi căzu în iarbă, șevaletul zbură lateral, aterizând în stufăriș, trepiedul îi lunecă din mână și Katherine, fluturându-și disperată brațele în aer, căzu pe spate în lac cu un țipăt găuit.

Totul se petrecuse atât de repede, încât niciunul dintre ei nu apucase măcar să clipească.

Din fericire, apa de la mal nu era prea adâncă, dar, spre ghinionul ei, foarte rece, fundul lacului mocirlos, și suprafa plină de mătasea broaștei.

Dacă instinctul de conservare o făcuse să-și țină respirația în momentul impactului, nu la fel se întâmplă când o pereche de mâini mari o înșfăcă de brațe, trăgând-o afară fără prea multe menajamente. Deschise gura să țipe, însă rezultatul fu de-a dreptul dezastruos. Inhală apă tulbure cu nemiluita și se sufocă.

Două secunde mai târziu, stătea pe iarbă, vântată la față, tușind convulsiv și chinându-se să respire. Apa îi șiroia din părul plin de alge și nămol, prelingându-i-se pe față și pe rochia compromisă.

Umilința îndurată fu depășită de ridicolul situației și Katherine simți cum prin usturimea din gât începe să se înalțe un murmur mărunț, care creștea alarmant în intensitate. Începu să chicotească sacadat în dosul mâinii duse la gură, după care izbucni în hohote nestăpânite de râs.

David, care în clipa în care o văzuse alunecând în lac trecuse printr-un moment de panică nebună, începu să realizeze la rândul lui comicul situației și se lăsă antrenat de râsul ei molipsitor.

Râseră încontinuu minute întregi, fără ca vreunul dintre ei să fie în stare să pună capăt hohotelor nestăpânite. De fiecare dată când Katherine ajungea într-o fază în care s-ar fi putut opri, imaginea ei dând din mâini ca o sfârlează și priveliștea hilară de după aceea o făceau s-o ia de la început.

În cele din urmă, primul care reuși să-și domolească accesul de râs fu Hayworth, care se ridică în picioare, făcând eforturi substanțiale să pară serios, și o ajută și pe ea să facă același lucru.

— Trebuie să intri în casă și să te schimbi, dacă nu vrei să răcești, rosti el încruntat, în timp ce-i aduna vopsele împrăștiate pe malul lacului, aruncându-le apoi la nimereală în cutie. Aduc eu astea înăuntru.

Katherinei i se tăie brusc pofta de râs. Prezența lui acolo avea un scop foarte precis și un gol imens i se instalează în stomac. Făcu stânga împrejur, ca el să nu-i vadă spaima din priviri, și porni nefericită spre casă cu pași măsuțați, când de fapt ar fi vrut s-o rupă la fugă.

Dacă se închidea în camera ei și baricada ușa, ca el să nu poată intra? gândi Katherine disperată. Ar fi găsit o cale să pătrundă înăuntru, conchise apoi amărâtă. În plus, n-ar fi făcut decât să-i dea satisfacție, demonstrându-i cât de slabă și lașă devenise între timp.

Era atât de șocată și de înspăimântată, încât nu realiză când ajunsese în dormitor și se dezbracă de hainele ude, și nici că lacrimile îi șiroiau tăcute pe obraji.

Meggan, camerista și servitoarea ei, îi pregăti de urgență baia, luând rochia stricată și lenjeria fină de corp, din mătase și dantelă, ducându-le pe toate la spălat.

Katherine nu se putea gândi decât la faptul că el o găsise și că urma s-o pedepsească pentru că îndrăznise să-l sfideze. Iar ideea unei corecții corporale o aducea în pragul leșinului, o înnebunea cu totul. Ar fi preferat să moară decât să îndure o asemenea umilință și rușine.

Când termină de îmbrăcat și îmbracă o rochie de interior dintr-o tafta de culoarea untului, pieptănându-și părul ud pe spate, imaginea ei din oglindă o făcu pe Katherine să înlemnească. Arăta cumplit de palidă și de trasă la față, avea ochii cât cepele, iar expresia din ei trăda cât de îngrozită era.

Știa că trebuia să se adune, să coboare și să-l înfrunte, însă nu se putea mobiliza nicicum. Mintea i se blocase, picioarele aveau câte o tonă fiecare și limba i se lipise de cerul gurii.

Când Meggan reapăru în prag și o informă că Excelența Sa o așteaptă în salon, Katherine își dori să fi rămas totuși la Floors și ideea cu fugitul să nu-i fi venit niciodată.

Coborî treptele cu inima grea și când ajunse la baza lor, trase de câteva ori aer adânc în piept. Când reuși să-și oprească tremurul mâinilor și să arboreze o expresie, ciocăni în ușa salonului și intră îndată ce primi încuviințarea.

Imaginea lui îi provocă un mic junghi de durere în coșul pieptului.

Tânărul bărbat stătea cu mâinile împreunate la spate și picioarele ușor depărtate în fața unor ferestre mari care dădeau spre lac, cu privirile ațintite asupra peisajului, oferindu-i priveliștea unui profil frumos și puternic. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu pantaloni strânși pe picior și cizme din piele neagră lungi până sub genunchi, o ținută elegantă și rafinată, care-i puneă în valoare constituția athletică.

Deși se afla la o distanță de peste șase metri de ea, Katherinei i se păru că era mult mai înalt decât și-l amintea. Și mai chipeș. Mai impunător și... infinit mai amenințător.

Poate și pentru că tăcea și refuza să se întoarcă spre ea ca s-o privească. Cu siguranță, se gândea cum să-și înceapă diatriba și ce pedeapsă era mai indicată pentru insolența și răzvrătirea ei. Acum era doar liniștea dinaintea furtunii, își zise ea, cutremurându-se fără să vrea.

Când în cele din urmă bărbatul pivotă pe călcâie cu fața spre ea, privind-o lung, cu o expresie gânditoare în ochi, Katherine știu că mai degrabă își smulgea unghiile de la mâini decât să-l lase să vadă cât de mult o teroriza prezența lui.

Își împinse bărbia în față, susținându-i demnă privirea pătrunzătoare, așteptând cu inima cât un purice să înceapă să țipe la

ea.

— Ia loc, te rog, o invită David cu o voce care, spre marea ei uimire, suna extrem de blând.

Deși îi venea să se așeze pe scaunul de lângă ușă, în caz că situația cerea o evadare rapidă, Katherine știa că ar fi fost o alegere greșită, dându-i arogantului bărbat încă un ascendent asupra ei. Așa că se forță să înainteze spre centrul încăperii, alegând un taburet tapițat cu brocart albastru, pe care se lăsă încet, dreaptă și rigidă ca o scândură.

Desigur, gândi ea cu dispreț, nota de bunătate din glasul lui era o tactică perversă de a o lăsa să-și facă speranțe că totul avea să fie bine până la urmă, înainte de a-i aplica perfida lovitură de grație.

— Frumoase locuri, făcu David remarca pe un ton de conversație, schițând un zâmbet vag în colțul gurii, în timp ce privirea îi alunecă încet peste Katherine, înregistrând mici schimbări în înfățișarea ei.

Era resemnată, dar nu foarte tare, ci mai degrabă genul de resemnare demnă pe care-l afișează cineva care ține totuși la mândria lui. Părea spăsită, dar nu chiar de tot, iar în adâncul acelor topaze aurii se vedea licărul fantomatic al unei spaime atavice, pe care se chinuia din răputeri să și-o țină în frâu. Mâinile încheștate în poală erau albite la încheieturi și David știa că dacă le-ar fi desfăcut, i-ar fi tremurat îngrozitor.

Neîndoielnic, Hayworth nu era numai un ticălos înfumurat, ci și un individ sadic pe deasupra, își spuse Katherine deprimată. De ce nu trecea la subiect, ca să se termine odată?!... Se juca, în mod evident, cu nervii ei! Și bănuia că-i făcea și o mare plăcere acest lucru, torturând-o psihic mai întâi ca pe urmă să...

— Presupun că vara este o binecuvântare să locuiești aici, rosti el calm, smulgând-o din oceanul de deznădejde și de spaimă în care se afunda constant. Priveliștea este, fără îndoială, minunată.

David se îndepărtă de ferestre pentru a se așeza pe un fotoliu aflat la trei metri depărtare de ea.

— N-am apucat s-o savurez, milord, rosti Katherine încet, concentrându-și atenția asupra unei glastre pline cu trandafiri albi.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse David cu o sinceritate care o făcu pe Katherine să-și îndrepte privirea bănuitoare spre el.

— Dacă vă așteptați să spun că-mi pare rău pentru faptul că

am... că am plecat de la Floors, atunci vă înșelați amarnic, vorbi ea rar, încercând să-și controleze tremurul din glas. N-o s-o fac nici în ruptul capului! Atunci, ca și acum, sunt pregătită să-mi asum toate consecințele acțiunilor mele.

David o privi tăcut câteva momente, simțind că i se rupe inima de dragul ei. Se vedea clar că încerca să braveze, iar asta îi stârni un val uriaș de tandrețe. Ar fi vrut să o poată lua în brațe ca s-o liniștească, însă nu era convins că avea să scape cu viață după aceea. Expresia încordată de animal hăituit din ochii ei îl îndemna la o maximă prudență.

— „Tulit-o iepurește” este un termen care ar descrie mult mai corect plecarea ta de la Floors și nu aștept să-ți ceri scuze pentru asta, rosti el cu un oftat adânc. De fapt, dintre noi doi, eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze, nu tu!

Katherine făcu ochii mari, deconcertată.

— Dumneavoastră? se bâlbâi ea surprinsă, abia auzindu-și vocea printre bubuielile puternice ale inimii care-i răsunau în urechi.

— M-am comportat total anapoda, într-un fel care nu mă caracterizează deloc. Și vreau să-mi cer scuze pentru că am fost... hm, cum mi-ai zis atunci? se încruntă el, încercând să-și amintească. Ah, da, nemernic arogant, trădător și mincinos, ticălos încrezut și insensibil, și cred că au mai fost vreo două epitete, dar acum ambele îmi scapă, sfârși el cu un zâmbet amuzat și spăsit totodată. Lady Katherine, mă ierți pentru că m-am comportat față de tine în toate modurile dezgustătoare amintite mai sus?

Katherine îl privi năucită, simțind cum rușinea îi pătează obraji. Doamne, oare chiar așa îi vorbise?!

— Vă bateți joc de mine? îngăimă ea într-un târziu, coborându-și mâhnită ochii, simțind că-i la un pas de a izbucni în plâns.

— Katherine, este departe de mine această cruzime! vorbi el repede, știind că dacă începea să plângă, avea să-și piardă mințile. Chiar îmi pare de rău că ți-am provocat atâtea neplăceri și te-am făcut să suferi inutil. Uită-te la mine, Katherine! Privirea ei era suspicioasă și încordată. Niciodată nu mi-am cerut scuze în fața nimănui și habar n-ai cât de greu îmi e s-o fac! Întotdeauna am încercat să fiu corect cu ceilalți, tocmai din această pricină. Regret din tot sufletul că s-a ajuns aici. Sunt dezolat și... n-am cuvinte să-ți descriu cât de prost mă simt în

fața ta... Mă crezi?

Katherine își mușcă buzele, încercând să se decidă dacă s-o facă sau nu. Părea sincer supărat pe sine și privirea neguroasă îi dădea de știre că într-adevăr îl muștra conștiința, însă nu putu să nu se întrebe dacă nu era un alt mod de a încerca s-o manipuleze.

— Nu vreau să mă mărit cu dumneata, articulă ea cu dificultate, înghițind convulsiv nodul din gât.

— Știu, spuse el serios, și nici nu mai am această pretenție.

— Adevărat?! rămase ea cu gura căscată de uimire.

— Nu vreau să mă însor cu o femeie care este atât de îngrozită de mine încât preferă să fugă și care, în mod evident, mă disprețuiește și mă urăște de moarte!

Katherine își plecă ochii, aiurită și complet derutată de vorbele lui. Încerca să priceapă ce se întâmplase cu el de ajunsese să renunțe la pretenția ridicolă de a se însura cu ea, străduindu-se să întrevadă o eventuală capcană în spatele acelei declarații vehemente. Și să înțeleagă de ce se simțea atât de dezamăgită de această schimbare nesperată, care ar fi trebuit s-o bucure nespus de mult!

— Am crezut că asta o să te facă fericită și în niciun caz să te-ntristeze, o tachină el cu blândețe.

Katherine își înalță fruntea și-l privi lung, încruntată.

— Sunt fericită, răspunse ea într-un târziu, fixându-l prudentă pe sub genele-i întunecate. Doar că nu înțeleg.

— Nu ești fericită, o contrazise el pe un ton încordat, și asta pentru că nu ai încredere în mine și bănuiești că nu fac decât să te amăgesc cu vorbe goale. Dar am ceva pentru tine care cred că o să te facă să înțelegi mai bine realitatea și o să-mi clarifice în fața ta bunele intenții.

Se ridică și înaintă spre ea, scoțând din buzunarul interior al jachetei două hârtii împăturite și sigilate cu pecetea sa ducală. Îngenunche în fața ei și îi desfăcu mâinile încleștate în poală, privind-o cu un licăr ciudat în ochi, care o tulbură și îi stârni mici furnicături pe sub piele. Îi vârî într-o mână cele două hârtii care păreau să aibă un caracter oficial.

— Ai aici garanția de care ai nevoie pentru a trăi după bunul tău plac și de a face ceea ce-ți dorești cel mai mult în viață. Vreau să știi, că în ciuda celor întâmplate, n-am avut niciun amestec în legătură cu acea clauză prevăzută în testamentul tatălui tău și că oricând vei avea

nevoie de ceva, voi fi întotdeauna la dispoziția ta ca să te ajut. Și n-o voi face nici din milă, nici pentru că mă simt obligat față de tine, preciză el grav, ridicându-se în picioare. O voi face pentru că fericirea ta a devenit importantă pentru mine. Rămâi cu bine, lady Katherine, sfârși el cu o voce adâncă, schițând un zâmbet greu de interpretat, în timp ce se înclina respectuos în fața ei.

Îi aruncă o ultimă privire, de parcă ar fi vrut să-i memoreze trăsăturile, și ieși din încăpere, lăsând-o amorțită de șoc și nedumerire.

Aproape un minut întreg, Katherine nu se mișcă, privind zăpăcită la cele două hârtii din mâna ei, cu urechile ciulite la huruitul monoton al trăsurii care părase curtea conacului. Când reuși să se dezmeticească, rupse sigiliul uneia, o desfăcu și citi cele cinci rânduri scrise caligrafic. Era un act prin care David Edward Gabriel Hayworth, al șaptelea duce de Roxburgh, renunța la dreptul de custodie al lui lady Katherine Elise Deirdre Dellany în favoarea lui Paul Andrew Elliot Foxiey, conte de Nithsdale și proaspăt marchiz de Cavinghton.

Katherine reciti conținutul actului încă o dată, verifică semnăturile și lăsă foaia să-i cadă în poală, ducându-și mâinile la gură cu un aer uluit. Preț de câteva secunde, rămase încremenită de stupoare, străbătută de un val de sentimente contradictorii. Cu un aer înfrigorat, deschise și cea de a doua hârtie, citind-o cu repeziciune.

Privirea i se împăienjeni și lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji.

Castelul Floors era din nou al ei! Hayworth îi trecuse proprietatea pe nume cu șase zile în urmă. Actul era original și avea în colțul din stânga jos a paginii semnătura laborioasă a ministrului de justiție. Un act oficial al cărui conținut legal era inatacabil.

Începu să plângă copleșită, strângând cu putere hârtiile la piept.

Ar fi trebuit să fie fericită! Era fericită, își zise ea, suspinând.

Atunci, de ce simțea un imens go în inimă?!...

David lăsă în urmă Leight Heaven cu un sentiment de profundă satisfacție, dar și de infinită frustrare. Faptul că nu putuse rămâne mai mult alături de Katherine și că se privase singur de momentul în care avea să constate că era din nou liberă și stăpână absolută a castelului Floors îl râcăia pe dinăuntru. Ar fi vrut să-i vadă chipul radiind de încântare în fața tardivului său gest de dărnicie și justete ca să-și poată șterge din suflet rămășițele ticăloșiei și egoismului de care dăduse o

dovadă crasă în fața ei. Ar fi vrut să zăbovească doar atât cât să citească iertarea în ochii ei. Să o părăsească având certitudinea că își răscumpăraseră greșelile în fața ei, fie și măcar pe jumătate.

Dar știa foarte bine că impactul acelor vești trebuia să survină în intimitate și în absența lui, plecarea sa fiind un gest firesc și chiar foarte indicat în condițiile de față, pe care Katherine urma să i-l aprecieze. Cel puțin, așa spera.

Până în clipa în care o revăzuse lângă lac, pictând absorbită și bodogănit de una singură, nu realizase cât de mult îi lipsise și câtă nevoie avea de ea. Și nici cât de îndrăgostit de ea fusese în tot acest timp.

Stătuse aproape un ceas contemplându-i în tăcere linia grațioasă a gâtului subțire și lung, liniile armonioase ale trupului, modul în care-și mișca mâinile fine, ascultându-i amuzat micile sunete de încântare sau de nemulțumire pe care le scotea din gât într-un fel atât de drăgălaș. Stătuse așa, chinuit de remușcări și jind, dorind-o cu o patimă sfâșietoare. Dorindu-i gura, căldura, blândețea și... inima.

Katherine era cu adevărat talentată, constatase el cu o mândrie plină de fascinație atunci când o expediase în casă ca să se schimbe de hainele în care băteau apa și nămolul din lac, și avusese ocazia să vadă la ce anume lucrase cu atâta concentrare de nu-l auzise venind.

Tabloul era destul de redus ca dimensiuni, înfățișând cu acuratețe suprafața lacului mărginit de papură coaptă și stuf, pe care pluteau nuferi galbeni și malurile line, înverzite, ce se pierdeau în umbra pădurii de stejari. În miezul aceluia peisaj de vis, din mijlocul unui nufăr, țâșnea într-o învolburare de scânteii și lumină trupul diafan al unei nimfe înaripate, cu mâinile arcuite grațios deasupra capului și fața îndreptată spre cer, cu părul lung și negru încolăcit în șuvițe groase și ondulate în jurul trupului zvelt, acoperit de veșminte străvezii. Trăsăturile îi erau atât de clare și expresia feței radia atâta voluptate și fericire, încât David se gândise că acel tablou s-ar fi putut intitula pe bună dreptate: „Speranța”.

În mod inconștient, Katherine împrumutase acelei creaturi fantastice o parte din candoarea și lumina spiritului ei. Setea, nevoia ei de libertate, erau exprimate de aripile translucide ale driadei, de trăsăturile transfigurate de extaz ale acesteia pe când se înălța în aer spre cerul de un albastru limpede, infinit.

Cu ochii minții revăzu întreaga scenă a alunecării Katherinei în

apă și se trezi chicotind de unul singur.

Fusese pur și simplu adorabilă! gândi el cu sufletul plin de iubire și de dor. Deși totul se derulase fulgerător, David avusese senzația că timpul încremenise în loc și că secunde se transformaseră în ore. Îi văzuse ochii măriți de șoc în clipa în care îl zărise, ca apoi expresia din ei să fie înlocuită rapid de una stupefiată când se împiedicase de rădăcina copacului și, în final, toate fuseseră umbrite de conștientizarea dureroasă și disperată a faptului că avea să cadă în lac și că nu putea opri nicicum procesul în curs de derulare. Iar râsul delirant care urmasse după aceea fusese unul dintre cele mai fericite momente din viața lui. Se simțise... ciudat de împlinit! Ca și cum ar fi găsit în râsul ei ceea ce căutase o viață întreagă. Și fusese mai conștient ca niciodată de prezența ei.

În acele clipe, îi venise să-și afunde mâinile în șuvițele acelea grele de apă, s-o tragă spre el și să-și potolească foamea cu gustul minunat al gurii ei.

Și acum îi mai tremurau mâinile de acea dorință sălbatică, cutremurătoare.

Făcuse ceea ce era corect, își zise el încruntat.

Acum, tot ce-i mai rămânea de făcut era să se înarmeze cu o răbdare titanică și nervi de oțel și... să se roage cerului ca ea să reacționeze așa cum trebuia. Spera că mizase corect de această dată, însă modul în care se legase singur de mâini și de picioare îi dădea dureri de stomac. Nu mai avea nicio putere asupra ei decât, poate, timpul. În viitor, lucrurile aveau să se rezolve cumva între ei doi.

Dar dacă se înșelase în privința ei? Dacă prevăzuse complet greșit rezultatul acțiunilor sale? Dacă el nu însemnase nimic pentru ea?

Era imposibil, își zise el, încruntându-se înversunat în vreme ce îndoiala începea să-l cuprindă. Patrick Denton n-ar fi riscat să-l mintă în privința unui subiect atât de delicat și de important.

Și mai apoi, știa cum reacționase Katherine la sărutările lui.

Katherine era o fire imprezvizibilă, care avea să-i pună răbdarea la grea încercare, pe asta o știa foarte clar. Că inima pe jar i-o pusese deja! Însă spera ca frumoasa lui fugară să aibă suficient curaj încât să privească adânc în inima ei și să ia o decizie.

Acea decizie care avea să-i favorizeze pe amândoi, nu se putu el împiedica să spere. Și, dacă totuși avea să-l dezamăgească luând

hotărârea pe care în niciun caz nu trebuia să o ia, atunci avea să o determine prin orice mijloc să se răzgândească.

Avea să-i lase câteva luni și, dacă lucrurile nu aveau să se miște în direcția dorită de el, atunci avea să treacă la planul de rezervă.

David spera doar să nu-l aducă în acel punct de criză și să-l forțeze să acționeze în disperare de cauză.

CAPITOLUL 9

La o lună după episodul de la Leigh Haven, Katherine se mută la Londra, luând cu ea toate tablourile și lucrurile personale de acolo, iar pe Ida și pe Brigitte le expedie înapoi la Floors. Londra nu era un cămin confortabil pentru ele, mai ales că animalele erau obișnuite cu spațiile vaste, neîngrădite, în care să se joace în voie. În plus, amândouă cățelele erau suficient de atașate și posesive față de ea, iar Katherine se temea pentru siguranța tuturor celor care aveau să intre în contact cu ea.

Patrick, fiind informat de sosirea ei cu două săptămâni mai înainte printr-o scrisoare pe care Katherine i-o trimisese, relatându-i în termeni simpli și plini de emoție modul în care decursese întâlnirea dintre ea și lordul Hayworth, îi pusese la dispoziție casa lui de oaspeți de pe Somerset Street, o construcție cochetă de două nivele, care cuprindea zece dormitoare de oaspeți, o sufragerie destul de mare și o bibliotecă surprinzător de bine dotată. O parte din servitorii săi fură transferați acolo, iar când Katherine trecu pragul casei, fu întâmpinată de un grup destul de mare de cameriste, servitoare și valeți, care făcură o plecăciune adâncă în fața ei, urându-i bun venit alături de venerabilul duce de York, care îi sărută mâna cu ochii străluncind de lacrimi de bucurie.

Cu toate că sezonul scurt se încheiase, Londra continua să fie sub imperiul unei agitații inerțiale.

Următoarele cinci zile trecură foarte repede. Tânăra femeie fu asaltată de croitorese, modiste, bijutieri și stilști, care-i umplură cu repeziciune dulapurile și scrinurile.

La rugămințile și amenințările Katherinei, Patrick puse pe o foaie de hârtie toate cheltuielile suferite pentru garderoba ei. Tânăra femeie îi spuse că nu avea să accepte nimic pe degeaba și deși Patrick insistase că nu trebuia să-și facă griji că-l sărăcește, Katherine îi jură că

dacă n-o asculta, avea să le dăruiască oricui îi ieșea în cale pe stradă. Exasperat de mândria și încăpățânarea ei, Patrick întocmi o listă cu toate plățile și i-o înmână, având grijă să micșoreze cât putea de mult costurile acelor obiecte.

Katherine n-avea să recunoască niciodată cât de șocată fusese de suma pe care vechiul ei prieten și protector o trecuse în josul paginii. O mie patru sute șaiszeci și trei de lire și opt șilingi pentru două duzini de rochii de seară, tot atâtea de interior, de două ori mai multe rochii de zi și câteva ținute de plimbare?!... Nemaipunând la socoteală accesoriile obligatorii și bijuteriile, care se ridicau la încă o dată pe atât!

Niciodată n-avea să-i poată da toți banii înapoi! gândise ea speriată. Dacă ar fi știut ce exorbitante sunt prețurile pentru acele materiale și toalete elaborate, s-ar fi abținut să comande atâtea. Cel puțin, bijuteriile le putea vinde și căpăta pe ele măcar trei sferturi din valoarea lor reală.

Trebuia neapărat să-și deschidă galeria și să-și scoată tablourile la vânzare!

Avea deja peste optzeci de lucrări, unele dintre ele fiind atât de frumoase încât o uimeau până și pe ea, dar chiar și dacă le-ar fi dat la prețuri bune, tot n-ar fi strâns atâta amar de bani.

Ar fi trebuit să accepte generozitatea lui Patrick fără a se tocmi cu el! Își zise ea cu necaz, altfel n-ar mai fi fost pusă în postura umilitoare de a face o promisiune pe care nu și-o putea onora.

Așa că începu să se intereseze de un loc bine amplasat în centrul Londrei, unde să-și deschidă expoziția.

Trecuseră trei luni de căutări zadarnice, iar Crăciunul și-l petrecu alături de Patrick și de câțiva apropiați ai acestuia. Se întâlnise de câteva ori cu Paul și cu lady Margot, o vizitase pe Gwyneth, sora lui Paul, care era însărcinată cu al doilea bebeluș și care se aflase în trecere prin Londra, și legase o strânsă prietenie cu două tinere apropiate de vârsta ei.

Una dintre ele era Olivia Anscombe, contesă de Feltkamp, iar cealaltă Emily Dinsmoor, soția contelui de Steerforth, un nepot îndepărtat de-al lui Patrick.

Pe prima o întâlnise întâmplător în timpul vizitării unei expoziții Rubens, de la Royal Academy of Arts; și legaseră o conversație de complezență, care după câteva minute se transformă

într-o dezbatere animată pe tema picturilor din fața lor, fiecare susținându-și punctul de vedere cu argumente solide, până când realizează că amândouă aveau aceeași părere despre același subiect, doar că o prezentau într-o manieră diferită. Izbucniseră în râs și se prezentaseră, apoi începuseră să se viziteze cât putuseră de des, petrecând împreună după-amiezi încântătoare, în care discutau despre aproape orice.

Prietenia lor ajunsese să fie atât de intimă, bazată pe încredere și respect reciproc încât, într-o după-amiază târzie de decembrie, Katherine îi destăinuie Oliviei visul ei de ani de zile și o lasă să-i vadă lucrările, un privilegiu de care nu se bucurase nici măcar Patrick.

Expresia extaziată de pe fața Oliviei o făcuse pe Katherine să zâmbească măgulită.

— O, Kathe, sunt splendide, făcuse Olivia cu ochii măriți de încântare. Sunt... minunate! Toate sunt minunate!

— Crezi? roși Katherine de plăcere.

— Absolut, rostise Olivia pe un ton categoric și cu o mină teribil de serioasă pe față. Ai un talent cu adevărat incredibil să îmbini realul cu fantasticul.

— Mulțumesc.

— Dacă m-ai pune să aleg un tablou, n-aș ști pe care îl vreau cel mai mult. Cel cu nimfe dansând înlănțuite îmi taie respirația, dar la fel mă simt și când mă uit la cel cu iarna scoțiană, sau la cel cu îngerul cu aripi frânte, sau cel...

— Liv, o întrerupse Katherine râzând, dacă este vreunul pe care ți-ar plăcea să-l ai, atunci insistă să-l iei.

— Oh, nu! se împotrivi Olivia, clătinând din cap cu fermitate. N-aș putea! În plus, argumentă ea însuflețită, o să ai nevoie de toate tablourile atunci când îți vei deschide expoziția. Dacă aș lua unul, m-aș simți ca și cum aș... ca și cum aș distruge echilibrul unui întreg, înțelegi?... Oricum, sunt teribil de impresionată. Și toată lumea care le va vedea se va simți la fel, ți-o garantez!

Katherine zâmbise, amuzată de exuberanța Oliviei, și-și promise ca într-o bună zi să o picteze pe roșcata energetică de lângă ea, pe care o îndrăgise atât de mult într-un foarte scurt timp.

Relația cu Emily se încheiase destul de greu, deoarece tânăra femeie era o fire taciturnă și retrasă, a cărei personalitate fusese înăbușită de firea expansivă și dominatoare a soțului ei, un bărbat

extraordinar de chipeș, dar tot pe atât de superficial și arogant.

Katherine nu-l plăcuse pe Carlton Dinsmoor, și asta încă din primul moment în care-l văzuse în casa lui Patrick, însă Emily îi stârnise un sentiment de adâncă milă și compasiune. Ca multe alte tinere de vârsta ei, Emily fusese educată să se conformeze pe deplin regulilor înaltei societăți, să fie supusă bărbatului ei și să nu crâcnească în fața lui. De două ori, Steerforth își umilise soția în mod public, iar Emily, spre revolta și indignarea Katherinei, mai că nu-i mulțumise pentru asta.

Treptat, Katherine se apropiase de Emily cu răbdare și perseverență, și descoperi în blonda plăpândă de o frumusețe serafică, un suflet delicat, de o mare sensibilitate, și o minte fertilă care o surprinse plăcut. Iar antipatia și disprețul față de contele de Steerforth atinse proporții cosmice când într-o zi, sosind pe neașteptate în casa acestuia, o găsisse pe Emily desfigurată de plâns și cu urme roșii pe față.

După îndelungi insistențe, Emily îi mărturisise Katherinei motivul pentru care soțul ei o desconsidera atât: constituția fragilă pe care o avea, cu șolduri înguste și bazinul mic, o împiedica să țină sarcinile până la capăt. În cei cinci ani de căsnicie, rămăsese însărcinată de patru ori, însă niciuna dintre sarcini nu supraviețuise lunii a cincea. Din acest motiv, Carlton o chinuia fără milă, jignind-o tot timpul și blestemând ziua în care se însurase cu ea, amintindu-i ceas de ceas cât de nefolositoare era pentru că nu-i dăruise moștenitorul mult așteptat.

Ceea ce nu putea pricepe Katherine nicidecum era complexul de vinovăție pe care Emily și-l crease din această cauză, cât și faptul că ea continua să-și iubească soțul cu o dragoste profundă și nealterată de umilințele îndurate. Se considera singura responsabilă pentru dezamăgirea soțului ei și considera că-i merita cu prisosință disprețul și furia.

Oricât se străduise Katherine s-o facă să vadă că atitudinea și modul ei de gândire erau complet eronate, Emily se încăpățânase să ia apărarea lui Carlton și s-o convingă pe Katherine că nu era un om rău, ci doar impulsiv și foarte stresat de faptul că afacerile în ultima vreme nu-i prea mergeau.

Și atunci Katherine înțelesese că Emily avea să se complacă în această situație pentru tot restul vieții ei, pentru că nu avea de ales, pentru că nu dorea să lupte, pentru că legea era de partea soților iar

consecințele neplăcute ale unui divorț se răsfrângeau numai asupra soțiilor, care sfârșeau aproape întotdeauna prin a fi condamnate și marginalizate de întreaga societate. Și știu că singurul sprijin pe care i-l putea oferi lui Emily în calitate de prietenă era să-i stea aproape și să-i ofere căldură și înțelegere, precum și o constantă susținere morală.

Pe lordul Hayworth nu-l mai văzuse deloc în tot acest timp și n-avea să afle niciodată că acesta era în permanență informat de mișcările ei prin intermediul lui Jason Anscombe, soțul Oliviei, care-și descosea soția cu dibăcie, fără ca aceasta să bănuiască ceva. Și nici n-avea să-i treacă vreodată prin minte că de câteva ori chipeșul bărbat care-i furase inima se aflase uneori atât de aproape de ea, încât putuse să-i simtă parfumul îmbătător și să se desfete cu sunetul cald al vocii ei.

Cu două zile înainte de anul nou, Olivia îi făcu o vizită Katherinei, informând-o că avea să lipsească din Londra pentru trei săptămâni, urmând să-și petreacă timpul respectiv la o mătușă de-a ei din Devon, și că se întorcea în jurul datei de douăzeci ianuarie, pentru a sărbători ziua soțului ei printr-o recepție restrânsă, la care aveau să participe doar câțiva prieteni apropiați de-ai lui Jason.

Cu această ocazie, tânăra contesă îi puse Katherinei întrebarea care îi stătea pe limbă încă din ziua în care se întâlniseră la galerie.

— N-aș vrea să-ți par indiscretă, începu Olivia pe un ton stingherit, dar aș vrea foarte mult să te întreb ceva.

— Te rog, o invită Katherine zâmbitoare.

— Este adevărat ce s-a spus despre tine și Hayworth în urmă cu două sezoane?

Zâmbetul lui Katherine se șterse instantaneu și o paloare nefirească îi goli obraji de sânge.

Trăsăturile crispate ale tinerei femei o făcură pe Olivia să se simtă foarte prost și foarte vinovată că deschisese un subiect care părea atât de neplăcut pentru ea.

— Scuză-mă, făcu Olivia încurcată, privindu-și necăjită mâinile strânse în poală. N-ar fi trebuit să te întreb asta și nici nu știu ce a fost în capul meu când...

— Liv, rosti Katherine încet, e-n ordine, nu m-am supărat. Zău! Doar că... își mută privirile abătute spre ferestre, oftând întretăiat...doar că acel episod din viața mea a fost unul de care nu

vreau să-mi amintesc. Întrebarea ta se referea probabil la zvonul privind un eventual mariaj între mine și Excelența Sa, iar răspunsul ar fi putut fi un **da**, dacă nu ar fi existat anumite împrejurări, ce au condus la un implacabil **nu**.

— Mă tem că nu-nțeleg, clipi Olivia zăpăcită.

Privirile Katherinei se mutară asupra contesei și un licăr ciudat îi aprinse ochii.

— Excelența Sa mi-a cerut mâna într-un mod foarte... indezirabil. De fapt, mi-a impus acest lucru.

— Nu se poate, se încruntă Olivia, luată complet prin surprindere.

— Ba se poate, o contrazise Katherine cu un zâmbet amuzat în colțul gurii.

— Și ce anume l-a făcut să se răzgândească?

— Am fugit de el, mărturisi ea cu ochii în podea, mușcându-și buzele.

— Ce-ai făcut?! făcu contesa ochii mari, neîncrezătoare.

— Ai auzit bine, dădu Katherine din cap.

Începu o relatare prescurtată a plecării ei de la Floors și a perioadei în care locuise ascunsă între zidurile de la Leight Heaven, terminând cu scurta întrevvedere dintre ea și tânărul bărbat dar sărind peste episodul umilitor în care aterizase în lac.

— Nu-mi vine să cred, rosti Olivia pe un ton consternat. Vorbim despre una și aceeași persoană cu ducele de Roxburgh?

— Are cumva vreun frate geamăn și nu știu eu? glumi Katherine cu o amară ironie.

— Nu, clătină aceasta din cap uluită. Numai că...

Nu putu să continue din cauza râsului care o cuprinse. Katherine o privi lung, neștiind ce anume găsea aceasta atât de nostim.

— Îmi pare rău, îngăimă contesa, ștergându-și lacrimile care-i șiroiau pe față. Aș fi dat orice să-i fi putut vedea mutra în clipa în care l-ai refuzat.

— N-a fost amuzant deloc, se încruntă Katherine necăjită.

— Oh, ba da, sublinie Liv cu un zâmbet larg, etalându-și dantura frumoasă. Tocmai i-ai făcut vânt unuia dintre cei mai vânași și mai râvniți burlaci din Anglia.

— O spui de parcă aș fi realizat miracolul secolului, comentă Katherine cu sarcasm.

— Într-un anume fel, aş putea afirma asta. Ai riscat enorm, Katherine, şi ai dat dovadă de un curaj fenomenal înfruntându-l, lucru pentru care ai toată admiraţia mea.

— Am fost teribil de speriată, Liv, se strâmbă tânăra femeie cu dezgust, iar ceea ce-am făcut a fost o nebunie curată, în niciun caz un act de curaj. Puteam s-o păţesc rău de tot!

— Dar n-a fost aşa, iar asta-mi dă serios de gândit.

— Ce vrei să spui? se încruntă Katherine mirată.

— Draga mea, David Hayworth este genul de bărbat care trăieşte viaţa foarte intens, care nu dă doi bani pe ce spune lumea despre el şi care nici nu se dă înapoi din faţa vreunei provocări. Palmaresul lui în materie de cuceriri este unul scandalos de bogat, însă până acum n-am auzit niciodată s-o fi cerut pe vreuna de nevastă.

Katherine se încruntă, amintindu-şi că acelaşi lucru îl auzise chiar din gura lui în ziua în care îi ceruse mâna.

— Pe lângă asta, un bărbat ca el nu renunţă niciodată la o femeie ca tine, ci o... aşteaptă, păru să găsească contesa în sfârşit cuvântul potrivit.

— Este ridicol ce spui, o contrazise Katherine cu o voce categorică. Mi-a spus foarte clar că nu mai are nicio pretenţie asupra mea.

— Când? îşi împreună Liv sprâncenele delicate cu un aer nemulţumit.

— Înalte să părăsească Leight Heaven-ul. A spus că nu doreşte să se însoare cu o femeie care-l dispreţuieşte şi-l urăşte de moarte.

— Şi?

— Şi ce? făcu ea pe o voce uşor exasperată.

— Îl urăşti?

Katherine tăcu un moment, încruntându-se. Adevărul tragic şi de neînţeles pentru ea era că nu-l ura, nu-l urăse niciodată, nici chiar în momentul în care descoperise că-i înşelase încrederea şi o forţase să-i accepte cererea în căsătorie. Nu-l urăse nici pentru faptul că îi luase Floors şi nici pentru că o nedreptăţise, o prigonise şi o făcuse să sufere atât. Fusese doar... furioasă pe el!...

Ceea ce însă nu-i putuse ierta era faptul că o lăsase să se-ndrăgostească de el. Pentru asta n-avea să-l ierte niciodată. Iar acel sentiment pentru el continua să-i pulseze în inimă ca o rană vie, o rană ce nu prinsese crustă şi nici n-avea să se cicatrizeze prea curând, în

ciuda străduinței și încăpățânării ei de a-l înăbuși. Era prezentă acolo tot timpul, ca un mănunchi de durere surdă, ce n-o lăsa să uite niciun moment că nu-i mai aparține. Că locul era gol și că niciodată n-avea să se mai umple.

Tot ce nădăjduia Katherine era ca timpul să-i vindece sufletul și dragostea aceea mistuitoare să se stingă la fel de brusc precum se aprinsese.

— Nu, nu-l urăsc, oftă ea într-un târziu, înălțându-și ochii spre prietena ei și privind-o cu un zâmbet trist. În fond, intenția lui a fost una onorabilă. A încercat să mă ajute într-un moment în care viața mea luase o turnură tragică și viitorul îmi era nesigur. Însă eu eram prea orbită de furie, umilintă și durere, ca să-i accept mila.

— Mila? repetă Olivia perplexă.

— Da, mila, întări Katherine cu convingere, înghițindu-și nodul de lacrimi din gât. Promisese tatălui meu înainte ca el să moară că va avea grijă de mine. În plus, se pare că avea dreptul legal la mâna mea, din moment ce intrase în posesia Floors.

— Mă tem că nu mai înțeleg nimic, mărturisi Olivia cu un aer uluit.

Katherine îi povesti despre clauza pe care William de Cavinghton o adăugase testamentul lui său, sfârșind cu:

— Desigur, la Leight Heaven, Excelența Sa a dezmințit orice amestec în legătură cu asta și-l cred pe cuvânt. Din câte am înțeles de la cele câteva persoane apropiate care-l cunoșteau, tatăl meu s-a comportat foarte ciudat în ultimele săptămâni de dinaintea morții sale și nici până în ziua de azi nu am aflat care a fost motivul care l-a împins să acționeze atât de... necaracteristic lui.

— Totul este atât de straniu și de complicat! comentă contesa cu sprâncenele unite într-o expresie gânditoare.

— Oricum, e bine când totul se termină cu bine, încercă Katherine să înveselească atmosfera. Floors este din nou al meu și custodia mea îi aparține lui Paul, care a promis că îmi va da mână liberă să-mi trăiesc viața după cum doresc. Ceea ce și am de gând să fac! sublinie ea veselă.

— Katherine, ești înduioșător de naivă, rosti Olivia dintr-odată, privindu-și prietena cu un zâmbet cald.

— În ce sens?

— David Hayworth pe care-l știu eu nu s-ar fi însurat cu tine din

milă. Ar fi făcut-o din cu totul alte considerente. Îl cunosc foarte bine pe acest om și nu-l regăsesc deloc în descrierea ta. Este adevărat că atunci când este provocat, mânia lui poate atinge proporții nebănuite și-l transformă într-un adversar de temut dar, în rest, este un bărbat foarte corect, loial, discret, și cu maniere ireproșabile.

Tânăra își aminti că și Patrick afirmase cândva despre ducele de Roxburgh aceleași lucruri și se-ntrebă uimită care are adevărata natură a acelui bărbat.

— Și eu am fost de aceeași părere până în ziua în care am aflat adevărul, recunosc Katherine cu o voce frustrată. Îmi păruse un om atât de fermecător, de blând și atent... Ca apoi să se comporte atât de nesuferit și plin de aroganță! Și să devină din nou amabil, generos și bun. Recunosc că sunt foarte... că nu mai știu ce să cred în ceea ce-l privește! M-a derutat complet și o să rămână un mister pentru mine.

Când o femeie iubește un bărbat, îi este foarte ușor să recunoască acest sentiment în persoana altei femei. Pentru Olivia, care-și adora soțul, adevăratele sentimente ale Katherinei pentru chipeșul duce de Roxburgh, ascunse în spatele vorbelor ei pline de indignare dar completate cu o privire visătoare, fură ușor de ghicit.

În urmă cu doi ani, și ea trecuse prin aceeași stare de neliniște și frământare, prin aceleași îndoieli și temeri, prin aceeași stare de nefericire. Soțul ei fusese logodit cu o altă femeie în momentul în care se îndrăgostise de el, și numai curajul, inventivitatea și viclenia o ajutaseră pe Olivia să-l cucerească pe Jason Anscombe și să-l facă să renunțe la femeia pe care familia i-o alesese ca s-o ceară pe ea de soție. Acum vedea aceleași semne la Katherine, și afecțiunea pe care i-o purta căpătă o notă maternă.

Olivia era o ființă cu o gândire logică, obiectivă și extrem de intuitivă. Minte ei reușise să cuprindă într-o schemă cât de cât plauzibilă suma evenimentelor nefavorabile care-i adusesese pe Katherine și pe David împreună, și știu că în alte circumstanțe, relația dintre ei doi ar fi cunoscut un alt deznodământ. Îi era foarte limpede motivul pentru care David îi ceruse mâna Katherinei, însă momentul în care el făcuse acest pas fusese unul foarte prost ales. Bănuia inclusiv intenția ascunsă a acestuia în ceea ce privea gestul lui generos de la Leight Heaven, însă era prematur să-i dezvăluie Katherinei acest lucru. Îl admira pentru viclenia lui, dar îl și compătimea totodată.

În primul rând, Katherine fusese rănită de aroganța trufașului

bărbat și acest lucru se vedea foarte clar și impunea un oarecare timp de vindecare. În al doilea rând, avea încredere în tenacitatea și inteligența lui David și știa că, în cazul în care se dovedea că intuiția îi funcționa corect, atunci acesta avea să facă tot ce era omenește posibil ca s-o recâștige pe Katherine. În al treilea rând, nu era deloc indicat să se amestece în această problemă. Risca să încurce treburile și mai rău și dacă se întâmpla asta, toate oalele aveau să se spargă în capul ei. David nu i-ar fi iertat-o niciodată iar Jason s-ar fi supărat groaznic pe ea.

Așa că preferă să abandoneze subiectul, orientând discuția asupra modului în care Katherine intenționa să-și petreacă noaptea trecerii dintre ani.

Katherine îi spusese că fusese invitată de lordul Denton să-l însoțească la o petrecere dată de lordul Templeton și că acolo avea să fie prezentă și Emily, ceea ce o bucura nespus.

O oră mai târziu se despărțiră, Olivia punând-o pe Katherine să-i promită că nu avea să plece din Londra după se întorcea din Devon și că trebuia să vină neapărat la petrecerea dată de ziua lui Jason.

Al doilea atentat asupra Katherinei avu loc la cumpăna dintre ani, în fața casei lordului Templeton.

Când orologiile marcase miezul nopții și intrarea într-un nou an, oaspeții distinsului lord ieșiseră cu toții afară în fața casei, cu cupe de șampanie în mâini, pentru a se delecta cu focurile de artificii care scăldau palatul St James într-o ploaie de scânteieri multicolore.

Toată suflarea Londrei ieșise pe străzi pentru a admira acele explozii care izbucneau pe cerul nopții în licăriri efemere de roșu, galben, verde și albastru, aerul se umpluse de mirosul greu de cordită și bubuiturile se succedau cu repeziciune, smulgând strigăte încântate din piepturile asistenței.

La adăpostul acelor detunături, nimeni nu auzise descărcarea armei care vizase inima tinerei femei.

Katherine, care se afla în acel moment între lordul Patrick și contele de Redgrave, se răsucise spre primul ca să-și ciocnească paharul de al lui cu o fracțiune de secundă înainte ca propriul letal să pornească spre ea. Simți arsura glonțului în vârful umărului stâng și amorțirea instantanee care i se lăsă în braț, făcând-o să scape cupa din mână. Strigătul de durere i se opri în gât, ochii i se dilatară surprinși și

tânăra se clătină pe picioare ca beată, aterizând pe spate, drept în brațele lui Redgrave.

Deși rana avea să se dovedească superficială, sângele țâșnise suvoi, impregnând țesătura mantiei căptușită cu hermină. Avu loc un moment de panică, în care Patrick scoase un urlet îngrozit iar Emily, văzând pata rubinie care se lățea pe umărul Katherinei, își pierdu cunoștința.

Toată lumea se buluci în casă în urma contelui care o căra pe frumoasa rănită, a cărei paloare devenise alarmantă. Doamnele isterizate fură expediate în salon de către amfitroana casei, care dădu dovadă de o extraordinară stăpânire de sine.

Lady Elizabeth Templeton îl conduse pe Redgrave spre un dormitor de la etaj, unde Katherine fu așezată cu grijă pe un pat imens și singurele persoane care-i rămaseră alături fură Patrick și soția ducelui.

Pelerina îi fu îndepărtată cu mare băgare de seamă și legăturile de la spatele rochiei slăbite, pentru a lăsa în jos mânăca bufantă a rochiei, care mustea de sânge. Spre ușurarea lui lady Elizabeth și a lordului Denton, glonțul trecuse mai mult razant pe lângă umărul ei, lăsând în urmă o rană de suprafață, nu mai adâncă de o jumătate de centimetru care, însă, sângera abundent.

Cu o îndemânare și un calm surprinzător pentru o femeie atât de delicată și mărunțică, Elizabeth Templeton îi curăță rana și o dezinfectă cu o cantitate generoasă de brandy, apoi o pansă strâns și-i ceru lui Patrick, care era îngrozitor de palid și tremura vizibil, să le lase singure.

După plecarea lui, Elizabeth o ajută pe Katherine să se dezbrace, o sili să bea câteva înghițituri zdravene de coniac și o băgă în pat, rămânând alături de ea ca s-o vegheze până adoarme, înduioșată de curajul și tăria tinerei femei, care nu plânsese și nu scosese niciun sunet de durere cât timp durase doftoricitul.

Katherine era mult prea șocată de ceea ce i se-ntâmplase ca să vorbească. Alcoolul și tensiunea momentului, combinate cu oboseala, își spuseră foarte repede cuvântul și, curând, alunecă într-un somn adânc, fără vise.

Jos, petrecerea fusese compromisă. La o oră după acel tragic eveniment, casa ducelui Templeton se goli de oaspeți, cu excepția lordului Denton, care insistă să-și petreacă noaptea acolo.

A doua zi, cotidienele Londrei vuiau de știrea senzațională a aceluia atentat asupra fiicei fostului marchiz de Cavinghton și, spre necazul lui Patrick și în ciuda strădaniei lui, nu află nicidecum care dintre invitații ducelui Templeton furnizase acea informație presei.

David află despre acel incident abia la două zile după aceea, când se întoarce la Londra după o săptămână de petreceri și vânatoare în aer liber de pe proprietatea de la țară a lui Stanford, situată la două ore distanță de Londra.

Știrea, dezbătută pe larg în unele dintre cele mai serioase cotidiene, îi produse un gol în stomac. În timp ce el se afla în brațele Diane, omorându-și timpul într-un iureș de activități menite să-i alunge plictiseala, Katherine se aflase la un pas de moarte. Fusesse rănită, iar faptul că s-ar fi putut s-o piardă îl înnebuni de spaimă, îl făcu să turbeze de furie și neputință.

Ar fi trebuit să-i fie alături, promisese să aibă grijă de ea, s-o protejeze!

În loc de asta, el se distrase, sau măcar încercase s-o facă, departe de ea, lăsând-o expusă și vulnerabilă.

Își aminti de așa-zisul accident de anul trecut, când Katherine fusese cât pe ce să fie strivită de roțile unei trăsurii. Neîndoielnic, cineva căuta s-o omoare, iar gândul acesta stârnea tot ce era mai rău și mai crud în el.

Un ceas mai târziu, bătea la ușa lordului Templeton, rugându-se cerului ca tânăra să nu-i refuze vizita, știind că dacă ar fi făcut-o, cu siguranță și-ar fi pierdut mințile. Voia s-o vadă, să se asigure cu ochii lui că este bine, iar pe urmă avea să demareze o anchetă proprie și să încerce să-l descopere pe ucigaș.

Niciodată în viața lui nu dorise cu atâta ardoare să omoare pe cineva. Deși luptase în Spania și în Franța ani buni și fusese oripilat de atrocitățile războiului, niciodată nu luase viața cuiva din plăcere, ci numai din necesitate. Chiar și când onoarea îi fusese pusă la îndoială, adversarii săi sfârșiseră prin a fi răniți, în niciun caz uciși. Acum, numai și gândul de a pune mâna pe cel care încercase să-i facă rău Katherinei îi provoca un soi de plăcere de-a dreptul morbidă.

Katherine, în clipa în care află că lordul Hayworth se afla în antreul reședinței Templeton, cerând cu insistență să fie primit, se simți cuprinsă de un tremur mărunț de neliniște și... de slăbiciune.

Prezența lui acolo îi făcea rău într-un anume fel, însă știa că

dacă i-ar fi respins vizita, avea să sufere de două ori pe atât.

După o jumătate de oră de așteptat, David pătrunse într-un dormitor luxos și privirile-i poposiră asupra unei Katherine încercănată, îngropată între niște perne mari, pufoase, cu părul lung răsfirat pe umeri și o pereche de ochi imenși pe o față palidă, marcată de oboseală și suferință.

Era dureros de frumoasă și inima lui tresări, chinuită de dor.

Iisuse Cristoase, femeia aceea avea să-l omoare într-o bună zi! Era atât de îndrăgostit de ea, o dorea cu atâta patimă, încât mai avea puțin și începea să dispere.

— Bună ziua, lady Katherine, rosti el grav, apropiindu-se încet, fără a-și lua ochii de pe acel chip atât de drag inimii lui.

— Excelență... murmură ea, schițând un zâmbet anemic. În alte condiții, aș fi făcut o reverență, dar mă tem că dacă mă dau jos din pat, o să mă fac de râs, glumi ea, colorându-se-n obraji.

— Te simți bine? o întrebă el cu blândețe, înghițind în sec uscăciunea care-i încorda gâtulejul.

— Da, dădu Katherine din cap, plecându-și ochii tulburată. Nu-i decât o zgârietură.

— Te doare? Adică, normal că te doare...

— Sunt bine! îl consolă ea, surâzătoare. Nu mă mai doare așa cum m-a durut ieri, de exemplu, se strâmbă cu o grimasă de nemulțumire, ci doar... pulsează într-un mod neplăcut. Și, desigur, nu prea pot să-mi folosesc mâna. Însă domnul Gallow spune că o să mă vindec repede și că singurul cusur ar fi acela că n-o să mai pot purta niciodată rochii foarte decoltate. Ceea ce n-ar fi nicio pagubă, continuă ea să turuie cu un zâmbet nervos, intimidată de modul în care o fixa, din moment ce niciodată nu m-am dat în vânt după croiuri...

— Katherine, o întrerupse el blând.

Vocea lui, tandră și duioasă, îi înnodă stomacul într-un pumn de nervi. Privirea lui, întunecată și profundă, îi acceleră pulsul. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze și, pentru o secundă, doar pentru o singură secundă, să simtă și el acel foc mistuitor care o ardea pe dinăuntru.

Își plecă ochii iute, ca el să nu-i vadă deznădejdea și durerea care mocneau în ei.

— Katherine, uită-te la mine!

Fata își ridică sfioasă vâlul bogat al genelor și-l privi tristă.

— Indiferent cine se face răspunzător de asta, rosti el cu o voce

nefiresc de calmă, o să-l găesc și va plăti cu viața pentru că a încercat să-ți facă rău. N-o să am liniște până când n-o voi face, înțelegi?

Katherine se cutremură sub amenințarea cumplită din vorbelor lui.

— Și vreau să te rog ceva, continuă el pe același ton categoric. Știi că nu am niciun drept să-ți cer asta, dar aș dori foarte mult să te pui la adăpost pentru o vreme. Să te duci într-un loc unde vei putea fi ferită de orice neplăcere.

— Îmi cereți să părăsesc Londra? se încruntă Katherine, surprinsă.

— Aici nu ești în siguranță, sublinie el grav. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta într-un mod atât de direct și de brutal, dar cineva încearcă să te omoare, Katherine, așa că ar fi foarte bine pentru tine dacă m-ai asculta.

— N-aveți de unde să știți asta cu precizie, rosti ea pe o voce tremurătoare. Poate că nu eu am fost persoana vizată. Era noapte și lângă mine se afla Patrick și lordul Redgrave, iar în spatele meu, ducele de Norfolk. Oricare dintre ei putea fi ținta acestui atentat, numai că eu am avut neșansa să mă aflu în calea glonțului!...

Maxilarele bărbatului se încleștară, știind că va avea de mult de furcă până reușea s-o convingă că cel mai înțelept ar fi fost să-i urmeze sfatul, sau s-o facă măcar până când avea certitudinea că se afla în afara oricărui pericol.

— Nici tu nu crezi ce spui! Anul trecut era să fii călcată de o trăsură, ziua în amiaza mare. Să nu-mi spui că și ăla a fost un accident nefericit! tună el, pierzându-și cumpătul, enervat dintr-odată de naivitatea ei.

— N-am fost atentă, murmură Katherine, privindu-l intimidată. În acea zi eram răvășită și...

— Atherton a asistat asupra acelui incident și mi-a spus foarte clar că vizitiul avea fața acoperită și că mâna caii drept spre tine, așa că n-a fost niciun afurisit de accident!... Katherine, își înmuie David vocea, apelând la înțelegerea ei, ar fi riscant pentru tine să rămâi aici.

— Dar este ridicol! izbucni ea contrariată. N-am făcut rău nimănui în viața mea...

— Katherine, ai fi șocată să afli că unii dintre semenii noștri ucid din pură plăcere, motivați de lucruri lipsite complet de importanță, încep eu să-i explice răbdător, pornind să patruleze prin încăpere,

mult prea agitat pentru a sta locului. Zăbovi câteva clipe în dreptul ferestrelor mari, doar atât cât să arunce o privire în stradă și să se convingă dacă nu cumva casa era supravegheată. Nu trebuie neapărat să faci rău cuiva pentru a-i atrage dușmănia, continuă el încruntat. Omul este o ființă slabă, dominată de orgoliu, lăcomie, invidie, de dorință de bani și de putere. Pentru oricare din aceste ultime două lucruri, e în stare să ucidă. S-ar putea să mă înșel, însă tind să cred că cineva se simte foarte incomodat de prezența ta aici. Probabil îi stai în cale sau ești o amenințare pentru siguranța lui...

— Eu? făcu ea ochii mari, consternată.

— Katherine, ceva este în neregulă aici, rosti el apăsător, oprindu-se în loc și privind-o concentrat. Nu ți se pare ciudat modul în care a acționat tatăl tău în ceea ce te privește? Adică, de ce mi-ar fi lăsat mie custodia ta, unui străin, când foarte bine ar fi putut s-o încredințeze lordului Denton?!

Katherine își feri privirea. Prezența lui acolo o tulbura îngrijorător de mult. Ochii lui păreau s-o ardă până-n inimă, vrând parcă să-i smulgă secretul pe care-l păzea cu strășnicie acolo. Părea obosit și ros de griji, era încruntat și avea un aer mohorât și încordat. Și cu toate astea, i se părea mai chipeș ca niciodată.

— Tatăl meu a dorit foarte mult să am un viitor asigurat, îi luă ea apărarea celui care o osândise la atâta nefericire și deziluzie. Probabil că s-a gândit că Excelența Voastră erați cel mai potrivit bărbat în acest scop...

— Nu sunt, o întrerupse David cu o voce scrâșnită. Sau cel puțin, n-am fost, se corectă cu un zâmbet ironic. Până în urmă cu un an, am dus o existență foarte libertină și am făcut unele lucruri de care nu sunt foarte mândru. Până să te cunosc, m-am complăcut în acest stil de viață pe care unii ar numi-o privilegiată, însă... n-are rost să îți explic acum motivele pentru care tatăl tău a avut cea mai proastă inspirație să mi te scoată în cale. Katherine, rosti el cu un oftat greu, i-am promis tatălui tău înainte să moară că voi avea grijă de tine. Te rog, nu-mi face această sarcină imposibilă. Faptul că nu am fost lângă tine ca să te apăr, mă scoate pur și simplu din minți!

Katherine își plecă iarăși ochii, înghițind cu dificultate nodul de lacrimi din gât. Nu știa de ce-i venea să plângă, însă nevoia de a o face era aproape sfâșietoare. Se simțea cuprinsă de un sentiment de jale nesfârșită și avu nevoie de tot autocontrolul pentru a-și înăbuși acea

emoție clocotitoare.

— N-ați fi avut cum să mă protejați nici dacă ați fi fost prezent acolo, Excelență, murmură ea cu o voce necăjită. Și refuz categoric să permit unui nebun să mă intimideze și să mă pună pe fugă. Nu mai vreau să mă mai ascund niciodată în viața mea, apăsă ea cuvintele, ridicându-și privirile strălucitoare spre el. De nimeni, preciză cu înverșunare.

David o privi lung, simțind greutatea cuvintelor ei atârându-i de inimă ca un sac de cărămizi. Regretul și amărăciunea din ochii lui o făcură pe Katherine să se simtă incredibil de prost.

— Îmi pare rău, îngăimă ea roșind, n-ar fi trebuit să spun asta.

— De ce? făcu el ironic. Ai spus ce-ai gândit. Sinceritatea este una dintre calitățile pe care le admir cel mai mult la tine.

— Este nedrept, îngăimă ea, acoperindu-și fața cu mâinile. Totul este atât de nedrept!

— Te rog să nu plângi! spuse David cu o voce alarmată, făcând un pas spre ea. Nu face asta, Katherine. M-aș simți și mai rău decât...

— Nu plâng! protestă ea cu un zâmbet slab, lăsând mâinile în jos pentru a-l privi deznădăjduită. Doar că, ezită, mușcându-și buzele nervoasă, doar că mi se pare incorect să vă blamați atât pentru că ați încercat să mă ajutați într-un moment când situația mea socială era atât de ingrată și...

— Despre ce naiba vorbești?! se încruntă el nedumerit.

— Excelență, făcu ea, plecându-și ochii rușinată, intenția voastră a fost onorabilă în ceea ce mă privește și, indiferent care a fost motivul pentru care ați procedat atunci așa, n-ar fi trebuit să reacționez în maniera în care am făcut-o. A fost o mare prostie să plec de la Fi...

— Katherine, o întrerupse el cu o voce uluită, încerci cumva să mă lămurești că nu am nicio vină în tot ce s-a-ntâmplat?

— N-am zis că nu aveți nicio vină, Excelență, ci doar că...

— Te rog, termină cu acest „Excelență”! rosti el iritat. Mă enervează formula asta, mai ales venind din partea ta. Spune-mi pe nume, sau oricum vei vrea, numai nu mă mai lua cu „Excelența Voastră”. Mă face să mă simt... bătrân!

— Bine, milord, căzu ea de acord asupra celei mai neutre formule de politețe, străduindu-se să nu zâmbească în fața aerului agasat de pe chipul lui. Deci, ceea ce voiam să spun este faptul că oferta voastră a fost absolut generoasă, având în vedere că mă aflu într-o

postură lipsită de orice perspective și...

— Katherine, te rog să taci! făcu el, pricepând dintr-odată unde voia să ajungă. Habar n-ai ce spui, adăugă cu o voce plină de tandrețe și amuzament.

Veni spre ea și-și lăsă greutatea corpului în mâini, punându-le de o parte și de alta a trupului ei ascuns sub cuvertura de mătase aurie, și o privi adânc în ochi.

— Sunt teribil de vinovat față de tine, începu David cu o voce scăzută. Te-am mințit și am încercat să te manipulez cu bună știință. Așa că nu-mi găsi scuze inexistente când sunt atât de păcătos. Și niciodată să nu mai spui că ceea ce m-a împins să te cer de nevastă a fost simțul datoriei, pentru că asta este cea mai mare nerozie pe care ai debitat-o vreodată, pricepi?... Nu sunt chiar atât de altruist pe cât crezi și în niciun caz nu aș fi fost dispus să-mi împart viața cu tine din pură noblețe sufletească. Am vrut să mă însor cu tine pentru că... din cu totul și cu totul alte considerente decât cele la care se pare că te gândești tu în acest moment.

Se retrase puțin, cu privirea ațintită asupra gurii ei, tânjind să-i simtă gustul, îmbătat de mirosul suav și căldura îmbietoare a trupului ei, conștient că-i era atât de la-ndemână să se aplece ca să-și potolească setea din acea fântână dătătoare de viață și că totuși nu putea s-o facă... dintr-o mie de motive afurisite!

Katherine simți cum se topește sub privirea aceea întunecată, pătimasă, care-i fixa gura cu insistență. Ar fi vrut să-și ridice mâna și să-i atingă trăsăturile aspre, de o frumusețe pur masculină, așa cum dorise s-o facă încă din prima clipă în care intrase în încăperea, înalt, elegant, emanând forță și echilibru, însă îi era teamă că dacă își urma impulsul, n-avea să mai existe cale de întoarcere.

Îi văzu nările dilatându-i-se, expresia chinuită din ochi și vena care-i zvâcnea ritmic pe tâmpla stângă, și știu că se străduia din răspuț să n-o sărute.

În acea clipă care părea să se prelungească la infinit, aproape c-o duru inima de dor și fu încercată de o mare dezamăgire când el oftă resemnat, zâmbi cu amărăciune și se îndepărtă încet de ea.

— Se pare că ne-am abătut de la subiectul discuției noastre, remarcă el cu o voce răgușită.

Tânăra își feri privirea, preferând să tacă decât să-i pară caraghioasă, bâlbâindu-se lamentabil, cum era sigură că avea să se

întâmplă dacă deschidea gura ca să spună ceva... orice.

— Indiferent dacă ai fost sau nu persoana vizată, continuă el încruntat, va trebui să fii rezonabilă, Katherine. Este clar că individul nu se va lăsa până când nu va reuși ceea ce și-a pus în cap. De aceea, cel mai înțelept ar fi să dispari pentru o vreme, ca eu să pot face niște investigații, fără să îmbătrânesc în fiecare zi cu zece ani, trăind cu teama că ești oricând expusă pericolului.

— Nu pot s-o fac, șopti ea pe o voce gătită. Nu vreau! repetă exasperată. Dacă fug acum, o voi face tot timpul, iar la Leight Heaven am înțeles că nu pot trăi așa. Nu sunt o ființă lașă!

— Dumnezeu mi-e martor că ești o femeie extrem de curajoasă, replică el frustrat, însă încearcă să înțelegi că nu faci niciun serviciu nimănui dacă ai să sfârșești între patru scânduri, la doi metri sub pământ.

— Asta n-o să se întâmple dacă o să fiu foarte atentă, încercă Katherine să diminueze dramatismul situației.

— Ei, pe naiba, nu! izbucni David, exasperat de încăpățânarea ei. Cerule, au fost până acum două tentative de asasinat asupra ta! La a treia n-o să mai fi chiar atât de norocoasă!

— Faptul că sunt femeie nu înseamnă că...

— Nu vorbim despre aptitudinile sexului tău, ci despre faptul că ești în primejdie! Nu știi cine dorește să te ucidă și asta te pune în dezavantaj. Poate fi oricine, inclusiv o persoană apropiată ție, pe care n-ai niciun motiv s-o bănuiești.

Katherine își presă tâmplile cu vârfurile degetelor, masându-le în cerc și încercând să găsească o soluție convenabilă pentru a ieși din acest impas și de a scăpa de insistența agasantă a bărbatului din fața ei. Nu găsea niciuna care să fie potrivită.

Dacă pleca la Floors, însemna să renunțe la visul ei de-o viață și să trăiască retrasă acolo pentru o perioadă nedefinită de timp, până când cel care dorea să o asasineze avea să fie prins. Asta se putea întâmpla în câteva luni ori ani, sau poate niciodată. Acest lucru nu ar fi deranjat-o în urmă cu un an, însă pe atunci nu cunoscuse frumusețea stranie a Londrei și nici nu legase prietenii cu persoane apropiate vârstei ei, cu care să discute despre orice. Până-n urmă cu un an, singurii ei prieteni fuseseră ducele de York, servitorii și animalele de la Floors.

Dacă rămânea, riscul era foarte mare, așa cum spusese și el.

Trebuia să ajungă la un compromis, fără să-și sacrifice prea mult din libertatea pe care și-o dobândise atât de greu.

— Plecarea mea din Londra nu este o soluție, rosti ea cu o voce calmă. Cel care dorește să mă vadă moartă nu va fi împiedicat de acest lucru. Va găsi cu siguranță o cale să ajungă la mine și atunci, rezultatul va fi același.

— La Leight Heaven ai fost în siguranță, spuse el cu o expresie nedefinită în priviri. Te poți duce acolo.

Katherine zâmbi cu o vagă ironie.

— Nu vreau să mă întorc la Leight Heaven.

— Katherine, nu mă face să acționez în disperare de cauză, să te leg fedeleș și să te car pe sus până acolo! o preveni el cu o privire care spunea clar că, dacă nu-i dădea de ales, chiar asta avea de gând să facă.

Katherine îl privi indignată.

— Doar n-o să faceți asta! bolborosi ea, cu revoltă în glas.

— Provoacă-mă și o să constați pe propria ta piele până unde sunt în stare să merg! o ispiți David cu o voce de o tonalitate mieroasă, datorată enervării.

— Dar, milord, este absurd! se împotrivi Katherine, revoltată și speriată de expresia neînduplecată din ochii lui. Gândiți-vă la faptul că dacă rămân, prezența mea poate că-l va împinge pe asasin să acționeze din nou și atunci vom avea șansa să-l prindem...

— Riscul este uriaș, iar eu n-o să te las să ți-l asumi! i-o reteză el scurt.

— Mă tem că nu mai aveți nicio autoritate ca să-mi impuneți ceea ce eu nu vreau! își înălță ea fruntea, împingându-și bărbia sfidătoare și pregătindu-se de bătălia care avea să urmeze. Și dacă veți îndrăzni să vă puneți intențiile în aplicare, vă avertizez că vă va părea foarte rău!

David o fixă cu ochi îngustați, ferm convins că dacă avea s-o forțeze în vreun fel, atunci o va îndepărta de el și mai mult, așa că schimbă tactica de abordare.

— Prea bine, rămâi, se declară el învins, dacă asta este ceea ce-ți dorești. Însă cu o singură condiție și nu admit nicio obiecție.

— Ce condiție? îl privi ea prudentă.

„Să mă primești în viața ta!”, aproape că-i tâșniră cuvintele de pe buze.

— Să nu ieși niciodată neînsoțită în public, rosti bărbatul în

schimb, pe un ton scăzut și inflexibil. O să-ți pun la dispoziție șase oameni de-ai mei care te vor urma oriunde dorești să mergi...

— Nu trebuie să vă deranjați...

— Katherine, am spus: nicio obiecție! Îi curmă el vorba cu o răbdătoare blândețe. Fă-o pentru mine, vrei?

Katherine îl privi lung, citi hotărârea nezdruincinată din ochii lui, oftă și dădu din cap resemnată.

— Mulțumesc, zâmbi David satisfăcut. Voi încerca în tot acest timp să nu te deranjez cu prezența mea mai mult decât este nevoie, promise el solemn. Iar dacă ai nevoie de ceva... de orice, nu ezita să mă chemi.

— Sunteți foarte amabil, excel... milord, se corectă Katherine la timp, dar...

— Nu sunt amabil, ci speriat de ceea ce ți s-ar putea întâmpla, recunosc el frustrat. Și dacă n-ai fi atât de nesăbuită și de îndărătnică, ți-ar fi teamă și ție.

— Dar îmi este teamă, făcu Katherine o concesie mărunță.

— Chiar? făcu David, și un colț al gurii îi tresări amuzat. Aș fi pariat că nu!

— De fapt, înghiți ea în sec, plecându-și ochii nefericită, sunt speriată de moarte! Și nu pricep cine ce ar avea de câștigat de pe urma morții mele.

David o privi cu o expresie neguroasă pe față, împărțit între dorința de a o ține în brațe și a o mângâia, teama viscerală de a o ști în pericol, și admirația adâncă față de curajul ei nebunesc. Neputința îl măcina pe dinăuntru ca un vierme. Îi venea să ia pereții la pumni de furie. Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de speriat, de îngădit și de inutil.

Dacă cel care se făcea răspunzător de starea lui s-ar fi aflat în fața sa, i-ar fi stors viața din trup cu mâinile goale, încet și cu o plăcere deliberată, delectându-se cu fiecare urlet al acestuia și numărându-i picăturile de sânge până la ultima, și tot nu era sigur că s-ar fi simțit mulțumit, nici măcar pe jumătate.

— Katherine, rosti el cu o voce profundă, vibrantă, niciun secret nu poate fi păstrat pentru prea mult timp în deplină siguranță...

Se întrerupse când în ușa încăperii se auzi un ciocănit discret, secondat de apariția unui bărbat între două vârste, scund de înălțime și rotofei, cu favoriți stufoși, ochelari cu ramă subțire de aur și joben,

care ducea în mână o geantă de piele neagră.

— Bună ziua, lady Katherine... Excelență, zâmbi doctorul Gallow, salutându-l pe David printr-o înclinare ușoară a capului și strângând mâna întinsă a acestuia.

— Adam, mă bucur să te văd, spuse David, întorcându-i salutul cu un zâmbet plăcut.

— Plăcerea e de partea mea, Excelență, și regret că vă întrerup, se scuză medicul pe un ton jenat, punându-și trusa medicală pe noptiera de la capul patului, dar am o zi foarte încărcată și multe vizite de făcut la domiciliu. Răceala face prăpăd prin oraș și am deja peste douăzeci de bolnavi ținuiți la pat. Cum se simte cea mai frumoasă pacientă a mea? o întrebă pe Katherine cu o voce veselă.

— Mult mai bine ca ieri, mulțumesc, răspunse ea zâmbitoare.

— Ei, dar asta este o veste minunată, spuse Adam Gallow în timp ce-i verifica pulsul cu o mână. Excelență, îmi pare rău, dar va trebui să rămân singur cu lady Katherine, murmură el, în timp ce scotocea după ceva în geanta burdușită de medicamente și instrumentar.

— Nicio problemă, dădu David din cap înțeleghător. Eu oricum aveam de gând să plec. Vă mulțumesc că m-ați primit, milady, se înclină el ceremonios în fața ei. Vă urez însănătoșire grabnică și sper că ne vom revedea curând. Cu bine, Adam.

Katherine schiță un zâmbet politicos în semn semn de răspuns și se strădui să nu roșească sub privirea lungă, intensă, pe care chipeșul gentleman i-o aruncă înainte să iasă. Întotdeauna reușea cu doar o simplă privire să-i arunce inima în convulsii.

Jos, în antreu, David dădu cu ochii de lordul Denton, care tocmai sosise. Surpriza de pe fața ducelui de York fu înlocuită de o expresie precaută.

— Ați văzut-o pe Katherine? se interesă Patrick pe un ton de conversație.

— Chiar de la ea vin, îl informă David cu un licăr nedefinit în priviri.

— Și?

— Pare foarte optimistă, răspunse David sec, vârându-și brațele în pelerina groasă de lână pe care un valet al lordului Templeton i-o ținea ca să-l ajute s-o îmbrace.

— Vă pot răpi un minut? îl întrebă lordul Denton cu un aer

încordat pe figură.

Tânărul bărbat îl privi un moment, după care dădu din cap.

— Desigur.

CAPITOLUL 10

Intrară într-un salonaș, rezervat exclusiv domnilor atunci când doreau să-și facă siesta de după masă, fumând trabucuri și savurând câte un coniac, și luară loc pe două fotolii mari din piele de culoarea tutunului.

Trecu aproape un minut de tăcere încordată, apăsătoare, în care cei doi bărbați se priviră grav, înainte ca cel mai în vârstă dintre ei să se ridice și să înceapă să se foiască nervos prin încăpere.

— Domnule Hayworth, oftă ducele de York, masându-și lobul urechii cu un aer încruntat, aș vrea, mai întâi de toate, să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru Katherine la Leight Heaven.

David nu răspunse, preferând să tacă decât să facă vreun comentariu care nu-și avea rostul.

— Atât pentru ea cât și pentru mine, atitudinea dumitale a însemnat enorm. La ultima noastră discuție am afirmat câteva lucruri grele la adresa moralității dumitale, vorbe pentru care aș dori să-mi cer scuze.

— Așa cum bine ați spus atunci, toți cei implicați în această poveste și-au format păreri greșite despre ceilalți, replică David imperturbabil, curmând penibilul momentului.

Patrick îl privi cu o urmă de zâmbet în colțul gurii.

— Tatăl dumitale ar fi mândru de bărbatul care ai devenit, rosti el încet.

— Țsta este un lucru discutabil, lord Denton, zâmbi David cu ironie. Fiecare om are cusururile lui, iar eu nu sunt scutit de ele. Despre asta ați vrut să-mi vorbiți?

— Nu neapărat, recunosc Patrick, și ochii i se ațintiră în cei de un verde irizat cu argintiu ai tânărului duce de Roxburgh. Katherine va trebui să plece din Londra pentru o vreme, adăugă cu o expresie sumbră în priviri.

— Sper să reușiți acolo unde eu nu am putut, rosti David supărat. Eu am încercat s-o conving, dar este enervant de încăpățânată. Nici măcar nu înțeleg de ce vrea cu atâta ardoare să rămână!

— Vrea cu orice preț să-și deschidă afurisita aia de galerie, asta-i! exclamă Patrick exasperat. Caută de câteva luni un loc unde să-și poată expune tablourile și n-o să renunțe la asta nici în ruptul capului. Știu și de ce o face. Din mândrie!

David îl privi fix, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Mândria pare să fie un punct nevralgic pentru ea.

— Consideră că-mi datorează bani! îl luă pe Patrick gura pe dinainte.

David se încruntă nedumerit.

— Pentru ce, Doamne-Dumnezeule, vă datorează bani?!

Patrick se posomorî, ațintindu-și privirile în podea.

— Pentru Floors, pentru faptul că am lăsat-o să locuiască în casa mea de oaspeți de pe Somerset Street și pentru câteva nimicuri din garderoba ei. Zice că nu vrea să-mi rămână datoare, ceea ce este o aberație, izbucni el frustrat, pentru că, până la urmă, tot ceea ce am îi va rămâne ei într-o bună zi!

Privirea tânărului bărbat se întunecă. Fălciile i se încleștară spasmodic și nările i se dilatară amenințător în timp ce se ridică în picioare.

— Deja v-a acceptat?

— Să-mi accepte, ce? clipi Patrick descumpănit, ridicându-și privirile spre el.

— Sunteți un desăvârșit om politic, lord Denton, rosti Hayworth cu o voce de un calm înfiorător, și mă văd silit să vă admir pentru șiretenia și inteligența sclipitoare pe care le posedați. M-ați dus încă odată de nas. Felicitări.

— Ce tot spuneți acolo? murmură Patrick, surprins de aerul ostil de pe fața interlocutorului său.

— Haideți să terminăm odată cu ascunzișurile și învârtitul în jurul cozii, propuse David pe un ton sec. M-ați luat de prost nu o singură dată, ci de două ori până acum, și de fiecare dată am îngăduit acest lucru pentru simplul motiv că vă credeam un om onest și mult prea corect pentru a se deda la astfel de subterfugii. Așa că vă propun un târg cinstit.

— Vorbiți în șarade, domnul meu, spuse bătrânul gentleman, din ce în ce mai uluit de aversiunea cu care era atacat. Nu pricep nimic din ceea ce-mi îndrugați.

— Oare? zâmbi subțire tânărul duce. Atunci, voi lăsa deoparte

subterfugiile diplomatice și vă voi întreba direct: de cât timp nădăjduiți ca lady Katherine să vă accepte numele și averea?

— Dintotdeauna, răspunse Patrick prompt, cu o franchețe brutală și ochii licărindu-i de o lumină stranie.

— Desigur, căzu David de acord pe un ton retoric. Cum de nu m-am gândit la asta?! se persiflă cu sarcasm. În acest caz, nu-mi rămâne de făcut decât să-mi încerc norocul, iar Katherine va decide cu cine se va mărita într-un final.

— Tinere, furia și dezgustul dumitale sunt complet lipsite de temei, spuse bătrânul aristocrat cu o voce tristă și totuși zâmbitoare. Între mine și Katherine, o căsătorie este imposibilă.

— De ce? își îngustă Hayworth ochii, circumspect.

Patrick tăcu, trecându-și palmele peste față, apoi oftă prelung, resemnat.

— Pentru că este împotriva legilor lui Dumnezeu, spuse el cu o voce plină de amărăciune. Pentru că numele și averea mea îi vor aparține prin dreptul primului născut și al singurului descendent direct al casei de York. Katherine este fiica mea, lord Hayworth, lansă el informația pe un ton înăbușit. Este binecuvântarea vieții mele și nu trăiesc decât pentru ea și pentru ziua în care o voi putea îmbrățișa ca... un tată, nu ca prieten sau protector...

Vocea i se frânse sub povara trecutului și a atâtor suferințe nerostite, privirea i se împăienjeni brusc. Fu nevoit să inspire prelung de câteva ori pentru a-și redobândi stăpânirea de sine.

— Iisuse Cristoase! îngăimă David, șocat de incredibila destăinuire, simțind nevoia să se așeze. Sfinte cerule... ea știe? îl privi pe bătrânul gentleman cu un aer complet năucit.

— Dumneata ce crezi? schiță Patrick un zâmbet slab.

Tânărul bărbat tăcu pentru câteva momente, copleșit.

Asemănările dintre tată și fiică îi deveniseră acum atât de evidente, încât se mira cum de fusese atât de idiot încât nu le observase până atunci. Aceiași ochi, aceeași frunte, același nas, aceleași gesturi. La o analiză mai atentă, le-ar fi descoperit și singur, numai că pur și simplu nu-i trecuse prin cap o asemenea posibilitate. Frământările și întrebările lui din ultimele luni căpătaseră în sfârșit dezlegările. Spațiile goale erau acum umplute, însă mai existau câteva lucruri ce trebuiau clarificate.

— Când a aflat de Cavinghton că Katherine nu este copilul lui?

întrebă David pe un ton scăzut.

— Cu două săptămâni înainte să moară, răspunse Patrick cu o voce asprită.

— Cum? vru el să știe.

Patrick se încruntă, mușcându-și buza de jos cu nervozitate, apoi porni spre măsuța de băuturi și turnă două porții zdravene de coniac. Un pahar i-l dădu tânărului bărbat, iar pe al lui îl goli pe nerăsuflate.

— Va trebui să-ți povestesc cum a început totul, murmură distinsul lord, cu privirile ațintite-n trecut. Cele ce-ți voi istorisi s-au petrecut cu mult timp în urmă, dar... mi se pare că parcă a fost nu mai târziu de ieri. Îmi amintesc și acum clipa când am văzut-o pe Rebecca pentru întâia oară. Fiecare detaliu a celei apariții de vis îmi este și acum viu în memorie, chiar dacă au trecut de atunci mai mult de două decenii. Era în toiul unui bal dat de rege la palat cu ocazia zilei sale de naștere iar lordul Greenhart alesese tocmai acel moment pentru a-i face Rebeccăi debutul în lumea bună. Era... ezită o clipă, cu buzele răsrânte într-un zâmbet nostalgic... era ca un înger pogorât din ceruri. În clipa în care a pășit în sala de bal, la brațul fratelui ei, toate conversațiile au încetat treptat și o liniște mormântală s-a așternut peste mulțime. Nu cred să fi existat atunci vreun bărbat care să nu fi căzut în mrejele frumuseții ei nepământene. Înaltă, mlădie ca o trestie, cu părul arămiu sclipind de diamante și rochia din mătase ivorie, Rebecca Greenhart avea genul acela de distincție, rafinament și candoare care te subjugă într-o clipă și... pentru veșnicie. Acea imagine a ei m-a marcat pentru totdeauna și-am înțeles că niciodată nu voi mai iubi o altă femeie așa cum aveam s-o iubesc pe ea. Tăcu o clipă, strângând ochii cu putere, parcă dorind să-și șteargă din minte fantomele trecutului. Desigur, deschise el ochii cu un zâmbet amar, în seara aceea am dansat de două ori cu ea, și de fiecare dată eram mai îmbătat de frumusețea și de farmecul ei feciorelnic. La sfârșitul serii, singurul meu gând era acela de a cere mâna Rebeccăi lordului Greenhart, un gând care stăruia în inima a peste trei sferturi din bărbații prezenți la acel bal fabulos. Cererile în căsătorie au început să curgă încă din zorii dimineții următoare, însă tot ce aveam la vremea respectivă era doar promisiunea iluzorie a unui titlu ducal și o brumă de avere agonisită cu greu. Te vei întreba, probabil, de ce m-am referit la rangul meu nobiliar ca la o promisiune. Tatăl meu n-a putut avea

moștenitori cu soția lui legitimă și, din acest motiv, s-a purtat ca un veritabil soț adulterin. Era un bărbat cu o foarte mare trecere la femei și a avut zeci de amante. Pe mama mea, fiica unui baronet, a sedus-o pe când avea patruzeci de ani și când aceasta a rămas însărcinată, s-a speriat de un eventual scandal și a plătit bani grei bunicului meu s-o ducă undeva în provincie să nască, urmând ca el s-o viziteze cât putea de des. Bunicul meu a procedat întocmai, știind că un scandal n-ar fi făcut decât să afecteze ambele părți implicate. Mama mea a murit la naștere iar bunicul meu trei ani mai târziu. Eu am fost luat sub aripa ocrotitoare a unei verișoare îndepărtate de-a mamei și crescut cu foarte multă severitate și lipsă de afecțiune. Singurul lucru pentru care mulțumesc postum acestei mătuși este faptul că m-a educat și m-a instruit să fiu un bărbat demn de originea mea nobiliară. Bineînțeles, în momentul intrării mele în societate, asemănarea cu tatăl meu a fost frapantă și speculațiile au început să curgă din toate direcțiile. Eram bine primit oriunde pentru că era posibil ca într-o bună zi să fiu recunoscut în mod public de către ușuraticul meu tată drept unicul său moștenitor. Acest lucru însă s-a întâmplat când titlul și averea considerabilă a ducilor de York nu aveau să-mi mai fie de niciun folos. În fine, oftă el scurt, pe Rebecca am întâlnit-o cu un an și jumătate înainte de a intra în posesia titlului, așa că îți dai seama că nu aveam nicio șansă să-i obțin mâna, când în fața lui lordului Greenhart se perindaseră deja un batalion de conți, duci, marchizi, baroneți și viconti, toți cu deținerea certă a cel puțin unui titlu semnificativ. La o săptămână de la debutul ei, Rebecca fusese făgăduită ducelui de Marlborough. Am fost distrus. Simțeam că inima mea se desface bucăți și toată viața mi se scurge din trup. Cu disperarea unui om nebun, a unui biet îndrăgostit, i-am scris o scrisoare Rebeccăi și i-am mărturisit dragostea mea, cerându-i cu insistență s-o văd. Nu credeam c-o să-mi răspundă... dar a făcut-o. Și astfel ne-am întâlnit în secret într-o noapte senină de mai, la Estland, proprietatea de la țară a lordului Richmond. În acea noapte sublimă, Rebecca mi s-a dăruit cu toată ființa ei. Făcu o altă pauză, înghițindu-și cu greu nodul din gât. Ne-am mai întâlnit de câteva ori după aceea, și de fiecare dată dragostea noastră căpăta noi dimensiuni, devenind tot mai puternică. Ne trimiteam scrisori și plănuiam să fugim undeva, în Europa, sub identități false, și să ne trăim viețile împreună, să fim fericiți... Un zâmbet amar îi înflori în colțul gurii, ochii i se umplură de durere. O servitoare a lordului Greenhart a

pus mâna pe scrisorile pe care i le trimiteam Rebeccăi și pe care le ținea ascunse într-un sertar ascuns al unei casete de bijuterii. Nu poți să-ți imaginezi ce a urmat! Își ascunse el chipul în palme, fără însă a-și putea masca durerea din glas. Rebecca a fost bătută de tatăl ei până când a mărturisit tot adevărul!... Pentru mine, lucrurile au stat foarte simplu. Fratele ei m-a provocat la duel, iar eu i-am dat satisfacție. El a ținut inima, dar era un trăgător foarte prost. M-am ales cu o rană superficială la braț, iar el, cu un foc pe care l-am tras în aer. Pentru Rebecca, a fost cumplit. Greenhart a închis-o în camera ei, i-a interzis să mai iasă în lume și i-a instalat paznici la ușă și sub ferestrele dormitorului, ca să nu poată lua legătura cu mine nicidecum. Timp de două săptămâni am fost turbat. Am încercat în repetate rânduri să vorbesc cu Greenhart, să-l înduplec și să-l implor să o ierte pe Rebecca, fiind gata să îndur eu toate consecințele numai ca ea să nu sufere, dar cererile mele au fost refuzate; inclusiv am fost amenințat că dacă mai îndrăznesc să vin la ușa lui, o să poruncească slujitorilor să fiu împușcat ca un câine.

Se opri, căutându-se prin buzunare, apoi se încruntă nemulțumit.

— Mi-am uitat tabachera acasă, i se adresă el tânărului bărbat. Nu aveți cumva...

— Desigur, sări David cu promptitudine, scoțându-și-o pe a lui, o minunată tabacheră de aur filigranat, cu monograma numelui stilizată cu briliante minuscule, pe care o deschise și-i oferă bătrânului duce o țigară subțire de foi, aprinzându-și și el una.

— Mulțumesc, zâmbi Patrick recunoscător, trăgând primul fum cu nesaț.

— Ce s-a întâmplat apoi? îl descusu David, nerăbdător să audă continuarea acelei triste povești de iubire.

— Niște coniac? îl întreabă Patrick în loc de răspuns, îndreptându-se spre măsuta cu băuturi și alegând un clondir pe jumătate plin cu o licoare chihlimbarie și aromată, veche de cincisprezece ani, pe care-l destupă și-l miroși îndelung, declarându-se încântat de alegere.

— Vă rog.

Patrick luă sticla cu el și turnă coniac din belșug în ambele pahare, după care ciocniră într-un toast mut și băură.

— Greenhart era un om mic la suflet, răzbunător și laș. Îi

promisese lui Marlborough o tânără castă și supusă contra unei sume fabuloase de o sută de mii de lire. Inocența îi fusese răpită, iar docilitatea era o trăsătură total străină Rebeccăi, a cărei fire era la fel de clocotitoare, capricioasă și rebelă ca o furtună pe mare. Ardea pe dinăuntru ca o flacăra și emana o vitalitate care te electriza. Era imposibil să n-o iubești!... Îmi cer scuze, îi zâmbi el stingherit tânărului bărbat, care-l privea cu ochi concentrați, dar mereu mă las furat de amintiri. Aceste lucruri nu le-am spus nimănui niciodată, preciză serios, sorbind încă o gură tonifiantă de brandy. Oricum, situația era delicată. Marlborough voia o soție imaculată, Rebecca nu mai îndeplinea această condiție. Rușinat și furios, Greenhart s-a plâns viitorului ginere de năpasta care căzuse pe capul lui. Acesta, simțindu-se insultat, așa cum era și firesc din moment ce-i necinstisem logodnica, m-a provocat la rândul lui la duel. De data asta, situația s-a complicat. Eram atât de geloși unul pe altul, încât singura noastră dorință era să savurăm clipa morții celuilalt. Marlborough era un adversar mult mai bun ca Arthur, fratele Rebeccăi, așa că glonțul lui și-a atins ținta din plin. Am fost împușcat în piept, iar proiectilul a trecut milimetric pe lângă inimă, ieșind pe partea cealaltă fără să atingă vreun organ vital. Mi-am pierdut cunoștința și timp de aproape două săptămâni, am delirat încontinuu și am avut febră, din cauza sângelui pierdut. Când mi-am revenit, am aflat că Marlborough murise pe loc, iar Rebecca fusese măritată forțat cu William de Cavinghton și că plecase în Scoția.

Se opri o clipă, trase cu sete din trabucul fin și expiră încet fumul pe nări.

— Am zăcut aproape trei luni la pat, mărturisi el cu o voce absentă. Voiam să mor, să nu mai simt acel dor năprasnic, chinuitor, care mă tortura ceas de ceas, zi și nopte, cufundându-mă într-o disperare fără sfârșit. Faptul c-o pierdusem pe Rebecca mă otrăvea pe dinăuntru. Însă, spre marea mea exasperare, corpul meu se însănătoșea, sfidându-mi dorința de a muri. Am început să urzesc planuri de răzbunare. Doream să îl ruinez pe cel care-mi distrusese viața, să-l fac să plătească pentru toată suferința îndurată de mine și de Rebecca. Rememorarea acelor clipe dureroase îi răgușiră vocea, ascuțindu-i privirea și mai mult. Șase luni mai târziu, după aproape un an de când n-o mai văzusem, Rebecca mi-a scris. Era o scrisoare care mi-a sfâșiat inima. Spunea că este foarte grav bolnavă, că nu mai are

prea mult timp de trăit și că dorea ca eu să știu că niciodată nu a încetat să mă iubească, că nu regretă nimic și că fiecare clipă de suferință a meritat cu prisosință prețul scurtelor momente de fericire și împlinire pe care i le-am dăruit. Și mă ruga să am grijă de soțul ei, care fusese generos și nespus de bun cu ea și că... aveam o fiică...

Vocea i se stinse sub valul emoțiilor.

David îl privi cu inima strânsă, înduișat de tragedia care-l marcase și-l consumase pe distinsul bărbat din fața lui.

— Am... înghiți Patrick în sec cu dificultate, dregându-și vocea... am fost copleșit. Nu-mi amintesc decât faptul că la o jumătate de oră de la primirea acelor vești, galopam întins spre Floors, nepăsându-mi dacă William avea să-mi îngăduie sau nu să-i văd soția. Știu că drumul acela l-am făcut în trei zile, la capătul căruia mă aștepta un bărbat îndoliat și o fetiță orfană, de numai două luni. Rebecca murise chiar a doua zi după ce scrisoarea ei pornise spre Londra. Nefericirea și durerea despărțirii noastre îi secaseră viața din trup și nu mai dorise să trăiască decât pentru a da naștere miracolului care îi încolțise-n pântec, rodul unei iubiri interzise și dureroase, care o consumase ca pe o lumânare.

Tristețea îi cuprindea glasul, asprindu-i-l. Disperarea acelei zile se făcea simțită în vocea lui, în privirea lui, în modul în care pumnii i se încheștau și se desfăceau neputincioși.

— Lui William i-am spus că eram un bun prieten al lui Arthur Greenhart, că eram în trecere spre Edinburgh și că fratele mă rugase să-i văd sora. La început, William s-a arătat foarte nedumerit. Ulterior, aveam să aflu că familia o renegase pe Rebecca și că greșeala nu-i fusese iertată niciodată, lucru care m-a mâniat cumplit. Rebecca fusese o tânără inocentă, victimă a unei pasiuni împotriva căreia nu avusese cum să lupte, și plătitese scump pentru această slăbiciune. Revolta, furia și sentimentul culpabilității m-au torturat ani de zile după aceea. Dintre noi doi, eu ar fi trebuit să îndur tot supliciul pe care-l suportase ea. Dintre noi doi, eu ar fi trebuit să mor și ea să trăiască. În fine, a fost foarte greu pentru mine să mă prefac în fața lui William că sunt doar dezolat de moartea frumoasei lui soții și să mă uit la copilul meu fără să vărs nici măcar o singură lacrimă. Katherine era atât de frumoasă! rosti el șoptit, aproape cu venerație. Semăna atât de mult cu Rebecca, cu excepția culorii ochilor și a părului. Rebecca avea niște ochi de un verde luminos, ca frunzele după ploaie, iar în părul ei se amesteca

nuanța cuprului și cea a mării vechi. Katherine era cu părul negru ca grafitul și ochii ca două bucăți de ambră. Zâmbi, făcând o pauză, apoi își îndreptă ochii spre tânărul bărbat. Katherine a moștenit de la mama ei absolut toate calitățile. Când mă uit la ea, revăd grația, frumusețea și gingășia de odinioară a vicontesei de Greenhart, și-mi spun că Rebecca n-a trăit în zadar. Mi-a făcut un dar special și neprețuit; mi-a dăruit un copil de care sunt mândru!... Ah, era să uit, spuse el ca și cum și-ar fi amintit brusc despre încă un detaliu important. În ultimele rânduri ale scrisorii ei, Rebecca mă implora să nu-i dezvălui adevărul lui William despre iubirea dintre noi și despre copil, spunând că-i datorează acest lucru pentru cât de mărinimos și atent fusese față de ea. Îmi scria că dacă am iubit-o vreodată cu adevărat, atunci o să păstrez această taină și o să-i îndeplinesc ultima dorință față de acest univers care conspirase împotriva fericirii și iubirii dintre noi. Am jurat în fața mormântului ei c-o să-i respect vrerea.

— Ce s-a-ntâmplat cu scrisoarea? vru David să știe, văzându-l că se oprișe din povestit, prea obosit și copleșit de amintiri ca să continue.

— Scrisoarea? repetă Patrick cu un zâmbet ironic. O pierdusem! După ce o citisem, am fost atât de înnebunit de durere, că nu mai reușeam să-mi amintesc ce făcusem cu ea. Ziua aceea a rămas neclară în mintea mea. Ca și cum peste ea s-ar fi așezat un soi de ceață. După ce m-am întors de la Floors, am căutat-o îndelung. Dispăruse! schiță el un gest de parcă obiectul cu pricina s-ar fi dizolvat brusc în eter. În anii care au urmat, am căutat să fiu cât mai aproape de Katherine. Am cultivat o relație strânsă cu William și am încercat să mă arăt un prieten sincer și dezinteresat. În timp, am dat deoparte resentimentele pe care le nutream în ascuns față de el pentru faptul că nu fusese suficient de puternic ca s-o păstreze în viață pe Rebecca și să-i dea o motivație ca să trăiască, și am ajuns să-l plac cu adevărat. În ciuda defectelor lui, era un om bun și un tată devotat și grijuliu pentru Katherine. Anii au trecut ca apa unui râu, spălându-mi din inimă o parte din amarul, durerea și remușcările care mă torturaseră de la moartea mamei Katherinei. Totul fusese dat uitării, cu excepția iubirii mele pentru biata mea Rebecca. Ori de câte ori o priveam pe Katherine, îmi spuneam că fiecare strop de suferință merita miracolul care înflorea sub ochii mei.

— Și Greenhart? întrebă David, intuind că lucrurile nu

rămăseseră așa în ceea ce-l privea pe crudul tată al Rebeccăi.

— La un an după ce am intrat în posesia titlului de duce și, implicit, a averii colosale a tatălui meu, l-am ruinat pe Greenhart. Cele o sută de mii de lire care-i rămăseseră de la Marlborough fuseseră o bază substanțială pentru lansarea în afaceri și prosperase suficient cât să ajungă unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Când a descoperit că era falit, s-a sinucis. Gustul victoriei nu mi-a adus nicio satisfacție, însă n-am niciun regret față de acest lucru. Era un bărbat care merita iadul.

— Și totuși, cum a descoperit de Cavinghton adevărul?

— Scrisoarea, pe care o credusem pierdută, se odihnise preț de douăzeci de ani încheiați între filele unui volum cu sonete de Shakespeare. Era o ediție foarte veche și voiam să i-o dăruiesc anul acesta Katherinei, de ziua ei, știind cât de mult îi plac. Ghinionul a făcut să nu răsfoiesc acea carte și să i-o dau lui Will s-o ducă la Floors din partea mea. Însă el a făcut-o!

— Și așa a început dezastrul, intui David corect ceea ce urmasse.

— Foarte bine spus, oftă Patrick cu un zâmbet amar. A năvălit în casa mea urlând cuvântul trădare și fluturându-mi pe sub nas dovada incontestabilă a acelei acuze. Nu reușeam să-l potolesc ca să-i explic adevărul. Mă amenința întruna că se va răzbuna și că o să regret amarnic că l-am păcălit atâta vreme și că am încercat să-i fur copilul. Răcnea, susținând că era copilul lui și că niciodată nu îmi va mai îngădui să mă apropiu de ea. Că mai bine moare decât să mi-o lase mie!... În acea zi, sub tensiunea momentului, a făcut prima criză de inimă, care l-a trântit la pat. Mă simțeam vinovat și responsabil pentru ceea ce pățise și i-am făcut o vizită, rugându-l să mă asculte până la capăt. Nu i-am ascuns nimic și la sfârșit i-am subliniat faptul că el o crescuse, că micuța Katherine înflorise sub acoperișul de la Floors și deci era copilul lui. S-a arătat înduioșat de lipsa oricărei pretenții a mea asupra ei și a spus că are nevoie de un timp ca să se reculeagă și să accepte situația. Cu două zile înainte de seara de la Knightbridge, mi-a făcut o vizită scurtă, anunțându-mă că a stat și a reflectat îndelung la întreaga stare de lucruri și a ajuns la concluzia că cel mai înțelept este ca ea să nu afle despre adevărata ei origine decât după ce el nu va mai fi. Am căzut de acord imediat, ușurat că situația se simplificase astfel. În noaptea aceea de la club, am înțeles că William nu făcuse decât să-mi înșele vigilența și nu urmărise decât să se

răzbune pe mine. În furia lui, ignorase complet sentimentele lui față de Katherine și se folosea de ea pentru a mă lovi pe mine. De aici, restul îl știi.

David își ronțăi preocupat colțul gurii, asimilând acea poveste incredibilă.

— Cine mai știe de asta? îl întrebă el pe un ton încordat.

— Cu excepția dumatăle și a mea, nimeni altcineva.

— Sunteți sigur? Își îngustă David ochii, privindu-l pătrunzător.

— Absolut sigur.

— Cavinghton nu a vorbit cu nimeni despre acest lucru?

Patrick clipi, mușcându-și buzele neliniștit.

— Nu știu, articulă el cu greu. Nu cred că a făcut-o. Dorea prea mult să păstreze acest lucru secret. În ciuda comportamentului său, o iubea pe Katherine și dorea s-o țină departe de un eventual scandal.

— Lord Denton, cine v-ar moșteni titlul și averea în caz că nu veți avea ocazia s-o recunoașteți pe Katherine în mod public ca fiind descendent direct al casei de York? trecu David direct la problema care-l frământa.

— Înțeleg unde bateți, dar vă asigur că niciunul dintre potențialii mei moștenitori nu știe adevărul în ceea ce o privește pe Katherine...

— Dar n-aveți certitudinea acestui fapt! sublinie David încruntat.

— N-o am, este adevărat, însă nu vreau sub nicio formă să fac publică recunoașterea descendenței nobiliare a Katherinei. Dacă aș proceda așa, Londra ar sări în aer și reputația ei ar avea de suferit. Pentru un bărbat, lucrurile stau infinit mai simplu. Lumea închide ochii la proveniența copiilor de sex masculin dinafara căsătoriei pentru că li se pare un lucru normal ca un bărbat să aibă și o viață extraconjugală. Pentru o femeie, acest lucru este cu greu tolerat de către societate, dacă nu chiar imposibil. Nu vreau ca ea să atragă oprobriul tuturor asupra ei! Dumneata cunoști foarte bine acest mecanism și sunt convins că-mi dai dreptate.

— Și atunci, cum intenționați s-o repuneți în drepturi?

— Primul ei născut, indiferent de sex, va moșteni totul, răspunse Patrick abătut. Deja am stipulat această clauză în testamentul meu.

— Cine mai știe de asta?

— Doar avocatul meu, dar îmi este loial.

David tăcu, se ridică în picioare și începu să măsoare camera încruntat, gândindu-se la toate aspectele problemei. Se confrunta cu o situație inedită, foarte încurcată, care cerea îndemânare și delicatețe în abordare. Și, desigur, obiectivitate.

Primul lucru care-i trecu prin minte fu că avocatul lui Denton nu-i era chiar atât de loial augustului său client din moment ce divulgase lui Aberdeen, cu câteva luni în urmă, o informație care ar fi trebuit să țină de deontologia profesională: numele celui care achiziționase proprietatea Leight Heaven. Însă nu avea niciun rost să-l agite pe bătrânul duce acum. David intenționa să cerceteze personal problema și să se asigure dacă bărbatul acela își ținuse gura bine ferecată sau nu.

— Scrisoarea aceea... unde este acum?

— William a refuzat să mi-o înapoieze, rosti Patrick pe o voce surdă. A spus că a ars-o, iar în noaptea aceea de la Knightbridge, am fost în apartamentul lui din Albany și am căutat-o peste tot. Evident, n-am găsit-o!

— Când aveți de gând să-i destăinuiți Katherinei adevărul?

Patrick își acoperi fața cu mâinile, masându-și obrații lipsiți de culoare.

— Nu știu. Într-o zi. Va trebui să-i spun, adăugă el, lăsându-și mâinile să-i cadă și privindu-l pe tânărul bărbat cu un aer posomorât, însă mi-e groază de acel moment. O cunosc pe Katherine și știu cum va reacționa. Mă va urî, sunt convins de asta! Va crede că am mințit-o deliberat atâția ani, va fi confuză și... furioasă pe mine. Și mă va condamna pentru moartea lui William.

— Probabil că așa se va întâmpla în primul moment, admise David încruntat. Dar Katherine este o fire matură și înțeleaptă, chiar dacă uneori acționează impulsiv. Va înțelege că nu ați avut de ales și o să accepte adevărul până la urmă. Are o inimă bună, adăugă el cu un zâmbet ușor.

— Da, îi răspunse Patrick la zâmbet.

David îl privi lung, gânditor, și-i puse întrebarea care-l frământa cel mai mult în acel moment:

— De ce mi-ați spus toate astea mie?

— Pentru că, în mod paradoxal, am încredere în dumneata, tinere domn, și în puterea ta de discernământ, răspunse Patrick cu o voce plină de convingere. Pentru că am obosit să duc în tăcere acest

secret și aveam o nevoie disperată să-mi ușurez sufletul în fața cuiva. Și pentru că, urmă el încet, ținându-l cu o privire sfredelitoare, ești un bărbat care o iubește cu adevărat dacă ai avut curajul să renunți la cea care-ți stăpânește inima și gândurile doar pentru a-i reda libertatea după care jinduia și, implicit, fericirea.

David își simți buzele tresărind sub un zâmbet surprins și ochii îi licăriră sub imperiul amuzamentului.

— Când v-ați dat seama de asta?

— Am știut-o încă dinainte să pleci la Floors ca s-o întâlnești și s-o aduci la Londra... așa cum bine a știut și William. Și am primit confirmarea acestei bănuieli în ziua în care te-ai întors din Scoția, după ce Katherine plecase, și ai venit la mine cu o falcă-n cer și una-n pământ, amenințându-mă că dacă nu-ți spun unde se ascunde, vei avea grijă să mă târăști prin toate mocirlele Londrei.

David nu crezu că mai era posibil la vârsta lui să roșească, însă se trezi că-i ard obraji. Se simțea penibil și rușinat de vorbele cumplite pe care i le aruncase-n față în acea zi acestui bărbat greu încercat de viață. Și se simțea umilit de tonul patern cu care lordul Denton își insinuase mustrarea.

— Am fost foarte furios, începu el posomorât.

— Pe bună dreptate, dădu Patrick din cap îngăduitor, savurând aerul stânjenit de pe fața celui alt.

— Și gelos, recunosc David cu dificultate.

— Erai nebun de gelozie și, dacă ai fi putut să mă strângi de gât, ai fi făcut-o fără să clipești!

— Știam că ați complotat împreună cu Katherine și c-ați ajutat-o să fugă de mine! mormăi el ursuz, privindu-l pe Patrick chiorâș.

— Lipsa dumitale de tact a determinat-o să acționeze atât de disperat, preciză acesta din urmă cu o umbră de zâmbet pe buze. Deci, greșeala îți aparține.

David tăcu încruntat, știind că asta era purul adevăr.

— Oricum, manevra dumitale de la Leight Heaven a fost cea mai reușită strategie de a înăbuși aversiunea Katherinei față de dumneata. Dacă îi vei lăsa un timp oarecare la dispoziție, va veni ea la tine.

— Ba pe naiba! izbucni David frustrat, frecându-și ceafa nervos. Mă îndoiesc că mi-o va putea ierta vreodată. În plus, este afurisit de mândră!!

— Și de asemenea, foarte cinstită cu ea însăși, rosti Patrick cu

blândețe. Nu trebuie decât să ai răbdare cu ea și să-i lași timp să înțeleagă că sentimentele tale pentru ea sunt puternice și sincere. Am încredere în dumneata, tinere domn, că vei ști cum să-mi ferești copilul.

— Sunteți sigur că asta vreți, Excelență? îl întrebă el cu îndoială și cu ironie în glas. Până acum n-am făcut-o decât să plângă.

— Dar i-ai dăruit și momente de fericire, îl contrazise Patrick. Mă regăsesc foarte mult în dumneata la vremea tinereții mele, mărturisi el. Același spirit pătimaș, același orgoliu, aceeași dorință de a ieși triumfător în lupta cu destinul. Același gust pentru aventură și provocare. Bărbații ca noi se îndrăgostesc o singură dată în viață și când o fac, o fac pentru totdeauna. Greșesc?

David schiță un zâmbet nedefinit. O secundă mai târziu, redeveni serios și-l privi pe bătrânul duce cu gravitate.

— Intenționez să fac niște cercetări în legătură cu ceea ce s-a întâmplat acum două zile. Ar fi foarte bine dacă ne-am putea revedea cât de repede cu putință ca să întocmim o listă a potențialilor suspecti.

— Negreșit. Acum, dacă mă scuzați, aș vrea să urc la Katherine.

— Desigur, zâmbi David cu înțelegere. Ah, încă ceva! Am discutat cu ea despre necesitatea unei escorte permanente și a fost de acord cu asta. Atâta vreme cât rămâne aici, nu mă îndoiesc că este în siguranță, însă aș vrea să fiu anunțat când se mută înapoi în casa de pe Somerset Street.

— Lady Elizabeth a insistat să rămână aici până la sfârșitul săptămânii, iar Katherine n-a avut inima s-o refuze. Așa că pentru încă patru zile este în perfectă siguranță.

— E-n regulă, atunci. Rămâneți cu bine, domnule. Încercați totuși s-o convingeți că cel mai bine este să locuiască la Floors pentru o vreme.

— Voi încerca, dar nu cred că voi avea șanse de reușită mai mari decât ai avut dumneata.

— Faceți-o oricum.

Cei doi bărbați își strânseră mâna și se despărțiră, fiecare plecând în altă direcție: unul, s-o vadă pe frumoasa rănită de la etaj, celălalt, pentru a-i asigura protecția și a lua urma celui care dorea s-o ucidă.

— Ai dat greș!

— Îmi pare rău, dar era noapte și...

— Nu vreau justificări de doi bani, îi curmă ea vorba cu brutalitate. Am avut încredere în tine, continuă ea tăios. M-ai dezamăgit. De două ori, ceea ce-mi face impresia că ori te-ai ramolit și nu-ți dai toată silința să-ți termini treaba, ori ești de-a dreptul incompetent!

Bărbatul își plecă fruntea, uluit de puterea învăpăiată a acelor ochi de culoarea cerului primăvăratic, a căror strălucire electrizată de furie și dispreț glacial aveau darul de a-l intimida până la limita groazei.

Femeia din fața lui avea frumusețea bălaie a unui înger și inima întunecată a unui demon. Și, spre ghinionul lui, se îndrăgostise de ea încă din primul moment în care o văzuse, în urmă cu aproape zece ani. Iar această slăbiciune îl făcea s-o urască la fel de mult pe cât o iubea.

— Data viitoare vă voi aduce inima ei la picioare, milady, murmură el cu privirea în podea și umerii căzuți.

Femeia îl privi cu ochi atenți. Unii bărbați ofereau motivații, alții trebuie motivați, gândi ea rece. Avea să se sacrifice pentru visul ei, dacă nu avea încotro, deși posibilitatea aceea îi făcea silă cu adevărat. Nu că ar fi fost pentru prima dată când ar fi negociat cu farmecele ei, însă în ultimii cinci ani, lucrurile se schimbaseră.

Într-o bună zi, avea să devină soție de duce, și nu să rămână doar o simplă contesă. Iar acea zi era aproape, dacă-și juca bine cărțile. Avea să fie putred de bogată. Oh, Doamne, aveau să i se deschidă ușile celor mai selecte cercuri ale societății! Avea să fie invitată peste tot, admirată, invidiată, temută...

— Ai face asta pentru mine? gânguri eu pe o voce suavă, apropiindu-se lin de el, într-un foșnet de mătăsuri și mireasmă de violete.

Bărbatul tremură când mâna ei, subțire și grațioasă, îi atinse obrazul într-o mângâiere răcoroasă, amețindu-l.

Își ridică ochii orbiți de dorință spre ea și-i văzu zâmbetul calculat, o arcuire molatecă și seducătoare a acelor buze pline, care-l făcu să geamă chinuit.

Femeia îl privi pe sub genele-i lungi, apoi se înălță pe vârfuri și-și lipi gura de a lui, într-un sărut dulce și îmbătător, un sărut pe care-l visase timp de aproape zece ani fără puțința de a spera să-l capete într-o bună zi.

Când își lipi trupul de al lui, arcuindu-se lasciv pe spate, știu că era pierdut pentru totdeauna în mrejele frumuseții ei delicate. O prinse în brațe cu putere, punând în acea împletire a gurilor întreaga frustrare și disperare pe care o adunase-n timp, dominat de foamea cumplită de a se pierde în căldura fluidă a trupului ce i se oferea.

Măinile lui prinseră viață, atingând, frământând și modelând curbele ademenitoare ale femeii care-l subjugase, intoxicându-se rapid cu aroma gurii ei, cu căldura înmiresmată a trupului subțire ca o vergea...

Brusc, se trezi împins cu putere și ea îi alunecă din brațe ca un tipar, retrăgându-se câțiva pași și privindu-l provocator. Bărbatul înghiți în sec, clipi de câteva ori și o privi buimac.

— Mă vrei? îl întrebă ea micios, trasându-și cu vârful unui deget linia zveltă a gâtului, alunecând spre decolteul generos și trecând fără grabă prin valea dintre sâni rotunzi și tari ca merele verzi.

Mișcarea era lină, de o pură seducție, extrem de feminină și irezistibilă.

— Știi bine că aș face orice pentru asta, se bâlbâi el cu o voce îngroșată, încercând să-și normalizeze respirația sacadată.

— Atunci, adu-mi ce mi-ai promis și o să capeți ceea ce-ți dorești, replică ea cu o cruzime deliberată, pivotând pe călcâie și ieșind din încăpere, dreaptă și frumoasă ca o regină.

Bărbatul privi lung în urma ei, având pentru prima dată în viață pornirea de a plânge. Îl durea trupul de atâta dorință și faptul că-l înfierbântase în halul acela, ca pe urmă să-l respingă cu atâta cruzime, îl înnebunea de furie și umilință.

Cu pumnii strânși, maxilarele încheștate și ochii injectați de mânie, porni spre comoda lipită de perete, în spatele căreia se afla intrarea secretă. Acționă resortul și pătrunse în culoarul întunecos, mergând cu pași neauziți pe scările de piatră, până când ieși în grădina cufundată-n noapte.

Singurul lui gând nu era la femeia pe care trebuia s-o ucidă, ci la cea pe care o lăsase-n urmă. Și singura lui consolare era aceea că în curând avea să posede acel trup acoperit de piele marmoreană și fină, și că îi va da ceea ce merita. Nu tandrețe și iubire, așa cum intenționase până în urmă cu un sfert de ceas, ci durere. Multă durere! Avea s-o învețe minte ce greșală cumplită era să provoci un bărbat ca el, să-i promiți paradisul, ca mai apoi să-l înjosești, respingându-l.

Oh, da, avea să fie o lecție dură pentru ea, o lecție pe care n-avea s-o uite niciodată.

Avea de gând să se asigure de asta!

CAPITOLUL 11

Olivia se întoarse din Devon în jurul datei promise și vestea incidentului din casa lordului Templeton o umplu de spaimă. Îi făcu Katherinei o vizită imediat ce află despre asta și răsuflă ușurată doar când dădu cu ochii de prietena ei și se convinge că era teafără.

— Oh, Kathe, am crezut că-mi stă inima în loc când mi-a spus Jason, se bâlbâi ea, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Dacă aș fi știut ce-ai pățit, aș fi venit mai devreme, dar ziarele ajung în provincie întotdeauna cu o întârziere de câteva săptămâni și...

— Liv, totul este în regulă, zău! o liniști Katherine. N-a fost decât o zgârietură, care-i aproape vindecată.

— Puteai să mori! se vaită contesa, cu mâna dusă la piept ca și cum ar fi durut-o inima. Cum Dumnezeu s-a întâmplat?!

Katherine îi făcu un rezumat asupra evenimentului din acea noapte, fără a sări peste niciun detaliu, având grijă să-și păstreze vocea neafectată, pentru a nu o tulbura și mai mult pe prietena ei.

— Oh, Doamne, cine ar fi fost în stare de o asemenea... monstruozitate!?

— Asta nu știu, oftă Katherine întretăiat, dar Patrick și lordul Hayworth mi-au promis că se vor ocupa îndeaproape de acest... aspect al problemei.

— David? făcu Olivia ochii mari, înălțându-și sprâncenele surprinsă.

Katherine încercă să-și ascundă tulburarea când se oferă s-o lămurească despre vizita inopinată a tânărului duce de Roxburgh în a treia zi de la comiterea atentatului.

— David a venit să te vadă? se minună tânăra contesă, zâmbind ușor.

— Da, roși Katherine, lucru care o făcu să se încrunte nemulțumită. De ce-i tot spui lordului Hayworth pe numele mic? vru ea să știe, fixând-o pe contesă cu o privire atentă.

Olivia își mușcă buzele, ferindu-și ochii vinovată.

— Eu... ar fi trebuit să-ți spun mai de mult asta, dar... înghiți în

sec încurcată, căutându-și cuvintele potrivite. În cele din urmă, o privi în ochi pe tânăra femeie și reluă cu o voce hotărâtă. Katherine, tu ești prietena mea cea mai bună și niciodată nu-ți voi trăda încrederea, indiferent ce s-ar întâmpla, de asta poți fi sigură!... Dar, la fel cum noi suntem foarte apropiate, așa este și Jason cu David Hayworth. Îmi pare rău, îngăimă ea spăsită, implorând-o din priviri s-o ierte. Știu că n-ar fi trebuit să îți ascund asta și nu te condamn dacă o să crezi că...

— Olivia, o întrerupse Katherine cu blândețe, nu cred nimic din ceea ce nu văd și niciodată nu-mi formează păreri preconcepute despre cineva sau ceva. Doar nu-ți imaginezi că o să te condamn pentru faptul că soțul tău și lordul Hayworth sunt prieteni! Am bănuț acest lucru, mărtusi cu un zâmbet, încă de la ultima noastră întâlnire, când ți-am mărturisit ce a fost între mine și... Excelența Sa. Atunci, la fel ca și acum, vorbeai despre el în aceeași termeni intimi și foarte familiari. Mi-am închipuit că-l cunoști, și nu din auzite, așa că nu te mai agita inutil.

— Dar ești puțin supărată pentru că nu ți-am spus asta, se necăji Olivia, sesizând nota ușoară de reproș din vocea Katherinei.

— Deloc. Bine, poate un pic m-a deranjat, se corectă ea sub privirea circumspectă a Oliviei. Asta însă nu înseamnă că mă îndoiesc de tine, se grăbi să adauge, văzând cum figura vizitatoarei se pleoștește cu totul.

— Kathe, din discuția noastră de atunci n-am suflat o vorbă nimănui! se jură Olivia cu mâna pe inimă.

— Te cred.

Olivia tăcu un lung moment, apoi își aminti de motivul vizitei și o privi pe tânăra ei prietenă cu ochi triști.

— Ce-ți face umărul? o întrebă în șoaptă.

— Mă mai jenează la anumite mișcări, recunosc Katherine, dar rana s-a închis și doctorul spune că mâncărimile din jurul ei sunt semne clare de vindecare.

— Asta înseamnă că o să poți veni la balul de poimăine? îndrăzni Olivia cu speranță în glas.

— Desigur, zâmbi larg Katherine. N-aș rata ocazia pentru nimic în lume și, mai apoi, am un dar special pentru soțul tău, care sper să-i placă. Dar să nu insiști să-l vezi, pentru că nu ți-l arăt nici în ruțul capului!

— Și eu am un cadou nemaipomenit pentru el, spuse Olivia cu

un licăr enigmatic în priviri, și sunt convinsă că o să-l încante mult mai mult decât al tău. Făcu o pauză, mărind clipa de suspans, apoi chicoti ca o fetișcană îndrăgostită. Katherine, sunt însărcinată!

— Cum?! făcu Katherine ochii mari, apoi izbucni într-un râs vesel, îmbrățișând cu afecțiune viitoarea mămică. Oh, Liv, este o veste minunată! Mă bucur atât de mult pentru tine!

— Știu! Ești prima persoană căreia îi spun. A doua va fi Jason. Simțeam nevoia să spun cuiva, altfel explodam.

— Când ai aflat?

— Acum două zile, râse Olivia fericită. Știi, mi-e frică să nu mă dau de gol față de Jason, pentru că mă cunoaște atât de bine și n-aș vrea să-i stric surpriza de ziua lui. Și mi-e foarte greu s-o fac, fiindcă în ultima săptămână și jumătate am tot avut grețuri matinale și mi-e o silă cumplită de anumite mâncăruri. Și mi-e atât de somn tot timpul, că aș dormi și rezemată de un gard.

— Oh, biata de tine, o compătimi Katherine, înduioșată.

— N-are a face, pentru că sentimentul și gândul că în mine se dezvoltă un miracol este atât de fantastic, de înălțător, încât eclipsează toate micile neplăceri, inerente de altfel oricărei femei aflată în situația mea.

O vreme, discutară însuflețite despre bebelușul care avea să se nască în prima jumătate a lunii septembrie, apoi deviară spre pregătirile pe care Olivia le făcea pentru balul de sâmbătă. La aproape două ceasuri de la venirea ei, tânăra contesă se ridică, panicată de cât de repede trecuse timpul.

— Vai de mine! făcu ea alarmată. La ora trei am întâlnire cu florarul, la trei și jumătate cu cofetarul, și dacă nu plec acum, o să întârzii. În plus, soacră-mea s-a anunțat la patru și detestă să aștepte pe oricine.

— Du-te repede, nu mai sta! o zori Katherine, zâmbind înțeleghătoare.

— Ne vedem sâmbătă.

— Liv?

— Da? se răsuci aceasta în prag.

— L-am rugat pe Patrick să mă însoțească, rosti Katherine jenată. M-aș simți aiurea să apar așa, de una singură...

— Katherine, dacă n-ai fi avut un însoțitor, ți-aș fi făcut eu rost de unul, spuse Olivia serioasă. Nici nu se cade pentru o tânără

necăsătorită, care nici nu și-a făcut oficial intrarea în societate, să apară singură la un bal unde sunt prezenți peste două sute de invitați...

— Două sute?! exclamă Katherine, îngrozită. Parcă spuneai că este ceva restrâns și intim!

— Este ceva restrâns și intim, confirmă Olivia, amuzată de expresia șocată de pe fața prietenei sale. La petrecerile cu fast, de obicei participă peste șase sute de oameni.

— Dumnezeule mare! gemu Katherine, după care izbucni în râs. Și eu care mă gândeam la cincisprezece, maximum douăzeci de invitați!

— Numărul ăsta este mai potrivit pentru o reuniune de după-amiază, la o partidă de whist, chicoti Olivia în pumn. Oricum, o să vorbesc și cu familia Clifford să vă însoțească pe amândoi sâmbătă seara. Știi, este intolerabil pentru o tânără cu statutul tău să apară doar în compania unui domn, indiferent de vârstă sau dacă reputația acestuia este sau nu ireproșabilă. Va trebui neapărat să-ți faci intrarea în prezența unor persoane care-ți pot garanta moralitatea. Așa sunt conveniențele, rosti Olivia pe un ton de scuză. Fruntea sus, dragă Kathe! O să fii de departe senzația serii.

— Nu-mi doresc asta! se neliniști Katherine. Poate că...

— Nu avem chiar întotdeauna ceea ce ne dorim! filosofă contesa cu un zâmbet poznaș. Katherine, să nu te prind că dai înapoi. Ai promis că vii!

Katherine tresări vinovată, pentru că tocmai asta îi trecuse prin minte. Își ridică privirea spre Liv și zâmbi forțat.

— Am promis doar, nu? făcu ea încet.

— Bineînțeles că ai promis!

— Dacă am promis, atunci va trebui să vin, oftă Katherine, resemnată.

— Neapărat! Bine, atunci te las. Ne vedem peste două zile.

— Ai grijă de tine! strigă Katherine în urma ei. Să nu te obosești prea mult!

Răspunsul veni sub o formă neinteligibilă și Katherine se trezi zâmbind.

Într-o bună zi, gândi Katherine cu nostalgie, va împărtăși și ea bucuria de a da naștere unui miracol. Cândva, se va simți la fel de împlinită ca Olivia acum, dăruind bulgărași de fericire celui căruia îi va purta numele, unui bărbat pe care-l va iubi cu toată ființa și care va

răspunde inimii sale cu aceeași dăruire și intensitate.

Închizând ochii, Katherine se lăsă purtată de o dulce visare. Avea să fie un bărbat înalt și blond, își spuse ea cu un zâmbet moale. Întotdeauna îi plăcuseră bărbații cu alură de vikingi. Și era obligatoriu să aibă ochii albaștri, pentru că se dădea în vânt după culoarea asta de ochi la un bărbat. Și avea să fie tandru, și înțelept, și dinamic, și...

Însă nu reușea nicidecum să plăsmuiască acea imagine pentru că, undeva la periferia minții ei, stăruia alta, cea a unui bărbat înalt și brunet, cu ochii verzi ca pădurile din Scoția și un zâmbet care-i tulbura sufletul.

Katherine nu se gândise niciun moment că vorbele Oliviei aveau să capete nuanța unei profeții.

În clipa în care fu anunțată și-și făcu apariția în capul treptelor care dădeau în enorma sală de bal a reședinței lordului Feltkamp, la brațul ducelui de York, secondată fiind de soții Clifford, toate privirile se îndreptară spre grupul lor ca atrase de forța invizibilă a unui magnet, iar conversațiile înghețară preț de o bătaie de inimă, ca apoi să reînceapă într-un murmur scăzut, care părea să anime întreaga mulțime, și asta fără ca vreun invitat din cei prezenți să își dezlipească ochii de la ei, fie măcar și pentru o secundă.

— Patrick? rosti Katherine aproape fără să-și miște buzele, simțind nevoia de nestăpânit de a se răsuci în loc și de a părăsi scena aceea bizară.

— Zâmbește-le, Katherine, îi șopti distinsul lord, înclinându-se puțin spre ea, și toți vor fi sclavii tăi.

— Dumnezeule, este nepolitic să privești pe cineva atât de insistent când nici măcar nu-l cunoști! rosti tânăra cu nervozitate.

— Asta pentru că arăți superb, draga mea, o complimentă Patrick galant.

Katherine dădu să spună ceva, însă o zări pe Olivia la brațul unui bărbat înalt, cu trăsături fine, care-și croia loc prin mulțime spre a veni în întâmpinarea lor.

— Katherine, zâmbi Olivia larg, îmbrățișând-o cu căldură, mă bucur c-ai ajuns. Arăți ca o poveste, îi șopti ea la ureche, retrăgându-se un pas pentru a-i admira rochia de culoarea fildeşului, o spumă învolburată de dantelă și mătase satinată, cu un decolteu decent la baza gâtului. Excelență, făcu ea o reverență în fața ducelui, care-i

sărută mâna curtenitor. Sarah, Kevin, pivotă ea spre soții Clifford, care o salutară cu tot respectul cuvenit. Jason, se răsuci contesa spre soțul ei, ea este lady Katherine.

Katherine făcu o reverență desăvârșită în fața contelui de Feltkamp, care o privi cu un zâmbet admirativ și se înclină politicos în fața ei.

— Este o onoare să vă întâlnesc, în sfârșit, lady Katherine, rosti acesta cu o voce adâncă, cultivată.

Katherine își înălță privirea, îi observă ochii de culoarea acvamarinului ce străluceau de inteligență și blândețe, și-l plăcu instantaneu, lucru care o făcu să-i zâmbească.

— Privilegiul acesta îmi aparține, înălțimea Voastră. Acesta este o mică atenție din partea mea, spuse Katherine, întinzându-i pachetul dreptunghiular, a cărui grosime o făcu pe Olivia să-și piardă suflul. La mulți ani!

— Este un tablou! exclamă Olivia cu însuflețire. Jason, ți-a făcut un tablou!

— Așa se pare, îi dădu el dreptate, zâmbind.

— Dacă nu-l deschizi pe loc, o să mor de nerăbdare! rosti ea cu ochii mari, încercând să anticipeze tema acelei lucrări frumos ambalate, în hârtie de mătase argintie. Te rog!

— Îmi cer scuze, surâse contele Feltkamp către Katherine, dar dacă nu mă conformez pe loc, teamă mi-e c-o să regret mai târziu.

Katherine aprecie modul în care sărbătoritul își deschise cadoul. Denota temperamentul unui bărbat care nu se încurca în lucruri mărunte. Îl urmări cu sufletul la gură cum sfâșie ambalajul fin cu gesturi grăbite, pentru a scoate pictura în ulei la lumina vie a candelabrelor, și-și ținu respirația, așteptându-i reacția care întârzia să apară.

Timpul trecea, închegând secunde într-un minut interminabil, iar bărbatul nu făcea decât să tacă, cu privirile pironite asupra tabloului care o înfățișa pe soția sa din semiprofil, într-o rochie albă de mătase, în înaltul unei faleze abrupte, ca cele din ținutul Dorset, cu părul lung și castaniu răvășit de briză și marea zbuciumându-i-se la picioare. Expresia de pe chipul femeii era una de zâmbitoare melancolie sau fericire absentă, iar în privirea pierdută a ochilor întredeschiși strălucea o rază de fermecătoare senzualitate.

— Oh! reuși să îngaime Olivia, făcând ochii mari.

— Livy v-a neîndreptăţit teribil când v-a lăudat talentul în faţa mea, miss Dellany, rosti într-un final distinsul gentleman, cu o voce calmă, fără a-şi lua ochii de la tablou.

Katherine păli, gândindu-se că poate fusese prea îndrăzneată pictându-i soţia în felul acela pe care şi ea îl găsisese extrem de... exotic.

— Este uimitor cât de bine aţi reuşit să captaţi latura romantică şi visătoare a Oliviei! exclamă el, îndreptându-şi privirea impresionată spre ea. Pot să afirm că este cel mai frumos cadou pe care l-am primit de ziua mea până acum, lady Katherine.

Paloarea se transformă în purpură şi ochii Katherinei străluciră de plăcere, apoi privirea îi lunecă întrebătoare spre Olivia, care o strânse uşor de mână în semn că încă nu-i dăduse soţului ei vestea cea mare.

Şi, spre marea surprindere şi spaimă a Katherinei, Jason Anscombe îşi croi drum printre invitaţi şi dădu jos de pe perete un peisaj în acuarelă, înlocuindu-l cu tabloul ei.

— Nu trebuie să faci asta doar pentru a-mi arăta aprecierea lui! protestă Katherine în surdină, implorându-şi prietena din priviri să intervină.

— Te asigur că n-o face din cauza asta, îi şopti Olivia cu un zâmbet înduioşat. I-am spus că eşti o pictoriţă cu un talent incredibil şi că vrei să-ţi deschizi o galerie, aşa că nu face decât să te ajute. Câteodată, mă uimeşte cât de repede îi merge mintea în afaceri. În plus, îţi jur cu mâna pe inimă că îi place tabloul la nebunie şi că i-ai câştigat simpatia şi admiraţia mai repede decât mulţi alţii.

— Nu sunt convinsă că e o idee prea bună, murmură Katherine, muşcându-şi buzele nervoasă. Acum, toată lumea o să se perinde pe acolo şi o să mă critice... Uite, deja au început! se alarmă ea, văzând cum un grup de tineri, aflaţi în imediata apropiere a tabloului, migrară spre obiectul cu pricina, intrigăţi de gestul gazdei şi dornici să vadă lucrarea care-şi câştigase acel loc de cinste.

— Draga mea, linişteşte-te! râse Olivia de expresia ei chinuită. Gândeşte-te că în clipa în care-ţi vei deschide expoziţia, numele tău va fi deja cunoscut. Indiferent dacă le va plăcea sau nu tabloul, vestea se va răspândi cu repeziciune şi toţi vor fi mânaţi de curiozitate să-ţi vadă lucrările. Acum, haide să te prezint oaspeţilor mei.

O oră mai târziu, Katherine avea senzaţia că i se desfac genunchii de atâtea reverenţe şi că zâmbetul ce i se întipărise pe faţă

avea să-i dispară numai odată cu moartea. Pe lângă asta, nu reținuse nici măcar cinci din zecile de nume care-i zburaseră pe lângă urechi și se simțea istovită de platitudinile pe care fusese nevoită să le schimbe cu cei cărora le fusese prezentată.

I se părea obositor până și fluxul nesfârșit de invitați care soseau întruna, vocea răgușită a maestrului de ceremonii care îi anunța pe fiecare în parte, zumzetul constant al conversațiilor, întrerupt din când în când de râsul muzical al unei femei sau de exclamații de admirație față de diverse lucruri, de la toalete, bijuterii, până la ultima bârfă picantă a sezonului trecut.

— Așa este tot timpul? îl întrebă ea pe Patrick, când în sfârșit reuși să ajungă din nou lângă el.

— Câteodată este și mai rău, oftă el, privind-o amuzat. Cum te simți?

— Aș zice că bine, ridică ea din umeri indiferentă. Dar aș minți. Felul în care se uită toți la mine aproape că mă scoate din minți. Iar discuțiile, Dumnezeule, chiar trebuie să fie atât de... plictisitoare?! Știi că ducele de Gloucester găsește că este de-a dreptul scandalos ca o femeie să posede inteligență și mai ales că este de-a dreptul dezgustător să și-o manifeste?!

Patrick o privi amuzat, dar nu comentă nimic.

Katherine se încruntă la cupa de șampanie pe jumătate plină pe care o ținea între degete, gândindu-se la superficialitatea unei astfel de vieți, în care tot ce aveai de făcut era să respecti uzanțele, să fii în ton cu moda și să discuți nimicuri. Viața pe care o visa ea presupunea aventură, discuții animate și educative cu oameni inteligenți și plini de înțelepciune, care nu desconsiderau femeile pentru că erau... femei! Locuri interesante de văzut, cărți minunate de citit... o mulțime de lucruri esențiale!

Își întoarse fața spre Patrick, intenționând să-l întrebe la ce oră se puteau retrage, însă întrebarea i se opri în gât și genunchii i se înmuieră subit.

În capul treptelor care dădeau în sala de bal stăteau trei bărbați înalți, îmbrăcați în ținute sobre de gală, unul mai chipeș și mai elegant ca celălalt, care-și plimbau privirile peste mulțime cu calmul și siguranța de sine a unor păsări de pradă.

— Patrick? Îngăimă Katherine cu o voce tremurătoare, trăgându-se ușor în spatele ducelui de York. Cred că ar trebui să

plecăm.

În clipa următoare, fură anunțați contele de Averly, marchizul de Stamford și ducele de Roxburgh, iar lordul Denton își întoarse capul, reperându-i imediat. Un zâmbet efemer îi răsfrânse buzele pentru o secundă, dar când reveni spre tânăra femeie, aerul de pe chipul lui nu exprima nimic.

— Dacă plecăm în acest moment, îi vei lăsa impresia că te temi de el sau că ești lașă, rosti Patrick în surdină. Va trebui să mai aștepți măcar o jumătate de oră, ca să salvezi aparențele, o sfătui cu gravitate în glas.

Katherine ar fi preferat să se facă mică-mică și să dispară în eter. Ultima ei întâlnire cu David Hayworth o răscolise atât de rău, încât ajunsese la concluzia de nezdruccinat că singura metodă prin care va reuși să se lecuiască de el era să nu-l mai vadă. Deloc, dacă acest lucru era posibil!

Tânăra femeie își înghiți nemulțumirea și emoțiile cu o gură zdravănă de șampanie și când îndrăzni din nou să privească spre trioul care cobora fără grabă treptele de marmură, se trezi furată de strălucirea periculoasă a unei perechi de ochi verzi ca smaraldul șlefuit. O privea pe ea, în acea manieră intensă, enigmatică și pătrunzătoare care-i răvășea simțurile de fiecare dată.

Brusc, o luă cu călduri și cu frisoane în același timp. Își desfăcu evantaiul cu un gest nervos și începu să-l agite în dreptul feței. Respira greu, aproape gâfâia, constată Katherine furioasă. Nu avea să-i permită s-o tulbure așa!...

David îi zâmbi leneș și-și înclină vag capul în direcția ei, salutând-o, apoi atenția îi fu distrasă de apariția Oliviei și a soțului ei.

— Îmi acordați onoarea acestui dans, lady Katherine?

Katherine îl privi pe tânărul blond, de statură medie, îmbrăcat fistichiu, în jachetă de catifea rubinie, pantaloni trei sferturi de saten albastru și cămașă galbenă de mătase cu un guler bogat de dantelă fină, și dădu să-l refuze, însă se răzgândi. Era mai puțin riscantă o întâlnire cu ducele de Roxburgh atâta timp cât dansa.

Valsară printre perechile care se roteau în mijlocul sălii, conversând cu dificultate din cauza zgomotelor din jur și a muzicii, apoi Katherine se trezi dansând cu lordul Redgrave, care o vizitase în vreo două rânduri cât fusese în perioada de convalescență în casa ducelui de Templeton, și care se interesă de starea actuală a sănătății

ei, pe urmă avu plăcerea de a participa la un ritmat dans scoțian de grup, în care perechile își tot schimbau partenerii.

Jumătatea de oră se transformă într-o oră, apoi încă una, timp în care Katherine dansă aproape fără oprire, inconștientă de privirile admirative cu care era învăluită de către reprezentanții sexului opus și nici de cele pline de invidie cu care o forfecau cea mai mare parte a femeilor prezente.

— N-ai obosit încă?

Vocea aceea puternic timbrată, care-i sună aproape în ureche, îi produse un gol în stomac. Aproape că uitase de el, atât de tare se concentrase asupra mișcării. Își răsuci capul treizeci de grade și câmpul vizual i se umplu cu imaginea feței atrăgătoare a ducelui de Roxburgh.

— Doar puțin, minți ea, privindu-l cu un zâmbet încordat.

— Atunci, aş putea îndrăzni să-ți cer să-mi acorzi privilegiul acestui dans? o întrebă pe un ton respectuos.

Refuză-l! urlă mintea ei. Fugi! Acum!

— Cu plăcere, se trezi ea acceptând.

Se răsuci încet spre el și-și lăsă mâna într-a lui. David îi zâmbi, un zâmbet iute, dezarmant, care-i acceleră pulsul, apoi îi încercui talia cu un braț și se lansă în valsul lent care începu.

— Dacă-ți plac atât de mult, îți cumpăr o duzină, rosti el după un minut de tăcere, privind-o amuzat.

— Poftim? clipi ea, înălțându-și privirea nedumerită.

— Te tot uiți la nasturii cămășii mele cu atâta preocupare, încât m-am gândit că poate îți trebuie la ceva.

— Oh, făcu ea, roșind, realizând că probabil îi păruse cumplit de toantă, așa cum stătuse, mută ca o stâncă. Mă gândeam... se justifică ea stângace.

— Katherine.

— Da?

— De ce nu te uiți la mine?

— Pentru că trebuie să-mi dau capul pe spate și teamă mi-e că o să-mi frâng gâtul, încercă ea să glumească. Sunteți foarte înalt, Excelența Voastră.

Urmă un alt moment de tăcere.

— Încă îmi porți pică pentru ceea ce s-a întâmplat între noi, nu-i așa? oftă el aproape cu tristețe.

Katherine se încruntă, încercând să-și ascundă tulburarea, greși pașii și se fâstâci și mai mult.

— Îmi... îmi cer scuze pentru neatenție...

— E-n regulă, o asigură el. De obicei, am acest efect asupra femeilor.

Katherine îi aruncă o privire îngustată și își dădu seama că o tachinează.

— Răspunsul este nu, murmură ea cu un oftat ușor.

— Nu, adică nu mai ești supărată pe mine, sau nu, nu sunt chiar atât de arătos încât partenerele mele de dans să încurce pașii?

— Prima variantă, replică ea, străduindu-se să pară serioasă.

— Asta mă bucură nespus, zâmbi ducele fermecător. Ți-am făcut rost de un spațiu pentru galerie, adăugă el câteva secunde mai târziu pe un ton nonșalant.

Katherine greși pașii din nou. Îl privi cu gura căscată, nefiind convinsă că auzise bine.

— Cum?!

— În Pall Mall, o informă David fără nicio expresie. Proprietarul mi-a spus că Thomas Gainsborough a locuit acolo până în clipa în care a murit, în 1788. Chiria pentru spațiu este derizorie și cele două săli care-ți vor fi puse la dispoziție sunt destul de spațioase și aerisite. Mă gândeam că te interesează.

— De unde ai știut că sunt în căutarea unui loc? îl privi ea suspicioasă.

— Am ghicit.

— Olivia ți-a spus! rosti Katherine pe un ton acuzator.

— Olivia este o doamnă extrem de discretă și este foarte urât din partea ta c-o bănuiești de contrariu, o mustră el cu îngăduință.

Katherine se îmbujoră toată de rușine. Totuși, continuă să se încrunte la el nemulțumită și circumspectă.

— Amintește-ți faptul că tu singură mi-ai mărturisit că vrei să-ți deschizi o galerie la Londra, reluă bărbatul cu o voce adâncă. Dacă mă strădui, pot să-ți redau fiecare vorbă pe care ai rostit-o atunci. Am o memorie a detaliului de-a dreptul fantastică...

— Asta a fost atunci, îl întrerupse ea, fixându-l bănuitoare.

— Nu mi-ai lăsat niciodată impresia unei femei care-și abandonează visele fără o cauză logică. Situația ta de acum îți îngăduie să ți-l împlinești pe acesta, așa că nu cred că mă înșel în această

privință.

— De ce faceți asta?! izbucni ea cu o voce înăbușită, privindu-l confuză.

— Poate pentru că am muștrări de conștiință în ceea ce te privește? Își arcui el o sprânceană, amuzat de reacția ei. Poate pentru că te plac nespuse de mult? adăugă cu o voce cu două tonuri mai scăzută, făcându-i cu ochiul. Care din cele două răspunsuri te-ar satisface, Katherine?

„... un bărbat ca Hayworth nu renunță niciodată la o femeie ca tine, Kathe, ci o așteaptă”. Vocea Oliviei îi răsună în minte cu o claritate uimitoare, tulburând-o.

— Niciunul, bombăni ea, ferindu-și privirile.

— Habar n-ai să minți, Katherine, remarcă el sec. Dacă nu ar fi atâta lume în jurul nostru, te-aș săruta și ți-aș demonstra cât de ipocrită ești.

Privirea ei țâșni în sus, lezată și mânioasă. Cuvinte grele îi stăteau pe vârful limbii și o mânca palma să-i ardă una ca să-i șteargă aroganța aceea enervantă de pe față, pe care, în mod absurd, o găsea în același timp și extrem de atrăgătoare. Iar modul în care o privea, cu pleoapele puțin coborâte peste irișii de un verde crud, în adâncul cărora mocnea ca un cărbune încins o lumină întunecată, primejdioasă, o făcu să uite cu totul replica spirituală pe care se pregătea să i-o trântască-n față și se trezi înfiorându-se involuntar.

Era atâta patimă oarbă și dorință aprigă în ochii lui, încât fata nu se îndoi nicio secundă că dacă ar fi fost singuri, nu s-ar fi sfiit deloc să o sărute. Iar partea proastă era că-și dorea aproape cu disperare ca el s-o facă. Magnetismul crud care o atrăgea spre el aproape o sufoca. Inima-i bătea în piept și se temea ca el să nu-i observe amestecul de jind și groază din ochi. Și cu toate că ar fi vrut să-și plece privirea, descoperi că nu putea.

— Ce-ți face umărul? o întrebă el brusc, executând o manevră abilă prin care o scoase pe Katherine din raza unui cuplu neatent, care fusese cât pe ce să intre în ea.

— Poftim? clipi Katherine, aiurită.

Preț de un lung moment, avu senzația bizară că spațiul se dilată, zgomotele din jur se estompează și că nu există decât ei doi, uniți de forța nevăzută a unei... magii. Era doar imaginația ei bolnavă, se certă ea în ciudată. Acel bărbat nu putea fi chiar într-atât de insensibil încât

să piardă farmecul unei asemenea clipe.

David repetă întrebarea, făcând un efort să-și păstreze tonul vocii normal. Katherine îl privea fascinată, ca și cum centrul universului ei s-ar fi transferat brusc în persoana lui, aducându-l la rang de zeu. Era dificil pentru el să se concentreze când dorința ce-i pulsa în vene îi încingea sângele într-o asemenea măsură, încât avea impresia că asurzește.

— Nu mă mai doare aproape deloc, reuși Katherine să îngaime un răspuns coerent și inteligibil. În schimb, am mâncărimi groaznice în zona cu pricina, se trezi ea detaliind fără jenă.

— Asta este bine, pentru că înseamnă că se vindecă, confirmă ducele și un mușchi zvâcni scurt pe maxilarul lui. Ce faci mâine la prânz?

Katherine îl privi, ușor zăpăcită de maniera în care el sărea de la un subiect la altul.

— De ce mă întrebați? făcu prudentă, în timp ce se lăsa antrenată într-o piruetă largă.

— Mă gândeam că poate ai dori să vii să vezi dacă locul despre care ți-am vorbit este potrivit pentru ceea ce ai în minte.

Katherine își mușcă buza de jos, neștiind ce să spună. Căutase atât de mult un spațiu pentru expoziție și nu găsisese niciunul care să-i convină, încât îi venea greu să-i refuze oferta. Locurile în care fusese erau fie camere prea mici sau nu erau destul de luminate, fie trebuia renovate pentru că tapetul de pe pereți se cojise sau se umpluse de mucegai iar podele se șubreziseră din cauza rozătoarelor. Desigur, găsisese și câteva locuri care i-ar fi îndeplinit condițiile, însă nu erau situate într-o zonă bună. Faptul că el îi făcuse rost de două camere în care odinioară locuise unul dintre cei mai mari pictori ai Angliei o emoționa profund.

Totuși, ideea de a merge doar cu el era de departe cea mai neinspirată! Nu putea risca să rămână singură cu el, știind precis că dacă el ar fi încercat... ceva, n-ar fi găsit suficientă putere să-i reziste. David Hayworth avea darul incontestabil de a o determina să acționeze complet illogic atunci când se afla prea aproape de ea.

— Sunt convinsă că Olivia ar fi încântată să te însoțească mâine, îi propuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Părerea mea poate fi subiectivă în acest sens, însă Olivia are un spirit de observație și evaluare foarte fin și obiectiv.

- O să-i propun asta, zâmbi Katherine, ușurată de sugestia lui.
- La ora douăsprezece și jumătate este bine?
- Perfect, acceptă Katherine cu ochii strălucind de emoție.
- Kathe?
- Mhm?

— Valsul s-a terminat, o anunță el cu o voce învăluitoare. Cu toate că-mi doresc foarte mult să-l dansăm și pe următorul, mi-e teamă că dacă o fac, îți pun în pericol reputația, o lămuri în timp ce o conducea spre ducele de York, care se afla angajat într-o discuție cu lordul cancelar. Trec să te iau mâine la prânz, îi șopti el, sărutându-i degetele subțiri și dispărând în mulțime.

Katherine privi tulburată în urma lui, având senzația neplăcută că tocmai își pecetluisese soarta. Gestul lui era admirabil, dar o lega de el printr-o obligație de ordin moral pe care nu și-o dorea. Nu dorea să-i fie recunoscătoare pentru nimic.

Înghițind în sec, Katherine își dori totuși să-i fi refuzat oferta.

Casa în care locuise odinioară Thomas Gainsborough se afla pe Pall Mall Street, foarte aproape de intersecția cu St James's Street, o construcție impunătoare de patru nivele, cu fațada proaspăt renovată și vopsită într-o culoare plăcută ochiului, ceva între ocru și nuanța teracotei.

Proprietarul era Ian Mansfield, conte de Mansfield, un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu favoriți lungi, tunși exemplar, și o privire foarte expresivă, de un albastru-cobalt.

Contele cumpărase întreaga clădire dintr-un motiv pur sentimental, fiind unul dintre cei mai înflăcărați admiratori ai lui Gainsborough, închinând restul apartamentelor tinerilor mai scăpătați ai burgheziei britanice, cu excepția celui în care locuise marele peisagist și portretist. David, știind că Mansfield era și un mare iubitor de artă, îi propusese acestuia să-i închirieze cele două încăperi de la etajul întâi în vederea unei expoziții de pictură clasică și modernă.

Mansfield se arătase destul de rezervat la această idee. Când află însă că pictorul avangardist era de fapt fiica defunctului marchiz de Cavinghton, curiozitatea sa fusese stârnită până peste poate și-i ceru influentului duce de Roxburgh să-i o prezinte pe Katherine, promițând că dacă tânăra îi va plăcea și picturile ei vor fi cât de cât interesante, atunci avea să-i pună la dispoziție cele două camere cerute pentru o

chirie mică.

David rânjise în sinea lui, știind că prima condiție a acelei înțelegeri era deja îndeplinită, îi strânsese mâna și-i promisese că avea să ia legătura cu el în curând, ca să stabilească o întrevvedere.

Drept pentru care, la ora douăsprezece și jumătate, a doua zi după balul dat de Jason Anscombe, David fu introdus în salonul de oaspeți al casei lordului Denton de pe Somerset Street, unde-l așteptau Katherine și Olivia, amândouă îmbrăcate și pregătite de plecare, și se înclină politicos în fața lor.

— Văd că sunteți gata, remarcă el cu o voce gravă, așa că să nu mai pierdem timpul. Lordul Mansfield ne așteaptă la unu și dacă nu pornim imediat, o să întârziem. Este un coșmar curat ce e pe străzi. Lady Katherine, rugămintea mea este să aduci cu tine două-trei lucrări pentru Înălțimea Sa.

— De ce? făcu ea ochii mari, surprinsă.

— Mansfield a fost de acord să-ți găzduiască expoziția cu condiția să-l convingi că merită efortul.

— Înțeleg. Atunci, vă rog mă scuzați un minut, și ieși grăbită din încăpere.

Olivia îl privi pe David cu un zâmbet suav pe buze.

— Ce e? o întrebă el, încruntându-se vag și privind-o pătrunzător.

— Nimic, rosti ea cu o privire nevinovată. Cum o mai duceți, Excelență?

— La fel de bine ca ieri, mulțumesc, răspunse David, și un colț al gurii îi tresări într-o umbră de zâmbet. Tu?

— Îmi fericesc soțul cu un moștenitor.

— Iisuse, Liv, dar asta este o veste grozavă! se luminează întreaga lui față. Cred că Jason este în al nouălea cer. Pe când sorocul?

— În septembrie, cu voia lui Dumnezeu.

— Te simți bine? se îngrijoră el, apropiindu-se și cercetându-i chipul care radia de încântare.

— Cu mici excepții, oftă ea. Nimic neobișnuit în cazul meu și al oricărei femei care se pregătește să devină mamă.

— Acum îmi explic aerul de madonă de pe fața ta, zâmbi el înduioșat. Și ieri îmi păruseși schimbată cumva.

— Adevărat?

— Da.

— Este miraculos cât de multă fericire, armonie și echilibru aduce în sânul unei căsnicii reușite promisiunea unei noi vieți, zise Olivia cu un zâmbet visător pe buze. O împlinește, o consolidează... îi dă sens! Nimic nu este mai important ca asta, numai că nu o realizezi înainte ca ea să se întâmple. Viața nu are nicio noimă dacă nu o trăiești alături de o persoană care să-ți umple sufletul de iubire, murmură ea abia auzit, aruncându-i o privire piezișă.

— Mă bucur nespus de mult pentru voi, îi ignoră el aluzia cu încăpățănare.

Olivia tăcu, mușcându-și buzele și privindu-l necăjită pe sub sprâncene, nemulțumită de refuzul acestuia de a se prinde în capcana pe care se pregătea să i-o întindă cu dibăcie.

Câteva secunde mai târziu, Katherine se întoarce, aducând cu sine trei dintre tablourile destinate vernisajului, împachetate în hârtie cerată. David i le luă din mână și le conduse pe cele două femei afară, unde trăsura sa îi aștepta parcată chiar în fața intrării.

Drumul până pe Pall Mall Street dură destul de mult, din cauza ninsorii abundente care căzuse peste noapte și care îngreunase simțitor traficul. Conversația din interiorul luxos al vehiculului se legă cu precădere între Olivia și lordul Hayworth, Katherine fiind prea emoționată și neliniștită ca să poată vorbi. Când ajunseră în fața imobilului, Katherine tremura sub mantia groasă, căptușită cu hermină, și adresa rugi mute proniei cerești ca Mansfield să guste nota fantastică a picturilor ei.

Fură primiți chiar de distinsul conte în persoană, care fu atât de uimit de frumusețea Katherinei, încât se dovedi a-i fi extrem de greu să-și aducă aminte care era motivul acelei întâlniri. Iar când Katherine își desfăcu tablourile și le sprijini de spătarul unor scaune, orientându-le cu fața spre fereastră ca lumina să le sublinieze forța și profunzimea compoziției, Mansfield amuți cu totul. Și nu fu singurul. David Hayworth părea atins de aceeași stare de fascinație mută.

Unul dintre tablouri înfățișa nimfe ale pădurii prinse-n horă, cu trupurile plămădite din apă, bine definite și atât de transparente, încât copacii din spatele lor se vedeau cu o claritate uluitoare.

David rămase cu privirile pironite asupra lui. Mintea îi lunecă în trecut, în urmă cu câteva luni, într-o după-amiază caldă de mai; prima lui plimbare alături de Katherine, în care fata se străduise să-i zugrăvească în imaginație tema acelei picturi uluitoare. Primul lor

sărut, își aduse el aminte, și stomacul i se încleștă de dor când memoria îi readuse în prezent acea clipă magică, în care gustase din căldura și aroma de neuitat a gurii ei.

Al doilea reprezenta un înger cu aripile frânte, poleite de razele argintii ale lunii, îngenuncheat la picioarele unei prea frumoase pământene spre care privea pierdut, imaginea unei entități-bărbat care renunțase la genuni pentru iubirea interzisă față de acea muritoare. Subiectul era ușor scandalos, dar perfecțiunea detaliilor, forța emoțiilor oglindite pe cele două chipuri de o frumusețe uluitoare îi tăiau răsuflarea. Cel de-al treilea era un peisaj de iarnă în munții Scoției, tabloul fiind la fel de fascinant ca și celelalte două lucrări.

Stilul picturilor ei împrumutase nuanțele palide ale renașcentismului târziu, însă maniera în care combina culorile și obsesia pentru detalii aveau o notă personală, unică. Deși primele două picturi aveau o tematică fantastică, în cel de-al doilea tablou latura futuristă era și mai accentuată: acuratețea trăsăturilor de pe fața îngerului căzut în păcat îl făceau extrem de uman și totuși... atât de ireal. Două lumi care se întrepătrundeau perfect. Și toate trei lucrările radiau căldură, mișcare și emoții puternice, trei ferestre deschise spre un tărâm de basm.

— Sunt... magnifice! exclamă contele de Mansfield într-un final, fără a-și putea dezlipi privirea de la ele. N-am cuvinte!... Lady Katherine, aveți un talent unic de a imprima viață și emoție viziunilor dumitale. Își îndreptă ochii spre ea, zâmbind larg, din toată inima, vizibil impresionat. Oricând doriți să vă aduceți lucrările aici și să deschideți ușile celor care trăiesc și respiră pentru frumos, sunteți poftită s-o faceți. Apartamentul vă aparține pentru cât timp veți avea nevoie de el.

Katherine îi întoarse zâmbetul, încântată, și-i aruncă o privire triumfătoare Oliviei, ai cărei ochi străluceau de bucurie și mândrie.

— Pot să văd și cealaltă încăpere? se interesă ea.

— Desigur. Pe aici, schiță Mansfield un gest cu mâna, indicând o ușă care se afla față-n față cu cea de la intrare.

Cea de a doua cameră era mai redusă ca dimensiuni față de prima, iar în interior încă stăruia mirosul de terbenină și ulei.

— Am cumpărat imobilul imediat după ce el s-a stins, o informă contele, inhalând aerul stătut cu nesaț, de parcă acest lucru l-ar fi adus mai aproape de cel pentru care nutrise atâta admirație și respect.

Eram tânăr și foarte îndrăgostit de operele lui și, de-a lungul vremii, m-am străduit să-mi întregesc colecția. Ceea ce vreau să spun, alungă el nota nostalgică din voce, este faptul că nimeni n-a mai locuit aici după aceea.

— Mă simt copleșită de onoarea pe care mi-o faceți, înălțimea Voastră, izbuti Katherine să îngame pe un ton gătit de emoție.

— Milady, meritați cu prisosință acest lucru, se înclină el ceremonios în fața ei, luându-i mâna și sărutându-i-o cu venerație. Este un privilegiu pentru mine să vă cunosc personal și să vă pot oferi acest mic și neînsemnat ajutor.

Katherine tăcu, știind că dacă ar mai fi spus ceva, distinsul conte s-ar fi simțit dator să-i întoarcă complimentul înzecit, iar așa nu s-ar fi ajuns nicăieri. În schimb, se interesă de costul chiriei. La auzul acelei întrebări, ochii lui o priviră ultragiați, de parcă tocmai l-ar fi insultat.

— Vă rog! Nici nu se pune problema de așa ceva.

— Dar, înălțimea Voastră, este deja prea mult și nu pot accepta!

— Este exclus, se încăpățână Mansfield, încruntându-se nemulțumit la ea.

— Dar...

— Niciun cuvânt în plus, copilă dragă! gesticulă contele abrupt, respingându-i orice protest înainte de a-l formula. Nu-mi strica ziua, te rog! A avut un început minunat și ar fi păcat de el. Vreau să mi-o amintesc cu plăcere.

Katherine îl privi, nevenindu-i să creadă că ușile care rămăseseră atâtea luni închise i se deschideau larg în față, lăsând-o să intre în grădina visurilor ei.

— Înălțimea Voastră, începu ea cu o voce încărcată de emoție, un simplu mulțumesc nu este de ajuns pentru...

— Atunci, nu-mi mulțumi, propuse el pe un ton vesel. De abia aștept să îți aduci toate lucrările aici. Faptul că voi avea șansa să le văd înaintea tuturor mă face să mă simt... binecuvântat.

Reveniră în prima încăpăre, zăbovind încă un sfert de oră pentru a pune la punct câteva detalii importante, după care contele se scuză, pretextând că are o întâlnire stabilită pentru ora două și se despărțiră, nu înainte ca acesta să-i înmâneze Katherinei o cheie a apartamentului.

— Ce părere ai? o întrebă Hayworth de îndată ce gazda ieși, lăsându-i singuri.

Katherine trase adânc aer în piept, aruncând o privire uimită prin încăpere, aflată încă sub imperiul surprizei.

— Sunt... amețită! recunosc ea, și un zâmbet orbitor îi înflori pe față. Nici în cele mai frumoase vise ale mele n-aș fi crezut că am să-mi deschid vreodată galeria în locul în care a trăit și a pictat Gainsborough. Mă simt... incredibil de norocoasă! Își presă ea o mână pe inimă ca pentru a sublinia acel aspect.

— O meriți pe bună dreptate, spuse Olivia, râzând. Nu mai trebuie de făcut decât o curățenie generală și de stabilit poziția fiecărui tablou în parte. Și, negreșit, va trebui să publicăm un anunț în câteva cotidiene, prin care să înștiințăm lumea că ai...

Se opri, devenind dintr-odată extrem de palidă. Își duse mâna la tâmplă, agățându-se de spătarul unui scaun și clătînându-se pe picioare, nesigură.

— Liv? sări Katherine s-o sprijine, privind-o alarmată.

— Nu-i nimic, bolborosi contesa, străduindu-se să zâmbească. Am amețit un pic, atâta tot. Văd că mi se întâmplă în fiecare zi... în ultima vreme...

— Așază-te, te rog, insistă Katherine. De ce nu mi-ai spus că asta te-a solicitat prea mult?! Dacă știam că pățești așa, pe cuvânt că n-aș fi insistat să...

— Kathe, termină, îi curmă Olivia tirada, înghițindu-și nodul de greață din gât. Sunt însărcinată, nu bolnavă. Doctorul mi-a recomandat să fac mișcare și să nu mă las doborâtă de stările de rău, inerente în situația mea...

Starea neplăcută trecu, apoi o cuprinse căscatul și tânăra contesă își duse mâna la gură, jenată.

— Trebuie să te ducem acasă, preluă Katherine inițiativa cu promptitudine.

Coborâră împreună, Katherine luând-o înainte și lăsând-o pe Olivia să se sprijine de brațul lui Hayworth, și se abătură din drum pentru a o lăsa pe contesă acasă.

Abia când trăsura porni din nou, Katherine realizează că rămăsese singură cu tânărul bărbat și o cuprinse o stare de încordare dureroasă. Până la urmă, de ce-i fusese frică nu scăpase, drept pentru care începu să se roage cerului să ajungă cât mai repede la destinație.

Tăcerea se prelungea la nesfârșit, căpătând o notă penibilă. Katherine se încăpățâna să privească pe fereastra portierei, mimând o

preocupare adâncă față de cerul care cernea fulgi de poveste peste străzile pustii, realizând că se comporta stupid, irațional. În cele din urmă se forță să-și întoarcă fața spre tânărul duce, care o privea gânditor, și-i zâmbi anemic.

— N-am apucat să vă mulțumesc pentru amabilitatea voastră, milord, rosti ea aproape în șoaptă. De fapt, ar fi trebuit să vă mulțumesc de două ori până acum, pentru ziua de astăzi și... pentru generozitatea și îngăduința de care ați dat dovadă la Leight Heaven...

El tăcea, privind-o concentrat, fără a schița vreun gest că ar fi vrut să-i răspundă, lucru care o descurajă teribil.

— Eu... reluă ea, încruntându-se la mânușile pe care le ținea în poală în timp ce-și căuta cuvintele. Eu nu am...

— Katherine.

Vocea lui, gravă și profundă, avu asupra ei efectul unei detunături de armă, mai ales că nu se așteptase ca el să spună ceva. Tresări puternic și-l privi cu ochi mari, neliniștiți.

Îl văzu închizând ochii cu o expresie exasperată pe față și trecându-și o mână mare prin părul bogat, mormăind ceva ininteligibil printre dinți. Când o privi, sprâncenele îi erau ușor adunate și privirea scrutătoare.

— Katherine, îi repetă el numele apăsător, pronunțând cuvintele încet, clar și răspicat, încetează să te mai porți ca și cum din clipă-n clipă aș tăbări pe tine. Mă enervează asta și nici nu este un lucru prea măgulitor la adresa vanității mele. Știu că ți-am dat suficiente motive să-ți fie teamă de mine, dar... la naiba! Ce aș putea face ca să-ți recâștig încrederea?! sfârși el frustrat.

Tânăra îl privi confuză, neștiind ce să spună. Furia și amărăciunea înăbușite din vocea lui, tristețea care i se reflecta în ochi erau fără-ndoială sincere.

Înghițind în sec, Katherine își plecă privirea confuză.

— Îmi pare rău, murmură ea în șoaptă, dar nu știu ce anume așteptați de la mine, milord.

— O șansă.

— Cum? își ridică ea privirea, surprinsă.

— Vreau să-mi acorzi șansa de a-ți dovedi că nu sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut înainte să pleci la Leight Heaven, rosti David încet, privind-o în ochi cu insistență. Vreau să mă lași să-ți demonstrez cine sunt cu adevărat. Nu sunt o persoană rea, Katherine, în ciuda

faptului că ți-am lăsat această impresie.

— Știi asta, milord, rosti tânăra femeie pe o voce domoală. Amândoi am fost prinși într-un vârtej de evenimente nefavorabile și fiecare ne-am lăsat mânați de orgoliu și... și am privit lucrurile într-o manieră complet greșită. La Leight Heaven, am înțeles câtă dreptate ați avut. Nu dumneavoastră erați responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat, ci tatăl meu. A fost nedrept din partea mea să vă arunc în față asta și să vă jignesc în felul în care am făcut-o, când intenția voastră a fost una onorabilă și...

— Katherine, o opri el cu un zâmbet uimit, intenția care a stat la baza propunerii mele n-a fost chiar atât de nobilă, ci chiar una foarte egoistă. Te voiam pentru mine, înțelegeți asta? Te-am dorit încă din primul moment în care ai năvălit în salonul de la Floors, ciufulită de vânt și vibrând de viață, plină de grație și frumusețe. Atunci, ca și acum, m-am simțit slab și... pierdut. Te iubesc, Katherine! Se opri o clipă, înghițindu-și nodul din gât, realizând că asta era șansa lui, unica lui șansă de a o câștiga sau de a o pierde definitiv. O privi în ochi cu intensitate și continuă cu o voce reținută, dar categorică: Am realizat cât de importantă erai pentru mine abia când a fost prea târziu, când plecaseși deja la Leigh Haven, și... am trăit ca într-un coșmar până să te gădesc. Sunt îndrăgostit de tine și-s disperat!... Nu mai pot să dorm, să mănânc, n-am chef de nimic și nu mă pot concentra la nimic, pentru că tot timpul mă gândesc la tine! Niciodată n-am mai avut asemenea trăiri și-ți mărturisesc că mă simt groaznic. Sunt bolnav și mă tem că singurul leac pentru starea mea ești tu! Nu vreau să te presez, Katherine, dar trebuie să știu acum dacă am o cât de mică șansă să sper că, într-o bună zi, mă vei privi altfel decât o faci acum: cu teamă sau neîncredere.

Katherine continua să-l privească, prea amuțită de șoc ca să poată vorbi.

Declarația lui neașteptată avu un efect straniu asupra simțurilor ei. Un val de furnicături i se răspândi în tot corpul în timp ce coșul pieptului părea apăsător de o greutate enormă, care o împiedica să respire. Se sufoca și, în lipsa oxigenului, începu să i se-ntunece privirea.

Avea să leșine, gândi Katherine năucită. Iisuse, avea să leșine și să se facă de tot râsul!

— Regret dacă te-am șocat, adăugă bărbatul cu o ușoară

grimasă, dar tu singură ai spus că răbdarea este o virtute pe care puține femei o posedă iar bărbații, niciodată. Este evident că eu nu o posed și am vrut să știi asta și să... faci ceva în această privință, până nu îmbătrânesc și mor de inimă rea.

— Eu... eu... se bâlbâi Katherine, am... am nevoie de aer...

Abia acum sesiză David lipsa totală de culoare din obraji ei și izbi cu pumnul în peretele trăsorii, urlând vizitiului să oprească.

Tânăra femeie se strecură împleticit afară din trăsură înaintea lui și o rafală de vânt îi învolbură pelerina, strecurând aerul rece pe dedesubt și făcând-o să se zgribulească toată.

— Respiră! îi porunci el, privind-o neliniștit. Pentru Dumnezeu, Katherine, trage aer în piept!

Katherine se execută și aproape c-o durură plămânii. Se sprijini cu o mână de portieră, simțind cum o ia cu amețală.

— Să nu care cumva să leșini! o amenință bărbatul, încruntându-se la ea. Dacă știam că o declarație de dragoste te poate omorî cu zile, îți jur că aș fi încercat să te îmbăt mai întâi. Știi, alcoolul are o mare calitate, continuă el disperat să facă haz de situație: îți amortizează șocurile psihice considerabil. Ți-e mai bine acum?

Katherine îl privi zăpăcită, înghițind convulsiv în sec, cu o mână dusă la inimă.

— Văd că nu pierdeți vremea cu nimicuri, Excelență, remarcă tânăra cu o voce tremurătoare.

— Sunt un bărbat care știe exact ce vrea de la viață, zise el încet, privind-o insistent în ochi. În acest moment, viața pentru mine reprezintă tot ce este legat de ființa ta. Mi-e dor de tine, de râsul tău, de mintea ta, Katherine. Îmi lipsești îngrozitor!

În secunda următoare îngenunche în zăpadă în fața ei și-i luă o mână într-a lui. Figura îi era sobră, privirea gravă, atunci când rosti pe un ton solemn următoarele cuvinte:

Lady Katherine, vrei să-mi faciți cinstea și onoarea supremă de a-mi deveni soție?

Katherine se holbă la el perplexă, amuțită de stupeoare.

— Ce faceți?! icni ea, încercând fără succes să-și tragă mâna dintr-a lui.

— Te cer în căsătorie, răspuse bărbatul pe un ton imperturbabil. Mărită-te cu mine, Katherine! o imploră el încet, ținându-o cu o privire febrilă.

— Sunteți nebun, milord! se bâlbâi tânăra, în culmea consternării.

— Tot ce este posibil, admise el cu undă de umor, însă asta nu mi s-a mai întâmplat mai înainte să te cunosc pe tine. Ia-mă de bărbat, prințesă, repetă el, fără s-o slăbească din ochi. De nu, jur că nebunia mea se va agrava până la demență!

— Doamne Dumnezeu! Vă rog, milord, ridicați-vă! îl imploră ea, rotindu-și ochii în jurul lor, intimidată de mulțimea care începea să se strângă pe trotuar.

— Spune **da!** îi ceru el cu aprindere.

— Eu... eu nu... nu știu ce să spun...

— Spune-mi că mă vrei, doar atât, o îmboldi Hayworth cu un licăr amuzat în privirile verzi.

— Milord, se uită lumea la noi, bâigui Katherine, mușcându-și buzele pentru a-și stăvili un chicotit nervos, aproape isteric. Încetați cu nebunia asta!... Vă faceți de râs!

— Nu cred că-mi mai pasă în clipa asta! declară el sec. Nu mă mișc de aici până nu-mi dai un răspuns clar, și ar fi bine să te grăbești, pentru că simt că o să fac apă la genunchi până te hotărăști. Și să știi că un refuz iese categoric din discuție, o avertiză aproape cu asprime, încruntându-se la ea. Ești sigura femeie pe care am iubit-o vreodată și singura care m-a dus la exasperare. Singura în fața căreia m-am umilit, cerșindu-i mâna și afecțiunea. Prin urmare, continuă pe nerăsuflăte, dacă mă scoți din viața ta o să te urăsc veșnic, Katherine! Pentru că, într-un mod absolut nesuferit, ai devenit unicul motiv pentru care mă încăpățânez să respir. Așa că, mi-lady, fii milostivă cu un biet suflet care nu-și găsește liniștea și salvează-l! imită el accentul unui țăran din sud. Te rog, domniță, fie-ți milă de un biet nevoias!

— Oh, Doamne! gemu fata, acoperindu-și gura cu o palmă și privindu-l stupefiată pe bărbatul îngenuncheat din fața ei, care-i aștepta răspunsul cu o expresie încordată pe figură. Oh, Dumnezeu mare!

Cerul cernea deasupra lor o frumoasă poveste de iarnă în fulgi mari, pufoși și grei, și totul i se părea incredibil de romantic. Mâna îi căzu și un zâmbet uluit înflori pe buzele ei.

Era ca-n visul ei. El o iubea. Cu adevărat! Numai un bărbat care iubea cu adevărat putea fi capabil de un asemenea gest necugetat și... atât de ridicol de romantic. Stătea în genunchi în fața ei și-i cerșise

realmente mâna. Nu putea să-l refuze, nu avea cum să-l refuze pe acel bărbat care fusese suficient de nebun, sau de disperat, încât să se facă de tot bâlciul în mijlocul Londrei, doar pentru a o convinge de seriozitatea intențiilor lui. Nu avea sufletul s-o facă, mai ales că se simțea atât de stupid de fericită.

— Dacă accept, vor fi niște condiții de pus, rosti ea într-un târziu, încercând să-și înăbușe emoțiile puternice care aproape îi răneau inima.

— Câte, mai exact? își îngustă el ochii, simțind că amorțește de ușurare.

— Probabil trei de toate, rosti Katherine nesigură, încercând să se adune și să se forțeze să raționeze. Plus-minus una, nu știu. Trebuie să mă mai gândesc.

— M-aș fi mulțumit și cu de trei ori pe atât, dar acum este prea târziu ca să mai dai înapoi, rosti bărbatul, ridicându-se în picioare zâmbitor și dominând-o cu statura lui. Ți-e frig, remarcă, văzând-o cum se cutremură sub sărutul apăsător și cald pe care îl depuse pe dosul mâinii delicate dintr-a lui. Hai să mergem.

Îi ținu portiera și o ajută să urce în trăsură, dornic să scape de mulțimea de gură-cască care-și dădea ghionturi, comentând și râzând pe seama lui. Fusese un moment penibil și se făcuse de toată jena, însă nu mai conta devreme ce obținuse ceea ce-și dorea cu atâta ardoare.

— N-o să te răzgândești, nu-i așa? o întrebă el imediat ce trăsura se urni din loc.

Katherine îl privi și zâmbi înduioșată de teama din vocea acelui bărbat mândru și arogant, conștientă dintr-odată de puterea pe care o avea acum asupra lui.

— Niciodată nu-mi iau cuvântul înapoi, răspunse ea cu o fermă candoare.

— Asta e bine, dădu el din cap mulțumit, apoi se întinse și, într-o mișcare rapidă și totuși lină, o trase pe genunchii lui. Katherine, rosti el pe o voce scăzută și caldă, privind-o în ochi cu o nesfârșită tandrețe, niciodată nu am tânjit atât de dureros după ceva așa cum am tânjit după tine, mă crezi? Au fost nopți întregi în care n-am putut să dorm, chinuit de remușcări, dor și disperare, torturat de amintirea ta, de râsul tău, de... gustul tău, sfârși el cu privirea ațintită hipnotic asupra gurii ei. Au existat nopți în care nu visam decât că te țineam în brațe, ca acum, și că mă pierdeam în dulceața buzelor tale. Vreau să te sărut,

Katherine. Mă lași?

Katherine, luată complet prin surprindere de viteza cu care el se mișcase cât și de îndrăzneala lui, roși tulburată și-și plecă ochii zăpăcită. Nu știa ce anume aștepta ca ea să facă, dar încuviință timidă din cap.

Secundele începură să se scurgă încet, într-o tăcere încordată, fără ca vreunul din ei să schițeze vreun gest.

Katherine aștepta nervoasă ca el să-și ducă intenția până la capăt, însă cum sărutul refuza să se materializeze, își ridică ochii spre el și-l privi întrebătoare. El o privea fascinat, cu ochii pe jumătate închiși, iar zâmbetul de pe buzele lui era plin de tandrețe și amuzament.

— Katherine, pentru un sărut este nevoie de doi, rosti el cu o voce joasă, răgușită.

Katherine își încreți fruntea, reflectând la cuvintele lui și înțelegându-i în sfârșit dorința nerostită din ele. Își înălță mâinile sfioasă și-i înconjură gâtul cu ele, răsucindu-se puțin pentru o poziție mai comodă. Îl privi o clipă în ochi, primind aprobarea lui tacită, apoi se întinse și-și lipi gura de a lui. Pleoapele îi căzură și un fior de plăcere i se prelinse prin trup, încheștându-i abdomenul și tăindu-i respirația.

Nu voia s-o grăbească, își zise David cu înfrigurare, cuprinzându-i în brațe talia abia ghicită în pelerina bogată și trăgând-o mai aproape de el. Însă parfumul suav de iasomie, textura caldă și mătăsoasă a gurii ei îl înnebuneau.

Sărutul pe care-l împărțiră fu cea mai senzuală experiență pentru amândoi. O împletire perfectă a gurilor, o îngemănare puternică a inimilor, o cutremurătoare dorință care pulsa, vie și dureroasă, în esența trupurilor lor. Un miracol care se sfârși în scurt timp, pentru că ajunseseră deja la destinație.

Coborâră amețiți și intrară în locuința Katherinei, oprindu-se în salonul elegant.

Dintr-odată, fata începu să realizeze ce i se întâmplase și deveni brusc agitată. Îl privi nervoasă și îl întrebă dacă dorea să bea ceva. David își manifestă preferința pentru un scotch dublu, iar ea își îngădui extravaganța unui pahar cu sherry.

— Probabil vei dori să-mi vorbești despre cele trei condiții pe care vrei să le impui acestei căsătorii, îi reaminti el, ciocnindu-și paharul de al ei și sorbind o înghițitură, continuând s-o privească.

— Oh, da, asta așa este, dădu ea din cap, recunoscătoare pentru faptul că el încerca să alunge tensiunea momentului.

— S-o auzim pe prima, o încurajă el, ascunzându-și încântarea de a o vedea atât de tulburată.

— Prima condiție este să nu mai fiu mințită niciodată, indiferent cât de dureros ar fi pentru mine adevărul, rosti ea cu o voce categorică, privindu-l în ochi.

— Sunt de acord. Începând cu acest moment, nu-ți voi mai ascunde nimic, promise el solemn după o insesizabilă clipă de ezitare, când mintea îi alunecă la discuția dintre el și lordul Denton din urmă cu aproape trei săptămâni.

— Vreau să mă tratezi întotdeauna cu respect și considerație, și să nu încerci să-mi restricționezi libertatea de decizie sau de mișcare, enunță ea cea de a doua pretenție. David zâmbi, apoi dădu din cap în semn de accept. Cea de a treia condiție este ca nunta să aibă loc după un minimum de trei luni de logodnă.

— Trei luni!? ridică el vocea indignat, simțind cum panica îi strânge stomacul. De ce atâta amar de timp?!

— Mi-am dat seama că ești o persoană foarte cunoscută și influentă, și aș vrea ca lumea să mă aprecieze după talentul meu și în niciun caz după viitorul meu statut social, îi explică ea cu calm.

— Înțeleg, replică el supărat, încruntându-se la paharul său. Ceea ce nu înțeleg însă este de ce ai nevoie de trei luni afurisite!

— Poate fi și mai devreme, nu știu, depinde de cum va merge totul, adăugă ea grăbită.

— Mă tem că nu prea sunt lămurit.

— Îmi doresc foarte mult să mă afirm ca artist, rosti Katherine, privindu-l serioasă. Expoziția aceasta este foarte importantă pentru mine, gesticulă cu însuflețire, și sper din toată inima ca lucrările mele să placă publicului.

— Adică, în funcție de cât de repede ți se vor vinde lucrările, vom stabili data nunții? vru David să fie sigur că a înțeles cum trebuie ultima ei pretenție.

— Da.

— Și dorești, implicit, ca logodna noastră să rămână secretă până atunci, pentru că nu dorești ca numele meu să influențeze opinia publică, așa-i?

— Da.

— Bine, sunt de acord și cu asta, zise el după un moment de gândire, timp în care mintea deja îi lucra cu repeziciune la rezolvarea acestui impediment. Asta este tot?

— Cred că da. Da.

— Vino aici, Katherine, îi ceru el grav.

Tânăra îl privi încruntată, însă se conformă. David îi luă paharul din mână, din care abia dacă gustase, și-l puse lângă al lui pe soclul unei sculpturi în marmură care reprezenta un Cupidon înaripat. Cu delicatețe, îi prinse bărbia între două degete și-i înclină ușor capul pe spate, pentru a o privi în ochi.

— Vreau să știi, începu el cu o voce joasă, vibrantă, că ești singura femeie care m-a făcut să văd cât de ternă și lipsită de sens a fost viața mea până acum. Că astăzi m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume și nădăduiesc să-ți pot oferi în fiecare clipă a noastră împreună tot atâta bucurie și împlinire cât mi-ai dăruit tu într-un singur ceas. Și-ți promit că te voi iubi și apăra până la ultima bătaie a inimii mele.

Se aplecă și o sărută cast pe buze, apoi îi sărută ambele mâini, fără a-și dezlipi ochii dintr-ai ei.

În fața acestei declarații simple, ultimul zid din jurul inimii ei căzu și emoțiile năvăliră la suprafață ca un val de nestăvilit. Ochii i se umplură de lacrimi mari, care începură să-i curgă pe obraji. Făcu un pas spre el și îi ceru cu o voce tremurătoare, înecată de plâns, s-o ia în brațe și s-o țină strâns.

— Katherine, șopti el răgușit lângă tâmpla ei, dacă plângi pentru că ești fericită, atunci o să îndur supliciul ăsta de dragul tău.

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea printre suspine, dar e prea mult... prea mult pentru o singură zi!

David zâmbi și o sărută pe păr, simțindu-se binecuvântat de pronia cerească pentru minunea pe care o ținea în brațe. O minune care îl trezise la viață dintr-o amorțeală inertială, care adusese lumină într-o inimă cinică, pietrificată de mizeria unei lumi corupte, deschizându-i ușa spre un paradis pe care-l crezuse doar o himeră. Îl iertase pentru tot ce-i făcuse. În felul ei simplu, firesc și dulce, pe care i-l iubea cu toată ființa lui.

— Acum îmi spui? cerși el cu o voce scăzută, blândă, atunci când Katherine se potoli într-un târziu la pieptul său.

Fata își trase capul înapoi și-și înălță treptat genele grele și lucioase de lacrimi, până când ochii aurii i se dezveliră complet, două

sfere strălucitoare, hipnotice, care-l priveră cu o nețărmurită candoare, încredere și... dragoste. Știa ce-i cere și versurile unui vechi cântec scoțian de dragoste îi apărură în minte, clare și nespuse de frumoase.

Vocea ei se ridică asemenea unui murmur, rostind vorbe neînțelese, într-o înșiruire molcomă, melodioasă, de o rezonanță stranie.

— Ce-ai spus? o întrebă David, mișcat.

— Este în limba strămoșilor mei, îi explică ea cu privirile plecate, roșind puternic, și-mi vine greu să traduc cuvintele, pentru că unele dintre ele nu au echivalent în engleză. În esență, este un jurământ purtat dincolo de moarte, prin care mă făgăduiesc ție pentru eternitate, cu inima, trupul și sufletul meu, în fața zeilor atotputernici, a mării și a pământului. Sunt jurăminte sacre din Highlands care se rostesc în ziua nunții de către miri.

— Sună minunat, rosti el, înghițind în sec, teribil de emoționat.

Își aplecă fața și o sărută prelung și pătimaș, iar când într-un târziu îi dădu drumul, Katherine abia dacă se mai putea ține pe picioare.

— Katherine?

— Mmm? îngână ea moale, cu ochii închiși, savurând încă dulceața celui sărut și senzația plăcută de a se afla în cercul confortabil al brațelor lui.

— Tabloul acela cu nimfe... începu el.

— Ce-i cu el?

— Îl vreau eu.

— Ți-a plăcut? murmură ea cu buzele curbate sub un surâs gingaș.

— Foarte mult.

— Atunci, ți-l dăruiesc.

— Nu, nu așa! Vreau să mă tratezi ca pe un cumpărător oarecare, preciză categoric.

— Mi-ar fi greu, mărturisi ea, încruntându-se ușor.

— Străduiește-te. Și mai este ceva.

— Ce anume?

— Va trebui să lucrăm un pic la vocabularul tău.

Katherine deschise ochii brusc.

— Ce are vocabularul meu? se interesă ea, nedumerită.

— Are o mare și esențială lipsă, spuse el serios.

— Zău?

— Da, confirmă el pe același ton. Nu conține cuvântul „David”. Crezi că o să-ți poți corecta acest neajuns în timp? o tachină el.

Katherine își țuguie buzele gânditoare, cu ochii licărind poznaș.

— Voi încerca, promise ea.

Pendula din hol marcă ora trei și David se încruntă iritat, amintindu-și fără tragere de inimă că în acea după-amiază trebuia să-i întâlnească pe Stanford și Davenport în fața unui avocat pentru a semna un contract de parteneriat.

— Iubito, mă tem că trebuie să plec acum, rosti el cu un oftat. Am peste un ceas o întâlnire pe care nu am cum s-o contramandez, dar, dacă nu ești ocupată diseară, aș fi fericit dacă ai accepta să iei cina cu mine. Doar noi doi, sublinie el încet.

Katherine îl privi pe sub sprâncenele fine și acceptă emoționată.

De îndată ce bărbatul părăsi încăperea, tânăra femeie se așeză pe marginea unui scaun, cu privirile ațintite în gol. Absentă, își duse o mână la piept, masându-și-l încet cu podul palmei, în sus și în jos, de parcă o durere surdă ar fi stăruit acolo.

— Oh, Doamne-Dumnezeule! rosti tânăra în șoaptă, simțindu-se copleșită de întorsătura neașteptată a evenimentelor din acea zi.

Destinul îi dăruise materializarea unei dorințe și transpunerea în realitate a unei fantezii. Curând, avea să se afirme ca artist și să păsească în fața altarului alături de un bărbat superb, pe care-l iubea și care o iubea. Era incredibil. Era minunat!

— Oh, Doamne! repetă ea, ducându-și mâinile la gură și înăbușindu-și strigătul de fericire care o copleșea până în adâncul ființei.

Se ridică în picioare și începu să patruleze prin salon, mult prea surescitată pentru a sta locului. Simțea nevoia să spună cuiva, să împartă cu cineva sentimentul acela de bucurie care o inunda, amenințând să-i desfacă baierile inimii.

Cea mai potrivită persoană ar fi fost Olivia, cu ea se înțelegea atât de bine! Însă starea de mai devreme a sănătății ei nu era una tocmai indicată unei astfel de vești. Ar fi putut vorbi cu Patrick, dar era bărbat și bărbații nu erau atât de sentimentali ca femeile. Gândul o duse la Emily. Emily cea delicată și sfioasă, era un bun ascultător și un suflet sensibil, cu care ar fi putut împărtăși miracolul acelei zile.

Zâmbind, Katherine își îmbracă pelerina și se aventurează în

ninsoarea abundentă de afară.

CAPITOLUL 12

Amenajarea unei galerii se dovedi o treabă extrem de dificilă, care solicita mult timp și efort.

La două zile de la întrevvedere cu contele de Mansfield și, implicit, de la cererea în căsătorie a lui David Hayworth, Katherine începu să caute un meșter care să-i înrămeze lucrările, pentru că din cele peste șaizeci de pânze, numai o optime aveau rame și puteau fi expuse publicului.

Pe lângă asta, Katherine nu dorea să intervină cu nimic în decorarea încăperilor în care locuise celebrul peisagist și nici să schimbe poziția pieselor de mobilier, ceea ce însemna că trebuia să jongleze cu spațiul respectiv și să-l calculeze foarte bine, astfel încât să-i încapă întreaga colecție.

După aproape o săptămână de calcule și măsurători, Katherine se văzu pusă în postura neprevăzută și deloc mulțumitoare de a renunța la o parte din picturile sale, pe motiv că nu avea destul loc să le expună.

Unele dintre lucrări trebuia etalate separat, pentru că forța compoziției lor altera personalitatea și frumusețea celorlalți picturi. Așa că începu o triere minuțioasă, la sfârșitul căreia numără mai puțin de patruzeci de exponate. Tânăra nu putu decât să spera ca vânzările să meargă repede după ziua inaugurală, ca să poată scoate din anonim și restul picturilor, care însumau douăzeci și șase de peisaje și trei scene de mitologie greacă, a căror temă era răpirea Europei, înfrângerea minotaurului și strădania lui Orfeu de a o aduce pe Euridice în lumea celor vii.

După o săptămână și jumătate de căutări, găsi în sfârșit omul de care avea nevoie. Domnul Ezra Lawther avea reputația de a fi cel mai bun în breasla sa și-i arată Katherinei peste două duzini de modele de rame de tablou din esențe delicate, frumos lăcuite, care-i furară ochii. Tânăra își alese opt dintre modele și-i explică lui Lawther că dorea să-l asiste la lucru pentru că încă nu știa să-i spună ce ramă la ce tablou se potrivea cel mai bine. Tâmplarul fu de acord, apoi calculară împreună costurile la care se ridica întreaga lucrare. Suma era destul de piperată, dar Katherine voia calitate pentru rodul eforturilor ei din ultimii cinci

ani, așa că se înțelesesă ca jumătate din valoare s-o achite înainte, pentru materiale, iar restul la sfârșit.

La începutul lui februarie, Katherine începu să aducă în atelierul lui Lawther primele tablouri, șase la număr, care-i fură înrămate în două zile și jumătate. Când tânăra îl întrebă de ce dura totuși atât de mult, tâmplarul îi explică faptul că lucra singur la ele, că nu avea curajul să lase nicio pânză pe mâna vreunui ucenic, și că acest lucru cerea mîgală și o maximă atenție. Abia în prima jumătate a lunii martie tablourile Katherineinei aveau să fie gata pentru a fi dezvăluite publicului amator de artă.

În tot acest timp, rareori trecuseră două zile în care Katherine să nu se vadă cu logodnicul ei, alături de care petrecea ore încântătoare, ce-i aduceau mai aproape unul de celălalt. Casa de pe Somerset Street se transformase peste noapte într-o adevărată seră. Katherine era uluită de varietatea florilor primite, multe dintre ele fiind complet în afara sezonului lor. Buchetele imense de trandafiri regali, crini imperiali, frezii, lalele multicolore și narcise bătute erau însoțite invariabil de câte o glastră din cristal pe măsura aranjamentului, iar cărțile de vizită ce le-nsoțeau cuprindeau câte un vers romantic semnat de Byron, Milton sau Wordsworth.

Descoperi încântată în persoana tânărului duce un bărbat spiritual, cu un simț al umorului extrem de fin, un bărbat cu o memorie colosală, cu care putea discuta orice, un bărbat mereu atent, tandru și fermecător, care o cucerea de la o zi la alta, răpindu-i fiecare strop de autonomie pe care inima ei îl mai poseda. Un bărbat care-i făcea cadouri simple, amuzante și uneori surprinzătoare, de la cărți vechi până la obiecte decorative sau de uz personal, ce aparținuseră cândva unor nume ilustre, înghițite de veacuri și istorie. Avea un mic sigiliu care data de pe vremea lui Cezar, o cupă din care se spunea că băuse regina Maria a Scoției și un crucifix care aparținuse cardinalului Wolsey. Și o întreagă colecție de recipiente delicate din sticlă de Murano.

Acela era bărbatul pe care-l cunoscuse la Floors și care o adusesese cu aproape un an în urmă la Londra, gândise ea nostalgic. Acesta era bărbatul care-i luase inima înainte ca ea să i-o ofere și care nu i-o mai înapoiase niciodată. Nu că s-ar fi plâns, cel puțin nu în asemenea împrejurări, deosebit de fericite.

Cel mai adesea luau prânzul împreună sau câte o cină tardivă în

compania familiei Anscombe, merseseră de câteva ori la teatru, la concerte de cameră și de operă însoțiți de aceștia, de lordul Denton și de lady Bellford, a căror prezență era obligatorie pentru reputația Katherinei. În puținele ocazii când se aflau singuri, împărțeau sărutări care îi lăsau cu respirația tăiată și cu trupurile pulsând de o dorință acută, dureroasă.

Cel mai greu era pentru David, care niciodată nu-și amintea să mai fi trecut atâtea săptămâni fără să cunoască căldura unui trup de femeie. Cu excepția anilor grei de război, extrem de rar se întâmplase ca așternutul său să rămână rece mai mult de trei nopți la rând.

El, care fusese întotdeauna de părere că viața trebuie gustată din plin și că fidelitatea era defectul bărbaților slabi, lipsiți de imaginație și care habar nu au ce înseamnă să trăiești cu adevărat, se condamnase singur la o chinuitoare abstenență.

Relația lui cu Diane se terminase încă din ziua în care Katherine acceptase să-i devină soție și nu regreta deloc această decizie. Singura femeie pe care o dorea din toată inima era Katherine și deși nevoile sale fizice deveniseră presante, tânărul bărbat prefera să sufere în tăcere, așteptând nerăbdător și tulburat noaptea în care avea să se piardă pe sine în senzualitatea dulce a celei care-i răpise inima și, odată cu ea, și liniștea. Gândul la acea noapte, prima dintr-un șir de nopți pe care-l spera cât mai lung cu putință, îi dădea puterea să-și depășească frustrările și agonia pe care le acumulase în ultimul an.

Investigația cu privire la atentatul care avusese loc în noaptea de Anul Nou asupra vieții Katherinei ajunsese într-un punct mort. Graham Aberdeen, însărcinat direct cu această problemă, pusese sub observație locuințele celor cinci succesori legali ai ducelui de York, însă în rapoartele zilnice pe care David le primea din partea lui nu figura nicio întâlnire dubioasă sau vreo activitate necurată a acestora.

Totuși, David angajase oameni care să supravegheze zi și noapte locuința iubitei lui și infiltrase în personalul casei patru oameni care n-o slăbeau deloc din ochi pe Katherine. Dar chiar și cu aceste precauții luate, tânărul bărbat trăia un adevărat infern când nu era aproape de ea, pentru că știa că cel care încercase s-o ucidă pe Katherine era destul de greu de descurajat și că avea să găsească o cale ca să-și ducă intenția criminală până la capăt.

În ziua în care Katherine îl anunță că tablourile erau gata și că programase deja data expoziției, în penultima zi a lunii martie, David o

luase pe sus și o învârtise în loc, sărutând-o apăsător pe gură, fără a se sinchisi de prezența Oliviei, care îl privise uimită de această izbucnire neașteptată și total necaracteristică bărbatului aventurier și ușuratic, dar totuși discret, pe care-l cunoscuse până atunci.

Katherine, îmbujorată și cu ochii strălucind de emoție și anticipație, le povesti că dorea ca la deschidere să fie servită șampanie și apetitive, și că se decisese ca în acea zi să nu vândă niciun tablou, indiferent dacă aveau să existe sau nu doritori să cumpere vreunul. Prețul fiecărui exponat avea să fie găsit într-un mic catalog, ce urma să fie pus la discreția vizitatorilor abia a doua zi, iar anunțul privind inaugurarea expoziției de pictură avea să apară în ediția de dimineață a zilei următoare din **The Post**, ceea ce însemna că societatea londoneză mai avea o săptămână la dispoziție ca să se pregătească pentru acel eveniment monden.

Primul lucru pe care îl făcu David după ce o părăsi pe Katherine, lăsând-o în compania Oliviei, fu o vizită scurtă în casa mătușii lui, lady Bellford, pe care, spre norocul lui, o găsi singură, brodând la un gherghel uriaș o față de masă din borangic.

După o scurtă introducere de complezență, David atacă motivul acelei vizite inopinate.

— Cât timp crezi că ar dura pregătirile pentru o nuntă de să zicem, ezită o fracțiune de secundă, șase-șapte sute de persoane?

Juliana făcu ochii mari, luată complet prin surprindere.

— Păi, cred că o lună... o lună și jumătate, cel puțin, se bâlbâi ea, uluită.

— Prea mult, conchise el, încruntat. Două săptămâni sunt suficiente.

— Dar este imposibil, dragul meu, protestă contesa. Trebuie făcut un anunț public al datei respective, întocmite listele de oaspeți și tipărite invitațiile, pe urmă sunt aranjamentele florale, lista de meniu, trusoul miresei, orchestra, pregătirea sălii de bal, rezervarea orei la care se oficiază ceremonia religioasă la catedrală. În plus, îți trebuie o dispensă specială pentru această căsătorie...

— Sunt convins că te poți descurca cu toate în numai două săptămâni, o întrerupse el pe un ton inflexibil. Măine îți voi aduce listele de invitați și vom sări peste anunțul public, pentru că va fi o nuntă surpriză. Cât despre licență, o rezolv în câteva zile.

— O nuntă surpriză? repetă ea, buimăcită. Dar pentru cine va fi

o nuntă surpriză?

Ochii lui licăriră veseli.

— Pentru toată lumea, dar în mod special pentru mireasă, răspunse el cu un zâmbet enigmatic.

Julianna îl privi lung, reflectând, pătrunzând misterul vorbelor lui.

— Crezi că procedezi corect față de Katherine? îl chestionă ea, precaută. Sunt sigură că n-o să-i placă dacă faci totul de unul singur, fără s-o consulți și pe ea în prealabil.

David îi relată discuția pe care o avusese cu Katherine în ziua în care îi ceruse mâna și condițiile pe care tânăra femeie i le impusese.

— Bine, dar dacă tablourile nu i se vor vinde până atunci? La aspectul ăsta te-ai gândit?

— Or să se vândă până la ultimul în cel mult două zile de la deschidere, pe asta ți-o pot garanta, replică el calm, cu siguranța de sine a cuiva care știe ce vorbește.

— Doamne, o să i le cumperi tu pe toate, numai ca s-o poți determina să accepte cât mai repede să-ți devină ducesă, rosti Julianna într-o șoaptă uluită.

David schiță un soi de grimasă.

— N-o să i le cumpăr pe toate, dar intenționez să manipulez câteva minți interesate de pictura ei să achiziționeze nu doar un tablou sau două, ci mult mai multe.

— Și rochia de mireasă? vru ea să știe.

— Rochia mamei mele este foarte frumoasă și potrivită pentru viitoarea ducesă de Roxburgh, răspunse David imperturbabil. Din fericire, o cunosc pe cea care i-a croit ultimele toalete Katherinei și nu cred că ea să-și fi modificat măsurile de atunci. Oricum, o să duc rochia din vreme la madame Lacroix, ca să-i facă rețușurile necesare.

— Se pare că te-ai gândit la tot, observă contesa cu un zâmbet înduioșat.

— Adevărul este că mi-am pierdut cu totul răbdarea, mărturisi bărbatul pe un ton stingherit. Iar situațiile disperate cer soluții extreme.

Lady Bellford tăcu un lung moment, încruntându-se imperceptibil.

— Îți las la dispoziție întreaga libertate financiară de care ai nevoie, rosti el rugător. Aș face-o eu însumi, dar n-am deloc experiență

în domeniul ăsta și n-aș vrea să încurc vreun lucru sau să uit ceva important.

— David, lumea o să vorbească, îl avertiză Julianna, privindu-l stăruitor. Nu poți ține în perfectă taină un astfel de eveniment. O să se găsească cineva care să-i spună Katherinei că...

— Nu cred, spuse el categoric. Invitațiile vor fi trimise cu două zile înainte de nuntă și voi avea grijă ca ea să nu se afle în oraș atunci. Am plănuit minuțios totul încă de acum câteva săptămâni și Davenport a fost de acord să mă ajute. Va ține la Marcham o petrecere la care va fi invitată și Katherine. După ce o să plec de aici, o să-i fac o vizită și o să-l anunț că este timpul să punem planul în aplicare.

— Vei stârni o adevărată nebunie, gemu lady Bellford. Tu nu-nțelegi cum sunt femeile. Sprânceană lui stângă se arcui de un amuzament ironic. Mă refer la faptul că doamnele vor dori să strălucească la un astfel de eveniment, se corectă ea, oftând. Pentru numele lui Dumnezeu, știi mai bine decât mine cât de râvnit ai fost în ultimii zece – doisprezece ani! O să arunci în doliu multe inimi.

Colțurile gurii lui tresăriră. Pesemne o șocase foarte rău dacă Julianna își permitea să facă asemenea afirmații directe, ea, care era o diplomată înăscută.

— Suntem în apropierea sezonului, Julianna, făcu el indulgent. La ora asta, toaletele sunt deja terminate și sunt sigur că doamnele vor găsi ceva de îmbrăcat care să fie... adecvat momentului, sfârși el malițios.

— Pe lângă asta, continuă contesa pe un ton sever, neluându-i în seamă sarcasmul, se vor face multe speculații pe seama motivului acestei nunți fulgerătoare și toate vor viza în mod direct buna moralitate și reputația Katherinei.

— Vor fi spulberate în momentul în care va păși în altar cu voalul pe ochi, replică el cu o asemenea duritate, încât femeia păli. Și dacă cineva va avea îndrăzneala să o blameze în vreun fel pe viitoarea ducesă de Roxburgh, atunci va plăti extrem de scump pentru această insolență!

— Nimeni nu va fi atât de nebun încât să te provoace în față, îngăimă lady Bellford. Însă, pe la spate, lumea va bârfi.

David oftă, plictisit și iritat.

— Julianna, știi la fel de bine ca și mine că și cea mai imaculată reputație poate fi mânjită de perfidia societății. Epoca noastră a clădit

minți superficiale și cavalerismul de altă dată este un animal ostracizat, pe moarte. Nu pot împiedica gura lumii să toace neadevăruri și, oricum, nu dau doi bani pe asta. Singurul lucru care mă preocupă în acest moment este să-i ofer Katherinei cea mai frumoasă și mai fericită zi din viața ei.

— Îi semeni foarte mult răposatului tău tată, oftă Julianna cu melancolie. Aceeași fire hotărâtă, aceeași nepăsare față de conveniențe...

David îi adresează un zâmbet abia schițat. Fiind două caractere puternice, între el și fostul duce de Roxburgh existaseră destule conflicte pe diverse teme, însă orgoliile exacerbate nu-l făcuseră pe niciunul să cedeze vreun milimetru în fața celuilalt. Chiar și în ultimele sale clipe de viață, Anthony Hayworth reușise să-și scoată fiul din sărite și să se certe cu el pe tema celibatului acestuia, astfel încât cei doi se despărțiseră pentru totdeauna în termeni deloc amicali, lucru pe care David și-l imputase deseori.

— Ar fi bine totuși s-o pregătești într-un vreun fel pe Katherine în direcția asta, îl avertiză Julianna pe un ton îngrijorat.

— Mă aștept să aibă o reacție refractară când o voi pune în fața faptului împlinit, recunosc el cu o grimasă de nemulțumire, scoțându-și ceasul de buzunar și consultându-l absent, însă contez pe faptul că își onorează întotdeauna promisiunile și că are o inimă iertătoare.

Înduioșată, contesa își privi nepotul cu ochi înțelegători și-și puse o mână delicată, afectuoasă, pe brațul lui.

— Dragul meu, de mâine în două săptămâni îți vei putea conduce mireasa în fața Domnului, rosti ea cu o voce solemnă. Mă voi ocupa de toate aranjamentele, însă mă văd nevoită să-ți spun încă de pe acum că te va costa destul de mult.

— Îmi pot permite, zâmbi David larg, luându-i mâna firavă și sărutându-i-o curtenitor. Sunteți o adevărată comoară, doamnă.

Julianna se mulțumi să-i surâdă, măgulită.

În seara de dinaintea expoziției, Katherine era un pachet de nervi. Se foia de colo-colo prin micul salon, frământându-și mâinile neliniștită.

— Îți faci griji inutile, Katherine, rosti David încet. Totul o să meargă șnur, ai să vezi!

— Dacă n-au să le placă? izbucni ea dintr-odată. Nici nu știi cât de mult mă îngrozește ideea!

— Îmi închipui, dar te îngrijorezi de pomană, o asigură el imperturbabil. Mie mi-au plăcut, Olivia a fost încântată de ele, iar pe Mansfield l-au cucerit cu totul.

— Da? făcu ea nesigură, oprindu-se o clipă în loc și privindu-l plină de speranță.

Arăta foarte stresată și David se ridică de pe canapeaua îngustă, incomodă, pentru a o cuprinde în brațe și a-i insufla un strop din încrederea, curajul și calmul său.

— Ești înzestrată cu un talent remarcabil, Katherine, rosti el cu buzele foarte aproape de fruntea ei, sărutându-i ușor cuta fină dintre sprâncene. Portretul Oliviei pe care l-ai făcut cadou de ziua soțului ei a făcut senzație și am auzit numai cuvinte de laudă pe seama lui.

— Nu-mi spui așa, doar ca să mă faci să mă simt bine? șopti ea cu îndoială în glas.

— Katherine, începu el cu un oftat, am convenit împreună să fim întotdeauna sinceri unul cu celălalt. Îți amintești asta?

— Da, oftă și ea, lipindu-și obrazul de pieptul lui, ascultându-i absentă bătăile ritmice ale inimii care răzbăteau prin cămașă și prin țesătura fină a jachetei de lână.

— N-ai uitat, sper, și de ultima ta condiție, continuă el cu prudență.

— Cum aș putea să uit? își înălță ea fruntea, privindu-l cu un zâmbet senin, ușor nedumerit.

— Ai spus că dacă expoziția ta are succes și vinzi toate picturile, ai să te măriți cu mine oricând doresc, zise el încet. Aș vrea să nu uiți asta.

— Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-am rostit atunci, milord, replică ea, apoi, zâmbind cu o dulce malițiozitate: te temi cumva să nu mă răzgândesc?

— Nici măcar să nu glumești pe tema asta! o preveni el foarte serios.

— Nu mă răzgândesc, dacă asta te îngrijorează, și nici nu-mi iau vorba înapoi, rosti Katherine categoric. Cuvântul este cuvânt și noi, scoțienii, suntem oameni de onoare, adăugă cu candoare, ducându-și o mână la piept și privindu-l cu un surâs drăgălaș pe buze.

— Nu ești scoțiancă get-beget, o contrazise el cu o expresie de

nepătruns în ochii verzi.

— Este adevărat că mama mea era englezoaică, admise ea cu o notă de inesizabilă tristețe în glas, dar jumătatea scoțiană a sângelui meu este mai... puternică, altfel nu se explică de unde am moștenit atâta încăpățănare și mândrie. Recunosc că din această cauză, în anumite momente sunt o companie indezirabilă, dar n-am ce face. Pur și simplu nu mă pot abține!

David continuă să o privească amuzat, știind cât de mult se înșela în privința asta. În sângele ei nu se rătăcise niciun strop de sânge scoțian. Sângele ei era de o culoare albastră nediluată, înnobilită, cel puțin un sfert, de sânge regal.

Avea să afle asta într-o zi și știa că acea zi avea să fie cea mai grea din viața ei. Numai că, spre deosebire de alte dăți, în acea zi n-avea să mai fie singură. El avea să fie acolo, lângă ea, ca s-o ajute să-nțeleagă și să treacă mai ușor peste acea încercare. Până atunci, singurul care conta cu adevărat era prezentul, așa că se concentra asupra lui.

— Katherine, n-ai să ieși în pierdere dacă o să te măriți cu mine, rosti el într-un târziu, privind-o amuzat.

— Asta ce vrea să-nsemne? îl privi ea mirată.

— Asta vrea să însemne că-ți iei de bărbat un scoțian get-beget. Nu știai că Roxburgh este un vechi titlu nobiliar scoțian? Acum două sute de ani, familia mea era ca un junghi în coastele Angliei, făcând incursiuni extrem de profitabile la graniță.

— Glumești? făcu ea ochii mari.

— Onoarea de scoțian îmi interzice categoric să glumesc în această privință, vorbi el pe un ton atât de serios, încât tânăra nu fu sigură dacă o tachinează sau nu.

— Trebuie că ți-am părut incredibil de ignorantă, spuse ea, brusc întristată.

— De ce spui asta? se încruntă el, uimit.

— Pentru că știi aproape totul despre mine, iar eu prea puțin despre domnia ta, milord, răspunse Katherine serioasă.

— Ce-ai vrea să știi? Întreabă-mă! o îndemnă el zâmbitor.

— Nu știi prea bine ce vreau să aflu, ridică din umeri, derutată. Ce culori îți plac?

— Verde, albastru, negru și roșu, răspunse el fără să ezite.

— Câți ani ai?

— Voi împlini treizeci la sfârșitul lui decembrie.

— Vai, dar ești îngrozitor de bătrân! comentă ea cu atâta vehemență, încât pentru o clipă, David amuți.

— Serious? făcu el, simțindu-se oarecum lezat și dându-i încet drumul din brațe.

— Oh, da, răspunse Katherine pe un ton categoric, clipind din gene nevinovată. Ți-aș fi dat douăzeci și șase, cel mult douăzeci și șapte de ani, gesticulă ea cu un aer surprins, dar treizeci... este totuși o vârstă, nu crezi?

Se dădu câțiva pași înapoi și-l privi pe sub sprâncene, mușcându-și buzele încruntată. Abia acum sesiză David că-l luase peste picior. Ochii tinerei străluceau de amuzament și-și ținea buza de jos între dinți tocmai pentru a-și stăvili zâmbetul trădător.

— Obrăznicătură mică ce ești! rosti el cu o voce înăbușită.

O secundă mai târziu, brațele lui zvâcniră fulgerător în direcția ei.

Katherine scoase un chicotit înfundat din gât, se răsuci pe călcâie cu poalele rochiei ridicate și o luă la fugă râzând, strecurându-se ca o zvârlugă printre mobilele grele.

Era agilă, își zise el în ciudat, străduindu-se s-o ademenească în câmp deschis, cu gândul la un sărut care să-i lecuiască zgârietura usturătoare de pe amorul propriu.

— Katherine, pentru asta o să plătești, ți-o jur! mârâi el, punându-și palmele mari pe tăblia unei mese mari de douăsprezece persoane, din esență de nuc, în spatele căreia se refugiase frumoasa ștrengăriță, și aplecându-se spre ea cu un aer nefiresc de calm.

— În ritmul ăsta, la sfântu' așteaptă, milord! i-o trânti Katherine sfidătoare, hlizindu-se la el, simțindu-se perfect stăpână pe situație.

O încânta peste măsură acea latură a caracterului lui care era predispusă la joacă.

Îl văzu mânjindu-și ochii până când ajunseră ca două fire de iarbă, fixând-o cu o privire concentrată, parcă reflectând la șansele pe care le avea de a o prinde.

— Predă-te, frumoaso, este ultima ta șansă să-ți salvezi pielea într-un mod rezonabil! o somă el, străduindu-se să pară serios.

— Nici nu mă gândesc, Excelența Voastră, replică ea semeț, executând o reverență ironică. Nu mi-aș putea ierta niciodată această lașitate.

— O să fiu neîndurător! o amenință el.

În loc de răspuns, fata îi trimise o beza din vârful degetelor, fluturându-le în aer și râzând cu gura până la urechi.

David trase aer în piept cu lentoare, aruncând o privire cântăritoare de jur-împrejurul mesei. Era exclus să încerce să o ocolească. Katherine avea un avantaj net înaintea lui și n-ar fi făcut decât să tocească covorul învârtindu-se în jurul masivei piese de mobilier. Singura metodă era un atac frontal și decisiv, la care Katherine, chiar dacă se gândea că și lui i-ar fi trecut ideea asta prin minte, în mod clar nu-l credea în stare s-o și pună în aplicare.

Așa că, mizând pe elementul surpriză, David sări pe tăblia lustruită a mesei și din trei pași rapizi, ajunsese în partea cealaltă, aterizând în picioare lângă ea, cu un rânjet diabolic pe față.

Katherine făcu ochii mari, prea uluită ca să articuleze vreun sunet.

— Se pare că ți-a cam pierit zâmbetul, prințesă, remarcă sec, strecurându-și degetele spre ceafa ei și cuprinzându-i-o strâns.

— Ai trișat! îl acuză Katherine indignată, revenindu-și în sfârșit în fire.

— Întotdeauna trișez, replică David într-o șoaptă senzuală, înclinându-i capul pe spate și lăsându-și gura cu fermitate peste a ei.

Buzele ei, moi și dulci, se desfăcură ca petalele delicate ale unei flori rare, invitându-l, tentându-l să pătrundă în căldura satinată a acelei cupe. Mireasma delicată de iasomie, pe care o adulmecase de multe ori în mod inconștient atunci când se găsea în prezența ei, îl invadea ca o ploaie caldă și iute de vară, răscolindu-i ființa.

Hârjoneala de mai devreme îi stârnise simțurile, iar gustul îmbătător al victoriei îi spori dorința care deja mocnea surdă în sângele lui. Se trezi stăpânindu-i gura cu o patimă oarbă, sălbatică, lipsită aproape de orice tandrețe. Modul în care Katherine se abandonase la pieptul său, lipindu-și trupul subțire și mlădios de al lui, îi întunecă judecata.

Se potriveau nemaipomenit de bine! Ca două jumătăți ce se-ntâlniseră în sfârșit pentru a forma întregul.

Când ultima fărâamă de luciditate amenință să-i fie înghițită de vidul de dorință care-l sorbea într-un hău încețoșat, David avu nevoie de întreaga sa voință pentru a pune capăt aceluia sărut incandescent.

O privi, și un geamăt gros îi vibră în adâncul gâtlejului.

Chipul ei era transfigurat de plăcere, ochii împăienjeniți de dorință aveau strălucirea mată a opalelor galbene, buzele tumefiate și lucioase tremurau imperceptibil, genele lungi, ușor lăsate peste irișii febrili, aruncau un evantai de umbră peste pomeții acoperiți de un ten neted, translucid.

Arăta vulnerabilă și diafană, aidoma unui fluture, și era atât de frumoasă, încât inima i se strânse dureros în piept.

— De ce te-ai oprit? îl întrebă ea cu o voce răgușită, arcuindu-și buzele într-un zâmbet moale.

David făcu un efort să-și umple plămânii cu oxigen. Mintea i se limpezi puțin și trebui să-și dregă vocea înainte de a-i răspunde.

— Ai fi vrut să continui?

— Mi-a plăcut foarte mult, recunosc eu, lipsită de orice urmă de sficiune.

— Katherine, mă omori cu zile! se plânse el, lipindu-și fruntea de a ei și închizând ochii pentru o clipă. Ai habar cât de mult te doresc?

— Și eu te doresc pe tine, răspunse ea fără să se gândească.

— Da? înghiți el în sec.

— Oh, da, îngână ea, cu ochii închiși. Mă faci foarte fericită.

Își dădu capul pe spate și-și frecă nasul de al lui într-un gest atât de gingaș și de tandru, și-l privi în ochi cu atâta încredere și iubire, încât David se simți umilit și binecuvântat în același timp.

— De ce mi-ai dat drumul la Leight Heaven? îl întrebă ea dintr-odată, privindu-l în ochi foarte serioasă.

— Pentru că realizasem că te iubeam prea mult, răspunse el simplu. Pentru că am vrut să alegi singură și să vii la mine când te simțeai pregătită.

— N-aș fi avut niciodată curajul să fac acest pas, recunosc eu timid.

— De asta m-am temut cel mai tare, schiță el un zâmbet amar. Dacă ai ști ce ai naibii de greu mi-a fost atunci când am plecat și te-am lăsat în urmă!

— Am plâns, mărturisi ea într-o șoaptă, vârându-și nasul în pieptul lui. Obținusem tot ceea ce-mi dorisem, dar eram... absurd de nefericită.

Privirea lui se întunecă, dar nu spuse nimic, continuând s-o țină în brațe și s-o legene ușurel, ca pe un copil, de parcă prin acest gest ar fi putut să-i șteargă durerea de atunci.

— Știi, continuă ea cu o voce liniștită, în adâncul inimii am sperat mereu că mă vei găsi și că-mi vei cere să rămân pentru că nu-ți eram indiferentă... pentru că însemnam ceva pentru tine. Este groaznic să iubești pe cineva și să nu regăsești ecoul sentimentelor tale în inima celuiilalt!

David continuă să rămână tăcut, gândindu-se la cât de mult rău ar fi putut să-i facă dacă lordul Denton nu i-ar fi deschis ochii la timp.

— Dar nu regret nimic din tot ce s-a-ntâmplat, continuă ea cu o voce senină, înălțându-și privirea strălucitoare spre el.

— Nu?

Katherine confirmă printr-o scuturare puternică și categorică a buclilor brune.

— Dacă lucrurile n-ar fi evoluat așa, poate că niciunul dintre noi n-ar fi realizat adevărata dimensiune și profunzime a sentimentelor noastre. Ceea ce ar fi fost o mare greșală, pentru că astfel ne-am fi refuzat dreptul la fericire, dintr-un orgoliu prostesc. După părerea mea, Dumnezeu ne-a lăsat în dar viața pentru a o trăi cu dragoste și bucurie. Suntem datori celui de sus să procedăm întocmai. Din păcate, oamenii au tendința de a nu fi cinstiți cu ei înșiși și-și complică existența foarte tare, mânăți de dorințe ciudate, legate cu preponderență de latura materială a vieții, care nu le aduc la final niciun câștig concret. De cele mai multe ori, eforturile depuse sunt atât de mari, încât nici nu mai au puterea de a se bucura de rezultat. Sunt doar... mulțumiți, dar nu fericiți. Și fericirea este un lucru foarte la îndemână dacă știi să te mulțumești cu lucruri mărunte. Poți să te simți binecuvântat pentru că poți privi cerul, albastrul acela clar și transparent al zilelor senine de vară, că îți poți încânta sufletul cu frumusețea unei flori, că-ți poți hrăni spiritul cu bogăția unei cărți, și să te simți teribil de norocos că poți să vezi toate acestea, știind că pentru unii lumina ochilor a murit într-un mod tragic și tot ce le-a mai rămas este doar amintirea și sunetul a ceea ce cândva însemna imagine și viață. Că poți să alergi, fiindcă nu ești ținut la pat de cine știe ce boală, că poți să râzi, că poți să faci o mulțime de lucruri nestingherit de nimic. Asta înseamnă fericirea.

— Ești mult prea înțeleaptă pentru vârsta ta, iubito, declară el impresionat.

— Poate, făcu ea, gânditoare. Însă un lucru știu cu siguranță.

— Care?

— Că niciodată nu mă voi putea bucura pe de-a-ntregul de toate acestea dacă tu nu vei fi lângă mine.

Katherine își exterioriza rareori ascunzișurile inimii, însă când o făcea, declarațiile ei erau atât de frumoase în simplitatea lor, că valorau mult mai mult decât un obișnuit „te iubesc”. De fapt, niciodată nu-i spusese acele două cuvinte în mod direct, însă David simțise pulsația dragostei ei în alte feluri, mult mai rafinate: câte o atingere gingașă și firească a mâinii pe obrazul său, câte un zâmbet spontan, plin de naturalețe și candoare, sau în privirea-i de o misterioasă senzualitate.

Privind în ochii ei senini, chihlimbarii, David simți un gol în stomac. În acea clipă, simți că o iubește cel mai mult și sentimentul acesta îi încheștă gâtul într-un pumn de emoții, asprindu-i vocea.

— Să nu mă mai părăsești niciodată, Katherine! îi ceru el încordat. Să nu mai fugi de mine, indiferent din ce cauză.

— N-o voi face, promise ea solemn.

— Iubito, este posibil să te mai rănesc pe viitor, dar niciodată n-o voi face în mod premeditat, ci doar din prostie sau neatenție.

— Știu că nu mi-ai face rău intenționat, dădu ea din cap, încrezătoare.

— Ar cam fi timpul să plec, rosti el pe un ton nemulțumit și oarecum resemnat, când orologiul din hol bătu ceasurile nouă seara. Măine ai o zi grea și trebuie să te odihnești.

— Mă îndoiesc sincer că voi reuși, spuse Katherine, oftând. Știu precis că voi sta cu ochii deschiși și voi număra toate oile din Anglia. Oricum, veți avea mâine un raport minuțios asupra acestei probleme, pentru că niciodată nu pierd șirul când socotesc. Sunt chiar bună la asta! se împăună ea.

Pe David îl pufni râsul. Când se lua singură peste picior, era pur și simplu adorabilă. Și o făcea destul de des și într-o manieră foarte nostimă, pe care n-o mai întâlnise la nicio femeie înaintea ei.

— Sunt nebun după tine, îi declară el, amuzându-se.

— E de rău? îl tachină ea, mimând seriozitatea întrebătoare.

— Da, rosti el grav, dar acum este prea târziu ca să te mai poți salva.

Îi sărută mâna curtenitor, apoi îi mai fură un sărut rapid, răscolitor, și plecă.

De această dată, îi veni mai ușor să se despartă de ea. Peste opt

zile, chinul acela avea să înceteze definitiv și irevocabil. La sfârșitul săptămânii viitoare, Katherine avea să devină noua ducesă de Roxburgh. Avea să devină soția lui. Femeia lui.

Gândul îl copleși de o fericire ameteitoare și de o nesfârșită tandrețe.

A doua zi, la orele unsprezece și jumătate, Katherine, însoțită de Emily și Patrick, urca tăcută scările înguste care duceau spre apartamentul ce urma să-i găzduiască expoziția.

Deschiderea galeriei era programată pentru ora unu, însă tânăra femeie voia să se asigure că toate lucrurile erau puse la punct.

În clipa în care pătrunse în prima încăpere, o parte din nervozitate o părăsi.

Patru lachei în redingote închise la culoare ședeau aliniați lângă un perete, primind cu expresii umile ultimele indicații ale contelui de Mansfield. Pe tot ce se putea numi suprafață plană străluceau în boluri de cristal mici aranjamente plutitoare de frezii, narcise și camelii, platourile cu apetitive, acoperite cu șervete de olandă, așteptau frumos orânduite pe o măsuță scundă din lemn de nuc, sculptată în stil baroc, iar cupele de cristal pentru șampanie se ridicau în formă de piramidă pe două trepiede înalte, pe care Katherine le văzuse în casa lordului Denton și le luase pentru ziua inaugurală sub formă de împrumut. Podeaua, proaspăt lustruită, emana un iz subtil de ceară, și peste tot trona o ordine și o curățenie impecabile.

Picturile ei, prinse în rame din esențe delicate de lemn și aranjate cu foarte multă atenție, precizie și simț artistic pe pereții tapetați cu damasc, păreau să insuflă viață acestui decor elegant.

— Lady Katherine, o întâmpină Mansfield cu o față radiind de încântare, sărutându-i mâna ceremonios. Lady Emily, repetă el procedura și cu contesa de Steerforth, salutându-l printr-o înclinare a capului și pe venerabilul duce de York. Totul este pregătit, după cum vedeți, și presimt că va fi o zi memorabilă pentru toată lumea.

Katherine schiță un zâmbet rigid, sperând să aibă completă dreptate.

Se simțea obosită și foarte surescitată. Dormise foarte prost în noaptea care trecuse și făcuse față orelor lungi ale dimineții cu tone de cafea, un obicei pe care-l căpătase în ultimii doi ani de la Paul.

O vreme, contele sporovăi fără încetare, încercând să-i alunge

starea de nervozitate, dar nu înregistră niciun succes. Katherine era mai încordată ca un arc și îl asculta doar cu o jumătate de ureche, participând la discuție numai când nu avea încotro.

Pendula mică din colțul încăperii bătuse ora unu, apoi încă o jumătate de oră peste, din nou ora fixă și iarăși o jumătate de ceas peste, fără ca cineva să fi pășit pragul expoziției.

— Nu pot să cred! izbucni Emily, indignată, când gongul pendulei marcă ceasurile patru după-amiază și niciun curios nu apăruse să vadă măcar despre ce era vorba în acea expoziție. Măcar vecinii ar putea intra ca să arunce un ochi, că doar nu-i costă nimic! Înălțimea Voastră, se răsuci ea cu ochii scăpărând de furie spre Ian Mansfield, care părea mai deprimat decât Katherine și lordul Denton la un loc, ar trebui să le taxați dublu chiria pentru ignoranța lor!

— E-n ordine, Emily, se strădui Katherine să-și alunge dezamăgirea care îi strângea gâtul ca într-un pumn de fier, ziua nu s-a sfârșit încă. Poate că...

Nu apucă să termine fraza. Voci grave, scăzute, răzbătura până la ea de la parterul locuinței și treptele de lemn ale scării interioare începuseră să scârțâie sub greutatea pașilor.

— Oh, Doamne! șopti Katherine, trecându-și o mână nervoasă peste părul strâns într-un coc complicat în creștetul capului.

Era un grup format din patru bărbați cu înfățișare sobră, distinsă, și două tinere în ținute elegante de zi, care de îndată ce pășiră pragul apartamentului și dădură cu ochii de tabloul cu nimfe, rămaseră în loc ca bătuți în cuie.

Tabloul era foarte mare și Katherine îl plasase într-un loc strategic: chiar deasupra ușii care dădea în a doua sală, a cărei poziție se afla față-n față cu intrarea, și era imposibil să nu-l remarci, pentru că-ți sărea efectiv în ochi.

Lacheii se puseră-n mișcare, rupând momentul de fascinație mută, servindu-i cu șampanie și apetitive.

Pe urmă, lumea începu să curgă într-un șuvoi neîntrerupt, iar la orele șase, cele două săli erau supra aglomerate iar șampania și micile delicatese se terminaseră cu totul. Peste tot se auzeau sunete și exclamații uluite, iar conversațiile se desfășurau într-un ritm amețitor. Multe dintre figurile prezente îi erau familiare, le întâlnise la balul contelui de Feltkamp, însă prea puține nume fură asociate cu varietatea de chipuri care i se perindau prin fața ochilor și care o

felicitau pentru realizare.

Lady Margot, mătușa ei, și Paul, veniseră special de la Edinburgh ca să participe la ceea ce numeau: „cea mai mare realizare a unui Dellany”.

Katherine fu prinsă în focul încrucișat al întrebărilor unei doamne în vârstă cu o înfățișare intimidantă, despre care mai târziu află că era ducesa de Cambridge, și marchizul de Linden, amândoi insistând să le vândă pe loc două lucrări. Tânăra le explică politicos că abia a doua zi își vor putea achiziționa tablourile pe care le doreau, însă constată neputincioasă că amândouă personajele erau tari de urechi și agasant de insistente.

O salvă Olivia, care sosise alături de soțul ei, de marchizul de Stanford și contele de Averly, la brațul cărora figurau două frumoase doamne. Pe David îl văzu târziu, pentru că rămăsese în urmă, acostat de un cuplu în vârstă, însă când privirile li se întâlniră, întreaga oboseală și iritare îi dispărură ca prin farmec, lăsând în locul lor sentimentul cald, liniștitor, acela de a-l ști alături de ea.

David îi făcu cu ochiul și îi transmise din priviri că o va căuta de îndată ce reușea să se elibereze, iar Katherine își concentră atenția asupra contesei de Feltkamp, care își etala cu mândrie talia îngroșată de sarcină.

— Arăți minunat, rosti Katherine cu toată sinceritatea, privind-o pe Olivia în ochi și zâmbindu-i cu afecțiune.

— Mă simt minunat, confirmă contesa surâzătoare. Și Jason mă răsfață atât de mult, încât uneori îmi pierd răbdarea cu el, îi șopti ea Katherinei la ureche pe un ton confidențial. Mă exasperează, pur și simplu. Ți-am spus că a mișcat? se retrase ea, pentru a o privi pe Katherine în ochi. Alaltăieri! continuă însuflețită, când ochii acesteia se umplură de uimire. Stăteam la masă și am avut senzația că am o pasăre prinsă înăuntru. A fost... ca o zbatere de aripi!

Discuția lor continuă pe același ton însuflețit și câteva minute mai târziu, David se materializă lângă ea, cu două cupe de șampanie în mâini.

— Bună, frumoaso! rosti el leneș, întinzându-i o cupă pe trei sferturi plină și ciocnind cu ea într-un toast mut.

— De unde ai astea? clipi Katherine, nedumerită. Ultima șampanie s-a terminat acum un ceas.

— Se pare că ai un înger păzitor, o informă el, alunecându-și

privirea peste mulțime înainte de a și-o focaliza asupra ei. Felicitări! Arăți splendid.

— Mulțumesc, se îmbujoră fata. Zău, de unde ai făcut rost de...

— Mi-am închipuit că ai să ajungi în situația asta și am fost prevăzător.

Katherine zâmbi și se înălță pe vârfuri, șoptindu-i din spatele evantaiului:

— Îngere păzitor, la voi în rai e păcat mare dacă generozitatea vă este răsplătită cu un sărut?

David își înghiți râsul și o privi cu coada ochiului, amuzat de modul ridicol în care-și flutura genele.

— Mi-aș putea pierde aripile și nemuirea pentru asta, pământeano, i-o întoarce el galant.

— Unul mic, măcar? îl ademeni ea.

— Aici? o tachină David, cu ochii strălucind malițioși.

— Doamne ferește! chicoti Katherine, simțind cum roșeața îi inundă fața.

Arăta superb în costumul negru de stofă, cu cămașă albă, simplă, și eșarfă de mătase la gât, nu se putu ea abține să nu remarce. Emană o virilitate brută și un magnetism irezistibil și se trezi oftând.

— Bagă de seamă, Katherine, te uiți la mine într-un fel care mă face să-mi doresc să-mi revendic micul premiu pe loc, o avertiză el.

Katherine își arcui circumspect o sprânceană, dar preferă să nu-l provoace în niciun fel. Era destul de nebun ca s-o sărute în văzul lumii, fără să se sinchisească de urmări. Doamne, doar o ceruse de nevastă în mijlocul străzii, ziua în amiaza mare!

— Mă duc și eu să fac un tur să-ți văd picturile, continuă David fără s-o privească, afișând un aer degajat, de parcă frumoasa de lângă el nu l-ar fi preocupat în mod special. Mă întorc mai târziu, pentru că dacă mai zăbovesc o clipă lângă tine, o să te arunc și mai mult în centrul atenției. Ți-am spus că arăți magnific?

— Da, dar ai folosit alt termen.

— Bine, atunci, se declară el mulțumit și dispăru.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o reuniune sobră în cadrul unei expoziții de artă, părea să se transforme în preludiul unui bal. Oamenii se foiau prin fața tablourilor, discutând cu însuflețire, iar reprezentanții burgheziei mărunte, scăpătate, se amestecau cu înalta aristocrație într-un fel de armistițiu liber consimțit de toată lumea. În

alte condiții, acest lucru ar fi fost puțin probabil, deoarece nobilimea de frunte era extrem de selectivă și pretențioasă cu anturajul, și foarte greu accepta pe cei ce nu se ridicau la nivelul rangului și posibilităților ei financiare.

Din mulțimea aceea, un singur chip îi reținuse atenția în mod special. Era o femeie tânără, cu părul auriu, frumos coafat, și o pereche de ochi imenși, de culoarea florilor de miozotis, a cărei regularitate a trăsăturilor atingea perfecțiunea. O frumusețe bălaie, care ar fi subjugat inima oricărui bărbat. Ceea ce însă o uluise fusese privirea glacială a acesteia, o privire tăioasă, suverană, plină de resentimente, o uitătură grea, ascuțită, destinată în totalitate ei. Katherine se simțise ca și cum cineva i-ar fi strecurat un fir de gheață în inimă. Mai târziu, aflase de la Emily că aceea era contesa de Hamilton. Numele avu o rezonanță stranie în memoria sa. După aproape o jumătate de oră reuși să-și aducă aminte unde anume îl mai auzise, și înțelese pe dată ostilitatea contesei. Lady Hamilton o ura pentru că știa că-l pierduse pe David din cauza ei, și atunci o încercă un sentiment de milă față de biata femeie. Știa ce înseamnă să iubești și sentimentul să nu-ți fie împărtășit.

La ceasurile opt, adunarea începu să se destrame și Mansfield apăru lângă Katherine cu ochii fumurii strălucind de bucurie.

— Categorie, am avut dreptate, i se adresă el tinerei femei, bine dispus. Draga mea, ai înregistrat un succes fenomenal și ai atras asupra ta simpatia și recunoașterea tuturor. Numai că va fi o mică problemă în ceea ce privește ziua de mâine.

— Care? îl întreabă Katherine absentă, cu ochii pironiți asupra ducelui de Roxburgh, care conversa relaxat în partea cealaltă a încăperii cu două cupluri de vârstă medie.

— Va trebui să organizăm o licitație.

— Cum?! clipi Katherine, devenind brusc atentă și întorcându-se spre el cu ochi mari, neîncrezători.

— Mă tem că nu prea ai de ales, o informă contele cu o voce gravă.

— Bine, dar prețurile sunt deja fixate, murmură ea încruntată. Fiecare va putea cumpăra ceea ce-și dorește...

— Din păcate, lucrurile nu stau chiar atât de simplu, o întrerupse el calm. Fiecare tablou are cel puțin doi pretendenți și mă tem că dacă nu vom proceda așa, unii se vor simți lezați. Pentru tabloul

cu nimfe am primit deja peste două duzini de cereri.

— Tabloul cu nimfe nu este de vânzare, rosti tânăra pe un categoric.

— Dar este expus! protestă Mansfield.

— Face parte din colecție, însă l-am promis cuiva... foarte drag mie, explică ea, roșind ușor.

— A, înțeleg. Oricum, tot va trebui să organizăm o licitație.

— Dar este absurd!

— Este necesar, crede-mă pe cuvânt, insistă el cu o expresie serioasă. Pe lângă asta, vei fi cea mai câștigată. Imaginează-ți că poate vei obține de două ori suma preconizată, deși eu cred că va fi mult mai mult.

Katherine tăcu, simțindu-se copleșită. Estimase să obțină din vânzări cam în jur de o mie două sute de lire-la sfatul Oliviei și al lui David, care insistaseră să le fixeze prețuri cât mai piperate, altfel snobii din înalta societate ar fi considerat că achizițiile nu merită deranjul! – iar gândul că era posibil să obțină cel puțin încă odată pe atât o ametea. Asta însemna că-și va putea permite să plătească toate cheltuielile de la Floors pe o perioadă de cel puțin doi ani de acum încolo.

— Dacă îmi îngădui, mă voi ocupa personal de asta, se oferii contele cu bunăvoință.

— Oh, da, v-aș rămâne îndatorată, îi mulțumi Katherine, ușurată că scăpa atât de lesne de ceea ce i se părea a fi un adevărat calvar.

Katherine era foarte pricepută la tot ce ținea de partea estetică a unui lucru, avea o minte organizată și fler, însă când venea vorba de aspectul financiar al unei probleme, se simțea agasată chiar înainte de a începe s-o rezolve. Matematica nu fusese niciodată punctul ei forte.

La ora nouă fără un sfert, Katherine reuși să închidă ușile galeriei în urma ultimului grup de vizitatori. Se rezemă cu spatele de ușile duble și oftă, închizând pentru o clipă ochii.

— Cred că ești frântă de oboseală, remarcă Patrick, înaintând spre ea cu mâna întinsă pentru a o susține în caz de nevoie.

— Este o oboseală plăcută, dragul meu prieten, răspunse Katherine zâmbind, deschizând ochii și privindu-l fericită. Patrick, am reușit! izbucni ea încântată, bătând din palme ca un copil.

— Indubitabil, surâse ducele cu ochii licărind de mândrie și afecțiune, în timp ce-i săruta mâna.

Singurele persoane care mai rămăseseră alături de ea până la sfârșit, pe lângă lordul Denton, erau Emily, lady Bellford, contele de Mansfield și cei patru lachei, care strângeau resturile acelei zile incredibile. Olivia fusese nevoită să plece în jurul orelor șapte, deoarece îi era teribil de somn și căsca întruna, iar Hayworth părăsi galeria imediat după aceea, în aceeași formație ca la venire. Nu stătuse decât o jumătate de oră, iar Katherine încercase să nu se simtă dezamăgită din cauza asta, deși cu o seară înainte chipeșul bărbat o avertizase că nu va putea sta prea mult, pentru că altfel ar fi dat material de bârfă tuturor.

Ciocniră cu toții un ultim pahar din șampania franțuzească pe care David o adusese și se despărțiră o jumătate de oră mai târziu.

Katherine fu condusă de lordul Denton până în fața casei de pe Somerset Street și ajutată să coboare, după care acesta se scuză că nu avea să intre, fiind așteptat la Brookes pentru o partidă de cărți de către Norfolk și Gloucester.

Fata îi zâmbi recunoscătoare pentru suportul moral și material, se răsuci pe călcâie și intră pe porțile mici de fier, îndreptându-se agale spre intrarea cufundată în întuneric a elegantei locuințe, trecând în revistă agitația de peste zi.

Nu văzu umbra prelungă, zveltă, care stătea rezemată de peretele casei, decât când fu prea târziu. O pereche de brațe țâșniră în direcția ei, înșfăcând-o cu repeziciune, iar țipătul găuit îi fu astupat de o gură hămesită.

Katherine făcu ochii mari, speriată, fără să poată distinge trăsăturile agresorului în bezna vătuită a nopții, însă modul creator în care-i era prăduită gura, gustul masculin de coniac fin combinat cu aroma dulceagă a trabucurilor olandeze și izul ușor înțepător de scoțișoară al parfumului ce i se infiltra în nări o făcură să se înmoaie la pieptul bărbatului și să-i răspundă cu aceeași ardoare.

— De ce-ai întârziat atâta? o întreabă David, slăbindu-și strânsoarea pentru o secundă. Galeria era programată să se închidă la nouă!

— Am mai zăbovit un pic cu mătușa ta, Patrick, Emily și Mansfield, pentru a sărbători, articulă tână femeie, încercând să-și recapete suflul. Dumnezeu mare, ai un talent inconfundabil de a-mi crea palpității când m-aștept cel mai puțin!

— N-am avut intenția asta, dar stau aici de prea multă vreme

și-mi pierdusem răbdarea, mărturisi el în șoaptă, în timp ce-i ataca linia zveltă a gâtului subțire.

— De ce nu m-ai așteptat înăuntru? vru tânăra să știe, înfiorându-se toată la plăcerea buzelor lui pe piele.

— Nu vreau să intru, Katherine, spuse el cu o voce chinuită. Nu în seara asta. De fiecare dată când plec de aici mă simt de parcă sunt lovit în cap. Mi-e din ce în ce mai greu să mă despart de tine. Iar în seara asta sunt mai nebun ca de obicei. Și mai amețit. Am sărbătorit mai devreme cu Stanford succesul tău și era să mă bage sub masă. Noroc că m-am deșteptat la timp.

Realiza că turuia fără oprire și probabil îi părea incoerent, dar era prea fericit ca să-i pese.

— Atunci, de ce-ai venit? îl întreabă Katherine încet.

Nu-i văzu zâmbetul, dar i-l auzi în vocea aceea bogată și senzuală, ca mătasea alunecând pe mătase.

— Am vrut să te văd doar pentru un minut, să-ți dau ceva și să-mi iau premiul de consolare, atâta tot. Uite!

Îi întinse un trandafir de un alb delicat, cu tija lungă, al cărui boboc începea să se desfacă, împrăștiind în aer un parfum subtil. Era pentru prima dată când n-o îneca într-un ocean de flori și gestul lui era atât de romantic, încât fata nu se putu abține și se înalță pe vârfuri pentru a-l săruta pe bărbie.

— Felicitări, miss Dellany! rosti David grav. Oficial, ești noua senzație în lumea artei. L-am citat pe ducele de Windsor, o informă pe un ton scăzut.

— Adevărat?

— Nici nu știi cât de mândru am fost de tine în seara asta!

— Serios? îngână ea, neștiind ce altceva să spună.

— Nu glumesc deloc, o asigură el calm. Mă uitam la minunățiile de pe pereți și îmi ziceam că lumea poate să aibă acces la o mică bucățică din sufletul tău, dar eu sunt cel care-ți stăpânește inima și mă gândeam la cât de afurisit de norocos sunt. După cum a mers astăzi, cred c-o să-ți închizi expoziția în două zile.

— Înălțimea Sa crede că este imperios necesar să organizăm o licitație, rosti Katherine încruntată. Zice că în felul ăsta o să ies de două ori mai câștigată, pentru că sunt mai mulți doritori pentru aceeași pânză și se teme ca nu cumva unii dintre ei să se simtă... discriminați, sau așa ceva. Dumnezeuule, mi-aș fi putut imagina orice, de la un succes

absolut la un eșec răsunător, dar nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-mi vând lucrările astfel, de parcă ar fi semnate de... însuși Michelangelo!

— Ți-am spus că te iubesc? rosti David dintr-odată, fără nicio legătură cu tema în discuție.

Katherine își simți respirația poticnindu-i-se-n piept și inima zvâcnindu-i scurt. Dumnezeuule mare, era atât de bine să-l audă spunându-i asta!

— Nu și astăzi, îngăimă ea cu o voce șoptită, cu obrajii împurpurându-i-se.

— Katherine, ești ca iedera. Atât de frumoasă, de delicată, și totuși atât de puternică și vicleană. Până să realizez ce mi se întâmplă, erai ca o vrajă încolăcită în jurul meu, cu cârceii vârâți adânc peste tot: în mintea mea, în inima mea, în trupul meu. Acum, dac-aș încerca să te smulg de pe mine, mi-aș sfâșia carnea și aș sângera de moarte.

— Atunci n-o faceți, milord! îl sfătui ea candid. N-aș vrea să vă am pe conștiință toată viața.

David oftă prelung, umflându-și obrajii, apoi își lipi buzele fierbinți de fruntea ei. În ultimele luni, dorința pentru ea ajunsese atât de intensă, de pătimașă și de arzătoare, încât mai tot timpul se afla într-o stare de încordare dureroasă, care invariabil se accentua când dădea cu ochii de Katherine. O visa în fiecare noapte în posturi nu tocmai cucernice, iar ziua, cele mai multe ore și le petrecea imaginându-și cum ar fi fost să se piardă în acea dulce și senzuală feminitate. Raiul pe pământ, nu alta! era concluzia invariabilă.

— Katherine, înghiți el în sec, dându-i drumul și retrăgându-se un pas, chiar **trebuie** să plec!

Frustrarea din glasul lui semăna foarte tare cu disperarea.

— Bine, răspunse ea cu simplitate.

— Când ai spus că te măriți cu mine după ce se vând toate tablourile, te-ai referit strict la cele expuse sau și la celelalte, care n-au mai încăput în galerie?

— Numai la cele expuse, evident.

— Voiam să fiu sigur, pentru că n-aș mai avea nervi și răbdare să mai deschizi încă o expoziție. Chestia asta m-ar ucide!

Katherine începu să râdă de nota îngrozită din vocea lui.

— O să vină o zi când o să-mi plătești pentru cruzimea asta, milady, o avertiză el, jumătate în glumă, jumătate serios.

— Ce cruzime, milord? clipi ea, prefăcându-se a nu-nțelege.

— În ziua cu pricina voi avea grijă să te lămuresc, promise David răgușit, sărutându-i mâna și începând să se retragă cu spatele spre portița de fier. Acum, intră în casă, până nu răcești. Somn ușor, draga mea.

— Noapte bună, dragul meu, zâmbi ea moale, deschizând ușa pentru a intra dar, răzgândindu-se brusc, se întoarse în prag.

Îl văzu oprindu-se pe trotuarul îngust și-l auzi fluierând ușor în noapte. În liniștea mormântală, se auzi huruitul cadențat al roților unei trăsură, care se materializă în câteva secunde în fața tânărului bărbat. Era o trăsură grațioasă trasă de patru cai negri ca smoala, lucioși, cu hățurile bătute-n argint și coame bogate. Hayworth se urcă în vehicul, apoi se auzi comanda surdă pornită spre vizitiu.

Tânăra stătu ascunsă în penumbră până când zgomotul roților pe caldarâm se pierdu cu totul, apoi oftă și se răsuci pe călcăie, intrând în casă.

Cu câteva săptămâni în urmă, Katherine nu crezuse că mai era posibil ca dragostea ei față de acel bărbat aspru, autoritar și totuși fermecător de blând să sporească, însă constatase cu uimire, de la o zi la alta, că era din ce în ce mai topită după el. În ianuarie, avusese convingerea de nezdruncinat că inima avea să-i rămână suferindă pentru tot restul vieții. Acum, după aproape două luni, gingașul organ plesnea de sănătate și... jind.

Tânjea după ceva fără nume, după un lucru neștiut, un soi de împlinire amânată, pe care o resimțea mai acut în afara brațelor lui David, acel cerc viu de putere și tandrețe înăuntrul căruia avea senzația că nimeni și nimic nu o putea atinge.

Servitorii se retrăseseră cu toții, ori nu o auziseră venind. Oricum, nu avea nevoie de ajutorul lor, deocamdată.

Absentă, își dezbracă mantia groasă, agățând-o în cuierul din antreu, apoi străbătu holul și intră în salonul mic, cu gândul să pună trandafirul în apă.

Spațioasa încăpere era ca o mică grădină primăvărată, iar în aer plutea parfumul inconfundabil al freziilor și mărgăritarelor timpurii. Katherine alegea o vază înaltă, cu gâtul subțire și îngust, în care turnă cu grijă apă dintr-o carafă de cristal. Miroși cu un surâs visător petalele albe ca zăpada și vârî tulpina lungă în deschizătura vasei.

Și atunci, îl văzu.

La început, ochii i se măriră de surpriză, apoi un zâmbet larg, încântat, îi transfigură chipul. Inelul era prins cu un fir subțire de argint de partea de jos a rozei, iar diamantul albastru, mare cât un bob de strugure domnesc, era încastrat într-o montură complicată de aur alb.

Era inelul ei de logodnă, pe care David i-l făgăduise cu două luni în urmă. Conveniseră împreună să nu poarte nicio bijuterie care să le dea de gol intențiile, iar acum... ei, bine, acum sosise momentul pe care-l tot amânaseră.

Oficial, devenise acum logodnica ducelui de Roxburgh!

Cu mâinile tremurându-i, desfăcu legătura și extrase extravaganta bijuterie de pe firul argintat, strecurându-și-l emoționată pe degetul inelar.

I se potrivea perfect, lucru care o făcu să-și înalțe sprâncenele uimită. De fapt, acest lucru nici n-o surprinse prea tare. De când o ceruse de soție și începuse s-o curteze cu asiduitate, toate darurile și atențiile cu care o copleșise David Hayworth fuseseră bine alese și potrivite gustului ei.

În lumina palidă a lumânărilor, piatra arunca văpăi de gheață și mister pe degetul ei, un foc rece ce scăpăra în curcubeie mărunte.

Era superb!

O dovadă concretă a unui viitor lipsit de griji, promisiunea unei vieți minunate și a unei iubiri veșnice.

Îmbătată de tumultul de emoții, vise și speranțe, Katherine sărută piatra inelului și privirea i se îndreptă spre tavan, iar buzele-i rostiră o mulțumire mută, adresată cerului.

Niciodată, în toată viața ei, nu se simțise atât de iubită și de dorită.

Iar sentimentul era... neprețuit!

Dacă ura aceea nimicitoare ar fi putut să-i spargă zăgazurile inimii și să se reverse afară, întreaga Londră ar fi fost arsă de un venin mai periculos decât cel al unei cobre egiptene.

Frumoasa blondă se privea în oglindă, cu fața schimonosită de furie, simțind cum imaginea proiectată în cristalul scump se întuneacă și dispare sub norul de ceață roșie care-i înghițea judecata.

Ar fi putut s-o ucidă pe târfa aia de Dellany! Fusesse atât de

aproape de ea!...

Puțină otravă într-o cupă de șampanie, chiar întreaga cașetă pe care o purta în interiorul inelului de rubin ce-i împodobește degetul inelar al mâinii stângi, și ar fi putut în sfârșit să doarmă și ea o noapte liniștită după atâta timp!

Și apoi, nimeni, dar absolut nimeni nu și-ar fi îndreptat bănuiala asupra ei.

— Nu-i nimic! gâfâi ea, adresându-se imaginii din oglindă. Va fi bine. În curând, totul se va sfârși... ai să vezi. Răbdare... Asta este tot ce trebuie să ai, răbdare și încredere. Ai să vezi...

CAPITOLUL 13

În ziua licitației, Katherine nu se putu da nicicum jos din pat. Amețea, era slăbită și avea frisoane. Din micul dejun nu putu înghiți decât o cană de ceai cu lămâie, și o jumătate de felie de pâine prăjită.

La ora unsprezece, când Patrick veni s-o însoțească la galerie, era palidă ca o bucată de ceară, avea fața trasă și cearcăne întunecate sub ochi. Speriat, Patrick trimise un servitor să-l cheme pe Adam Gallow.

După zece minute de consult, simpaticul doctor zâmbi și dădu verdictul:

— Epuizare.

Katherine ar fi râs dacă trupul nu i-ar fi fost atât de vlăguit. Abia acum realizează cât de mult muncise în ultimele două luni cu pregătirile pentru galerie. Dormise puțin, mâncase și mai puțin, și-și cheltuisese întreaga energie pentru realizarea visului ei, fără pauză. Acum, după ziua de ieri, când își permisesese să se relaxeze, îmbătătită de succes, corpul îi cedase.

— Sunteți sigur că nu este ceva grav? insistă Patrick tulburat, când se văzu în particular cu Adam.

— Absolut, îl asigură acesta cu zâmbetul său blajin, care avea darul de a calma și a inspira încredere bolnavilor săi. Are nevoie de odihnă și mese regulate, consistente, și-n câteva zile va fi ca nouă. În ciuda aspectului fragil, miss Dellany are o constituție rezistentă, cum rar întâlnești la o femeie.

Se despărțiră și Patrick reveni lângă Katherine.

— Nu-i cazul să te îngrijorezi, încercă tânăra să-l liniștească pe

distinsul duce, văzându-i aerul îngrijorat. Am mai pățit așa și la Floors. Sunt zile când inspirația mă lovește din senin, și nu-mi găsesc locul dacă nu pun pe pânză imediat imaginea ce-mi stăruie în minte. E drept că niciodată nu m-am simțit atât de... istovită, dar vorba domnului Gallow: cu mult somn și hrană din belșug, o să mă remontez imediat.

— Katherine, aș vrea să-mi promiți că pe viitor să fii mai cumpătată în ceea ce te privește.

— Oh, Patrick, cum aș putea să-ți promit asta când știu precis că data viitoare voi face exact la fel? schiță fata un surâs duios, strângându-i mâna cu afecțiune, aducându-și aminte de vremea când avea unsprezece ani și răcise rău, iar el veghease zi și noapte asupra ei, până când febra trecuse și putuse să se ridice din patul în care zăcuse aproape două săptămâni. Apoi îi puse o întrebare simplă, o întrebare care-i îngheță sângele în vene: Patrick, de ce nu te-ai căsătorit niciodată?

Ochii lui deveniră întunecați și plini de tristețe, umerii îi căzură și, sub privirea ei, trupul bărbatului se împutină, iar fata știu că atinsese o coardă sensibilă în sufletul lui, că scormonise într-o rană pe care timpul nu o vindecase. Vru să-și ceară scuze pentru indiscreție, simțindu-se vinovată că-i trezise amintiri atât de dureroase, însă Patrick începu să vorbească pe un ton sec de emoții:

— Într-o bună zi... curând, îți voi spune o poveste tristă, povestea tinereții mele, Katherine. Dar până atunci... tot ce-ți pot destăinui este că în toată viața mea am iubit doar o singură femeie... atât de mult, încât niciuna nu a mai putut după aceea să-i șteargă amintirea din inima mea.

— Ce s-a întâmplat cu ea? nu se putu Katherine abține să nu întrebe, deși-i putea întui răspunsul și-și simțea inima strânsă de suferința evidentă din privirea lui.

Patrick schiță un zâmbet de dulce-amară aducere aminte.

— A murit, răspunse el cu un oftat. Cu mult timp în urmă.

— Oh, Doamne, Patrick, bunul meu prieten, șopti ea cu ochii împăienjeniți de lacrimi, cât trebuie să fi suferit! Îmi pare atât de rău!

— Să nu-ți pară, rosti el, și ochii i se aprinseră, ca și cum ar fi avut febră, focalizându-se incandescenti asupra ei. Să nu-ți pară, repetă el cu mai multă convingere.

Spre marea ei jenă, Katherine se trezi căscând. Își ascunse gura în căușul palmei și-l privi peste degete cu ochi mari, surprinși.

— Doamne, izbuti ea să articuleze, domnul Gallow mi-a dat să beau o licoare cu gust ciudat. Spunea că este ceva care o să mă ajute să îmi revin.

Pleoapele păreau să-i cântărească o tonă fiecare și Katherine se lupta cu îndârjire să și le țină ridicate.

— Ți-a dat puțin laudanum, zâmbi Patrick, bătând-o înțelegător pe dosul palmei care se afla încă prinsă în căldura mâinii sale. Ar fi bine să te las să dormi. Oricum, trebuie să ajung la galerie și să văd cum merg treburile acolo. Presimt că va fi o mare nebunie astăzi. Oh, ia te uită! Ce-i asta? arătă el spre inelul cu diamant.

Fata reuși să schițeze un zâmbet somnoros.

— Inelul meu de logodnă. David mi l-a dat.

— Este... mă bucur foarte mult pentru tine, scumpa mea, rosti Patrick, înghițindu-și lacrimile de emoție.

Katherine îngăimă ceva, cuprinsă de o dulce toropeală. Simți atingerea fugară, imponderabilă, a unor buze pe fruntea ei, și o voce murmurată care o urmă în labirintul întunecos al uitării de sine.

Ce spunea? se întrebă Katherine, clătinându-se pe muchia prăpastiei dintre realitate și vis, încăpățănându-se să priceapă acele vorbe fără noimă. Oh, da, îi spusese c-o iubea și cât de mândru era de ea.

Un zâmbet moale îi curbă buzele și, cu acest ultim gând, mintea ei alunecă în somn.

— Cum adică, se simte rău? întrebă David cu o voce surdă, plimbându-și ochii îngustați de îngrijorare peste mulțimea înghesuită în sala mare a expoziției.

Decorul suferise modificări radicale în ultimele douăzeci și patru de ore. Tot mobilierul fusese îngrămădit în cea de a doua cameră a apartamentului pe care Mansfield i-l pusese Katherinei la dispoziție, iar în centrul încăperii și pe lângă pereți se aflau înșiruite scaune și canapele simple, înguste, care să permită o bună desfășurare a licitației. Aerul era dens, încărcat de un amestec greu, sufocant, de parfum scump și trupuri nespălate, semn că unii dintre cei prezenți aveau probleme serioase cu igiena personală. Murmurul scăzut al conversațiilor evoca momentul încordat, plin de anticipație și emoție, de dinaintea unei piese de Shakespeare la o premieră la Royal Haymarket, cu o distribuție colosală.

— Nu este nimic serios, se grăbi lordul Denton să-l liniștească. Este doar foarte obosită. A muncit foarte mult ca să realizeze ce vezi aici, după cum bine știi, și nu prea și-a îngăduit să se odihnească. O să-și revină repede.

David îi aruncă o privire piezișă, neîncrezătoare, fără ca vreun mușchi să i se clintească de pe fața împietrită și să-i trădeze spaima care-i înțeșta stomacul.

— A văzut-o vreun medic?

— Gallow m-a asigurat că dacă mănâncă așa cum trebuie și doarme suficient, o să fie proaspătă ca o floare, dimineața după rouă.

— O s-o pot vedea astăzi?

Patrick avu inspirația să-și păstreze zâmbetul malițios pentru el. Se vedea de la o sută de mile cât de îndrăgostit era Hayworth de frumoasa lui Katherine, și că micul incident îl răscolea probabil mai rău decât dacă ar fi aflat brusc că era falit.

Într-un final, tot răul fusese spre bine, reflectă Patrick în sinea lui. Dintre toți bărbații aristocrației britanice, puțini ar fi fost demni cu adevărat de Katherine și dacă ar fi trebuit să întocmească o listă cu aceștia, ducele de Roxburgh tot s-ar fi numărat printre candidați, în ciuda reputației lui de mare fante. Asta pentru că, în pofida acestui neajuns, Roxburgh era un bărbat matur, corect, călit în război și responsabil, care o iubea pe Katherine cu fiecare bătaie a inimii lui. Iar el știa că neprețuita lui Katherine avea să fie fericită, protejată și răsfățată alături de acest tânăr mândru, autoritar și pătimaș.

— Cred că o să poți, dar mai spre seară, întârzie Patrick cu răspunsul. Gallow i-a dat un strop de laudanum și la cât știu eu că-i place Katherinei să doarmă atunci când își propune asta, n-ai nicio șansă s-o găsești trează mai înainte de șapte.

David se încruntă, nerăbdarea trecând peste chipul său ca un val mărunț, insesizabil.

— Ești absolut sigur că nu este ceva grav la mijloc? insistă el pe tonul cuiva care mai mult afirmă decât întreabă un lucru.

— Doar un banal surmenaj, întări Patrick calm. O să te convingi singur când ai s-o vezi diseară. Pe viitor, va trebui să ai grijă să nu mai muncească în felul ăsta. Katherine uită câteodată că fiecare om are limitele lui și mereu tinde să și le depășească pe ale sale. Este, într-un anume fel, o perfecționistă.

David se mulțumi să dea din cap, ca și cum era primul lucru pe

care intenționa să-l facă îndată ce părăsea acel spațiu supra aglomerat, gândindu-se cu un surâs ușor malițios, adresat sieși, că în mai puțin de o săptămână avea să-i procure Katherinei motive mult mai serioase de oboseală decât munca artistică. Și că toate acele motive se cuibăreau în așternuturile de mătase fină din spatele ușilor dormitorului conjugal.

Un minut mai târziu, licitația începu.

La insistențele lui David, Mansfield pusese la vânzare și tabloul cu nimfe, trecând astfel peste specificarea Katherinei, iar suma de pornire fu de trei sute de lire. Cel care conducea licitația era un bărbat în vârstă, cu voce gravă și ochi scăpărători, ageri, care i se mișcau în cap fără-ncetare, înregistrând ofertele. Prețul sări rapid la șase sute de lire, în mai puțin de un minut se dublă, apoi urcă până la două mii șapte sute. Urmă un moment de ezitare, după care intră și David în joc, licitând trei mii. Cineva din mulțime reperă momentul în care ridicase cu nonșalanță un deget în sus, și se aplecă să șoptească ceva la urechea vecinului său. Trei mii șase sute. David licită cu o sută în plus. Câteva perechi de ochi se răsuciră spre tânărul duce de Roxburgh, însă el ignoră interesul vădit de pe fețele tuturor. Lady Hempfill oferi patru mii, cu inima strânsă, David adăugă cu un zâmbet nepăsător încă cinci sute peste. Apărură primele broboane de transpirație pe fruntea asistentei. Camden îi aruncă o uitătură chiorâșă și săltă oferta la cinci mii. Un colț al gurii lui Hayworth tresări vag, de parcă l-ar fi amuzat teribil, și dublă prețul scurt, lăsând cu gura căscată întreaga societate.

Ciocănelul de lemn se izbi de masă, odată, de două ori, de trei ori, adjudecând tabloul respectatului și nu mai puțin nesăbuitului duce de Roxburgh.

Următoarea pânză era un peisaj, cu prețul de pornire de șaptezeci și cinci de lire.

Oh, Katherine, îți dai lucrările pe nimica toată, gândi David, înduioșat de modestia iubitei lui.

Pictura era reușită, radiind căldura mătuită a unui sfârșit de septembrie, în care natura explodează în culorile aurului vechi, în nuanțele ruginii și a cărămidei arse. Tente de teracotă, ocru, galben stins, bronz și vișină putredă...

Cineva oferi o sută, altul plusă încă cincizeci de lire, însă la final intră în proprietatea marchizului de Linden pentru suma de cinci sute patru zeci de lire.

Două ore mai târziu, galeria era golită de exponate iar Mansfield

Îl privea cu stupoare pe David, cu ochii cât cepele.

— Iisuse, știi câți bani sunt?

— Șochează-mă, îi ceru acesta, simțindu-se extrem de mulțumit de felul cum decursese licitația.

— Douăzeci și opt de mii de lire! exclamă contele în culmea perplexității.

— O sumă frumoasă, îi dădu dreptate David, încercând să-și imagineze ce față va face Katherine când avea să audă cât prețuise munca și visul ei.

— Doamne, ia tu cecurile! i le întinse Mansfield repede, scoțându-și batista de olandă tivită cu dantelă și tamponându-și fruntea acoperită de o peliculă fină de transpirație. Mie mi-e realmente groază să umblu cu atâția bani asupra mea!

David luă teancul de foi și le îndesă în buzunarul interior al jachetei, mai conversă puțin cu Mansfield și cu lordul Denton, apoi părăsi galeria și se îndreptă spre bancă. Încasă toate cecurile și transferă lichiditățile într-un cont deschis pe numele Katherinei, după care-și consultă ceasul.

Era abia ora două și un sfert.

— Fir-ar să fie! bodogăni el în barbă, gândindu-se cât timp mai avea de așteptat până s-o vadă pe Katherine.

Se duse acasă și făcu o baie prelungită, se îmbracă într-un halat de mătase albastră și coborî scările, vârandu-se în cabinetul său de lucru. O oră mai târziu, închise cu un aer plictisit rapoartele la care lucrase și-și ridică brațele în sus, împletindu-și degetele după ceafă și încruntându-se nemulțumit la tavanul ornat cu stucaturi, în centrul căruia se afla pictat în culori vii un Hercule cu brațele pline de mușchi și tendoane, retezând capetele hidrei din Lerna.

Singurul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era s-o vadă pe Katherine, să-i dea vestea cea mare și să se bucure alături de ea. Din păcate, era prea devreme. Nici nu bătuse de cinci, iar lordul Denton insistase s-o caute abia după orele șapte.

Se hotărî brusc să-i facă o vizită Juliannei și să vadă în ce fază erau pregătirile pentru ziua în care Katherine avea să-i devină soție.

Un ceas mai târziu, David se declară satisfăcut de inspirația pe care o avusese în legătură cu priceperea Juliannei de a aranja o nuntă grandioasă în timp record. Mătușa sa se mișcase cu repeziciune și eficiență, terminând aproape toate pregătirile necesare unui astfel de

eveniment.

La ora șase și jumătate intră în antreul casei în care locuia frumoasa lui logodnică și fu încântat să audă că tânăra se trezise și că-l putea primi. După un sfert de oră, dădu cu ochii de Katherine și abia atunci își permise să se relaxeze.

Tânăra părea odihnită și plină de vitalitate, avea bujori în obraji și ochii îi licăreau veseli.

— Văd că te simți mai bine, rosti David în timp ce-i săruta mâna delicată, cercetându-i cu atenție trăsăturile surâzătoare.

— Din când în când mi se mai întâmplă să cad de oboseală, dar este vina mea pentru că nu știu să-mi dozez corect forțele, îi explică ea stânjenită. Când muncesc și sunt absorbită de un anume lucru sau o idee, pierd noțiunea timpului și de cele mai multe ori uit cu desăvârșire și să mă hrănesc. Și, inevitabil, după ce termin ceea ce-mi propun, mă lasă puterile. Dar asta trece cu un somn bun și câteva mese consistente. Cum a mers astăzi?

— Ce-ar fi să te așezi? sugerează David calm, indicându-i un fotoliu stil Ludovic al XIV-lea.

Katherine se simți cuprinsă de neliniște, însă își păstră zâmbetul pe buze și se așează cuminte, împreunându-și mâinile în poală și privindu-l răbdătoare. Nu se putea ca totul să se fi stricat de pe o zi pe alta. Cei care doriseră să-i cumpere lucrările și cu care discutase în decursul zilei de ieri păreau foarte hotărâți să scoată bani din buzunare. Oare consideraseră că îndrăzneala ei de a-și face debutul artistic era o jignire la adresa femeilor, care n-ar fi trebuit să-și permită să facă gesturi atât de temerare, cum ar fi fost luarea destinului în propriile lor mâini?

— S-au vândut toate, Katherine!

Katherine continuă să-l fixeze senină, în timp ce vestea își croia drum spre mintea ei. Înțelegerea veni sub forma unui clipit mărunț, urmat de o inspirație iute, gâtuită.

— Toate? îngăimă buimacă.

— Până la ultimul.

— Oh, Dumnezeuule mare, dar asta este...

Sări în sus, îl privi cu ochi strălucitori apoi începu să râdă în hohote și i se aruncă în brațe, aproape dărâmându-l.

— Oh, David, chiar am câștigat! strigă fata, înlănțuindu-i gâtul cu brațele și sărutându-l apăsător și prelung pe gură. Am reușit! Nu-mi vine

să cred! Le-am vândut pe toate. Nu-i așa că-i minunat?... Doamne, sunt atât de fericită!

— Asta nu este nimic, rosti el râzând, învârtind-o prin aer. Stai să vezi cât de bogată ai devenit.

O lăsa jos și-i dădu formularul de depunere, cu numărul contului deschis pe numele ei, urmărindu-i atent reacția. Katherine îl privi lung, clipi de două ori, îl reciti încă o dată, zâmbi și-și ridică ochii spre el, jumătate surprinsă, jumătate amuzată.

— Cred că sunt cam multe zerouri aici, spuse ea. Bănuiesc că funcționarul de la bancă a fost neatent când a trecut suma.

— Te asigur că nu s-a făcut nicio greșală, rosti David serios.

— Nu se poate, îl contrazise ea categoric. Aici scrie că sunt douăzeci și opt de mii patru sute treizeci și cinci de lire, ceea ce este absurd...

— Katherine, ai în cont exact atâția bani cât scrie acolo.

Tânăra îl fixă un moment, apoi își coborî ochii încet pe foaia pe care o ținea în mână și-și acoperi gura cu palma, făcând ochii atât de mari, încât păreau să-i acopere jumătate din față.

— Oh, Dumnezeu mare, lisuse Hristoase și Sfântă Fecioară! Începu ea, după care, ca și cum foaia i-ar fi ars degetele, o puse pe suprafața măsuței de ceai și se trase doi pași înapoi, continuând s-o privească șocată. Zău că... Doamne, acum chiar mi s-a făcut frică de-a binelea!

— Iubito, n-ai de ce să fii speriată, veni David în spatele ei, cuprinzându-i umerii în căușul palmelor și lipindu-i trupul rigid de el. Meriți mult mai mult de atât!

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor! se bâlbâi ea cu o voce subțiată de consternare. Cine a fost atât de nebun încât să dea o avere pe niște vopsele întinse pe pânză?!...!

— Eu, printre alții.

— Tu? Își întoarse ea capul să-l privească. Pe care l-ai luat?

— Cel cu nimfe, dar pe acela mi-l promiseseși deja, așa că nu se pune.

Îi povesti de încă două tablouri, la care Katherine zâmbi.

— Cât ai dat pe ele? îl descusu ea, îngustându-și ochii.

— N-ai vrea să știi.

— Nu, insist să-mi spui!

— Katherine, mi le-am putut permite, așa că nu-ți face griji.

Regret că n-ai fost acolo să vezi ce bătlăie a fost pe fiecare pânză în parte. Mărturisesc că n-am mai asistat la nimic asemănător până acum. Tablourile tale păreau pictate cu aur și praf de nestemate.

— Povestește-mi! îi ceru ea surescitată.

— Mai aveam puțin și ne sfâșiam unii pe alții, exageră el.

Katherine râse, apoi se răsuci în brațele lui, privindu-l cu adorație.

— Cred că ai dat o avere pe ele, murmură, atingându-l ușor pe sprânceana deasă și trasându-i conturul cu vârful degetului arătător. Asta mă face să mă întreb dacă să mă simt flatată sau supărată. N-aș vrea să cred că ai făcut-o doar pentru a mă mulțumi pe mine.

David deschise gura s-o contrazică, în momentul când o rază argintie dansă pe degetul ei, aprinzând vâpăi înghețate. Uită ce voia să-i spună și ochii i se umplură de tandrețe, realizând că îi purta inelul.

— Îți place? o întrebă cu o voce răgușită.

— Este superb, rosti Katherine, aruncând o privire admirativă diamantului extravagant care-i împodobeia inelarul mâinii stângi. Însă m-aș fi mulțumit și cu ceva mai discret.

— N-aveau, minți el cu nonșalanță.

— Când vrei? îl întrebă ea, înălțându-se pe vârfuri și frecându-și ușor gura de a lui într-o mișcare senzuală, pe care o învățase de la el.

— Să vreau ce? rosti el cu o voce sugrumată și răgușită de dorință.

— Să mă duci în fața altarului.

— Curând, promise David, capturându-i gura înfometat.

O strânse lângă el, gemând chinuit. Avea să-și piardă mințile într-o bună zi, își zise el, lăsându-se purtat de plăcerea simplă și totodată complicată de a o ține în brațe, de a-i simți căldura și parfumul dulce, feminin, și gustul acela minunat.

— Katherine, aș vrea să te rog ceva, spuse el, câteva minute mai târziu, stând cu ea pe genunchi într-un fotoliu și străduindu-se să-și recapete suflul.

— Ce anume? făcu fata, potrivit una peste alta încheieturile mâinilor lor și constatând amuzată cât de mică și fragilă părea a ei pe lângă palma lată și degetele lungi ale iubitului ei, care le depășeau pe ale ei cu cel puțin un centimetru și jumătate.

— Davenport își serbează ziua de naștere la Marcham și m-ai face fericit dacă ai vrea să vii cu mine. De fapt, ar fi o bună ocazie să ne

anunțăm logodna.

— O să vin, promise ea. Când plecăm?

— Poimâine.

— Este departe?

— La două ore distanță de Londra. O să-ți placă la Marcham.

— Evident c-o să-mi placă! râse Katherine. Doar vei fi și tu acolo.

— O spui foarte frumos, rosti David, frecându-și nasul de gâtul ei. Dar, pentru a nu avea neplăceri, ar fi foarte bine să vii însoțită de altcineva.

— Nu vom călători împreună? își înălță ea ochii să-l privească dezamăgită.

— Kathe, m-aș vinde să poți veni cu mine, însă nu vreau ca cineva să-ți conteste buna cuviință. Până ne căsătorim, trebuie să avem grijă de reputația ta.

— Și de a ta nu? fâlfâi ea din gene.

— Sunt suficient de mare ca să mă apăr în caz de ceva.

— Nu cred că cineva ar fi atât de nesăbuit încât să țină morțiș să te supere, milord, îl tachină ea cu o voce reverențioasă.

— Katherine, cu asta nu-i de joacă, o atenționez grav. Habar n-ai cât de multe necazuri îți pot face persoanele răuvoitoare și invidioase! O reputație ruinată se reface foarte greu. În plus, n-aș vrea să strâng pe nimeni de gât... deocamdată. Nu vreau decât să mă bucur în tihnă de tine și de ceea ce avem împreună.

— Bine, acceptă ea, înghițindu-și nemulțumirea față de acele reguli idioate. Aș putea să-i propun lui Emily să mă însoțească. Soțul ei este plecat cu ceva afaceri în Dorset și cred că i-ar face plăcere să vină.

— Emily este alegerea perfectă, fu el de acord, sărutându-i vârful nasului. Este căsătorită și are o reputație bună. O să călătoriți împreună și o să împărțiți același apartament la Marcham.

— Ce cadou îi vom face lui Morgan? se interesează ea, rezemându-și obrazul de umărul lui. I-aș putea dărui un peisaj semnat Dellany, se oferi ea fudulă. În fond, am devenit o mică celebritate, nu?

David zâmbi și frecă între două degete o șuviță de păr brun.

— Cred că s-ar simți onorat, admise el.

— Vrei să i-l alegi tu?

— Nu, dăruiește-i-l tu pe care vrei. Am mai multă încredere în gustul tău decât într-al meu.

Katherine surâse, frecându-și obrazul de reverul jachetei lui.

Privirea îi căzu pe bucata de hârtie de pe măsuța de ceai și un alt val de surescitare o cuprinse subit.

— Sunt bogată, murmură ea, dezlipindu-se din brațele lui și întinzându-se după actul bancar. Îl privi, încă nedumerită și uluită de suma trecută acolo, apoi izbucni într-un râs încântat. Doamne, sunt cu adevărat bogată!

— Așa se pare, confirmă David, urmărindu-i distrat expresia feței. Ce vei face cu banii?

Katherine rămase câteva clipe gânditoare, apoi se răsuci spre el. Nu zâmbea, dar părea relaxată și mulțumită.

— Cu o parte din ei îmi voi achita câteva datorii mai vechi, iar ce-mi rămâne... probabil îi voi investi, ridică ea din umeri cu un aer indecis.

— Katherine, știu că s-ar putea ca pretenția mea să-ți pară iritantă pentru capacitatea ta de discernământ, dar aș dori foarte mult să mă consulți înainte de a-ți risca economiile în cine știe ce afacere dubioasă. Cunosc destui indivizi cu vorba dulce și extrem de convingători, care escrochează oamenii cumsecade fără pic de remușcare. N-aș vrea să te trezești într-o bună zi că ești falită.

— Păi atunci, o să ți-i dau ție ca să mi-i administrezi, îl informă ea prompt. Așa o să evit orice neplăcere legată de pierderea lor, nu crezi?

— Nu asta încercam să-ți... începu el, încruntându-se.

— Bineînțeles că nu! îl întrerupse calm Katherine, așezându-se lângă el pe canapea și privindu-l zâmbitoare. Însă am încredere în tine. Tu știi mai bine ce să faci cu banii. Eu știu să mă ocup doar de frumos, șopti ea, fără a se putea abține să nu-l sărute ușor pe buze.

David o privi lung, mișcat de declarația ei, și-i mângâie obrazul cu vârfurile degetelor.

— Ești minunată, șopti el, cu ochii plini de iubire și tandrețe.

— Prostii, se strâmbă Katherine, închizând totuși ochii sub atingerea blândă a mâinii lui.

— Ești frumoasă, continuă David, trecându-și cealaltă mână prin părul ei despletit, simțind cum se pietrifică de jind sub alunecarea mătăsoasă și senzuală a acelor șuvițe lucioase și grele printre degetele lui răsfire.

— Știi că nu sunt pricepută în a primi complimente, zâmbi ea stingherită.

— Dar în a primi revendicări? o iscodi David, încercuindu-i ceafa și trăgând-o încet spre el.

— Revendicări? repetă Katherine, simțind cum i se taie respirația la tonul acela senzual, anticipând bucuroasă sărutul ce avea să vină.

— Da, revendicări, murmură David, aproape atingându-i gura cu a lui. Cum ar fi: ești a mea pentru totdeauna!

Revendicarea gurii lui nu fu pățimașă și aspră, așa cum s-ar fi așteptat după tonul categoric, aproape dur, pe care bărbatul îl folosise. Din contră, chiar. Fu neașteptat de blândă și plină de gingășie, ca și cum acea gură nu căuta să ia, să posede, ci să dea... iar și iar, la nesfârșit. Generozitate. Iubire. Tandrețe. Abia atunci întrevăzu Katherine dimensiunile sentimentelor lui și ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt a ta, întări eu pe o voce tremurătoare. Pentru totdeauna!

— Să nu plângi, murmură el, simțind înțepătura caldă a unei lacrimi pe dosul mâinii. Lacrimile tale mă termină întotdeauna, indiferent de cauza lor.

— Știi că atunci când sunt fericită nu mă pot controla, se smiorcăi ea. Nici nu știi cât mă enervează asta!

— Pot să bănuiesc, schiță David un zâmbet chinuit.

O așeză cu grijă în capul oaselor și-i șterse lacrimile de pe obraji.

— Dacă nu ești prea obosită, aș vrea să iei cina cu mine, rosti el încet.

— N-am chef să ies în oraș, clătină Katherine din cap. Dar am putea cina aici. Patrick a dat dispoziție bucătarului să am parte de o cină consistentă ca să mă remonteze, așa că, după cum îl știu, cina va fi destul de variată și de bogată ca să sature o armată.

Aranjamentul îl mulțumea și nu prea. Era atât de excitat, de obosit de acea stare permanentă de încordare și nevoie a trupului său, încât nu prea mai era sigur că putea să se controleze mult timp. Pe de altă parte, simțea că frumoasa lui iubită era încă istovită pentru a putea face față unei cine fabuloase la Vauxhall, așa cum își propusese să-i serbeze succesul fulgerător.

Acceptă invitația ei cu o încuviințare tacită din cap, abținându-se să ofteze, iar Katherine sună clopoțelul după majordom.

CAPITOLUL 14

Katherine simțea că începe să-și piardă până și ultimul dram de răbdare pe care-l mai avea.

Pornise spre Marcham de un ceas și ceva, dar drumul era atât de prost, încât se-ndoia că într-o oră să ajungă pe proprietatea contelui de Averly. Însă nu asta era ceea ce o deranja, ci lamentările neîntrerupte ale lui Emily, care de când plecaseră din fața casei ei, se plânsese într-una cât de rău o chinuia o durere de cap.

Deși contesa de Steerforth era o fire retrasă și tăcută, acum părea să se fi sucit cu o sută optzeci de grade. Bombănise într-una că avea silă să meargă cu trăsura, că hârtoapele peste care treceau îi sporeau durerea de cap, că spațiile închise o deprimau și o sleiau de forțe.

Katherine strânse din dinți, abținându-se în ultima clipă s-o întrebe de ce acceptase să vină cu ea la Marcham din moment ce nu se simțea deloc în apele ei. Trebuia să fie îngăduitoare cu Emily, încercă ea să-și impună. Mai aveau puțin și ajungeau.

Dură mai mult de două ore până să pătrundă pe porțile mari de fier forjat de la Marcham, încântătoarea proprietate a chipeșului conte de Averly.

Katherine mulțumi cerului că nu-și pierduse cumpătul și nu tipase la Emily să-și țină gura. Ajunsese ușor isterică din cauza însoțitoarei ei și-și jurase să n-o mai ia nicicând cu ea în vreo călătorie: era o companie jalnică, îngrozitoare pur și simplu!

Supărarea însă îi zbură în clipa în care zări imensul parc din fața conacului. Nimic n-o pregătise pentru acea splendoare verde, punctată de petele multicolore și parfumate ale florilor de primăvară. Felinare joase și băncuțe de marmură crem răsăreau după rondourile de flori sau se aflau amplasate strategic în umbra pomilor sau a gardului viu, tuns fantezist.

Era o zi însorită și caldă de primăvară, iar vântul care adia blând peste grădini aducea cu el miresmele ametoitoare ale narciselor și mărgăritarelor timpurii.

Trăsura făcu un ocol larg și trase în fața ușilor principale ale conacului impunător, construit în stilul edwardian. Katherine coborî aproape imediat, ajutată de un lacheu în livrea, și dădu cu ochii de Morgan Davenport, care o întâmpină zâmbitor, prezentând-o unei tinere atrăgătoare, cu părul roșcat și ochii de un verde uluitor, pe

nume Jessica Fishbourne, și unui tânăr la fel de înalt ca el, și cu trăsături izbitor de asemănătoare cu ale sale, și intui că-l avea în față pe Michael Davenport, fratele fermecătoarei gazde de la Marcham.

Aproape imediat își făcu apariția și David, care o salută cu o plecăciune politicoasă, reținută. Ochii îi licăreau de bucurie și buzele senzuale îi erau curbate ușor când îi luă mână întinsă și i-o sărută curtenitor, întrebând-o cu o voce joasă:

— Cum ai călătorit, lady Katherine?

— Bine, înălțimea Voastră, minți Katherine fără să clipească, bucuroasă că ajunsese în sfârșit la destinație, și asta fără să-și piardă cumpătul. Însă lady Emily nu s-a simțit prea bine. Ar fi indicat s-o duc undeva unde să se poată întinde.

— Desigur, aprobă el, aplecându-se galant asupra mâinii întinse a contesei de Steerforth, a cărei paloare era nefirească.

Morgan desemnă un servitor care să le care bagajele în camera rezervată lor și ambele femei îl urmară în antreul imens, din care porneau două scări arcuite ce duceau spre cele trei etaje ale conacului. Urcară pe treptele largi de marmură și se opriră la primul etaj, cotind spre aripa estică.

Așa cum menționase și David, li se rezervase un apartament spațios, dotat cu baie proprie și cameră de toaletă, plus o cămăruță destinată cameristelor, toate cu vedere spre parcul imens. Interiorul se evidenția prin culori calde, de crem, verde stins și bordo, iar mobila era toată din lemn de cireș delicat sculptat.

Cele două baldachine acoperite cu voaluri străvezii erau separate de o noptieră dublă, pe care se odihnea o vază de cristal plină de narcise sălbatice și lalele. Parfumul lor plăcut înmiresmase aerul din belșug și Katherine îl inhală cu plăcere.

Mda, cu siguranță avea să-i placă șederea acolo! gândi ea, zâmbitoare.

— Pe care-l vrei?

Katherine se răsuci spre Emily, privind-o mirată. Brusc, înțelese la ce se referise și dădu din umeri nepăsătoare.

— Ia-l pe care-l dorești, mie mi-e egal. Întinde-te, Emily! îi porunci ea cu blândețe, simțindu-se vinovată când îi văzu ochii stinși și cearcănele violete de sub ei. Mă duc să-ți pregătesc o compresă rece și să-ți comand un ceai cald.

Un minut mai târziu, așeză cu grijă compresa pe fruntea palidă a

prietenei ei și verifică să nu aibă febră.

— Nu te îngrijora, șopti Emily stins. Așa pățesc în fiecare lună când... știi tu, sfârși ea, înghițind în sec și întorcându-și jenată fața într-o parte.

Katherine simți dezamăgirea din vocea ei și se întristă. Faptul că nici luna aceasta nu rămăsese însărcinată sporea durerea și deznădejdea biete sale prietene. Abia acum înțelegea de ce Emily fusese atât de morocănoasă tot timpul călătoriei și-și reproșa faptul că nu fusese mai receptivă la disperarea voalată din ochii acesteia, căci mintea nu-i stătuse decât la revederea ei cu David și la anunțul logodnei lor, pe care acesta urma să-l facă în acea seară.

— Îmi pare rău, șopti ea, mângâindu-i mâna cu înțelegere și compasiune.

— N-ai de ce, se strădui tânăra contesă să suradă. Câteodată, nici nu știu dacă-mi mai doresc asta. Este prea dureros să-l simți mișcând în tine ca mai apoi să... să nu-l mai ai.

Nu existau cuvinte care să-i aline durerea, așa că se rezumă doar la o strângere ușoară și tăcută a acelei mâini înguste, cu degete subțiri, firave.

— Du-te! rosti Emily, privind-o obosită. Cred că abia aștepți să fii cu el.

— Eu nu... începu Katherine rușinată, dar se opri văzând sprânceana ușor arcuită a contesei. Bine, oftă ea, capitulând. Ai dreptate. Dar asta nu înseamnă că sunt grăbită să plec, țin eu să precizeze.

— Draga mea, știu că am fost o companie îngrozitoare, murmură Emily, îndepărtând compresa ce începuse să se încălzească și punând-o pe noptieră. Se răsuci pe o parte și se ghemui sub pătura cu care Katherine o învelise. Îmi revin întotdeauna dacă mă odihnesc un ceas, rosti ea cu ochii închiși. Îmi pare rău că ți-am stricat călătoria asta, dar promit că o să mă revanșez după-amiază. Un somn bun mă ajută întotdeauna.

— Dormi, șopti Katherine. Rămân cu tine.

— Nu, du-te! se chinui Emily să articuleze.

— Emily, o să plec abia după ce o să fiu convinsă că ai adormit.

Contesa surâse și adormi câteva clipe mai târziu. Katherine o înveli până la gât, puse încă un buștean în focul care ardea în cămin, apoi se schimbă de hainele de călătorie.

Când coborî, singurul lucru la care se putea gândi era cum să-și întâlnească iubitul mai repede.

Conacul părea cufundat într-un fel de letargie. Pendula din hol arăta puțin după ora trei și Katherine bănuia că mai toată lumea se retrăsese să-și facă siesta și să se odihnească pentru petrecerea din seara aceea.

Ajunsa la parter, întrebă un servitor unde anume ar fi putut să servească o ceașcă de ceai și fu îndrumată într-un living spațios, în care întâlni numai gentlemen. Toți o salutară ceremonios, complimentând-o pentru succesul uluitor al expoziției, confirmându-i astfel că ceea ce-i spusese David era adevărat: făcuse senzație în lumea londoneză a artei.

O vreme, se lăsă antrenată în discuții despre nimicuri, sperând că David își va face apariția, însă după o jumătate de oră începu să se simtă stingherită între atâția bărbați care mai că nu se îmbrânceau să-i capteze atenția.

Se scuza, pretextând că se retrage să se odihnească, însă când ajunsese în antreu făcu stânga-mprejur și ieși în curte. Nu avea de gând să stea între patru pereți, îndurând niște conversații stupide, și nici să se întoarcă în dormitor, când vremea era atât de frumoasă. În plus, știa că mai devreme sau mai târziu, David o va căuta, așa că începu să rățăcească pe aleile șerpuitoare ale parcului, lăsându-și mintea să se relaxeze și simțurile să se bucure de culoare, de miresme suave și de liniște.

Observă sera din pură întâmplare.

Se afla amplasată în dreptul laturii vestice a conacului, puțin mai în spatele acesteia, ascunsă atât de bine în dosul unui șir de mesteceni cu frunzișul bogat, încât n-ar fi văzut-o dacă n-ar fi știut exact în ce direcție să se uite. Privirea însă îi fusese atrasă de reflecția puternică a unei raze de soare într-unul din geamuri și curiozitatea o împinse într-acolo.

Păși într-un paradis în miniatură, care-i tăie efectiv respirația.

În căldura umedă din interior descoperi o varietate impresionantă de plante exotice, unele în plină floare, ale căror miresme delicate parfumau aerul din belșug. Acel loc încântător nu putuse fi creat decât de mâna unui grădinar priceput sau a unei femei pasionate de horticultură, remarcă ea, ochiul ei de artist neputându-se

abține să nu observe și să aprecieze ingeniozitatea aranjamentelor florale de pe suport.

Brusc, realizează că nu era singură. Puțin mai încolo, preocupată de plivirea unui ghiveci cu violete de Parma, se afla tână zveltă și timidă care o întâmpinase alături de lordul Davenport și-i urase bun venit la Marcham. Părea atât de concentrată în a îndepărta frunzele veștede, încât Katherine știa precis că nu i-ar fi sesizat prezența decât dacă ar fi făcut zgomot.

Pentru un scurt moment, Katherine se întreabă dacă să facă stânga-mprejur și să plece la fel de neauzită cum venise, sau să-i dea de știre frumoasei roșcate că avea companie. În fond, n-o prea atrăgea ideea de a se întoarce în dormitor, riscând s-o deranjeze pe Emily, și nici să se plimbe de una singură pe aleile parcului. Să revină în salonul plin de bărbați, era exclus. Avea impresia că domnii abordau subiecte mult mai interesante când erau singuri decât dacă în preajma lor s-ar fi aflat vreo doamnă care să le solicite atenția. Decise să rămână.

— Bună, rosti ea moale, împreunându-și mâinile în poală. O văzu tresărind și întorcându-se spre ea, cu o expresie încruntată pe față. Te deranjez?

Expresia tinerei femei se relaxă imediat și un zâmbet blând pluti pe buzele ei. Dumnezeuule, avea niște ochi extraordinari! observă Katherine pentru a doua oară în acea zi. De un verde argintiu, o nuanță între oțel și iarbă crudă, dar totuși surprinzător de caldă. Nu mai întâlnise la nimeni culoarea asta de ochi.

— Nu mă deranjezi deloc. Te rog, intră, o invită ea cu un gest, ștergându-și mâinile pe o cârpă de in pe care o împături și o puse într-un fel de lădiță. Tocmai am terminat, continuă, punând ghiveciul pe un trepied.

Katherine se apropie, admirând îndeaproape o azalee purpurie. Avea atâtea flori, încât aproape nu i se mai vedeau frunzele mici și lucioase.

— Jessica, am reținut corect numele, nu? făcu Katherine, aplecându-se să miroasă acele inflorescențe delicate.

Descoperi că nu aveau miros și se îndreptă de spate, întorcându-se spre verișoara contelui de Averly.

— Da, zâmbi tână timidă.

— Locuiești aici?

— De aproape doi ani, răspunse Jessica, privind-o atent.

Katherine își făcu de lucru studiind frunzele late ale unui palmier pitic.

— S-ar putea să greșesc, însă am impresia că nu te simți în largul tău cu atâta lume împrejur, roști încet, trecându-și un deget peste trunchiul noduros și aspru al palmierului.

— Nu cunosc pe nimeni în afară... celor care locuiesc aici, mărturisi tânăra cu un zâmbet slab. Încă nu mi-am făcut debutul în societate.

— Înțeleg. Nici eu.

— Serios? se miră Jessica, surprinsă.

— Păi, încă nu am ieșit oficial din perioada de doliu. Mi-am pierdut tatăl în urmă cu aproape un an.

— Oh, îmi pare atât de rău, roști sincer Jessica. Știu cum este să-ți pierzi un părinte drag. Tatăl meu a murit în urmă cu nouă ani, și încă mi-e greu uneori să accept faptul că nu mai este.

Katherine tăcu, surprinsă să simtă micul junghi dureros care-i cuprinse inima. În ciuda trădării lui, Katherine își iubise tatăl. Iar acum, mai ales acum, nu mai putea rămâne supărată pe el. În fond, nesăbuița lui îl adusese pe David Hayworth în viața ei și o făcuse nesperat de fericită. Cum să mai fie furioasă pe el, când tot răul fusese spre bine?!

— Mi-e dor de el, murmură cu un oftat. Oh, Doamne, se dezmetici brusc Katherine, am început să devin melodramatică. Iartă-mă. N-am vrut să te întristez.

— Nu-i nimic, zâmbi Jessica, atingând-o cu compasiune pe braț. Câteodată, amintirile celor care s-au dus se aprind în inimile noastre în cele mai nepotrivite momente.

— Ești foarte amabilă.

— Prostii, dădu Jessica din mână. Pur și simplu te-nțeleg.

— Tu te ocupi de toate astea? schimbă Katherine subiectul, arătând spre vegetația abundentă din jurul lor.

— Oh, da, este una dintre pasiunile mele. Mă relaxează foarte mult să am grijă de plante.

— Eu sunt un antitalent la așa ceva, recunosc Katherine cu o strâmbătură comică. Am încercat și eu la Floors să-mi fac o seră, însă a fost un eșec total. Pur și simplu nu mă pricep la asta. Nu știu de ce anume au nevoie ca să ajungă atât de minunate ca ale tale.

— De dragoste.

— Poftim?

— Au nevoie să le iubești și să le vorbești foarte des, îi explică cu răbdare Jessica. Sunt ca niște copii, cărora trebuie să le arăți afecțiunea ta. Numai așa cresc puternice și frumoase.

— Și să le mai și uzi din când în când, își dădu Katherine cu părerea.

Jessica râse. Se treziră apoi legând una dintre cele mai interesante și mai animate discuții din viața lor, vorbind despre o sumedenie de lucruri și descoperind cu surprindere o mulțime de preocupări comune.

— Îmi plac foarte mult, Jessica, declară Katherine dintr-odată, privind-o pe aceasta cu seriozitate.

— Și tu-mi plac foarte tare, Katherine, mărturisi Jessica timid. De multă vreme nu am mai avut o prezență feminină în jurul meu cu care să comunic atât de ușor și de liber cum o fac cu tine.

— Crezi că vom putea păstra această relație de acum încolo? Îndrăzni s-o întrebe Katherine. Mi-ar face plăcere să cred că...

— Aș fi onorată, rosti Jessica și, sub impulsul momentului, se întinse și o trase pe Katherine la pieptul ei, cuprinzând-o într-o strânsoare în care își puse toată inima și la care i se răspunse cu aceeași măsură.

Așa le surprinse David, îmbrățișate, și preț de câteva clipe, rămase nemișcat în dreptul ușilor serei, admirându-le pe cele două frumuseți din fața lui.

O văzuse pe Katherine în curte cu aproape o oră în urmă, rătăcind pe aleile parcului scăldate în soare și coborâse s-o întâlnească, însă tânăra dispăruse fără urmă. O căutase prin toate saloanele de oaspeți de la parter, crezând că se refugiase înapoi în conac, însă n-o găsisese nicăieri. Îndrăznise să bată și la ușa dormitorului ei, însă camerista lui Emily îl informase că lady Katherine nu era acolo.

Începuse să se îngrijoreze de-a binelea când Morgan îl informă că o văzuse pe Katherine de la fereastra cabinetului său intrând în seră. Porni glonț într-acolo și nimeri în acest moment înduioșător, care-l făcu să zâmbescă.

Era imposibil pentru Katherine să nu lege noi prietenii și să nu cucerească lumea pe unde trecea.

— Aș zice că visez dacă n-aș ști precis că sunt treaz, articulă el rar, pe când femeile se desprindeau din îmbrățișare.

Lady Jessica tresări vizibil, însă Katherine își întoarse zâmbitoare fața spre el și-și arcui sprânceana stângă într-o manieră cochetă.

— Da? făcu ea. Și de ce credeți asta, Excelența Voastră?

— Pentru că rar îi este dat unui bărbat să vadă la un loc două frumuseți absolut încântătoare, zâmbi el, înaintând fără grabă spre ele și ținându-și mâinile la spate într-o atitudine relaxată. Două zeițe îmbrățișându-se, rosti el cu o voce scăzută, cu ochii ațintiți asupra Katherinei. Așa ar trebui să se numească următorul tău tablou, nu crezi, miss Dellany?

Katherine surâse, măgulită.

— Vai, milord, sunteți tare bun, însă mă tem că vă voi dezamăgi, bătu ea din genele lungi, privindu-l amuzată pe sub ele. Am hotărât cu mult timp în urmă să nu îmi pun chipul pe nicio pânză de-a mea.

— Ar fi un mare păcat să n-o faci, murmură el, sorbind-o din priviri. O mare pierdere, nu sunteți de aceeași părere, miss Fishbourne?

— Eu... se bâlbâi Jessica, privind-o pe Katherine buimăcită...eu n-am știut că pictează.

— Nu pictează, ci vrăjește pânza, rosti bărbatul cu aprindere. Zugrăvește miracole...

— Vă rog, milord, să încetați! se încruntă Katherine, încercând să-și ascundă plăcerea de a-i auzi laudele înflăcărâte. Are tendința să exagereze, îi explică ea calm Jessicăi.

— Chiar așa? făcu el, reținându-și un zâmbet. Acum trei zile, o Londră întreagă își așternea omagiile la picioarele ei. Și mai toate publicațiile i-au dedicat o pagină întreagă, așa că părerea mea este unanim împărtășită.

Katherine clătină exasperată din cap, iar David își înălță sprâncenele amuzat, sfidând-o să-l contrazică.

— Vă rog să mă scuzați, dar mi-am amintit că am ceva urgent de făcut, schiță Jessica o reverență, grăbindu-se să părăsească sera.

David privi în urma ei, apoi se răsuci spre Katherine și-i luă mâna într-a lui.

— Crezi că ne-am dat de gol?

— Nu chiar, făcu Katherine zâmbind, dar Jessica mi-a făcut impresia unei femei foarte perspicace, așa că m-ar mira să nu-și fi dat seama deja ce se întâmplă.

— O placi, remarcă el.

— Neașteptat de mult, încuviință Katherine, lăsându-se trasă în brațele lui. Are o minte surprinzător de ageră și incisivă pentru cât de timidă este. Deci... când o să se facă anunțul?

— Diseară, la miezul nopții. Mi-a fost dor de tine, prințesă, murmură el, cu buzele lipite de fruntea ei.

— Și mie mi-a fost dor de tine, oftă ea încet. Mi-e rușine să recunosc cu voce tare, dar de abia așteptam să ajung aici. Emily s-a plâns tot timpul cât de tare o doare capul și... uf, tare lung mi s-a părut drumul!

— La întoarcere, poate reușesc să te iau cu mine și pe Emily s-o cuplăm cu altcineva.

— Promiți asta? își înalță Katherine fața spre el, plină de speranță.

— Promit, murmură el, lăsându-și gura peste a ei într-un sărut stăruitor.

Era nu greu și nici dificil s-o țină în brațe și s-o sărute. Devenise de-a dreptul insuportabil. Era o adevărată tortură să-i simtă trupul lipit de al lui, să-i simtă sânii striviți de pieptul său și să n-o poată atinge, să nu îndrăznească s-o atingă așa cum tânjea, de teamă că odată făcut pasul, nimic nu avea să-l mai oprească. Și, ceea ce era și mai rău, știind că ea i s-ar fi dăruit.

— Dumnezeule mare, Katherine, cât te doresc! rosti el răgușit, smulgându-și gura de pe a ei și impunându-și să se înfrâneze de la un al doilea sărut.

— O spui ca și cum ar fi un chin, murmură ea, lipindu-și obrazul de reverul jachetei lui, simțind cum bătăile inimii lui își regăsesc ecoul într-a ei.

— **Este** un chin! Iartă-mă, își ceru scuze pentru tonul aspru, simțind-o cum i se încordează în brațe. Pur și simplu nu mai am răbdare, înțelegi? se trase David ușor înapoi, căutându-i ochii. O privi cu un zâmbet în colțul gurii, atingându-i cu o mână obrazul neted. Nu-i vina ta. Sau este, într-un anume fel. Însă te vreau lângă mine atât de mult, vreau să știu că într-adevăr îmi aparții numai mie, să te știu în siguranță și... te-am așteptat mult prea mult, Katherine! sfârși el grav, privind-o în ochii aurii cu o intensitate care o tulbură. Aproape că-mi vine să dau dracului totul, să te iau pe sus până la Gretna Green și să ne căsătorim pe loc! Dar pe de altă parte, meriți o nuntă fabuloasă, cu o

mie de invitați, plină de fast și strălucire, și o rochie de mireasă care să facă orice regină să se simtă ca o cerșetoare pe lângă tine. Tu ai nevoie de tradiție, Katherine, iar eu ți-o voi oferi... foarte curând.

— Cât de curând? făcu ea cu un zâmbet tremurător.

— Ai acceptat să te măriți cu mine oricând, îi reaminti el serios. Ai spus că după ce-ți deschizi expoziția și reușești în ceea ce ți-ai propus, putem să ne căsătorim în orice moment doresc.

— Da, așa am spus, încuviință ea din cap serioasă.

— Asta poate să însemne acum, continuă el cu o voce târăgănată, studiind gânditor forma complicată a cerchelului ei, ori peste un ceas, mâine dimineață, sau peste trei zile... oricând! Ești pregătită pentru „oricând”-ul ăsta, Katherine? o întrebă el cu ochii licărind ciudat.

— Cred că da, murmură ea încet, simțindu-se brusc ca un fluture prins sub un borcan.

Doamne, oare chiar vorbea serios? gândi ea agitată. Voia să se mărite cu el, îl iubea nespus, dar parcă nu era pregătită să se mărite peste... o oră, Dumnezeu mare!? Oare vorbise serios sau doar glumise cu ea?

— Vreau un răspuns clar, Katherine, insistă el.

— Vreau să mă mărit cu tine, rosti ea încet, cumpănindu-și cuvintele, însă mă cam sperii în clipa asta.

— De ce?

— Păi, ești așa de ambiguu și de... categoric! Ce anume vrei de la mine, mai exact?

— Să ai deplină încredere în mine, Katherine.

— Dar am încredere în tine!

— Atunci, nu vor fi probleme, rosti el cu un surâs enigmatic.

Katherine renunță să mai insiste. Judecând după privirea lui, n-avea să-i spună nici în ruptul capului ce avea în minte. Dintr-odată, nu mai conta nimic. Avea să se lase în voia lui, știind că avea să facă tot posibilul pentru confortul ei sufletesc, material sau spiritual.

— Milord? rosti, în timp ce se îndreptau, ținându-se de mână, spre ieșirea din seră.

— Da?

— O să fiu foarte fericită cu tine, presimt asta.

David se opri și se întoarse spre ea. O privi cu adorație și-i zâmbi leneș.

— Mă voi strădui să-ți întrec așteptările, lady Katherine, promise el încet.

Trei ceasuri mai târziu, Katherine se afla în compania plăcută a Jessicăi. Emily coborâse și ea între timp și se părea că odihna îi făcuse bine. Nu mai era atât de palidă și redevenise persoana caldă pe care o cunoștea.

Jessica le explicase în amănunt șirul festivităților care aveau să umple cele trei zile de ședere la Marcham, sfârșind cu faptul că în ultima zi era programată o partidă de vânătoare urmată de o masă în aer liber, dacă vremea se păstra constantă. La această vânătoare puteau participa și doamnele, dacă doreau, iar cele trei femei căzură de acord că era păcat să rateze evenimentul, drept pentru care Jessica le conduse la grajduri, ca fiecare să-și poată alege calul pe care doreau să călărească la ocazia respectivă.

Petrecură împreună o după-amiază extrem de agreabilă și se despărțiră cu o oră și jumătate înainte de deschiderea balului, urmând să se întâlnească în camera Jessicăi, ca să-și facă intrarea toate trei odată.

Logodna se anunță fix la miezul nopții. Fu un moment emoționant, în care adunarea rămase împietrită pentru o clipă, ca apoi să izbucnească în aplauze puternice și strigăte de bucurie.

Pe Katherine mai că o podidi plânsul când David o invită să danseze primul lor vals împreună în calitate de logodnici. Avea impresia că nici nu atinge podeaua, atât de îmbătată de fericire se simțea.

Katherine strălucea în brațele sale și David realmente nu-și mai putea lua ochii de pe chipul ei. Încă nu se obișnuise complet cu frumusețea ei. Era ceva ciudat, inexplicabil, dar de fiecare dată când o privea, avea impresia că o vede pentru prima oară.

— Te iubesc, rosti el încet, privind-o cu ochi scăpărători, în care Katherine citi o dorință mistuitoare și o dragoste profundă, de nestins. Întotdeauna te voi iubi, să ții minte asta.

Intensitatea acelei priviri febrile o făcu să se-nfioare. David nici măcar nu se ostenea să-și ascundă în public sentimentele pentru ea. Și nici n-o slăbea din ochi, urmărindu-i reacțiile în fața declarației lui arzătoare.

— N-o să uit, se trezi ea șoptind.

— Numai atât ai de spus? se încruntă el, vag nemulțumit de răspunsul ei.

— Păi, ar mai fi ceva? îl tachină Katherine, înălțându-și sprâncenele cu un aer de nevinovăție mirată.

— Katherine!

Se încrunta la ea și părea supărat. Tânăra zâmbi. Dacă nu ar fi fost atâta lume în jurul lor, s-ar fi înălțat pe vârfuri și l-ar fi sărutat cu toată ființa ei, care fremăta de o nesfârșită și clocotitoare iubire.

— Tot ce pot să-ți spun este că nimeni și nimic nu-mi umple sufletul de bucurie și nu-mi încântă inima mai mult decât o faci tu, îi declară ea încet dar hotărât, privindu-l în ochi extrem de serioasă. Și știu că nimeni și nimic nu m-ar putea face mai fericită decât o faci tu. Chiar îmi întreci orice așteptări, milord, surâse cu dulceață, parafrazându-i promisiunea din seră, făcută cu câteva ceasuri în urmă.

El păru să se relaxeze și în colțul gurii îi înflori un zâmbet cald.

— Oare când îmi vei spune în mod direct și fără ocolișuri că mă iubești? o iscodi el, răsucind-o într-o piruetă largă, în timp ce ultimele note ale valsului se stingeau.

— Curând, milord, șopti Katherine, schițând o reverență grațioasă și întinzându-i mâna ca să i-o sărute, în timp ce-l privea șăgalnic pe sub genele nesfârșite. Foarte curând.

David miji ochii, simțindu-se deopotrivă iritat, amuzat și provocat.

— Voi avea grijă s-o faci, se înclină el, luându-i mâna într-a sa.

În loc să-i sărute respectuos dosul palmei, așa cum cerea eticheta, îi răsuci mâna și-și lăsă buzele pe încheietura parfumată într-o apăsare fierbinte, îndrăzneată și intimă, fără a-și lua ochii dintr-ai ei. Îi văzu șocul din priviri și tresărirea abia sesizabilă a pleoapelor.

Katherine se înroși toată și-și retrase mâna cu iuțeală. Era atât de tulburată, atât de intimidată de modul arzător în care o fixa, de parcă ar fi vrut s-o soarbă cu totul, încât nu-i mai putu susține privirea. Aplauzele izbucniră furtunos în jurul lor, luând-o prin surprindere, și Katherine își aruncă privirile spre invitații lordului Davenport, zâmbind tremurător.

Orchestra atacă un al doilea vals consecutiv și câteva perechi se îndreptară spre ring, în timp ce David o conducea spre locul unde Morgan conversa cu ultima lui cucerire, lady Duvall, avându-l alături

pe fratele său și pe marchizul de Stanford.

Discuția era animată și Katherine se trezi cu o cupă de șampanie în mână, în timp ce felicitările curgeau în jurul lor ca o ploaie caldă de vară. Se simțea năucită după dansul cu David, iar inima continua să-i bată cu aceeași putere. Și nu-l putea privi în ochi. Niciun om n-ar fi trebuit să aibă o asemenea putere asupra vreunui alt semen de-al său. Când o privea așa cum o făcuse, avea impresia că nu mai poate judeca. Orice gând își pierdea coerența și tot ce mai putea simți era dorința oarbă de a i se abandona la piept pentru o veșnicie, și poate că nici asta n-ar fi fost de ajuns. Era necuviincios să simtă așa, dar nu reușea să se stăpânească. Iar acum făcea eforturi susținute să le mulțumească celor care se perindau prin fața ei, urându-i o viață lungă și senină alături de chipeșul duce de Roxburgh.

Mai târziu, se trezi îmbrățișată de către Jessica; aceasta îi șopti la ureche cât de mult se bucură pentru fericirea ei. Când tânăra femeie se retrase, Katherine surprinse privirea încruntată și arzătoare cu care Morgan Davenport o urmărea pe frumoasa roșcovană și nu putu să nu se întrebe ce fel de afecțiune nutrea acesta pentru verișoara lui.

Katherine fu dansată în acea seară de nenumărați gentlemen, iar când reveni din nou lângă logodnicul ei, se simțea extrem de obosită, dar euforică.

— Te simți bine? o întrebă el cu un zâmbet frumos.

Părea teribil de fericit și mândru, iar Katherine îi împărtășea sentimentele.

— Sunt fericită, mărturisi ea simplu, cu un surâs gingaș pe buze. Aș vrea ca toată lumea să simtă așa.

— Nu văd pe nimeni aici care să pară melancolic, remarcă David, fără a-și putea lua ochii de la ea.

Katherine radia toată și frumusețea ei îl amețea mai rău ca de obicei.

— În cazul ăsta, nu ai un spirit de observație foarte bine dezvoltat, milord, zâmbi ea tainic, făcându-și vânt cu evantaiul, în timp ce urmărea perechile de pe ring.

— Zău? făcu el amuzat, încercând să-și dea seama unde anume bătea ea.

— Sau, mă rog, aș putea spune că ești mai degrabă orb, continuă Katherine cu aceeași voce suavă.

— Katherine, despre ce vorbești?

— Vorbesc despre prietenul tău, îşi îndreptă ea privirea asupra lui.

— Care dintre ei? se încruntă bărbatul, nedumerit.

— Morgan, oftă Katherine.

— Morgan? clipi David surprins. Ce-i cu Morgan?

— N-ai observat cum i se scurg ochii după Jessica?

— I se scurg ochii după... repetă el încet, după care, brusc, începu să râdă. Te înşeli, scumpa mea, o asigură el pe un ton categoric. Morgan nu se dă în vânt după roşcate.

— După asta se **dă**! îl contrazise Katherine cu convingere.

— Crede-mă pe cuvânt când îţi spun că Morgan nu agreează roşcatele. Mi-a mărturisit acum câţiva ani că nu le poate suferi. În plus, este verişoara lui.

— Nu-mi par a se-nrudi de aproape şi, oricum, Jessica este încântătoare! se încruntă Katherine la el, părând gata să se certe cu oricine pentru noua ei prietenă.

— N-am zis că nu e! se disculpă David, ridicându-şi defensiv mâinile. Doar că nu este genul lui.

— Mai vedem, bombăni Katherine, refuzând să admită faptul că s-ar fi putut înşela.

Sunetul cristalin, făcut de o linguriţă ce lovea insistent marginea de sus a unei cupe de şampanie, atrase atenţia tuturor. Un domn tocmai anunţa recitalul unei doamne zvelte şi înalte, care dorea să dedice un vechi cântec scoţian în cinstea logodnei lor.

Lady Whitmore avea o voce de soprană şi la sfârşitul evoluţiei, atrase un ropot de aplauze din partea asistenţei. Apoi urmă miss Harisson, care interpretează o melodie clasică. Katherine aprecie mult mai mult vocea acesteia din urmă decât pe cea a contesei de Whitmore. Deşi era afonă, i se părea că domnişoara în cauză dobândise din naştere acel talent şi în niciun caz nu era un produs obţinut prin ambiţie sau educaţie. Şi fu surprinsă când îl văzu pe fratele gazdei antrenând-o pe Jessica în această defilare a talentelor muzicale, şi asta împotriva voinţei ei, dacă era să judece după modul în care aceasta îl privea cu un reproş mut în ochi.

Jessica avea trac, constată Katherine cu un soi de strângere de inimă, când o văzu pe tână femeie cum rotea ochii nervoasă peste chipurile celor prezenţi, în timp ce buzele îi erau arcuite într-un zâmbet silit. Părea la un pas de leşin, şi-n acel moment Katherine luă

hotărârea subită de a-i sări în ajutor. Habar n-avea ce scuză să inventeze ca s-o scoată pe Jessica de acolo, dar era pornită s-o facă. Și brusc, în următoarea clipă, vocea Jessicai se dezlanțui într-o succesiune de note bogate, magnifice, care o împietriră pe Katherine.

Jessica avea o voce uluitoare, de contralto, care părea să curgă din cer ca o revărsare de lumină și vrajă, fermecând auditoriul. Tânăra cânta despre singura clipă de glorie din viața unei lebede, aceea de dinaintea morții, unicul moment în care grațioasa pasăre își înalță trilarile spre cer, slăvindu-și libertatea. Era o melodie tragică, dar totuși înălțătoare. Katherine nu mai auzise nicicând ceva mai frumos și mai pur, dar și la fel de trist. Era un cântec fără cuvinte, interpretat cu ochii închiși, iar vocea i se unduia cu o ușurință nemaipomenită.

Deși nu posedea o cultură muzicală prea vastă, Katherine știa că piesa aleasă de contele de Warwick pentru Jessica era extraordinar de dificilă. Notele se înlănțuiau în suișuri și coborâșuri abrupte, solicitante până și pentru cea mai educată și mai șlefuită voce.

Spre finalul melodiei Katherine aproape că se trezi îmbrâncită de Morgan Davenport. Expresia buimacă de pe fața lui, când îl văzu îndreptându-se grăbit spre ieșirea din sala de bal, o șocă. Părea extrem de răvășit și avea o figură chinuită, și Katherine, în loc să se supere pe el pentru faptul că nici măcar nu se ostenise să-și ceară scuze pentru grosolănia lui, se întrebă îngrijorată ce anume pățise stăpânul de la Marcham. Rotindu-și ochii în jur, observă că fusese singura persoană care remarcase plecarea precipitată a acestuia. Când aplauzele izbucniră în jurul ei, Katherine se văzu nevoită să-și concentreze atenția asupra Jessicai, aclamând alături de ceilalți oaspeți cu același entuziasm general. Își notă în minte să-i vorbească lui David mai târziu despre acest episod, când vor beneficia de o clipă de intimitate. Nu-l mai văzu deloc pe Morgan pe tot parcursul serii.

Pe la ora trei dimineața, invitații începură să dea primele semne de oboseală. Treptat, lumea începu să se retragă spre dormitoarele de la etaj. Câțiva domni se îngrămădiră în sala de joc pentru câteva partide de cărți, bând coniac și fumând trabucuri fine.

David își conduse logodnica până-n fața ușii apartamentului pe care aceasta îl împărțea cu contesa de Steerforth. Cum coridorul era pustiu, se gândi să profite. O trase pe Katherine în brațele sale și-i ridică mâinile, petrecându-i-le în jurul gâtului său.

Katherine zâmbea, ținând ochii închiși. O sărută încet,

savurându-i gustul amețitor de șampanie și ciocolată ce-i stăruia pe limbă, aprofundându-și treptat incursiunea. Pe măsură ce sărutul se prelungea, dorința lui devenea din ce în ce mai dureroasă.

Bâjbâind cu mâna după clanță, deschise ușa și o trase pe Katherine după el în anticamera micuță ce dădea spre dormitor și care acum se afla cufundată într-un întuneric deplin. Probabil că lumânarea lăsată pe măsuță se mistuise de mult, gândi el încântat.

David cunoștea topografia locului, pentru că-i inspectase apartamentul încă dinainte ca ea să ajungă la Marcham. Știa că imediat în dreapta lui, la niciun metru distanță, se aflau două fotolii-scoică ce încadrau o măsuță joasă, cu rol mai mult decorativ decât util, că în stânga se afla un cuier micuț și o oglindă înaltă. Spațiul era cam îngust, dar lucrul de care avea acum nevoie nu era confortul ci intimitatea. Și dacă nu făceau niciun zgomot care să atragă atenția cameristelor, atunci aveau să se bucure de câteva momente de plăcere.

Lipind-o pe Katherine cu spatele de ușa de la intrare, începu s-o sărute cu o patimă dezlănțuită, devorând-o de vie. Nu se putea abține să n-o atingă și fu mirat că ea nu-i îndepărta mâinile nerăbdătoare de pe trup. Îi părea moleșită și prea docilă, și el se întrebă câtă șampanie băuse de fapt. Nu că ar fi contat.

Acolo, în întuneric, Katherine se lăsă în voia lui. Nu dorea decât s-o țină în brațe la nesfârșit, s-o sărute și s-o mângâie. Avea nevoie s-o atingă, însă se părea că mângâierile lui, în loc să-i liniștească dorința ce o fremăta, i-o înteteau peste măsură. Tânjea disperată după ceva și, instinctiv, știa că el i-ar fi satisfăcut nevoia. Sâni o furnicau, trupul îi vibra și undeva, în adâncul ei, simțea ceva arzând cu vâlvătai.

Se trezi atacându-l la rândul ei, lipindu-se de el și arcuindu-se sub mâinile lui, sărutându-l înflăcărată, până rămaseră amândoi fără suflare, cu trupurile suferinde și mințile încețoșate.

— Oh, Doamne, Katherine, gemu David, luptându-se să-și calmeze respirația precipitată și ritmul agonizant al inimii. Mă omori cu zile, iubito!

— Sărută-mă, îi ceru ea, îndesându-se în el, lipsită de orice inhibiții.

— Kathe...

O sărută din nou, plimbându-și degetele peste marginile decolteului ei. Apoi mâinile îi alunecară spre șirul de năsturași de la spatele rochiei și-i deschise pe primii zece, pentru a-i putea trage

mânecele peste umeri în jos.

N-avea să-i facă nimic. Voia doar s-o guste, să-și satisfacă o fantezie. În clipa în care îi dezgoli sânii, Katherine încremeni.

— N-o să-ți fac niciun rău, șopti el lângă colțul gurii ei. Doar plăcere, promise răgușit, mângâindu-i sânul rotund și plin, cu vârful deja sensibilizat.

Katherine scânci când buzele lui îi alunecară peste claviculă în sărutări mărunte, apoi coborâră de-a lungul gâtului subțire, pentru a-i cuprinde vârful sânelui în cavitatea fierbinte a gurii sale. Se cutremură toată, și genunchii i se înmuiară. Plăcerea era delirantă, aproape dureroasă. Realiză că gema abia în clipa în care mâna lui îi astupă gura.

— Faci prea mult zgomot, scumpa mea, rosti el, lăsându-i sânul în pace și îndreptându-se de spate. Deocamdată, trebuie să mă dorești în tăcere. Peste câteva zile, oricum nu va mai conta.

Își înlocui palma cu gura, sărutând-o din nou sălbatic. Katherine îi simțise zâmbetul în întuneric, dar n-o deranjă aroganța lui.

— Kathe, trebuie să ne oprim, șopti el cu o voce răgușită și frustrată.

— De ce?

— De ce?! repetă el surprins.

Aproape că-l pufnea râsul. Era disperat în dorința de a o avea și abia se putea abține să nu meargă mai departe.

— Pentru că vreau să te măriți cu mine virgină, replică el cu dificultate.

— Contează? șopti ea răgușită.

— Kathe, nu mă tenta! mârâi David, exasperat.

— Te vreau! pretinse ea supărată.

— Iubito, câtă șampanie ai băut? o chestionă el cu blândețe.

— Cinci-șase pahare... cine naiba a stat să le numere?!...

Era amețită, nici vorbă. Katherine niciodată nu înjura decât dacă era furioasă, iar acum nu era cazul. Îl umflă râsul și-l cuprinse duioșia.

— Te-ai îmbătat, prințesă, o informă el, amuzat.

— Eu niciodată nu... chiar?!

David ar fi putut să jure că făcuse ochii mari în întuneric, profund șocată de grozăvia ce i se întâmplase.

— Nu m-am îmbătat niciodată în viața până acum, bolborosi Katherine. Mă simt ușor amețită și... da, cred că ai dreptate, dar... Oh,

Doamne, este grozav! sfârși ea, începând să chicotească.

— Ești beată cui, frumoaso! garantă David, rânjind. Du-te să te culci, o îndemnă el, trăgându-i mânecile rochiei în sus peste umeri și încheindu-i năsturașii la spate. Mâine o să fii cam mahmură. O să te dreg eu cu niște cafea, promise, zâmbind încet.

Se aplecă și o sărută scurt pe gură apoi deschise ușa de la dormitor și o îmbrânci ușor înăuntru. Katherine începu să râdă înfundat și el se încruntă, ducându-și un deget la buze și făcându-i semn să tacă, să n-o trezească pe Emily.

Apoi, neauzit, păși pe coridor și porni spre parterul conacului. Nu prea avea somn, mai ales în halul de excitație în care se afla, și se gândea să-și omoare puțin timpul în sala de jocuri.

Probabil că era foarte obosit și puțin euforic, altfel nu-și putea explica faptul că se rătăcise și în loc să ajungă unde trebuia, nimerise în salonul mic, unde bunul său prieten Davenport părea hotărât să-și înece mințile în whisky.

Se decise să-i țină companie.

A doua zi, Katherine se trezi cu o durere infernală de cap. Abia reușea să își țină ochii deschiși, iar lumina puternică ce pătrundea pe ferestrele largi avea un efect dureros asupra ochilor ei. Se întoarse pe o parte și-și trase pătura peste cap, încercând s-o ignore pe Emily, care-și făcea toaleta și sporovăia cu propria cameristă despre ținuta pe care trebuia s-o poarte la plimbarea programată în acea zi în împrejurimile domeniului.

Îi era cumplit de greață și avea senzația că tocmai mâncase ceva stricat. În plus, o durea tot corpul. Categorie, cei care-și făceau carieră din băutură erau niște masochiști. Oare cum Dumnezeu puteau îndura efectele unei beții, zi de zi, tot restul vieții lor?!...

— Katherine, este ceasul unsprezece, o informă Emily cu blândețe. Deja toată lumea este jos, pentru micul dejun. Ar trebui să ne grăbim, altfel vor pleca fără noi.

Deși vocea prietenei ei nu se ridicase cu mult deasupra unei șoapte, tânăra avu impresia că țipa la ea. Gemu înfundat, presându-și urechile sensibile cu podul palmelor. Numai simpla idee a mâncării îi făcea rău.

Strângând din dinți, Katherine făcu un efort să se ridice în șezut. Capul îi plesnea, iar tâmplele îi zvâcneau cu putere. Orchestra care le

înveselise inimile astă noapte se mutase în capul ei. În special, suflătorii și toboșarii.

— Oh, fir-ar să fie! icni ea când starea de rău i se accentuă subit, odată cu deschiderea ochilor.

Lumina zilei era un factor de tortură maximă. Închizând strâns ochii, dădu păturile la o parte și se dădu jos din pat. Nici genunchii nu prea colaborau cu restul.

Împleticindu-se, se îndreptă spre camera de toaletă. Se spală pe față și pe dinți, iar când termină tremura toată, ca scuturată de friguri.

— Jur că niciodată în viața mea nu mai pun gura pe șampanie, decretă ea slab când se târî înapoi în cameră.

Emily o privi cu compasiune și se apropie încet de ea, punându-i o mână răcoroasă pe frunte.

— Ești doar mahmură, o informă Emily cu un zâmbet înduioșat. Întinde-te puțin. O să cer să-ți aducă micul dejun la pat. Cred că cel mai indicat este să rămâi în cameră și să te odihnești.

— Nu pot, se tângui Katherine, lăsându-se pe maldărul de perne pe care Emily i le îngrămădisise la spate. I-am promis lui David că vin în plimbare. Mă gândesc că o gură de aer curat este mult mai înviorătoare decât să zac toată ziua în pat. Asta în cazul în care picioarele mele vor fi cooperante.

Ținea ochii închiși și încerca să nu se gândească la cât de rău se simțea. Când auzi ciocănitul din ușă, se gândi că sosise micul dejun. Nu deschise ochii, sperând să se poată hrăni pe dibuite. Știa precis că priveliștea vaselor cu mâncare avea să-i revolte stomacul. Auzi șușoteli, dar când simți aroma ademenitoare de cafea, făcu un mic efort pentru a întredeschide un ochi.

David stătea lângă patul ei, ținând în mână o cană mare de cafea. Zâmbetul lui era amuzat, puțin malițios.

— Oh, nu! gemu Katherine, simțind că-i vine să moară de rușine pentru halul îngrozitor în care se prezenta în fața logodnicului ei.

Își ascunse fața în palme, sperând că nu-l șocase prea rău.

— Bună dimineața, draga mea, îi ură el, așezându-se pe marginea patului.

— Poate pentru tine, bombăni Katherine, refuzând să se uite la el.

— Ți-am adus cafea cu lămâie, o informă David. Asta o să-ți ajute.

Mirosul îmbietor de cafea îi gâdila nările. Katherine își desfăcu încet degetele, riscând o privire spre el.

— Știi sigur asta? se îndoi ea cu o grimasă.

— Vorbesc din experiență, îi garantă el, ascunzându-și un zâmbet. Haide, ia câteva înghițituri. De obicei, nu doare.

— Arăt îngrozitor, se jelui ea.

— Eu te găsesc frumoasă oricum, o liniști David. Îi luă o mână și-i îndesă cana în ea, îndemnând-o să bea. Haide, prințesă, asta o să te remonteze cu siguranță.

Katherine se văzu nevoită să aibă încredere în sfatul lui. Prima gură de cafea îi arse limba, dar avu efectul unui balsam de-a lungul esofagului iritat de greață. A doua gură păru să alunece mai ușor. Pe la jumătatea cării, constată surprinsă că durerea de cap începea să slăbească.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, îi ură Katherine, zâmbind pentru prima dată în acea zi. Am crezut c-o să mor dintr-asta.

Era mai degrabă o strâmbătură decât un zâmbet propriu-zis, dar David constată ușurat că remediul lui fusese eficient. Paloarea cadaverică îi dispăruse și obrajii ei căpătară puțină culoare.

— Aș vrea să-mi cer scuze pentru ce s-a-ntâmplat astă-noapte, începu ea stânjenită.

— Te rog, n-o face! îi ceru David, zâmbitor. Ai fost absolut delicioasă.

— Nu știu cât de delicioasă îți poate părea o femeie care a băut șampanie în neștire și...

Se întrerupse singură, încruntându-se nedumerită, apoi se făcu albă la față ca varul, ca pe urma să se înroșească ca o sfeclă. Nici măcar nu avea curajul să-l privească.

— Ce-i? o iscodi el, zărindu-i expresia chinuită. Katherine! rosti apăsător, văzând-o cum se încăpățânează să nu se uite la el.

— Eu... eu...

— Tu, ce? o îmboldi răbdător.

— Nu-mi amintesc nimic, asta-i! izbucni Katherine, privindu-l nefericită.

Se făcu și mai roșie la față, dacă așa ceva mai era posibil, când realizează că atrase asupra ei și atenția lui Emily cât și pe cea a cameristei ei. Îi aruncă lui David o privire încordată și schimbă subiectul.

— Se cuvine, oare, să te afli aici? șuieră ea

— Nu prea, declară el cu un calm zâmbitor. Însă avem martori că m-am comportat ireproșabil, aidoma unui logodnic grijuliu, iar asta nu te pune într-o ipostază compromițătoare. Ce nu-ți amintești, mai exact? o chestionă șoptit, aplecându-se ușor spre ea.

Katherine își mușcă buza, privind nervoasă în lături.

— Cum am ajuns în pat, mărturisi ea tot în șoptă, aruncând o privire spre fața lui ca să se asigure că nu râde de ea. David, spre marele lui noroc, abordă o mină sobră, părând atent la ce-i spunea. Îmi amintesc că m-ai scos din sala de bal și... și după aia nu mai știu nimic. Am leșinat?

— Nu, n-ai leșinat, o asigură el pe un ton liniștit. Doar că aveai la bord prea multă șampanie și erai limbută rău. Chiar nu-ți mai amintești nimic? se încruntă el uimit, în timp ce un zâmbet larg i se întindea pe față.

Katherine scutură din cap, lucru care se dovedi de departe neinspirat. Un junghi de durere îi sfredeli tâmpla și ochiul, făcând-o să geamă surd.

— Am spus sau am făcut ceva de care mi-ar putea fi jenă sau pentru care ar trebui să mă scuz? Îngăimă ea cu greu.

Deși era tentat să-i reproducă întocmai dialogul dintre ei și îmbrățișările pline de pasiune pe care le împărtășiseră în antreu, precum și cerințele ei îndrăznețe, n-o făcu, totuși.

— Nu, o minți el cu căldură. Ai fost o adevărată lady, de la început și până la sfârșit.

Katherine îl privi și surprinse licărul de tandrețe și amuzament din ochii lui ca smaraldul, și știu că-i ascunde ceva. Mai bine să nu știe, își zise ea tulburată.

Termină cafeaua, constatând că starea de rău i se diminuase considerabil.

— Milord, cred că este timpul să mă îmbrac, îl anunță ea, înapoindu-i cana goală.

— Desigur, se ridică David în picioare. Te aștept jos. Nu te grăbi. Se aplecă și o sărută ușor pe păr, îi făcu cu ochiul și părăsi dormitorul.

Când Katherine își înălță privirea spre Emily, îi văzu ochii dezaprobari și expresia rece a feței și roși din nou.

— M-am cam făcut de răs, nu-i așa? izbuti Katherine să îngaime, necăjită.

Emily oftă.

— N-ar fi trebuit să vină aici, Katherine, decretă ea calm, privind-o fix. Îți va distruge bunul renume.

— Ai fost tu aici ca să mi-l aperi, încercă să-și îmbuneze prietena.

— N-aș vrea să suferi inutil, mormăi Emily, încruntându-se la covor. Ești singura mea prietenă adevărată și țin foarte mult la tine.

— Oh, Em, și eu țin la tine foarte mult, dar nu trebuie să fii îngrijorată. Oricum, foarte curând, mă voi mărita cu Excelența Sa, așa că nu văd de ce ești atât de agitată.

— Mă preocupă siguranța ta, Katherine. Oftă din nou. Îl iubești foarte mult, nu-i așa?

— Dacă l-aș iubi doar puțin mai mult decât o fac acum, cu siguranță aș muri, mărturisi Katherine, oftând la rândul ei, visătoare. Doamne, ce târziu e! exclamă, observând că era aproape miezul zilei. Jenny, o chemă ea pe cameristă. Pregătește-mi, te rog, rochia de catifea albastră și pelerina.

Se dădu jos din pat și începu să se pieptene și să mănânce în același timp. Până să realizeze ce face, terminase tot ce se afla pe platou.

Douăzeci de minute mai târziu, împreună cu Emily, coborâră în salonul mare de la parter. Se simțea incomparabil mai bine decât atunci când se trezise și abia aștepta să iasă la aer.

În salon o aștepta David, marchizul de Stanford și soții Dawson. David îi ieși în întâmpinare și se comportă de parcă abia atunci dăduse cu ochii de ea în acea zi.

Ieșiră cu toții în curtea conacului și urcară în caleașca descoperită care se afla în fața intrării. Celelalte trăsurile plecaseră deja, dar David, care se suise pe capră, avându-l pe Stanford alături, le asigură că știa foarte bine traseul și avea să-i ajungă din urmă pe ceilalți într-un timp foarte scurt.

Katherine fu încercată de o senzație neplăcută, știind că din cauza ei rataseră plecarea în grup organizat, însă conversația cu lady Dawson și soțul ei fu foarte veselă, așa că depăși momentul destul de repede.

Ziua era însorită, o zi splendidă pentru plimbare. Ajunseră la lac abia atunci când servitorii întindeau fețele de masă și aduceau coșurile pentru picnic. Toată lumea sporovăia veselă sau stătea pur și simplu la

soare, savurând priveliștea minunată a lacului. Trei lebede albe pluteau în mijlocul apei, iar pe maluri creșteau mesteceni, sălcii plângătoare și papură. Narcisele sălbatice și viorelele răsăreau peste tot, umplând văzduhul de mireasma lor dulce.

Katherine n-o văzu pe Jessica nicăieri. Mai târziu află de la contele de Warwick că nu se simțise prea bine și că refuzase să-i însoțească. Katherine se întreabă dacă nu cumva și noua ei prietenă pățise același lucru ca ea, dar imediat se mustră singură. Jessica era mult prea cuviincioasă pentru a întrece măsura, așa cum făcuse ea în ajun.

Masa la iarbă verde se dovedi delicioasă, iar cele câteva ore petrecute în aer liber îi făcură Katherinei nespus de bine. Avu prilejul, cu această ocazie, să-i cunoască mai bine pe prietenii logodnicului ei, și observă cu plăcere cât de strânsă era amiciția dintre Morgan Davenport, John Stanford și bărbatul pe care-l iubea. Cei trei, plus soțul Oliviei, se cunoșteau din copilărie și studiaseră împreună la Eton, ani de care fiecare dintre ei amintea cu un zâmbet distrat pe buze. Katherine descoperi cu plăcere în persoana gazdei lor de la Marcham cât și în cea a lordului Stanford același aliaj care o atrăsese la David: un caracter puternic, o minte incisivă, o fire curtenitoare și un simț al umorului extrem de dezvoltat.

Se organizară mici jocuri de grup, foarte distractive, și după-amiaza trecu pe nesimțite. Se întoarseră la conac în jurul orei cinci, într-o bună dispoziție de zile mari.

Petrecerea din acea seară se bucură de același succes ca și predecesoarea ei. Toată lumea nu discuta decât despre deschiderea apropiată a sezonului lung, care urma să înceapă peste două zile.

Când se retrase în sfârșit la culcare împreună cu Emily, Katherine constată zâmbitoare că se molipsise de entuziasmul și nerăbdarea generală.

CAPITOLUL 15

Ultima zi a șederii lor la Marcham debută cu o veste uluitoare din partea gazdei.

Morgan Davenport își anunță căsătoria cu lady Jessica Fishbourne, imediat după ce micul dejun se sfârși, și musafirii se pregăteau să iasă în curtea conacului pentru a participa la partida de

vânătoare programată în acea zi.

Ca toți cei prezenți, Katherine rămase cu gura căscată de uimire. Nu și-ar fi imaginat nici într-o sută de ani că între bărbatul acela înalt, izbitor de chipeș, și timida și grațioasă Jessica exista o legătură atât de puternică.

Deși era un observator atent, Katherine nu sesizase nicio manifestare a vreunei afecțiuni între cei doi de-a lungul celor două zile petrecute la Marcham, așa cum ar fi fost normal între un soț și soția sa. Ba, din contră, amândoi păruseră să se evite în tot acest timp, sau cel puțin, impresia asta i-o făcuse Jessica. Cât despre lordul Davenport, ei bine, da, își amintea că de câteva ori îi surprinsese privirile lungi cu care o urmărea pe Jessica pe când aceasta părea să nu bage de seamă, iar în urma discuției pe care o avusese cu David în privința existenței vreunei afinități între cei doi, pusese totul pe seama unei preocupări absente din partea acestuia. Jessica era verișoara lui și era normal să vegheze asupra ei.

Acum, privindu-i pe amândoi cum stăteau în capul mesei și primeau felicitările tuturor, Katherine se încruntă, suspicioasă. Deși Morgan afișa un aer profund mulțumit iar Jessica îi ținea isonul zâmbind sfioasă, simțea că ceva nu este în regulă.

— Parcă ziceai că nu-i plac roșcatele, comentă sec Katherine, înclinându-se ușor spre David, ca numai el să-i audă remarca.

— S-a răzgândit, rânji David, privind-o cu coada ochiului.

— În două zile? îl privi ea pe sub sprâncene, neîncrezătoare.

— Câteodată și o secundă este de ajuns, iubito, murmură el, luându-i mâna și sărutându-i-o ceremonios, sperând ca acel compliment voalat să-i mute gândul în altă parte.

Ea nu se dădu bătută.

— Știi ceva ce eu nu știu? îl întrebă Katherine, cu ochii ațintiți asupra contesei de Averly.

— Poate, admise David amuzat.

— David!

— Este puțin mai complicat, îi șopti el în ureche.

— Cu toate că zâmbește, Jessica îmi pare nefericită, șopti ea îngrijorată.

— O să-i treacă în curând, garantă David cu un surâs amuzat. Morgan știe cum să împace o femeie.

— Au fost certați? făcu Katherine, privindu-l din ce în ce mai

nedumerită. Și când, pentru Dumnezeu, s-au căsătorit?!

— De ceva timp, preferă el să fie evaziv.

— O să-mi povestești? Întrebă ea, oftând.

— La întoarcere, îi promise David.

Un sfert de oră mai târziu, aproape toți invitații ieșiră în curte, la sugestia lordului Davenport, pentru a participa la partida de vânătoare planificată în acea zi.

Vremea se păstrase frumoasă spre bucuria tuturor, asta în ciuda faptului că peste noapte plouase abundant. Dacă totul decurgea conform programului, la amiază aveau să servească prânzul în aer liber, constând în vânat proaspăt, urmând mai apoi, în jurul orei cinci după-amiază, să părăsească Marcham.

În timp ce traversa curtea îndreptându-se spre Jessica, Katherine constată că avea emoții. Nu mai participase niciodată până atunci la vreun astfel de eveniment și numai simpla idee de sânge îi întorcea stomacul pe dos. Dacă era să fie cinstită cu ea însăși, ar fi recunoscut că n-o atrăgea deloc acest gen de divertisment. Dar pentru că participau atâtea doamne și domnișoare, nu dorea să lase impresia că ar fi fost lașă.

Când își făcu curaj și-i mărturisi Jessicăi reținerile sale în această privință, aproape că răsuflă ușurată aflând că nu era singura care nutrea astfel de gânduri. Și pentru noua ei prietenă acea partidă de vânătoare era o premieră, așa că se mai relaxă puțin. Discuția alunecă inevitabil spre mariajul fulgerător dintre Jessica și carismaticul conte de Averly, dar nici de data aceasta nu înregistră vreun succes. Jessica fu la fel de evazivă ca David, în schimb obținut de la ea promisiunea că foarte curând avea să-i povestească totul.

Acum curtea se umpluse de trăsurile ușoare, descoperite, în care urmau să urce doamnele ce doreau să asiste la acest spectacol în calitate de simpli spectatori. Aproape două duzini de labradori, collie și ogari englezești împânziră curtea, în timp ce băieții de la grajduri aduceau de dârlogi caii care urmau să fie încălecați de cei ce participau activ la acel eveniment. Animalele erau agitate și nerăbdătoare, peste tot domnind un vacarm îngrozitor.

Katherine urmărea totul cu un aer distrat. Cu o clipă în urmă tocmai terminase de scărpinat între urechi un ogar cu blana roșcată, mare cât un vițel, care mai că n-o doborâse din picioare cu dovezile lui de afecțiune. Se ferise râzând de limba lungă și umedă cu care dulăul

încercase s-o spele pe față și reușise să-l liniștească din două comenzi blânde, dar foarte ferme.

O încercă un soi de nostalgie când se gândi la Ida și la Brigitte care acum se aflau la Floors. Dorul de casă fu scurt și intens. Nu mai fusese la Floors de aproape zece luni. Deși în ultimul timp primise regulat vești de la Bruce despre bunul mers al domeniului, dorea totuși să se întoarcă acolo pentru câteva săptămâni. Avea senzația că fusese plecată de un secol și-și notă să-i spună lui David despre asta și să-i propună să o însoțească în Scoția. Natura era spectaculoasă în această perioadă a anului și abia aștepta să-i arate domeniul.

Și ca melancolia să fie completă, în clipa aceea unul dintre servitori îi aduse Jessicăi o splendoare andaluză, care-i amintea la perfecție de Beauty. Era incredibilă asemănarea dintre iapa ei de la Floors și Dynasty, iapa pe care urma să călărească Jessica.

Se părea că proprietara lui Dynasty avea o intuiție foarte bună sau un simț al observației extrem de ascuțit. După o scurtă apreciere a calităților superbe iepe, Jessica se oferă să facă schimb cu ea, cedându-i-o pe Dynasty în favoarea lui Black Opal, o iapă grațioasă și blândă, pe care Katherine și-o alesese chiar în prima zi a ospetiei ei la Marcham, când făcuse o vizită la grajduri împreună cu Emily. Acest lucru o bucură nespus, mai ales că intuia că firea lui Dynasty era la fel de exuberantă ca a lui Beauty. Deja anticipa plăcerea care o aștepta și se gândea cu regret la Emily, care-și anunțase în ultimul moment renunțarea la această escapadă, din cauza unei migrene care o chinuia încă de ieri seară.

Dezastrul se declanșă aproape imediat, chiar în clipa în care lordul Davenport se pregătea să dea semnalul de plecare. Black Opal, iapa pe care soția acestuia o încălecuse cu câteva clipe mai înainte, începu să se agite dintr-odată, ca pișcată de streche. Necheza puternic și tresălta sub Jessica, frământând pământul sub copite, în timp ce tânăra femeie se lupta din răsuputeri s-o liniștească. Căinii, întărâtați de agitația inexplicabilă a animalului, se năpustiră în jurul lui, lătrând înnebuniți și repezindu-se fiecare să-l muște, fapt care agravă lucrurile și mai mult.

Acum, iapa azvârlea din picioare în toate direcțiile, ferindu-se de fălcile puternice care clămpăneau furioase în jurul gleznelor ei subțiri, strivind sub copite răsadurile de flori și împrôscând cu pietriș în lături.

Se auziră comenzi răcnite, în timp ce o mare parte din bărbații

prezenți se îndreptau în fugă spre animalul cuprins de turbare. Servitorii alergau care-ncotro, încercând să țină câinii departe de iapa cuprinsă de turbare.

Jessica renunțase de mult să mai stea vertical în șa. Se lipise toată de spatele calului, cu genunchii strânși și mâinile înfipite zdravăn în coama bogată a acestuia. Sub smuciturile iepei, părul îi scăpase din coc și îi tresălta revărsat peste față, iar Katherine, care urmărise scena cu respirația tăiată, apucase să întrevadă groaza și nedumerirea zugerăvită pe chipul palid al bieteii femei.

Katherine era atât de șocată, încât singurul gând coerent ce i se învârtea la nesfârșit în minte era acela că ea ar fi trebuit să fi încălecat pe acea bestie, și nu Jessica.

Sub ochii adunării înmărmurite se derulă o altă scenă de coșmar: tânărul lord Chamberlain, în încercarea de a prinde hățurile care dansau prin aer, nu fu atent la animal și se trezi izbit de o pereche de copite drept în coșul pieptului. Lovitura îl catapultă doi metri prin aer și sârmanul ghinionist ateriză pe spate într-o tufă de trandafiri, cu o bufnitură seacă. Nefericitul domn leșinase cu mult înainte de a atinge pământul.

În ciuda eforturilor generale, iapa reuși cumva să-și croiască drum printre hăitașii ei și se avântă nebunește spre marginea pădurii, dispărând într-o clipită printre tufișurile dese care o mărgineau. În mai puțin de o jumătate de minut, curtea se goli. Toți bărbații se îndreptau într-un galop asurzitor pe urmele iepei, ridicând praful în aer, urmați de o parte dintre câinii care reușiseră să scape din lese.

Fără să stea pe gânduri, Katherine sări în spatele lui Dynasty și se luă după ei.

Întreaga ei forță de concentrare era focalizată asupra unui singur gând, care era de fapt mai mult o rugă disperată. Implora orice forță dispusă s-o asculte și să-i salveze viața Jessicăi, oferindu-i-o în schimb pe a ei. Așa era just.

Și-ar fi dorit din toată inima să fi avut puțința de a da timpul înapoi, pentru a putea refuza generozitatea atentă a Jessicăi. Din păcate, acest lucru era imposibil.

Katherine știa că dacă acea întâmplare oribilă avea să se sfârșească tragic, atunci va trăi cu povara grea a vinovăției întreaga ei viață, regretând amarnic.

Din spatele unei ferestre de la etaj, criminalul urmărea scena cu o pereche de ochi îngustați de furie. Planul, atât de minuțios pus la punct, dăduse greș dintr-o eroare care n-ar fi trebuit să existe.

Când idioata aia de femeie a lui Davenport înmânase hățurile bastardei de Dellany, știuse că totul avea să se ducă de râpă. Îi venise să deschidă larg ferestrele și să urle la spălăcita aia de Jessica să-și țină dracului calul pe care și-l alesese.

Bineînțeles că n-o făcuse. Oricum, n-ar fi avut cum să mai împiedice acel schimb neprevăzut, care-i ruinase întreaga muncă din ultimele două zile, decât dacă ar fi fost acolo și ar fi încercat s-o convingă pe târătura de Katherine să-l călărească pe Black Opal, calul care o atrăsese pe aceasta inițial. Și, oricum, chiar și dacă ar fi fost jos, lângă cele două cretine, tot ar fi fost riscant să insiste asupra acestui fapt.

Retrăgându-se din fața ferestrelor, ucigașul porni spre parterul conacului, ieși pe ușa din spate și se îndreptă spre clădirea joasă în care locuia personalul. Știa precis unde trebuia să ajungă. Intră într-un antreu întunecos, coti spre stânga și parcurse coridorul strâmt cu pași ușori. Deschise a patra ușă din dreapta și intră.

Bărbatul musculos stătea lungit pe o parte în patul îngust, picotind.

— Joe!

Josef Wariton tresări și sări în picioare, scoțându-și cuțitul cu un gest reflex. Buzele musafirului se arcuiră sub un zâmbet ironic.

— Oricine putea să-ți cresteze gâtul, dragul meu, într-atât de adânc poți să dormi, rosti cu dispreț. Avem o problemă.

Josei se încruntă, nedumerit.

— Vaca aia de Dellany mi-a încurcat socotelile. S-a suit pe alt cal. Indicată este ca grăjdarul care ne-a ajutat să-și țină gura bine închisă.

— O s-o facă, dădu Josef din cap cu tărie. L-am plătit regește.

Sprânceană musafirului se arcui batjocoritor.

— Prietene, cel mai sigur mod prin care poți să fii ferm convins că cineva nu te trădează este să-i închizi gura definitiv.

— Vrei să-l ucid? Își îngustă Josef ochii cafenii.

— Fii discret, surâse lent criminalul.

— Sigur. Nicio problemă.

Se țină după coada lor, afundându-se din ce în ce mai mult în

pădure. Aerul rece era plin de umezeală și mirosea a pământ reavăn și a vegetație proaspătă. Pe anumite porțiuni de traseu, aburul care se ridica din solul jilav se îngroșa, transformându-se într-un soi de ceață deasă, lipicioasă, care se învălătucea în jurul cailor.

Ritmul de deplasare se încetini considerabil, pe măsură ce se aprofundau în desișuri. Din cauza proastei vizibilități din zonele înecate în ceață, înaintau prudenți, cercetând fiecare perimetru cu maximă atenție.

Bărbații nu prea vorbeau între ei. Comunicați mai mult din priviri și aveau expresii încordate pe fețe. Katherine se străduia să nu-i deranjeze în niciun fel, dar cerceta cu aceeași concentrare fiecare tufiș din jur, sperând să găsească vreo urmă care să indice dacă Jessica trecuse sau nu pe acolo.

Primul care-i semnală prezența fu însăși logodnicul ei. David o privi uluit câteva clipe, apoi își reveni din surpriză și-și mână calul spre ea, ajungând atât de aproape, încât li se atingeau picioarele, după care începu să se răstească la ea.

— Ce naiba e cu tine aici, femeie!?

— Îmi caut prietena! răspunse Katherine, privindu-l încruntată la rîndul ei.

— Lasă bărbații să facă asta, Katherine, și întoarce-te imediat la conac! Îi porunci el cu o voce sumbră, din care răzbătea un iz de furie înăbușită.

— Să nu-ndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta! scrâșni Katherine printre dinți, abia putând respira din cauza mâniei. Și nu-mi cere să mă întorc, la naiba! N-o să o fac, mai ales când totul s-a întâmplat din vina mea!

— Ce tot îndrugi acolo? Își îngustă bărbatul ochii, fixând-o puțin nedumerit.

— Eu ar fi trebuit să fiu în locul ei! izbucni Katherine în lacrimi. Eu ar fi trebuit să încălec pe calul ăla!... Black Opal îmi era destinată mie!... Dar ea s-a oferit să mi-o lase pe Dynasty, pentru că-mi amintea de Beauty și... și... Oh, Doamne, cât aș vrea să n-o fi făcut! se tângui ea, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile cu degetele înmănușate. Îmi pare atât de rău!... Dacă pățește ceva, n-am să mi-o pot ierta niciodată!

Deși trăsăturile îi rămaseră neclintite și privirea calmă, David păli vizibil. Sensul vorbelor ei născu în inima lui un gol imens, sfâșiat de un sentiment de frică atât de intens și de crud, încât începu să-l

furnice pielea capului. Era ferm convins că albise pe jumătate. Preț de o clipă, fu ușurat că ea acceptase să schimbe calul cu cel al nevastei lui Morgan. Nici măcar nu voia să-și imagineze contrariul. Faptul că era în viață și stătea în fața lui era o dulce binecuvântare a sortii. Apoi fu rușinat de faptul că se bucurase de acea inversare fatidică pentru soția prietenului său de o viață. Totuși i se părea absurd ceea ce Katherine tocmai îi sugerase. Animalul acela o luase pur și simplu razna. Fusesse o simplă coincidență faptul că iubita lui urma să-l călărească în acea zi. Sau nu?...

Posibilitatea ca acest lucru să fi fost premeditat îi dădea fiori de groază pe șira spinării.

Dădu să se întindă spre Katherine, s-o tragă în brațele sale și să-i aline durerea și vinovăția ce-i zbugiumau sufletul, să-i ofere siguranța de care avea nevoie, însă vocea răstită a lui Morgan îl opri.

Davenport exprimă cu voce tare gândul pe care-l nutreau cu toții. Cercetând la grămadă pădurea în căutarea Jessicai, iroseau timp prețios. Se împărțiră rapid în patru echipe, conduse de stăpânul de la Marcham, de fratele acestuia, de John Stanford și de David Hayworth, care cunoșteau foarte bine împrejurimile și deci îi puteau ghida pe ceilalți. David o luă în direcția satului, Michael Davenport se îndreptă cu oamenii săi spre lac, iar celelalte două grupuri se despărțiră, afundându-se în pădure. Stabiliseră ca cei care o vor găsi primii pe contesă să tragă două focuri succesive de armă care să le semnalizeze poziția, și câte unul la fiecare două minute, ca să-i orienteze pe restul.

Katherine se trezi în echipa lui Morgan, la sugestia acestuia, și deși ar fi preferat să-l însoțească pe David, nu protestă în niciun fel. Ar fi fost o copilărie, în situația dată. Prioritare nu erau sentimentele ei de panică și de culpabilitate, ci găsirea bieteii Jessica. Se concentră și mai mult asupra a ceea ce avea de făcut, încercând să nu se gândească la nimic altceva.

O jumătate de oră mai târziu, se auziră aproape simultan două detunături de armă, care-l făcură pe contele de Averly să tragă violent de hățurile armăsarului său.

Împușcăturile se auziseră parcă din dreapta lor, dar nefiind foarte siguri, așteptară într-o tăcere încordată următorul semnal. Cele două minute păreau să se transforme într-un secol. Când în sfârșit aerul reverberă sub o altă descărcare de pușcă, Morgan își răsuci brusc calul și le făcu semn să-l urmeze.

Tăiau pădurea oblic, înaintând atenți și ocolind desișurile încâlcite. O altă detunătură înfioră aerul, de data asta auzindu-se clar mai aproape, și cinci minute mai târziu, pătrunseră într-un luminis suprapopulat. Echipetele lui Stamford și a lui David erau deja acolo, toată lumea fiind descălecată deja.

Katherine alunecă din șa și-l urmă pe Morgan, toată lumea dându-se în lături din calea lor. Apoi bărbatul începu să alerge și Katherine se opri în loc, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos.

Jessica stătea lungită în iarbă, cu Stanford alături, arătând îngrozitor de albă la față. Părul îi era încâlcit, avea hainele sfâșiate și obrazul îi sângera. Mai încolo, în iarbă, văzu iapa trântită pe o parte, cu trupul tremurând ușor. Când descoperi motivul pentru care animalul suferea, i se făcu rău de-a binelea. Black Opal călcase într-o capcană pentru urși și avea piciorul drept din față făcut așchii. Bucățile de os care ieșeau din glezna însângărată erau o priveliște imposibil de privit.

Katherine se răsuci pe călcâie, apucând zdravăn trunchiul unui copac, apoi închise ochii și respiră adânc de câteva ori, ca să-și calmeze stomacul răzvrătit.

Era în viață! Jessica trăia! Dumnezeu îi ascultase ruga. Jessica era în viață.

Repetă amorțită în gând aceste cuvinte, fără să-și dea seama că lacrimi mari i se prelingeau pe obraji. Ușurarea o secătuisese se forțe și genunchii începură să-i tremure, lucru care o obligă să se lase pe vine. Nu știa cât timp stătuse așa, dar când simți mâna lui David pe umăr, se întoarse și se agăță orbește de gâtul lui, hohotind înfundat.

— Gata, a trecut, îi șopti el, ridicându-se în picioare și antrenând-o și pe ea în această mișcare. Totul e-n regulă, prințesă.

Ajunsesse lipită de trupul lui și-i era recunoscătoare cerului că era acum lângă ea. I se lăsă moale la piept, abandonându-se durerii și regretului. Când reuși să se calmeze cât de cât, își ridică ochii plânși spre el și-l privi chinuită.

— Trebuie să mă duc la ea, balmăji ea printre suspine.

El aprobă din cap, ștergându-i fața udă, și schiță un zâmbet vag.

— Mai întâi, trebuie să te liniștești, rosti el încet. Jessica are nevoie acum de forță și sprijin.

Katherine dădu din cap, trăgându-și nasul. Încă-i mai tremura sufletul la gândul că s-ar fi putut ca totul să se termine oribil.

— Cât este de rănită? izbuti să-l întrebe, cu o voce considerabil

mai calmă.

— Este zdruncinată de la căzătură și are un picior strivit, o informă el fără s-o menajeze, știind că ea dorea să audă adevărul. I-a fost prins sub iapă și, din câte a apucat să-mi spună Stamford, nu pare să-i fie rupt.

— Slavă Domnului! oftă ea prelung.

David o sărută pe frunte și o lăasă să se desprindă de el, urmărind-o cu privirea în timp ce se îndrepta spre locul unde Morgan stătea îngenuncheat lângă soția lui. Acesta tăia deja cracul pantalonului Jessicăi și-i palpa piciorul vătămat, în căutarea vreunei fracturi sau a altor leziuni interne.

Pentru a doua oară în acea zi, Katherine simți cum i se umple gura de fiere. Morgan crestase stofa moale de la pantalonul Jessicăi și-i dezgolise piciorul strivit, o privește demnă de toată groaza. Toată pulpa era o vânătăie uriașă, de un albastru violet, brăzdat de vinișoare roșii, acolo unde vasele de sânge se spărseseră în urma impactului.

Oripilată, Katherine privi la mușchii zdrobiți, incapabilă să se miște. Gemetele surde pe care Jessica le scotea încrâncenau carnea pe ea. După cum arăta piciorul bieteii femeii, bănuia cam ce dureri atroce avea.

Așteptă înfrigurată ca Morgan să-și termine chinuitoarea inspecție și abia când acesta îi mărturisi soției sale că nu avea niciun os rupt, își îngădui să expire aerul pe care-l reținuse în plămâni câteva secunde lungi. Când imaginea începu să-i joace în fața ochilor, realiză că începuse din nou să plângă.

Dădu să-și șteargă lacrimile, dar chiar atunci Jessica înălță privirea și o văzu. Preț de o clipă, se priviră în tăcere, apoi de pe buzele rănitei se desprinse numele ei. Katherine făcu un pas ezitant, apoi țâșni spre Jessica, îngenunche lângă ea și o îmbrățișă cu putere, parcă astfel s-ar fi putut asigura că într-adevăr trăia.

— N-aș fi putut suporta dacă... dacă... se bâlbâi ea, fără a se putea controla.

— A trecut, încercă Jessica s-o consoleze, surprinsă de suferința intensă a Katherinei.

— E numai vina mea, șopti Katherine cu o voce răgușită de plâns. N-ar fi trebuit să te las în locul meu să...

— A fost doar un accident nefericit, articulă Jessica cu un suprem efort de voință. Și, din fericire, am oasele foarte rezistente.

— Aș fi murit dacă...

Katherine se întrerupse când simți trupul Jessicăi crispându-se sub un val de durere. Se retrase iute și o privi speriată.

— Iartă-mă! rosti ea cu tristețe. N-ar fi trebuit să tabăr asupra ta astfel. Cred că suferi îngrozitor!

— Mă gândesc că o naștere trebuie să fie mult mai rea decât tot ce simt eu acum, încercă contesa să facă haz de necaz.

Katherine zâmbi și întinse o mână pentru a îndepărta o șuviță de păr de pe fruntea Jessicăi. Redobândindu-și stăpânirea de sine, își scoase batista din buzunarul micuț al jachetei și începu să curețe rana de pe obrazul Jessicăi.

Cum poziția în șezut se dovedi solicitantă pentru Jessica, Katherine o culcă cu grijă în iarbă și rămase lângă ea, ținând-o de mână și mângâindu-i fruntea palidă. Știa că niciun cuvânt de consolare nu i-ar fi putut potoli durerea care-i măcina piciorul, așa că preferă să tacă și să-i aducă alinare altfel.

Morgan Davenport trimisese deja pe unul dintre gentlemeni la conac ca să aducă o targă cu care s-o transporte pe Jessica, așa că toată lumea rămase pe loc, formând grupuri mici, în care conversațiile se purtau în surdină.

Katherine îl văzu pe marchizul de Stamford stând pe vine lângă iapa ologită, studiind încruntat harnașamentul greu. Îi desfăcuse chingile și ridicase șaua, aruncând o privire îngustată sub ea. După modul în care acesta își încheștase maxilarul și-i făcuse semn lui Morgan să se apropie de el, intui cam ce văzuse acolo și o străbătu un fior de gheață pe spate.

Bănuiala i se transformase în certitudine când întâlni privirea lordului Davenport, care se strădui a-i zâmbi, ca și cum totul ar fi fost în neregulă.

Și știi după modul în care o privi mai apoi că și ea știa.

De data aceasta, nu mai încercă să nege realitatea sau s-o respingă. Ar fi fost o nerozie din partea ei să se încăpățâneze s-o facă.

Lucrurile deveniseră extrem de evidente.

Cineva încerca din răputeri s-o omoare!

Drumul înapoi la conac le răpi cam o oră și jumătate. Cea mai mare parte a bărbaților o luaseră înainte, iar în urmă nu rămăseseră decât Morgan Davenport, alături de fratele său și de cei doi prieteni

devotați ai săi. Katherine refuzase s-o lase pe Jessica singură, drept pentru care mergea tăcută pe lângă targa improvizată, aruncând din când în când câte o privire spre fața palidă a Jessicai.

Tânăra femeie părea epuizată și-și mușca buzele ca să nu geamă de durere atunci când cei care o transportau, adică soțul și cumnatul ei, treceau peste porțiuni de teren accidentat. La un moment dat, Katherine îi luă mâna și merseră așa o bună bucată de drum. Ori de câte ori o săgeta durerea, Katherine simțea mâna Jessicai încheștându-se de a sa cu o forță ca de menghină. Deși era ferm convinsă că până ajungeau la conac avea să-i rupă oasele, Katherine îndura totul cu stoicism.

Deasupra lor, cerul se acoperise cu o pătură groasă de nori amenințatori. Mirosul furtunii apropiate plutea în aer. Îl simțeau cu toții și știau că dezlănțuirea stihilor avea să fie violentă.

Din fericire, ajunseră la conac cu puțin înainte ca ploaia să înceapă.

Jessica fu dusă la etaj și între timp sosise și doctorul din sat.

Katherine se retrase în apartamentul ei, încă zguduită de cele petrecute. Emily o însoți, frângându-și mâinile agitată. Dorea să afle amănunte despre teribilul incident, însă Katherine nu era într-o dispoziție bună. Îi făcu un scurt rezumat în timp ce se dezbrăca de ținuta de călărie, apoi se duse în camera de baie, verificând apa fierbinte și înmiresmată din cada emailată.

— Oh, Doamne, este îngrozitor ce s-a-n întâmplat! exclamă Emily, urmând-o în încăperea îngustă.

Katherine închise ochii ca Emily să nu-i vadă exasperarea din ei. Se simțea speriată și însingurată, și deși ar fi vrut să se descarce de tensiunea nervoasă care se acumula în ea, n-avea totuși pornirea de a o face în prezența contesei. Nu dorea s-o agite inutil, destăinuindu-i adevăratul motiv pentru care iapa Jessicai fusese cuprinsă de demență.

Durerea de cap, de care se părea că se lecuise Emily, începuse s-o cuprindă pe ea. Tâmpilele îi zvâcneau ușor și ceafa îi înțepenise. Se afundă în cadă, lăsând căldura apei să-i dezmoștească mușchii încordați ai spatelui.

— Vrei să-ți aduc ceva? se offeri contesa, trecându-și o mână răcoroasă peste fruntea ei încrețită.

— Un ceai, poate, oftă Katherine, simțind cum sub mângâierile lui Emily, tensiunea din tâmpile începe să cedeze.

Deși ar fi preferat să n-aibă niciun fel de companie, Katherine nu avu inima s-o alunge pe Emily. Și, parcă intuindu-i starea și necesitatea, aceasta îi ținu de urât doar până termină ceaiul, apoi se retrase, oferindu-i o intimitate deplină.

Preț de două ceasuri încheiate, furtuna lovi Marcham cu o violență ieșită din comun. Copacii care mărgineau parcul imens se îndoiau sub rafalele puternice de vânt, părând gata-gata să se rupă. Turna întruna, de parcă cerul s-ar fi rupt și s-ar fi revărsat cu totul peste peisajul mohorât.

Jos, în salonul mare, lumea părea extrem de agitată. Dacă ploaia torențială nu se oprea curând, atunci întoarcerea lor la Londra avea să fie compromisă pentru o perioadă de câteva zile. Drumurile de țară, și așa destul de proaste, aveau să devină impracticabile.

Ca să-și omoare vremea, domnii se retrăseseră în sala de jocuri pentru câteva partide de pocher sau de biliard. Doamnele își savurau ceaiul de după-amiază ceașcă după ceașcă, bârfind pe rupte despre incidentul din acea zi și despre mariajul neașteptat al lui Morgan Davenport cu cea pe care o prezentase inițial ca fiind verișoara lui, lucru deloc adevărat, de altfel.

Katherine asculta scârbită speculațiile care se făceau în jurul ei, refuzând să se lase antrenată în aceste discuții cu caracter morbid. Oare de ce nu-și vedeau de treburile lor? gândi ea, deprimată.

Dacă ar fi avut de ales, s-ar fi dus sus, s-o vegheze pe Jessica, dar știa de la Michael Davenport că medicul care o examinase îi administrase laudanum și că acum dormea dusă.

Oftând, se ridică de pe bancheta unde stătea alături de Emily, care părea adâncită în lecturarea unui roman de aventuri, și se duse spre ferestrele largi, care dădeau spre livada din spatele conacului. Ploaia părea să se mai fi domolit întrucâtva. Cel puțin nu mai fulgera atât de des și nici tunetele nu mai mișcau geamurile în cercevele.

Katherine încercă să se gândească la ceva cu care să-și alunge plictiseala și proasta dispoziție. Sus, bagajele erau făcute. Nu prea avea nici chef, nici răbdare, să lectureze vreo carte. Totuși, auzise că biblioteca de aici era destul de bine aprovizionată, așa că se decise să-i facă o inspecție scurtă, în speranța că poate ar fi atras-o ceva.

Când ieși pe coridor, îl zări pe David. Surâse ușurată, realizând în acea clipă că de fapt avea nevoie de el.

— Tocmai veneam după tine, rosti el, ajungând lângă ea și aplecându-se pentru a o săruta pe frunte. Unde plecai?

— Voiam să mă duc în bibliotecă.

— E ocupată deja, rânji bărbatul, cu ochii licărindu-i malițios. Am o idee mai bună. Vino!

O luă de mână și o trase după el, străbătând coridoare lungi, cufundate în semiobscuritate. În cele din urmă deschise o ușă simplă și se dădu în lături, lăsând-o să intre înaintea lui.

Camera era de dimensiuni modeste, zugrăvită în alb, cu pereții împodobiți de hărți mari de piele îngălbenită, cu marginile deteriorate de vreme. Continentele erau frumos conturate și reprezentarea geografică a formelor de relief executată cu precizie. Pe o masă înaltă se afla un glob pământesc, o busolă, un compas și o riglă. O tablă neagră se sprijinea de un colț al camerei, părând abandonată de mult timp. Mai văzu două mese mai joase, în spatele cărora se afla câte un scaun tapițat cu brocart, iar pe suprafața lor tronau un teanc de foi, o călimară și câteva pene de scris.

Katherine făcu ochii mari, surprinsă.

— Camera de studiu? Îl întrebă ea zâmbind.

— Morgan a avut privilegiul de a fi dăscălit de domnul Dakin Peet în persoană, o informă el pe un ton ceremonios.

— N-am auzit de el, se încruntă Katherine, amuzată de oroarea simulată din ochii lui. Cine era?

— A fost, o corectă el cu un zâmbet larg. Slavă Domnului că s-a dus! Un fel de bau-bau al copilăriei noastre. Cel mai aspru și mai pregătit profesor din câți au existat vreodată.

— Ai beneficiat și tu de învățăturile lui? Îl întrebă Katherine, în timp ce se plimba agale prin încăpere, studiind piesele de decor.

— Oh, bineînțeles! Avea niște mâini anormal de mari și de grele!

— Vă bătea?! exclamă ea uluită, întorcându-se să-l privească.

— Doar când aveam probleme de concentrare sau eram prea indisciplinați, lucruri care se întâmplau mai mereu, ridică el din umeri cu indiferență. Oricum, aceste corecții au avut avantajele lor. Ne-a format un stil de memorare rapidă și ne-a deschis gustul spre cunoaștere. Grație severității lui, Morgan și cu mine am intrat la Eton înaintea altor proenituri și am terminat cu „magna cum laudae”.

— Sunt impresionată, mărturisi Katherine cu un surâs, dând un avânt globului pământesc, care începu să se rotească amețitor.

Katherine, aş vrea să stăm puțin de vorbă.

Tânăra își puse un deget pe sfera rotitoare, frânându-i mișcarea.

— Despre ce? Îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

— Despre ceea ce s-a întâmplat astăzi, o lămuri el calm.

— N-a fost un accident, rosti ea aproape în șoaptă, revenind cu ochii asupra globului.

— Da, n-a fost un accident, confirmă el după un scurt moment de tăcere, privindu-i linia încordată a spatelui. Cum ți-ai dat seama?

— L-am văzut pe Stamford cercetând iapa căzută și am știut după ochii lui că ceva nu era în ordine. Pe urmă, i-a făcut semn lui Morgan, care s-a uitat la rândul lui sub șa și l-am văzut cum înjură furios, după care s-a întors și s-a uitat drept la mine.

Nu-l auzi când se apropie de ea, iar atingerea palmelor sale pe umeri o făcu să tresară. Nu se împotrivi însă când el o trase spre sine cu blândețe și o sprijini cu spatele de pieptul lui.

David îi încercui talia îngustă și-și lăsă bărbia pe creștetul ei câteva clipe. Apoi se retrase și expiră încet aerul pe care-l ținuse în plămâni.

— Katherine, o răsucii el în loc, privind-o în ochi, este inutil să-ți explic acum primejdia care te pândește. Incidentul de astăzi a fost cât se poate de grăitor. Cineva încearcă să te ucidă, și faptul că a acționat și aici, la Marcham, denotă faptul că individul ori este prost, ori este foarte inteligent. Oricum, un lucru este cert: acest nemernic te cunoaște și vrea cu orice preț să te vadă moartă. A încercat în trei rânduri s-o facă și va mai încerca, până va reuși asta, pentru că este evident că eșecurile de până acum nu l-au descurajat.

— Și ce-mi sugerezi să fac? Îl privi ea abătută pe sub sprâncene.

— Să te măriți cu mine cât mai repede.

Katherine rămase tăcută pentru câteva momente. O cută fină i se formă între sprâncenele subțiri. Știa că, teoretic, ar fi existat mai multe moduri de a-și asigura protecția, de a se pune la adăpost din calea primejdiei, dar niciuna dintre ele nu era la fel de bună ca cea pe care el i-o oferea. Sau măcar la fel de ispititoare. David ar fi apărât-o cu propria viață, de acest fapt nu se îndoia.

— Cât de repede?

— Ce zici de ziua de mâine?

Katherine îl privi uluită. Brusc, i se făcu și mai frică.

— Mâine? reuși să articuleze într-un târziu cu o voce pițigăiată.

— Katherine, ascultă-mă numai o clipă, rosti el apăsător, pironindu-și privirea de un verde strălucitor într-a ei. Nu te pot apăra de acest ticălos dacă locuiești în altă parte. În plus, faptul că o să fii soția mea îl va face să se gândească de două ori înainte de a întreprinde ceva la adresa ta.

— De ce crezi asta? se încruntă ea, confuză.

— Pentru că eu întotdeauna apăr ceea ce este al meu, îi răspunse el calm. Și pentru că se știe că niciodată nu-mi cruț adversarii.

Ultima declarație, în loc s-o alarmeze, avu darul uimitor de a o liniști. Îl privi încrezătoare și își încolăci brațele în jurul gâtului lui, zâmbindu-i.

— Bine. O să mă mărit cu tine mâine, promise ea serioasă.

David abia reuși să-și stăpnească ușurarea care-l invadă în acel moment. Se așteptase ca această discuție să fie una dificilă, mai ales după evenimentul din acea zi. Se gândise la o mulțime de argumente pentru a o face să-i accepte sugestia și nici măcar nu-și pusese problema că s-ar fi putut ca ea să se învoiască fără să protesteze.

— Adevărat? făcu el neîncrezător, cu ochii strălucind de bucurie.

Katherine dădu din cap de câteva ori, privindu-l zâmbitoare, înainte ca gura să-i fie luată cu asalt. O sărută scurt, apăsător, aproape strivindu-i buzele, apoi o luă în brațe și o învârti prin aer. Când o sărută a doua oară, avu grijă să o facă așa cum trebuie.

Katherine oftă, înmuindu-i-se în brațe.

CAPITOLUL 16

Totul se întâmplase mult prea repede. Și fusese prea bine orchestrat pentru a nu-i stârni bănuielele.

În primul rând, rochia de mireasă ce-i fusese livrată cu puțin înainte de ora zece seara. Tocmai se pregătea să se culce, când apărură madame Lacroix, însoțită de patru ajutoare, care o informă că Excelența Sa îi trimisese o rochie pentru ceremonia de a doua zi, și că trebuia făcute niște probe ca să vadă dacă nu cumva ținuta necesita ajustări.

Katherine rămăsese fără suflare când despachetase rochia din ambalajul de mătase. Era o splendoare din dantelă și voaluri ivory, cu umeri goi și corsajul acoperit de perle minuscule roz și albe, cusute

Într-un desen complicat, ce reprezenta frunze și flori de trandafiri. Partea de jos a rochiei exploda într-o învolburare de mătase roz pal, peste care se suprapunea o dantelă albă atât de fină, încât părea o pânză de păianjen. Rochia era un vis, iar Katherine știa încă de înainte de a o proba că avea să-i vină perfect.

Nu se înșela. Madame Lacroix o ajută să se îmbrace, trase de materialul delicat pe ici pe colo, își plimbă mâinile pe talia ei, verificându-i lărgimea, apoi se declară pe deplin satisfăcută de rezultat. O informă cu această ocazie că rochia aparținuse regretatei ducese de Roxburgh și că fusese una dintre primele ei creații la Londra.

— O să fiți o mireasă magnifică, milady, o asigură franțuzaica, zâmbind încântată. Monseur de Roxburgh este un bărbat foarte norocos!

Madame Lacroix folosea cuvinte din ambele limbi, cea maternă și cea engleză, și bătea din palme exaltată. Îi aranjă rochia pe un umerăș pe care-l atârna de ușa șifonierului, apoi o părăsi, urându-i o viață fericită și lungă alături de bărbatul pe care-l iubea.

Apoi, fu pachetul lung și îngust care sosi la câteva minute după plecarea modistei. Katherine îl desfăcu, dând de o cutie de catifea bordo. Zâmbea când o deschise, anticipând deja conținutul acesteia.

Se înșela. Zâmbetul îi încremeni pe buze și ochii i se măriră uluiți. Pe un pat de catifea purpurie se odihnea un colier triplu de perle albe cât bobul de mazăre, punctate din loc în loc de câte un diamant cu reflexe rozalii. La spate se închidea într-o clemă îngustă bătută în briliante micuțe iar în față, cele trei șiruri de perle fuseseră strânse la un loc de un disc subțire de platină, de care atârna un diamant roz în formă de lacrimă. Colierul avea cercei și brățări asortate, iar Katherine știa precis că toate costaseră o avere.

David îi promisese o nuntă cu fast. Și se ținuse de cuvânt. Nu se așteptase însă ca evenimentul să capete o asemenea amploare.

Ceremonia a fost oficiată la Westminster Abbey, iar bulevardul era blocat de numărul nesfârșit al trăsurilor. Katherine observase agitația din fața catedralei încă dinainte ca trăsura să oprească în fața ei și când îl întrebă pe Patrick ce se petrece, acesta îi zâmbise și îi comunicase că regentul și întreaga curte se hotărâseră să participe la sfânta liturghie și că de aceea era o asemenea aglomerație.

Katherine acceptase senină explicația și coborâse pe trotuar,

ajutată de distinsul duce de York, ținându-și rochia și trena ridicate, ca să nu și le murdărească.

Dimineața era răcoroasă și Katherine se trezi zgribulindu-se toată. Era extrem de emoționată și se tot uita prin mulțime, sperând să-l zărească pe David.

Un grup de copii, îmbrăcați în haine zdrențuite, se apropiară de ei, cerșind gălăgioși. Lordul Denton le strecură în mânuțe câteva monede și ei o luaseră la fugă, chiuind bucuroși.

— Ești minunat de frumoasă, îi mărturisi Patrick emoționat, privind-o cu ochii adumbriți de lacrimi.

Katherine îi zâmbi, apoi se întinse și-l sărută pe obraz.

— Și tu arăți încântător, dragul meu prieten.

Patrick urma s-o însoțească până la altar, jucând rolul părintelui, unde urma să o predea lui David. Deși își dorea ca totul să se termine cât mai repede, Katherine își stăpâni nerăbdarea, impunându-și să se concentreze asupra evenimentului, ca astfel să și-l poată aminti cu claritate și peste ani.

Apoi, totul se desfășură ca într-un vis. Ușile catedralei se deschiseră și un băiat din altar se apropie de ei, informându-i timid că totul era gata.

Patrick îi întinse Katherinei un braț și fata își strecură mâna înmănușată în dantelă sub el, pornind spre ușile duble pe care băiatul le deschisese înaintea lor. În fața lor se deschidea un coridor lung, acoperit de un covor nesfârșit de culoarea bordo, pe care se aflau răspândite petale de trandafiri albi și roșii. Când pășiră peste pragul lat, acordurile marșului nupțial răsunară în imensa catedrală, însoțindu-i pe măsură ce avansau pe acel culoar.

Katherine avu un moment de ezitare când văzu cât de plină era catedrala. O masă de fețe se răsuciseră zâmbitoare spre ea și Katherine înghiți în sec. Unele dintre chipuri îi erau familiare, altele nu. Pe măsură ce se apropia de altar, simți cum începe s-o cuprindă panica.

Dumnezeule, doar nu veniseră cu toții să asiste la nunta ei!...

Îl zări în stânga altarului pe lordul Stamford, într-o ținută de culoare neagră extrem de elegantă, și pe soțul Oliviei, și le zâmbi încordată. Știa că ambii bărbați fuseseră desemnați în calitate de cavaleri de onoare, dar nu-l vedea pe David nicăieri.

Apoi, îl văzu. Stătea drept în capătul culoarului, îmbrăcat într-un costum de culoarea grafitului, cu cămașă și lavalieră albe, cu cizme

înalte până la genunchi, din piele neagră, atent șlefuită. O privea cu o pereche de ochi verzi, strălucitori și blânzi, iar buzele îi erau arcuite într-un zâmbet abia schițat. Era dureros de chipeș și inima ei tresări.

Când ajunseră în dreptul lui, Katherine nu știa ce ar fi fost mai nimerit să facă: să execute o reverență adâncă sau să pășească pur și simplu alături de el. Cu inima bubuindu-i în coaste, își prinse poalele rochiei și își flexă genunchii într-o mișcare grațioasă, sperând că procedase corect, și fu răsplătită din partea lui cu un surâs aprobator și o înclinare a capului plină de considerație. După care bărbatul îi întinse o mână, ridicând-o din reverență și trăgând-o încet lângă el.

Lordul Denthon se retrase discret, înăbușindu-și lacrimile care amenințau să-i țâșnească de sub pleoapele usturătoare, văzându-și astfel cu ochii un vis pe care nu nădăjduse să spere că avea să i se împlinească vreodată: acela de a-și conduce fiica în fața altarului în calitate de tată.

În clipa în care mâinile lor se atinseră și degetele lui se închiseră într-o strânsoare blândă dar fermă peste ale ei, Katherine se mai relaxă puțin. Cu gesturi lente, David îi ridică voalul de pe față și Katherine îl văzu trăgând scurt aer în piept, cu privirea ațintită asupra ei. Zâmbetul i se lărgi, iar ochii ca iarba i se umplură de admirație și căldură.

— Niciodată n-am să mă pot obișnui cu frumusețea ta, îi mărturisi el încet, ridicându-i o mână la gură și sărutându-i-o ceremonios, fără a-și lua ochii dintr-ai ei. Ești încântătoare, Katherine. Și-mi faci o cinste deosebită astăzi. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc pentru fericirea pe care mi-ai dăruit-o. Dar ți-o voi dovedi curând.

Katherine se îmbujoră și-și plecă ochii, iar în secunda următoare episcopul își dresе vocea zgomotos, făcându-i să se întoarcă spre el și zâmbindu-le încurajator.

Slujba a fost foarte frumoasă. Sau, cel puțin, asta își amintea, pentru că implicațiile gestului ei ajunseseră s-o tulbure, făcând-o să nu mai fie atentă la detalii.

În urmă cu aproape un an, bărbatul căruia tocmai îi jurase dragoste, respect și devoțiune veșnice, o prigonise pe nedrept și o făcuse să sufere cumplit. Acum, după un an tumultuos, i se făgăduise lui pentru totdeauna. Spera din tot sufletul să fi făcut alegerea potrivită.

Făcuse alegerea potrivită, gândi ea cu convingere, o secundă mai

târziu. El era bărbatul pe care-l iubea. Era bărbatul pe care inima ei îl alesese. El era cel care o ajutase să-și realizeze visul cu expoziția de pictură, cel care o susținuse și o încurajase să-și transpună în realitate dorințele sufletului ei.

Iar el o iubea. În această privință nu avea absolut nicio îndoială.

Când se trezi cu talia înlănțuită și sărutată apăsător pe gură, în timp ce exclamații uimite zburau în jurul lor, Katherine realizează că slujba se terminase, iar ea o ratase pe trei sferturi. Sărutul se termină înainte ca ea să poată reacționa și câteva clipe mai târziu se trezi îmbrățișată de Olivia și de Emily, care o felicitară din toată inima și-i urară o viață lungă și frumoasă alături de soțul ei.

Ieșiră în fața catedralei și o ploaie de petale albe de trandafiri pluti grațioasă în jurul lor, în timp ce uralele izbucniră simultan din toate direcțiile.

Pentru bal, fusese închiriate sălile mari de la Almack's și toată lumea porni spre trăsurile parcate, urmând să se reîntâlnească acolo cu toții.

Katherine, încă amețită, urcă alături de soțul ei într-o trăsură descoperită, cu banchetele acoperite de perne moi de satin ivoriu, extrem de confortabile. Portierele și muchiile vehiculului, ca și cele patru perechi de cai albi, erau împodobite cu ghirlande groase de flori albe și roz, de la frezii, narcise și trandafiri, până la garoafe și crini imperiali.

Mulțimea de gură-cască le striga urări de bine și Katherine se pomeni că le face cu mâna și le zâmbește prietenos.

— Îi cunoști pe vreunul? o tachină David, aplecându-se amuzat spre ea.

— Sunt doar amabilă, îi explică ea, aruncându-i o privire surâzătoare. Nu vezi cât se bucură pentru noi?

— Nu se bucură ci așteaptă, o informă el, zâmbind.

— Ce așteaptă?

— Să le aruncăm ceva bani, tu ce crezi? Trenton, strigă el la vizitiu, unde ai pus lada cu mărunțiș?

— Este sub banchetă, milord, îi răspunse vizitiul fără să se întoarcă, mânănd caii într-un trap lejer.

David se aplecă și trase afară de sub banchetă o ladă de dimensiuni destul de apreciabile. Deschise capacul și luă un pumn de monede, aruncându-l peste portiera din partea lui. Mulțimea se repezi

la bănuții zornăitori de pe trotuar, bulucindu-se, mai-mai să se calce în picioare. Katherine făcu ochii mari, apoi își înfipse mâinile în grămada de bani, luând doi pumni zdraveni și aruncându-i răsând peste portiera din partea ei.

Absurd de încântată, repetă procedura de câteva ori, ridicându-se în picioare și împrăștiind bani în toate direcțiile. Râdea din toată inima, radiind de fericire, iar David nu putea decât să stea pur și simplu și s-o contemple uimit.

Era aidoma unui copil. Liberă și dezinhibată, bucurându-se de faptul că putea fericii atâtea suflete înfometate doar împărțind monede. Și o făcea cu larghețe, nepăsătoare și exuberantă, savurând momentul cu toată ființa ei.

Când lada se goli, dezamăgirea frumoasei sale soții fu una autentică.

— Nu mai avem? făcu ea timid.

— Mă tem că nu, îi spulberă el orice speranță. Tocmai ai făcut praf trei sute de lire, o informă pe un ton distrat.

— Oh, nu se poate! exclamă Katherine, făcând ochii mari, uluită, ca apoi brusc să se așeze la loc pe banchetă. Stătu o clipă nemișcată, parcă nevenindu-i să creadă că spulberase în mai puțin de un minut o mică avere. Nu că i-ar fi părut rău, dar... Chiar? se răsuci să-l privească mirată.

David confirmă tăcut și indiferent, privind-o cu ochi fascinați.

— Foarte generos din partea ta că te-ai gândit și la ei, rosti încet, luându-i mâna într-a ei și întinzându-se să-l sărute pe obraz.

— Dacă aș fi știut că asta te face atât de fericită, aș fi dublat suma în cauză, îi declară el cu tandrețe, cuprinzându-i obrazul luminos în palmă și revendicându-i gura care-i zâmbea cu gingășie. Te iubesc, ducesă.

O sărută prelung, fără grabă, ignorând fluierăturile, chiotele și aplauzele ce izbucniseră în jurul lor.

Acum, Katherine era soția lui și-și putea manifesta afecțiunea în public, fără să se teamă că ar fi putut-o pune într-o situație neplăcută. Când în cele din urmă îi dădu drumul, Katherine arăta adorabil de fâstăcită, era roșie în obraji și părea să fi rămas fără suflu.

David îi zâmbi, mângâindu-i gura fragedă cu degetul mare, îi mai fură un sărut scurt, apoi se răsuci spre vizitiu, cerându-i să se grăbească.

Abia când ajunseră la Almack's și văzu cât de minuțios fusese aranjat totul, Katherine realizează că nunta fusese planificată cu mult timp în urmă. Nimeni nu ar fi reușit de pe o zi pe alta să organizeze un eveniment de o asemenea amploare.

Rochia de mireasă prea i se potrivea la dimensiuni, bijuteriile fuseseră absolut perfect asortate cu ținuta aceea fabuloasă pentru a fi procurate doar în câteva ore, slujba de la Westminster Abbey fusese asistată de peste opt sute de suflete care, culmea, arătau de parcă s-ar fi dus cu toții la bal, ceea ce se și întâmpla, după cum arăta sala imensă din fața ei. Tavanul înalt, care găzduia trei candelabre uriașe, era străbătut dintr-un capăt într-altul de ghirlande albe de flori, aranjamentele florale de pe mese erau elaborate cu mare grijă și de un bun-gust desăvârșit, varietatea de apetitive de pe platourile mari, argintate, indica un efort colosal din partea specialiștilor gastronomi.

Katherine se răsuci spre soțul ei și-l privi buimăcită.

— De când ai plănuit toate astea? îl chestionă cu o voce răgușită de emoție.

— Încă de acum două săptămâni și jumătate, îi mărturisi el rânjind.

— Și dacă te refuzam la Marcham? vru ea să știe.

— În acest caz, s-ar fi ivit o mică problemă, într-adevăr, recunosc David, privind-o cu un surâs amuzat. Din fericire, nu s-a întâmplat așa. Mare norocos mai sunt!

— Am impresia că am fost manipulată și nu cred că-mi place asta, declară Katherine, ținându-și buzele, ușor nemulțumită.

— Promit că de data asta a fost pentru ultima oară, murmură el, luându-i mâna pentru a i-o săruta. Zâmbește, prințesă. Ești ducesă acum.

Katherine își înălță sprâncenele delicate și-l privi cu ochi strălucitori.

— Înainte de a fi ducesă, sunt soția ta, îl corectă ea suav. Asta este și mai valoros decât titlul în sine.

— Da, aprobă el, privind-o cu nesfârșită tandrețe.

Oaspeții începură să sosească curând, ticsind cele două săli de bal frumos aranjate. Când Katherine vru să știe cam la câte fețe zâmbise în cele trei ore în care întâmpinaseră împreună valuri-valuri de invitați, David ridicase din umeri, o privise amuzat și o informase că probabil în jurul a opt sute cincizeci, plus-minus zece.

— Sunt aproape opt sute de suflete aici? făcu ea ochii mari, consternată. Doamne, și-i cunoști pe toți? Adică, normal că îi cunoști, se corectă ea imediat. Altfel nu i-ai fi invitat.

— Nu-i cunosc chiar pe toți, Katherine, recunosc el încet, aplecându-se spre ea. Majoritatea sunt însoțiți de rude, prieteni, prieteni de-ai prietenilor... care toți laolaltă însumează probabil o treime din cei pe care i-ai văzut aici.

— Nu este nepoliticos să vii neinvitat la o petrecere? îl chestionă ea, mirată.

— Nepoliticos este să observi asta, îi explică el, zâmbind. Vino! Tocmai mi s-a făcut semn că trebuie să deschidem balul, așa cum cere tradiția și protocolul.

Se îndreptară spre ringul de dans, în aplauzele generale, și valsară singuri, potrivit-și mișcările instinctiv unul după celălalt. Tot timpul și-au zâmbit și s-au privit în ochi, rupți de restul celor din jur. Erau izolați în mica lor lume, unde inimile băteau doar una pentru cealaltă, unde încrederea, devotamentul și magia tinereții le împletea strâns destinele.

Următorul dans a fost acordat lordului Denton, apoi Stamford îi luă locul, complimentând-o cu eleganță:

— Lady Katherine, arătați cu adevărat răpitoare. Hayworth nu te merită, crede-mă! Și nu este prea târziu să fugi cu mine în lumea largă.

— Milord, sună tentant, îi răspunse ea cu aceeași curtoazie, dar în câteva zile m-aș stinge din viață, fără-ndoială.

— De ce spui asta, doamnă? își înalță el o sprânceană, lucru care-i conferi un aer senzual dar și pur diabolic.

— Niciun om nu poate trăi fără inima lui, milord, rosti ea încet. Vedeți, a mea a încetat de mult timp să-mi mai aparțină.

Stamford o privi impresionat, după care zâmbi încet.

— David este într-adevăr un bărbat norocos, rosti marchizul cu sinceră afecțiune. Sunteți o femeie deosebită. Niciun bărbat nu-și poate dori mai mult de la soartă. Fiți fericită, Excelență!

— Te rog, zâmbi la rândul ei tânăra ducesă de Roxburgh, adânc mișcată de vorbele lui. Numele meu este Katherine.

— Atunci, negreșit să-mi spui John, lansă el contrainvitația. Mă bucur din tot sufletul pentru voi. Dar cel mai mult mă bucur pentru soțul tău.

— De ce? se arată Katherine nedumerită.

— Până în urmă cu un an și jumătate, atât David cât și Morgan susțineau cu ardoare că niciodată nu vor îngădui vreunei femei să depășească în viața lor mai mult decât statutul de simplu accesoriu social. Este surprinzător cum, în mai puțin de un an, amândoi au căzut în plasa propriei lor nerozii, nu?

Katherine îl studie amuzată, cu sprâncenele înălțate ușor.

— Și dumneata?

— Ce-i cu mine? se încruntă bărbatul, studiind-o cu o pereche de ochi foarte negri și pătrunzători.

— Nu le-ai împărtășit crezul la vremea respectivă? În fond, nici dumneata nu ești însurat și de obicei, cine se aseamănă se adună.

Marchizul schiță un zâmbet ciudat și un nor trecu peste privirea lui.

— Eu sunt doar mai prudent, milady! mărturisi el pe un ton ce se dorea vesel. Nu toți suntem sortiți să fim norocoși în dragoste.

Deși râdea, Katherine simți tristețea profundă din inima lui. Acest bărbat iubise cândva și fusese trădat de viață sau de femeia iubită. Deși curiozitatea o rodea, Katherine avu delicatețea să nu insiste asupra acestui lucru. Mai târziu, poate în altă zi, avea să-l descoasă pe David.

Orele se scurseseră cu repeziciune și Katherine se trezi luându-și rămas-bun de la invitați și părăsind sălile grandioase și supraaglomerate de la Almack's.

Stând rezemată în trăsură de soțul ei, Katherine realizează cât de obosită era.

Nunta fusese marcată de fast și eleganță, dar și de foarte multă agitație și emoții. Dansase cu atâția bărbați, încât le pierduse șirul. Picioarele începuseră s-o doară așa de rău la un moment dat, încât ajunsese să fie recunoscătoare cerului pentru fiecare pauză ce i se îngăduia. Și mai era și corsetul ăla nenorocit. Jenny i-l strânsese cu dușmănie în acea dimineață, iar Katherine se-ndoia sincer că-i scăpase vreo coastă neînvinețită. Ardea de nerăbdare să se descotorosească de el și de rochia voluminoasă.

Tot ce aștepta era să facă o baie rapidă și să tragă un pui bun de somn.

— Ți-a plăcut? o întrebă David.

— A fost minunat. Totul a fost minunat. Îți mulțumesc, dragul

meu.

— Plăcerea mea. Cum te simți?

— Sunt frântă, recunosc ea, abia stăpânindu-și un căscat. De abia aștept să fac o baie și să mă bag în pat.

— Și eu, rânji el în întunericul din trăsură, simțind că amețește numai și la simpla idee de a împărți același pat cu ea.

Trăsura se opri în fața casei lui cu o smucitură ușoară. David ieși primul și o ajută să coboare, conducând-o apoi în antreul spațios, puternic luminat.

Katherine făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Cele două scări ce șerpuiau spre etaj aveau pe fiecare treaptă, în ambele capete, aranjamente florale albe, de o frumusețe care-ți lua respirația. În centrul antreului, chiar în fața scărilor, ședea aliniat în ordine ierarhică personalul de la Roxburgh House, care-și întâmpinară tânăra stăpână cu plecăciuni adânci și zâmbete largi, pline de admirație.

David schimbă câteva vorbe cu intendentul, înainte s-o conducă în sus pe scări. În spatele lor se auzeau șușoteli, chicoteli și exclamații.

— S-a-ntâmplat ceva? vru Katherine să știe, aruncând o privire scurtă peste umăr și întâlnind câteva perechi de ochi care o priveau plini de veselie. Par să fie cu toții foarte bucuroși.

— Cred și eu, îngână David, zâmbindu-i. Tocmai le-am dat liber la toți.

— Foarte frumos din partea ta, îl complimentă ea, impresionată.

— Nu este frumos, ci foarte egoist, o asigură el pe un ton plin de aroganță, cotind în dreapta când ajunseră în capul treptelor. Vreau să te am numai pentru mine în noaptea asta și nu doresc să ne deranjeze nimeni.

Katherine aruncă o privire scurtă spre el. Tonul lui, scăzut și foarte intim, o făcu să se îmbujoreze. Brusc, deveni nervoasă. Îl privi din nou și-i văzu zâmbetul leneș, plin de senzualitate, ce-i arcuia buzele frumoase, și ochii care licăreau sub imperiul unei evidente mulțumiri de sine.

Vru să-l întrebe ce anume îl amuza așa, dar el se opri în fața unor uși duble, delicat sculptate, pe care le deschise cu o singură mână. Înainte ca ea să apuce să schițeze vreun gest, David își flexă genunchii și o luă pe sus, trecând pragul dormitorului conjugal cu ea în brațe.

Katherine începu să râdă melodios, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și lipindu-și fruntea de bărbia lui.

— Am citit undeva că firile cinice ascund inimi romantice, murmură ea, sărutându-i delicat obrazul. Mă surprinzi plăcut în seara asta, milord.

— Încă nu te-am surprins, dar o voi face, promise el zâmbind, în timp ce o puneă în capul oaselor.

Katherine îl privi întrebătoare și zâmbi când el îi făcu cu ochiul și o mângâie cu delicatețe pe obraz. Apoi își desprinsе privirea dintr-a lui și se răsuci pe călcâie, dornică să cerceteze încăperea.

Încremeni de uimire.

Încet, își plimbă ochii prin dormitorul de dimensiuni incredibile, decorat în nuanțe de verde, argintiu, bordo și albastru. Apartinea indubitabil unui bărbat cu o puternică personalitate, care-și pusese amprenta peste tot: în patul uriaș, acoperit cu așternuturi de satin de culoarea cobaltului, în fotolii îngemănate din fața șemineului de marmură gri, care încadrau o măsuță joasă din lemn de nuc, în mobilierul rafinat din esențe rare, în draperiile grele de catifea de culoarea vișinei putrede. Covorul care acoperea pardoseala era de proveniență persană, atât de gros și de moale, că ți se afundau picioarele în el.

Nimic nu era prea încărcat sau deplasat. Totul era de o eleganță și un bun-gust impecabil.

— Este dormitorul tău, reuși ea să articuleze într-un târziu.

— Da. Dormitorul tău este pe aici, îi arată el o ușă în stânga, dar n-o să-l folosești decât ocazional.

— De ce? făcu Katherine, în timp ce pornea într-acolo, mânată de o reală curiozitate.

— Pentru că vei dormi cu mine, o informă el cu o voce ușor răgușită.

Katherine ezită doar puțin în drumul spre iatacul ei. Stomacul i se făcu ghem sub un val de nervi. Deschise ușa care separa cele două dormitoare și păși ușor înăuntru.

Zâmbi, relaxându-se. Se așteptase să găsească o explozie de roz și auriu, după cum circula moda din acel an pentru decorarea budoarului la doamne și domnișoare. În loc de asta, găsi o minunată armonizare de galben viu, verde stins, teracotă și maroniu cald. Camera era considerabil mai mică decât cea a soțului ei, dar era la fel de aerisit mobilată și conținea în plus o măsuță de toaletă echipată cu o bună parte din lucrurile ei personale, constată Katherine cu uimire.

Văzu pe tăblia mesei peria ei de păr, caseta în care-și ținea bijuteriile, sticlucă ei cu parfum de iasomie, cutia cu panglici și agrafe, flaconul cu ulei parfumat pentru baie.

Pivotă în loc ca să-i mulțumească pentru grija lui deosebită și se ciocni de el. Tresări puternic și-l privi surprinsă. Nu-l auzise venind și i-o și spuse.

— Am rămas cu obiceiul ăsta din timpul stagiului militar, se disculpă el. Îți place dormitorul?

— Nespus de mult, zâmbi Katherine fermecată, luându-l de mână și trăgându-l după ea mai spre centrul încăperii unde făcu o piruetă. Cu toate astea, este cam discriminantă proporția, nu crezi?

— Adică?

— Camera ta este cu mult mai mare decât asta.

— Ce contează! Oricum, n-o să stai prea mult în ea.

— Poate că o să am nevoie de intimitate din când în când, sugeră Katherine cu o voce timidă.

— O s-o ai, promise David încet. Întoarce-te, îi ceru pe un ton blând.

Katherine se răsuci fără să protesteze, dar se încordă toată când îl simți umblând la copcile de la spate ale rochiei.

— Ce faci? îl întreabă ea tremurător.

— Te ajut să-ți scoți rochia, o informă calm. În seara asta am concediat tot personalul, așa că va trebui să ne descurcăm singuri. O să-ți dezleg și corsetul, apoi o să cobor să aduc o tavă cu ceva de ale gurii. Am observat că n-ai prea mâncat astăzi.

— Am avut emoții, declară Katherine pe un ton crispat, când îl simți cu câtă ușurință îi desface șireturile corsetului. Când sunt nervoasă, nu-mi este foame aproape deloc. Nici acum nu-mi prea este...

— Am observat. Ai o înclinație extraordinară spre a te distruge singură, bombăni el, terminând de slăbit și ultima încrucișare de șnururi. Însă o să am grijă ca situația de după expoziție, când ai căzut efectiv din picioare, să nu se mai repete niciodată. Camera de baie este acolo, o răsuci în loc, cu fața spre el, arătându-i o altă ușă, aflată drept în spatele lui. Grăbește-te, altfel o să ți se răcească apa. Acolo ai să găsești tot ce ai nevoie. Eu o să te aștept dincolo.

O sărută cast pe frunte și părăsi încăperea cu pași elastici. Katherine privi buimacă în urma lui, simțind că-i vine amețală. Abia

când începu să se sufoce își dădu seama de motiv. Expiră aerul cu un scâncet și-și presă stomacul cu o mână.

Orbește, se îndreptă spre camera de baie.

Noaptea care i se deschidea în față o speria de moarte.

Era atât de aiurită când păși în camera de baie, încât în prima fază nu observă structura impresionantă a acesteia.

Preocupată doar să-și scoată rochia pretențioasă, Katherine se concentrează exclusiv asupra dezbrăcatului. Cumva, reuși să se strecoare afară din explozia de voal și dantelă delicată, după care îndepărtă și corsetul nemilos, lucru care îi aduse pe buze un oftat plin de ușurare. Cu rochia în brațe, tânăra își roti ochii de jur-împrejur în căutarea unui loc unde să depună grandioasa ținută de mireasă și rămase fără grai.

Baia era imensă, pardosită cu marmură gri-albăstruie, și pereții îmbrăcați în mozaic în degradeuri de verde și albastru. Cada din email alb, suită pe un cadru de bronz masiv care se sprijinea pe niște picioare stilizate în formă de labă de leu, era atât de spațioasă, încât s-ar fi putut scălda patru persoane și asta fără probleme. Avea o formă ovală, cu marginile ușor alungite în exterior, pe care acum se aflau așezate lumânări scunde și groase din ceară parfumată, care aruncau asupra decorului o lumină blândă, pâlpâitoare. Pretutindeni se aflau astfel de lumânări, constată ea uluită, zâmbind fără să vrea.

Obișnuită totuși cu luxul, Katherine fu nevoită să admită că nicăieri nu văzuse o cameră de baie atât de elegantă și de somptuoasă. Și, cu siguranță, atât de romantică.

Așezând rochia pe spătarul unui scaun înalt, aflat imediat lângă intrare, Katherine își scoase bijuteriile și celelalte desuuri, continuând să admire luxul ostentativ din jur. Exista o chiuvetă micuță, încastrată în perete, deasupra căreia trona o oglindă ovală. Era amplasată între cele două ferestre ale încăperii, și avea polița plină de instrumente pentru bărbierit. Undeva în stânga, se afla o măsuță joasă de mahon și două taburete scunde, tapițate cu brocart. De un paravan aflat puțin mai în spatele căzii se aflau agățate pe umerase o cămașă de noapte de mătase ivorie, cu o croială destul de îndrăzneță, și un halat asortat. Prosoape groase de pluș, frumos împachetate, se aflau stivuite pe un scaun fără spetează chiar în dreptul vanei.

Și flori. O mulțime de trandafiri, îngrămădiți în vase înalte de cristal, care înmiresmau aerul cu parfumul lor subtil.

Totul întrecea orice imaginație.

Terminând să-și scoată și ultimul articol de lenjerie, Katherine păși prudentă în apa parfumată. Era minunat de caldă și tânăra femeie oftă de plăcere, scufundându-se în ea până la gât.

Trase de timp cât putu, încercând să nu se gândească la ceea ce avea să urmeze. Intimitatea cu bărbatul care o aștepta la o ușă distanță o cam speria. Faptul că erau singuri, doar ei doi, în acea locuință imensă, o cam neliniștea. Și totuși, o încerca un soi de anticipație delicioasă care-i făcea nervii să-i trepideze pe sub piele.

Când în sfârșit ieși din apă, era moleșită și se simțea mult mai odihnită decât atunci când se trezise în acea dimineață. Se șterse tacticoasă pe corp și-și puse cămașa de noapte, gemând îngrozită când realizează că rolul ei era complet desființat. N-o acoperea, ci mai mult o dezgolea. Decolteul era foarte adânc, abia reușind să-i ascundă sânii, iar despicătura din față, care începea la o palmă sub îngemănarea coapselor, se deschidea la fiecare pas, expunându-i picioarele. Tremurând, își luă pe deasupra halatul, simțindu-se puțin mai liniștită când constată că cel puțin acesta avea o croială normală.

Se întoarse în camera ei, așezându-se în fața măsuței de toaletă, și începu să-și scoată agrafele din coc, desfăcându-și părul din împletitura complicată. Îl perie îndelung, încercând să se decidă dacă să-l împletească sau să-l lase liber. Optă pentru a doua variantă, aducându-l peste un umăr, apoi își parfumă discret încheieturile mâinilor, pulverizând puțin parfum în spatele urechilor și în adâncitura dintre sâni.

Inima-i bubuia în coaste și avea gâtul uscat când se opri în fața ușii care le separa dormitoarele, fixând încruntată clanța aurită. În cele din urmă își făcu curaj și deschise ușa și fu cât pe ce să țipe când îl văzu în pragul ei, cu o mână ridicată și pregătită să ciocăne. Era îmbrăcat ca și ea într-un halat de interior, dintr-o mătase verde închis, și avea părul umed, semn că se-mbăiaase la rândul lui.

David zâmbi ușor, lăsându-și privirile fermecate să-i alunece peste trupul ei. Arăta nespus de drăgălaș în halatul moale, ivory, ce se unduia ispititor peste curbele-i feminine, cu părul lung, bogat și lucios, curgându-i peste un umăr până mai jos de talie, și ochii mari, plini de emoții. Era îmbujorată, probabil din cauza băii, și mirosea ca păcatul tăvălit prin iasomie.

— Credeam că te-ai înecat, rosti el cu o voce îngroșată, privind-o

amuzat. Voiam să verific, adăugă zâmbind și făcându-i cu ochiul.

— Am... eu... îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, se bâlbâi Katherine, îmbujorându-se și mai mult.

David se întinse și-i luă mâna, ducându-i-o curtenitor la buze.

— La cât de mult te-am așteptat până acum, o oră și jumătate-n plus sau în minus mă gândesc că n-are cum să mai conteze. Vino.

O trase încet peste prag, conducând-o până-n fața șemineului în care focul ardea, invitând-o să ia loc pe unul din fotolii. Apoi împinse până în dreptul ei o măsuță pe rotile, descoperind platourile de argint.

Katherine zâmbi mișcată. El își dăduse toată silința s-o răsfete. Platourile erau frumos ornate cu diferite sortimente de brânză, șuncă și friptură rece. Existau două feluri de salate, două feluri de prăjituri și fructe exotice. O șampanie fusese pusă la frapat și în mijlocul aceluia aranjament se afla o vază înaltă și subțire, din cristal purpuriu, în care se afla un singur fir de trandafir roz. Două lumânări de ceară roșie flancau superbul boboc, răspândind în atmosferă senzualitate și romantism.

David o servi ceremonios din toate bucatele, apoi destupă fără zgomot șampania și o turnă în cele două cupe de cristal, în formă de lălea. Îi întinse o cupă și o ciocni ușor cu a sa, toastând foarte grav, în timp ce o privea cu intensitate:

— Pentru noi.

— Da, aprobă Katherine zâmbind, muindu-și precaută buzele în băutura aurie.

După episodul de la Marcham, evitase să se mai atingă de șampanie. Acum, se părea că nu avea încotro.

— N-ai să te îmbeți din două-trei guri de șampanie, o tachină bărbatul cu un zâmbet plin de umor.

— Probabil, admise ea, plecându-și ochii stânjenită.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Tu devii periculoasă abia după patru-cinci pahare.

Privirea ei țâșni alarmată spre el.

— Ai spus că la Marcham n-am făcut și n-am spus nimic pentru care ar trebui să-mi fie rușine, rosti ea cu o voce tremurătoare.

— Păi, n-ai făcut, o asigură el cu o mutră nevinovată.

Licărul amuzat, vag malițios din privirea lui, nu-i scăpă.

— În ce sens am devenit periculoasă? își îngustă ea ochii, suspicioasă, fără a fi pe deplin convinsă că-și dorea într-adevăr să știe.

— Erai toată numai dulceată și senzualitate descătușată, declară el pe un ton scăzut și foarte intim. Foarte tentantă pentru simțurile unui bărbat atât de frustrat ca mine.

Sângele explodează în obraji ei și David o privi fascinat. Era atât de frumoasă, atât de inocentă, că-i venea s-o tragă în brațele lui și s-o sărute până-și pierdea mințile.

— Ai fost încântătoare, Katherine. Am mai văzut femei amețite de șampanie, dar tu ai fost cea mai nostimă dintre toate, te asigur.

— Eram beată, îngăimă ea dezolată, dând peste cap fără să vrea jumătate din cupa de șampanie.

Când realizează ce făcuse, așeză cu repeziciune paharul pe masă și se înarmă cu tacâmurile de argint, ținându-le atât de strâns de parcă ar fi vrut să atace pe cineva cu ele.

— Friptura de miel este absolut delicioasă, îi sugerează el, stăpânindu-și râsul.

Katherine își înfipse încruntată furculița în ea, tăind-o cu gesturi iuți. Când vârî bucata în gură, ochii ei se închiseră de plăcere. Era delicioasă, fără-ndoială.

David zâmbi în fața aerului ei de pură încântare și-și urmă propriul îndemn.

Mâncară într-o atmosferă relaxată, discutând nimicuri și râzând pe seama unora din personajele care participaseră la nuntă.

Deși inițial nu prea avusese poftă de mâncare, Katherine se pomeni gustând din toate felurile, sfârșind cu prăjiturilele cu glazură de ciocolată și cremă de lămâie. Era atât de sătulă, încât începu să se moleșească. Își înăbuși un căscat, dar al doilea o luă prin surprindere și începu să râdă, stingherită.

David o studia cu atenție. Părea relaxată și mulțumită, însă era suficient de trează pentru a fi cooperantă. Cu gesturi firești, având grijă să-i mențină atenția doar asupra conversației, povestindu-i ceva nostim din adolescența sa, îi mai umplu odată cupa, îndemnând-o să bea în sănătatea lor.

Katherine se supuse docilă, bând cu înghițituri mici prețioasa licoare, în timp ce-l urmărea cum îndepărtează de fotolii măsuța cu resturile de mâncare. Era atât de absurd de fericită că se afla cu el, încât îi venea să țopăie într-un picior.

Când David reveni lângă ea, privind-o de sus, cu un aer tăcut și enigmatic, o mare parte din buna dispoziție îi fu înlocuită de o stare de

neliniște și încordare. Arăta ca un animal superb, gata de vânătoare, și mai mult ca sigur că ea avea să fie prada. Ochii i se măriră atunci când el se întinse spre ea, luându-i cupa din mână pentru a o așeza pe podea, și trăgând-o ușurel în picioare.

Fără să-și ia privirea dintr-a ei, David își strecură o mână pe sub perdeaua grea ce i se unduia peste umăr și îi cuprinse ceafa cu delicatețe. Katherine se așteptă ca el s-o sărute, când îl văzu lăsându-și capul în jos spre ea, dar se-nșelă. Un fior puternic o străbătu din creștet până-n tălpi când gura lui se așeză fierbinte peste pielea sensibilă și parfumată din spatele urechii. Închise ochii, trăgând întretăiat aer în piept, simțind cum genunchii i se înmoaie sub șirul de sărutări pline de gingășie pe care buzele lui îl trasau pe gât în jos.

Când simți că n-o mai țin picioarele, se agăță de el, înfigându-și unghiile în umerii largi, sub care mușchii puternic reliefați împrumutau ceva din duritatea oțelului.

David o cuprinse în brațe și o ridică, lipind-o de trupul său. O dorea dincolo de rațiune, cu o forță care-l speria până și pe el. Nu dorea s-o rănească și se temea că n-avea să se poată stăpâni în a o face să sufere mai mult decât era necesar.

Când nu mai putu să respire, puse capăt împreunării sălbatice a gurilor lor și își îngropă fața în părul ei, încercând să se reculeagă. O ținea strâns, strângând din dinți chinuit, încercând să se dezmeticească, impunându-și să nu mai facă nicio mișcare până nu era pe deplin convins că se putea controla.

— Te simți bine? îl întreabă Katherine într-o șoaptă răgușită, mângâindu-i ceafa încordată cu mișcări nespuse de tandre, care aproape îl omorâra.

David începu să râdă aspru. Își trase capul și-o privi cu o intensitate care o cam sperie.

— Katherine, te-am câștigat atât de greu, își mișcă el buzele cu dificultate. Te-am așteptat și te-am dorit atâta timp, încât îmi este teamă că-ți voi face rău.

— Nu mă doare nimic, rosti ea cu un zâmbet sfios.

— Te va dura, promise el pe un ton sumbru, îngustându-și ochii.

— Știu.

Îl privea plină de candoare și încredere, dar cel mai pregnant era sentimentul de nesfârșită dragoste din ochii ei aurii.

— Chiar știi? făcu el, surâzând.

— Oh, da, bineînțeles, dădu ea încet și convingător din cap. Patrick mi-a explicat acum vreo patru-cinci ani ce anume așteaptă un bărbat de la soția sa, așa că sunt în temă.

— Și ce anume ți-a explicat mai exact? o descusu el în timp ce o purta spre pat.

— Mi-a spus că atunci când doi oameni sunt uniți prin voința Domnului și a legii, datoria lor este să-și sfințească dragostea și uniunea prin cât mai mulți urmași.

— Ți-a povestit și cum se întâmplă asta? făcu el, ferm convins că doar atât știa despre subiectul în cauză.

— Nu sunt o ignorantă! izbucni Katherine, în timp ce o așeza pe pat, privindu-l cu ochi scăpărători și o roșeață delicioasă în obraji. Știu exact ce-o să-mi faci! continuă cu disperare și panică în glas. O să mă despoi de haine, o să mă atingi și... și... și Patrick a zis că dacă bărbatul are suficientă experiență, atunci o să fie foarte bine și n-o să mă doară mai deloc, turui ea pe nerăsuflăte. Trebuie să recunosc că-mi este cam groază de momentul respectiv și nici nu cred că o să-mi placă dacă mă doare, dar dacă așa trebuie...

Se opri pentru că degetele lui îi prinseseră buzele laolaltă, împiedicând-o să mai vorbească.

Înghițindu-și nodul greu de emoții din gât, David constată că de fapt se simțea foarte ușurat. Mângâierile cu care avea s-o dezmiereze impuneau intimitatea necesară pregătirii trupului ei pentru ce urma, și nu dorea ca în toiul acțiunii să fie cuprinsă de nevricale. Mda, era categoric mai bine așa.

Aplecându-se spre ea, îi luă fața în palme și o privi grav în ochi.

— Iubito, sunt un bărbat cu destulă experiență în sensul ăsta și o să mă străduiesc să fac în așa fel încât să nu suferi mai mult decât este firesc. Și o să-ți mai promit ceva și te rog să nu te îndoiești nicio clipă de asta: o să-ți placă! Poate că prima dată nu va fi chiar minunat pentru tine, dar o să simți plăcere, ți-o garantez.

— Și chiar trebuie să mă dezbraci pentru asta? îl întrebă ea, privindu-l plină de speranță.

— Da, zâmbi el înduioșat. E mai distractiv așa.

Katherine își plecă ochii, mușcându-și buzele cu un aer amărât. Regulile erau reguli, gândi ea cu un oftat adânc, resemnându-se în fața situației.

— Mi-e rușine să rămân așa... fără nimic pe mine, îngăimă ea cu o voce atât de pierită, încât David abia reuși să priceapă ce bombănisese în barbă.

Vru să-i spună că nu avea de ce să-i fie rușine dar realizează că, la tensiunea nervoasă ce o stăpânea, își răcea gura degeaba. Trebuia să-i asigure un confort mental, înainte de toate.

— Vrei să mai sting din lumânări? se oferi galant, stăpânindu-și zâmbetul.

— Oh, da, te rog, îl privi ea cu gratitudine, ușurată că se arăta atât de înțeleghător cu ea.

Îl urmări cum stinge lumânările pe rând, lăsând-o doar pe cea de pe măsuta la care serviseră cina tardivă.

Camera se afla acum cufundată în semiobscuritate, dar nu era destul de întuneric pe cât și-ar fi dorit Katherine. Lumânarea rămasă și focul care ardea în șemineu procurau destulă lumină ca lucrurile să nu-și piardă forma în întuneric.

— Katherine.

Vocea lui blândă o făcu să deschidă ochii, dar avu o foarte mare grijă să nu privească mai jos de gâtul lui. Oftând, David se așează pe pat lângă ea și o trase în poala lui. Era încordată ca un arc și avea pe chip o expresie fragilă.

— Te iubesc, Katherine, îi șopti, frecându-și nasul de gâtul ei cald și moale. Atât de mult, încât simt câteodată o spaimă fără margini numai și la simpla idee că ai putea să dispari din viața mea. Crezi că, iubindu-te așa cum o fac, aș îngădui cuiva, chiar și mie însumi, să te rănească fără motiv?... Știu ce te sperie în acest moment, dar peste câteva clipe o să ajungi și singură la concluzia că ți-ai făcut griji inutile.

O sărută încet, forțându-și mâinile să-i rămână nemișcate pe talia îngustă. Pe măsură ce sărutul se adâncea, dulce și nespus de tandru, Katherine începu să se relaxeze. Abia atunci începu s-o atingă. Își strecură mâna prin deschizătura halatului, plimbându-și ușurel degetele peste coastele ei, urcând abia simțit spre forma delicios de plină a sânului, atras și din ce în ce mai întărit de căldura trupului ei.

Îi trase halatul în jos pe umeri, scoțându-i brațele din mânecile fine, apoi i le încolăci în jurul gâtului său, dezmierdându-i pielea fină cu vârfurile degetelor. Îi era din ce în ce mai greu să se stăpânească. Textura delicată și caldă a pielii ei îl făcea să tremure de nerăbdarea de a o atinge peste tot, de a-și însuși acel miracol satinat.

Începu s-o sărute hămesit, mișcându-și gura peste a ei aproape cu cruzime, strângând-o în brațe înnebunit. Katherine începu să-i răspundă cu aceeași disperare mută, încercând să nu se gândească la nimic, cu atât mai mult la mâinile mari care-i frământau sânii cu apăsări insistente.

Aproape nu realizează când o ridică și-i trase cămașa de noapte peste cap, aruncând-o la nimereală. Și se crispă toată când o îndepărtă la o jumătate de braț pentru a o putea privi în voie.

David închise ochii o clipă, amețit de frumusețea acelui trup zvelt și delicat. Era perfectă, de sus și până jos. La Marcham, în timpul acelei experiențe senzuale ce avusese loc în antreul îngust, când Katherine încercase cu mult succes să-l seducă, intuise că avea sâni frumoși. Se înșelase. Avea sâni superbi, rotunzi și tari, cu vârfuri întunecate, acum sumețite din cauza excitării și a încordării emoționale.

Își înalță ochii spre ea, privind-o pierdut. Preț de câteva clipe, păru să nu-și găsească cuvintele. Era a lui. Minunăția aceea era toată a lui. Îi aparținea exclusiv și nu-i venea să creadă că era reală.

— Ești incredibilă, reuși el să articuleze într-un târziu cu o voce răgușită. Niciunei femei n-ar trebui să-i fie îngăduită atâta frumusețe. Acum înțeleg cum și de ce a izbucnit războiul din Troia. Ești absolut minunată, scumpa mea.

Katherine făcu ochii mari, uluită. Întotdeauna crezuse că nu avea înălțimea necesară care să confere prezenței sale suprema eleganță, că avea sânii prea mari și picioarele prea lungi în comparație cu îngustimea taliei. Era disproporționată, ce mai!

Iar el tocmai îi declarase că o găsește perfectă.

Zâmbi ușor neîncrezătoare și întinse o mână spre fața lui, atingându-i abia simțit tâmpla stângă, sprânceana groasă, linia obrazului, ce începea să se asprească sub barba ușor crescută.

— Mulțumesc, murmură ea timid.

David îi prinse încheietura mâinii în pumn, sărutându-i apăsător podul palmei, apoi o trase în brațele lui și se rostogoliră împreună în așternuturile reci, cu miros de levănțică. O sărută hulpav, atingând-o din ce în ce mai îndrăzneț, făcând-o să agonizeze sub mâinile lui. Era ca un șnur de mătase sub el, subțire, tare și totuși moale, plină de farmec și senzualitate. Modul în care vibra și se zvârcolea sub el, sunetele acelea dulci și irezistibile ce i se desprindeau din gât, gustul gurii și al

pielii ei, parfumul amețitor, toate îl împingeau dincolo de granița controlului și a tandreții.

Dorința lui devenise atât de puternică, de violentă și de imperioasă, încât nu mai putu face față disciplinei autoimpuse. Felul în care ea reacționa, plină de pasiune și viață, îl împingea efectiv de la spate, forțându-l să se grăbească.

Făcând-o a lui, David își ridică încet capul din scobitura umărului ei și o privi încordat. Nu se așteptase s-o vadă zâmbind uimită și privindu-l cu ochi mari, strălucitori, nedumeriți, dar și încântați. Zâmbi la rândul lui și o sărută prelung, recunoscător cerului pentru bunătatea și candoarea ei.

— Acum, ești numai a mea, Katherine, șopti el, mângâindu-i gura cu a lui.

— Iar tu, numai al meu, i-o întoarse ea, arcuindu-și o sprânceană într-un fel care-l făcu să râdă, în ciuda faptului că mai avea puțin și murea în chinuri sub plăcerea insuportabilă de a se afla prins atât de strâns în trupul ei.

— Te mai doare? o întrebă David, trăgând încet aer în piept.

— E mai bine, îl asigură Katherine, întinzându-se spre el pentru a-l săruta. E... chiar plăcut.

David gemu adânc și începu să se miște ușor, având grijă să-i urmărească emoțiile pe față, intenționând să se oprească în caz că o vedea suferind. Nu se întâmplă nimic. Pupilele ei se dilatară foarte mult, devenind niște sfere întunecate, în care-și vedea reflectat propriul chip, iar gura îi era arcuită sub un zâmbet moale, dulce și visător. Și plin de o nesfârșită iubire.

Adormiră abia în zori, unul în brațele celuilalt.

CAPITOLUL 17

Primele patru săptămâni ale mariajului lor se scurseră într-un vârtej de zile și nopți amețitoare. Sezonul se apropia de sfârșit și amândoi conveniseră ca la finalul acestuia să se retragă în Scoția, urmând să petreacă o perioadă pe domeniul lui de lângă Mallaig, o proprietate încântătoare din sud-vestul ținuturilor muntoase, care purta numele de Windsord, ca apoi să zăbovească restul săptămânilor rămase până la debutul sezonului scurt din toamnă la Floors.

Titlul de ducesă de Roxburgh îi aduse Katherinei privilegiul de a

fi invitată peste tot în cercurile elitiste ale aristocrației britanice, bucurându-se de respect și considerație din partea egalilor ei. Viața boemă, lipsită de orice griji, dragostea adâncă și complexă a soțului ei, reprezentau surse pentru imaginația și talentul ei.

Reîncepu să picteze cu aceeași fervoare, zămisbind tablouri în vopsea și acuarelă de o grație nemaîntâlnită. Cum prima expoziție se bucurase de un succes răsunător, Katherine intenționa să-și mai deschidă încă una, chiar la jumătatea lunii septembrie, când aveau să se întoarcă la Londra. Nu și-ar fi putut închipui că tablourile semnate Dellany aveau să aibă o asemenea căutare și că din banii obținuți pe picturile vândute la galerie va restitui toate datoriile pe care le avea făcute la lordul Denton. Desigur, mai trebuia să-i returneze investițiile pe care acesta le făcuse în restaurarea Floors de-a lungul anilor, dar bătrânul duce nici măcar nu voise să audă de asta.

Între timp, își făcuseră apariția la Londra și Morgan Davenport cu soția lui. Se reîntâlniseră cu toții la balul dat la Anscombe House, iar Jessica îi mărturisise că sosiseră în capitală abia în acea dimineață.

Katherine se bucură nespus de această revedere. Deși încă se mai simțea responsabilă pentru ceea ce se petrecuse la Marcham, faptul că Jessica își revenise complet de pe urma acelui incident oribil îi mai potoli o parte din remușcări.

Deși în ultima lună cunoscuse o groază de tinere apropiate vârstei ei, drăguțe și educate, singurele pe care le considera prietene cu adevărat rămăseseră tot Olivia, Emily și Jessica. Asta pentru că primele două îi stătuseră alături în cele mai dificile momente ale vieții ei, când nu era decât fiica pribegită a defunctului marchiz de Cavinghton, iar ultima își dovedise natura sensibilă, sinceră, devotată și iubitoare, în grelele momente de la Marcham, când oricine altcineva probabil că ar fi condamnat-o pe Katherine pentru ceea ce se-ntâmplase acolo.

Privind spre chipul Jessicai, Katherine remarcă schimbări uluitoare. Nu mai era tânăra timidă și tăcută de la Marcham, și nici femeia nervoasă și încordată din dimineața ultimei zile petrecută pe înfloritorul domeniu al contelui Averly, când acesta făcuse public anunțul neașteptatei lor căsnicii. Devenise o femeie senzuală, sigură pe sine, care râdea cu ușurință și conversa cu eleganță, lucruri care-i sporeau frumusețea și așa remarcabilă. Jessica avea aerul strălucitor al unei femei îndrăgostite și Katherine observă că sentimentele își aveau

ecou în inima bărbatului incredibil de chipeș și carismatic cu care se măritase. Morgan Davenport părea realmente subjugat de frumusețea roșcovană a soției sale și aproape că nu-și putea dezlipi ochii de la ea, lucru observat cu ușurință de către toată lumea.

În aceeași seară, târziu, goală și satisfăcută în brațele soțului ei, Katherine își exprimă mulțumirea de a vedea reflectată aceeași fericire și împlinire de care se bucurau amândoi și în căsnicia Jessicăi cu lordul Davenport.

— O iubește, David, murmură ea, cu obrazul lipit de pieptul lui, în timp ce se juca absentă cu firele aspre de păr negru și cârlionțat. N-aș fi crezut, după modul indiferent în care a trat-o la Marcham, dar în seara asta l-am observat cu atenție și... și m-am bucurat sincer pentru ei.

— În cazul lor, situația a fost mult mai ingrată, zâmbi el relaxat.

— De ce spui asta? Își ridică ea capul să-l privească.

— Pentru că Morgan și Jessica au fost căsătoriți împotriva voinței lor în urmă cu aproape nouă ani.

— Povestește-mi, îi ceru ea, fixându-l curioasă.

Într-adevăr, istoria acelui mariaj complicat se dovedi incredibilă. Când David termină, Katherine zâmbi și oftă, apoi se înălță și-l sărută pe obraz.

— Jessica este demnă de toată admirația. S-a dovedit mult mai iertătoare decât aș putea fi eu vreodată.

— Vrei să spui că dacă ne-am fi aflat în situația lor, nu ne-ai fi acordat nicio șansă? o privi el scrutător, jumătate serios și nemulțumit, jumătate amuzat și neîncrezător.

— N-aș putea să am o totală încredere într-un bărbat care nu-și respectă jurămintele și care mă trădează cu altă femeie, rosti Katherine încruntată.

— Păi, bine, asta a fost înainte ca el să se întoarcă la Marcham, încercă David să-și disculpe prietenul.

— Ce contează. A jurat să-i fie credincios în fața lui Dumnezeu! răbufni ea cu patimă.

— Oamenii mai și greșesc, Katherine. Ce-ar însemna pentru noi toți să fim lipsiți de sentimentul iertării? Lumea ar fi guvernată doar de haos, ură și răzbunare. Ne-am răni unii pe ceilalți și am ajunge cu toții într-o baltă de sânge.

Katherine reflectă un moment și oftă.

— Ai dreptate. Personal, nu cred că mi-ar plăcea ideea de a te împărți cu vreo altă femeie.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, o asigură bărbatul pe cel mai grav ton, privind-o cu ochi foarte serioși. Katherine, tu îmi oferi absolut tot de ce am nevoie. Și să știi că numai și simpla aluzie că ți-aș putea fi infidel mă deranjează. Ți-am făgăduit ceva în fața altarului, iar eu nu-mi încalc cuvântul niciodată.

— N-am vrut să sune ca o jignire, se grăbi tânăra lui soție să se scuze. Doar că... doar că priveam din perspectiva Jessicăi. Bănuiesc că a fost foarte dureros pentru ea să-l aștepte atâția ani, iar el să-și trăiască viața ca și cum ea nu ar fi existat.

— Ce-a fost, a fost! făcu David filosofic. Acum și-au rezolvat problemele și au o căsnicie minunată, te asigur.

Katherine simți că subiectul era pe cale de a fi închis, după nuanța plictisită din vocea lui, și nu mai insistă. De fapt, nici nu ar fi putut. El tocmai îi capturase gura într-un sărut pârjolitor, coborându-și mâinile spre șoldurile ei pentru a i le cuprinde posesiv și a i le trage în sus. Dorința lui subită o surprinse și o alimentă pe a ei cu o viteză amețitoare.

Întotdeauna o șoca intensitatea nevoii lui de ea.

Balul de la familia Dempsey avu loc la patru zile după închiderea oficială a sezonului lung. Fusesse dat în cinstea împlinirii celor patru ani de căsnicie ai lordului Richard Dempsey cu fiica cea mai mică a lordului cancelar și se număra ca fast și grandoare printre cele mai reușite petreceri din ultimele două sezoane.

Katherine, înveșmântată într-o rochie de organdi de o culoare galben pal, fu de departe socotită drept cea mai frumoasă apariție a acelui eveniment. David începu să se întrebe serios dacă nu era mai bine s-o sechestreze undeva și s-o țină doar pentru el. Îl călca pe nervi modul fățiș în care majoritatea bărbaților o priveau, iar gelozia feroce pe care o simțea îi dădea dureri de stomac.

Realiza că se comporta prosteste, dar pur și simplu nu se putea abține. Sentimentul acesta întrecea orice închipuire. Tânărul duce de Roxburgh nu și-ar fi putut imagina nicicum că vreo femeie ar fi putut vreodată să ajungă să-l înrobească într-o asemenea măsură, dar iată că ea reușise. O iubea nebunește și cu fiecare zi care trecea, sentimentul căpăta noi dimensiuni. Dacă n-ar fi știut că și Katherine îi împărtășea

iubirea deplină, cu siguranță și-ar fi pierdut mințile.

Acum, privind-o cum valsa în brațele lui John Stamford și cum râdea la cine știe ce glumă spusă de acesta, simțea dorința aprigă de a o smulge de acolo și de a o duce undeva departe, unde să fie numai ei doi și ea să-i acorde întreaga atenție.

În două zile urmau să plece spre Windsord și atunci aveau să beneficieze de o binecuvântată liniște. Deja anticipa momentele pe care aveau să le petreacă împreună în Scoția. Aveau să lăncezească diminețile, să facă plimbări lungi peste zi și să lenevească serile în fața șemineului, făcând dragoste pe rupte. Vedea cu ochii minții imaginea ei goală, întinsă în brațele lui în fața șemineului care ardea, lumina buștenilor poleindu-i trupul zvelt și minunat de zeiță.

Era obsedat de ea. Și nu se mai sătura să se tot bucure de grațiile ei. Poate că la Windsord, avea să-și satisfacă acea foame care-l chinuia, niciodată pe deplin satisfăcută.

Stamford o conduse pe Katherine înapoi și-i rânji lui David malițios.

— Numai am dansat, rosti marchizul cu o privire drăcească, acordându-și tonul vocii doar pentru urechile lui David.

David schiță un zâmbet chinuit, încercând să-și ascundă jena. Probabil că fața îi trădase gândurile și sentimentele. O privi pe Katherine, care radia de fericire. În acel decor somptuos, evolua cu siguranța și eleganța unei regine. Dacă nu ar fi știut cât de mult îi plăcea să danseze și să guste din strălucirea acelor petreceri, David ar fi dus-o de mult departe de Londra.

Încercând din răspuțeri să nu fixeze decolteul fabulos al rochiei, ce-i ascundea pe jumătate sferile pline ale sânilor superbi, în ciuda șalului auriu pe care tânăra lui soție îl purta petrecut peste umerii goi, se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

— Abia aștept să plecăm la Windsord.

Katherine își întoarse chipul fascinant spre el și-i zâmbi cu căldură.

— Și eu sunt nerăbdătoare să plecăm spre Scoția, îi mărturisi ea moale. Mă simt atât de obosită, că am impresia că dacă mi s-ar îngădui, aș dormi și o săptămână întreagă, fără întrerupere.

— Să fie asta un reproș? rânji el, gândindu-se cu o plăcere arogantă la faptul că nu trecuse nicio noapte fără să-i guste trupul cel puțin de două ori.

Katherine îl privi lung, îmbujorându-se fără să vrea.

— Nu m-am plâns, milord, șopti ea tulburată.

— Nici nu trebuie. Dacă acum te simți obosită, atunci va trebui să am grijă să-ți păstrez constantă această stare. Ești foarte frumoasă așa.

De data aceasta, plăcerea fu cea care-i coloră obraji.

— Mulțumesc, rosti tânăra femeie cu grație. Și tu ești pe placul inimii mele, Excelență.

— Va trebui să mi-o dovedești mai târziu, murmură bărbatul, încercând să-și reprime impulsul de a o lua în brațe ca s-o sărute pătimaș.

Modul în care o fixa îi dădea călduri. Desfăcându-și evantaiul cu un gest scurt al încheieturii, Katherine începu să-l fluture cu repeziciune, plimbându-și ochii peste sala ticsită de lume. Avea aceeași privire plină de pasiune și adorație ca în momentele în care ajungeau în intimitatea dormitorului conjugal.

Chiar în acel moment fură anunțați contele și contesa de Averly.

David nu așteptă alt îndemn. Însuflețirea și plăcerea vizibilă din ochii soției sale îl făcură s-o ia de mână și să iasă în întâmpinarea lui Morgan și a Jessicăi.

Ajunseră destul de greu la ei. Alte cupluri la ieșiră în cale, împiedicându-le avansarea prin conversații de complezență, majoritatea interesându-se unde aveau să își petreacă perioada care-i separa de sezonul scurt din toamnă. Când în sfârșit reușiră să traverseze sala de bal, trecuse deja aproape o jumătate de oră și se treziră însoțiți de Emily cu soțul ei, pe care Katherine nu-l putea suferi deloc, și de soții Feltkamp.

Deși în momentul în care o zărise, Jessica îi păruse a fi în regulă, acum Katherine se văzu nevoită să-și revizuiască părerea. Îi părea cam palidă și tulburată, fapt care o determină să ia o decizie pe loc. O invită în camera de toaletă a doamnelor și Jessica o urmă aproape orbește.

Pe la jumătate distanței, Jessica o prinse de mână și-i indică mutește spre cele două terase care dădeau spre curtea din spate. Cum ambele balcoane erau pline de cupluri ieșite să ia o gură de aer și să scape de aglomerația și căldura din interior, cele două tinere coborâră șirul de trepte și se afundară în grădină, pe aleile șerpuitoare, luând loc pe o băncuță joasă de piatră.

O vreme, rămaseră tăcute amândouă. Katherine, fiind genul

confidentului perfect, așteptă răbdătoare ca Jessica să-și verse oful. Știa că ceva o tulburase, după modul în care privea încruntată în întuneric, mușcându-și buzele cu un aer nefericit, cu mâna încheștată pe a ei. Când realizează că aproape îi strivise degetele, Jessica îi dădu drumul și începu să se bâlbâie stânjenită.

Cuvintele, la început poticnite și nesigure, începură să se înșiruiască într-o ordine coerentă, dezvăluindu-i Katherinei ceea ce David îi istorisise cu puțin timp în urmă. Jessica îi povesti despre căsnicia ei, aducând noi detalii pe care David i le omisese, creând un tablou complet, care-i dădu răspunsul la unele dintre întrebările ce o frământaseră la Marcham.

Jessica se măritase cu Morgan Davenport pe când avea doar doisprezece ani și timp de aproape nouă ani, fusese silită de soțul ei să rămână izolată pe domeniul de la Marcham, sortită uitării și disprețului acestuia. Acel sfârșit de săptămână care se terminase atât de prost fusese destinat în exclusivitate Katherinei, deoarece nunta și pregătirile pentru acel eveniment surpriză trebuia făcute în cel mai mare secret și necesitase îndepărtarea acesteia de Londra.

— Dacă nu ai fi existat tu și dorința soțului tău de a-ți oferi acest dar neprețuit, a cărui desfășurare eu am găsit-o nespus de romantică, nici la ora asta nu aș fi părăsit Marcham și nici nu mi-aș fi reîntâlnit soțul, sfârși ea cu amărăciune.

— Bine, dar în ultimele două săptămâni îmi păreați amândoi în relații foarte bune, făcu Katherine, nedumerită.

— Oh, da, se comportă cu mine ireproșabil, dădu Jessica încet din cap, studiindu-și preocupată mâinile împreunate în poală. Nu știu ce anume l-a determinat să-și schimbe atât de drastic atitudinea față de mine. Adevărul este, oftă ea abătută, că mă derutează complet. Și mi-e frică. Oh, Doamne, sunt atât de proastă și de patetică! Imaginează-ți că tocmai i-am mărturisit ce simt pentru el, când acum jumătate de an mi-am jurat că n-o să-i spun asta niciodată!

— Ești nefericită pentru că i-ai spus că-l iubești? apăsă Katherine cuvintele, încercând să nu râdă. Cum Jessica o privi îndurerată, Katherine se decise să abordeze problema din alt unghi. Când i-ai spus asta?

— Adineaori, își lăsă tânăra rușinată bărbia în piept, strângându-și pleoapele cu putere.

— Și el ce ți-a răspuns?

— N-a apucat, se încruntă Jessica, trăgând încet aer în piept înainte de o privi. Eram în drum spre camera doamnelor și eram... atât de stupid de fericită și de emoționată pentru că... pentru că mi-a spus că sunt singura femeie care l-a făcut să-și dorească urmași, încât pur și simplu m-a luat gura pe dinainte. N-ar fi trebuit s-o fac. Acum are un ascendent asupra mea și...

— Jessica, ești adorabil de naivă, îi declară Katherine cu duioșie în glas. Soțul tău te iubește.

— Mă place, o corectă ea cu obidă în voce.

— Ești oarbă, mai oarbă ca el, dacă încă nu ți-ai dat seama de adevăr. În viață, lucrurile sunt de cele mai multe ori foarte simple. Noi, oamenii, le complicăm din cauza mândriei, al orgoliului sau ambiției prostestii. Morgan este absolut îndrăgostit de tine. Ar fi și imposibil să nu fie. Ești o femeie frumoasă, senzuală, inteligentă și talentată. Și am văzut cum te privește. Crede-mă, Jessica, ești măritată cu un bărbat care ar fi în stare să renunțe la tot pentru tine.

— Crezi? făcu tânăra contesă de Averly, privind-o cu un aer plin de o copilăroasă speranță.

— Sunt sigură, decretă Katherine pe cel mai convingător ton al ei. Zilele trecute, la balul familiei Turmer, pe când dansai cu cumnatul tău, l-am întrebat pe Morgan ceva și nici nu m-a auzit ce i-am spus. Te urmărea vrăjit cum dansai pe ring, rupt de tot ce era în jur. A trebuit să repet întrebarea de trei ori și până la urmă am renunțat.

— Adevărat? se însenină Jessica, zâmbind pentru prima dată de când pășiseră în grădină.

— Pe cuvântul meu. Părerea mea este că te îngrijorezi degeaba și sfatul meu este ca, în momentul în care vă întoarceți acasă, să-i mai spui odată ce simți și să-l privești în ochi când o faci. Sunt sigură că o să-ți repete întocmai vorbele.

Jessica își duse mâinile împreunate în dreptul buzelor și reflectă câteva clipe la spusele Katherinei. În cele din urmă clătină din cap și trase adânc aer în piept.

— Sper să ai dreptate și eu sper să am curaj s-o fac. Îți mulțumesc că m-ai ascultat, se întoarce spre Katherine ca să-i cuprindă mâna într-a ei și să i-o strângă cu o sinceră afecțiune. Știi, ești singura mea prietenă adevărată. N-aveam cui să-i vorbesc.

Katherine fu mișcată de această declarație și zâmbi.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea cu un oftat ușor.

Lipsim de cel puțin o jumătate de oră și soții noștri or să înceapă să se îngrijoreze.

— Eu... nu prea mă simt în stare să intru acum, murmură Jessica timid.

— Bine, acceptă Katherine. Atunci mă duc să le spun unde suntem și să aduc niște limonadă. Ține asta, își desfăcu ea șalul de pe umeri, punându-i-l Jessicăi. Este destul de răcoare și asta o să te încălzească.

Jessica luă țesătura moale în mâini și o frecă ușor de obraji. Păstra căldura Katherinei și materialul era atât de fin, încât ridică privirea întrebătoare spre Katherine.

— David mi l-a dăruit. Este egiptean, îi explică aceasta.

— Morgan mi-a povestit că femeile musulmane își ascund fața sub astfel de țesături, numai ochii rămânându-le descoperiți. Cam așa, își ridică Jessica șalul pe cap, trecându-și o margine peste obraji și nas, în timp ce genele-i fluturau teatral.

Katherine râse.

— Mai degrabă eu aș trece drept cadână decât tu. Ai pielea mult prea deschisă pentru o odaliscă. Mă întorc într-o clipă.

O părăsi pe Jessica, încă urmărită de imaginea ei cu șalul pe față. Intră în sala de bal și nu făcu decât câțiva pași că aproape se ciocni de contele de Averly, care pornise în căutarea soției sale.

Katherine se gândi că dacă o putea ajuta pe Jessica în vreun fel, acum era momentul. Îl trase pe bărbat într-o zonă mai liniștită și-și începu ofensiva fără milă.

Când termină ce avea de spus, lordul Davenport arăta uluit, spăsit, dar și ușurat, iar Katherine îl părăsi, smulgându-i promisiunea de a nu se duce deocamdată la Jessica, deoarece soția lui avea nevoie de câteva momente de reculegere.

Apoi, înarmată cu două pahare de limonadă, se înapoie în grădină. Inima îi tresări scurt când văzu băncuța pe care șezuseră amândouă era goală.

Un soi de neliniște i se cuibări în inimă în timp ce-și rotea privirile prin grădina vastă, acum pustie. Se părea că până și aerul răcoros al nopții încremenise într-un fel de nemișcare plină de o mută amenințare.

Crezând că poate Jessica intrase între timp și n-o observase, Katherine făcu stânga-mprejur și se izbi de o siluetă înaltă și vânjoasă,

care o prinse strâns în niște brațe ca oțelul. Inima îi căzu în gol și fu cât pe ce să urle cât o țineau plămâni, dar chiar în aceeași secundă își recunoscă soțul. Tremurând, Katherine se strânse și mai mult la pieptul lui, ascultându-i vocea aceea baritonă și potolită, ce avu darul de a-i calma temerile.

De când ieșise pe terasă însoțită de ducesa de Roxburgh, contesa de Averly nu mai fusese văzută de nimeni. Casa lordului Dempsey fu efectiv răscolită.

Ceea ce începuse prin a fi o petrecere strălucită se transformase într-un adevărat haos. David o postase pe Katherine lângă venerabilul duce de York și-i poruncise să nu se miște de lângă acesta nici dacă avea să vină apocalipsa, și se alăturase căutărilor.

Katherine nu avu de ales decât să stea priponită lângă lordul Denton și să-și frângă mâinile neputincioasă, reproșându-și că o lăsase pe Jessica singură în grădină. Singura ei nădejde era ca tânăra ei prietenă să se afle pitită pe undeva prin vreun colț al imensei reședințe a lordului Dempsey, mult prea tulburată pentru a da ochii cu soțul ei, deși o asemenea atitudine copilăroasă era total necaracteristică Jessicăi. Deși încerca să-și ignore vocea propriului instinct care o avertiza că dispariția tinerei contese avea o legătură directă cu ea, Katherine se văzu nevoită să dea curs intuiției care rareori o înșela. Când o lăsase în grădină, Jessica avea șalul ei petrecut peste coafura elaborată, arătând, spre amuzamentul amândurora, ca o combinație reușită între o odaliscă și o țărăncuță. Ba mai mult, în mod absurd, Jessica purta o rochie de aceeași culoare ca a ei.

Spaima îi strângea gâtul ca-ntr-o menghină realizând că s-ar fi putut ca Jessica să fi fost confundată cu ea și atacată de același criminal care atentase la viața ei de trei ori în ultima jumătate de an.

Când o oră mai târziu căutărilor se soldaseră cu eșec, Katherine îl trase pe David deoparte și-i mărturisi frământările și temerile ei. Bărbatul o ascultă încruntat, singura emoție vizibilă de pe fața lui fiind o paloare nesănătoasă. Dădu din cap în semn că era perfect de acord cu opiniile ei și se întoarse să-l caute pe Morgan. Acesta plecase între timp spre locuința sa, în speranța că poate Jessica se întorsese acasă.

Nedorind să piardă timpul, David trimise după detectivul care încă mai investiga tentativa de asasinat asupra Katherinei de la Marcham și pe cea de la începutul lunii ianuarie. Domnul Aberdeen se

înființă în grabă la reședința lordului Dempsey, sosind la puțin timp după întoarcerea contelui de Averly.

În cabinetul gazdei se adunaseră detectivul cu doi oameni de încredere ai săi, lordul Stanford, contele de Anscombe, contele de Warwick, fratele lui Morgan, acesta din urmă și David cu Katherine. Katherine insistase să participe la dezbateri, iar soțul ei îi îngăduise acest lucru doar pentru că știa că Morgan dorea să-i pună întrebări despre Jessica și pentru că, fiind cu el, era mult mai în siguranță decât oriunde în altă parte.

Concluzia generală dădu câștig de cauză supoziției Katherinei: tânăra contesă fusese răpită, grație unei confuzii îngrozitoare. Acum se punea problema ca cei care făcuseră asta să realizeze greșeala comisă și s-o elibereze cât mai repede cu putință.

Morgan era dispus să plătească oricât ca să-și recupereze soția, asta în cazul în care răpitorii aveau să ceară o răscumpărare.

Între timp, nu puteau sta cu mâinile în sân. Se împărțiră în două echipe: una urma să răscolească docurile, cealaltă, formată din detectivul Aberdeen și oamenii acestuia, urma să blocheze toate ieșirile din Londra. Katherine fu trimisă acasă cu o escortă formată din lordul Denton și opt dintre servitorii lordului Dempsey.

În cele trei ceasuri cât David lipsise, participând la căutări, Katherine nu făcuse decât să tremure și să se roage din răsuputeri. Când bărbatul intrase în sufragerie, cu o mină posacă și maxilarul încleștat, duhnind a pește și a docuri, clătinând tăcut din cap la întrebarea din ochii ei, Katherine izbucni în lacrimi. Plânse amarnic în brațele lui, imposibil de consolată, bâlbâindu-și durerea și regretul, blestemându-și influența nefastă asupra vieții Jessicăi, ferm convinsă că toată lumea o acuza pe ea de nenorocirea petrecută, până când rămase sleită de forțe. Cuvintele lui nu avuseseră darul de o liniști și David renunțase să o mai facă, știind că starea de șoc a iubitei lui o împiedica pe aceasta să accepte faptul că totul nu fusese decât o tristă eroare din partea sorții. Ticălosul care tot încerca să pună mâna pe ea avusese cel puțin un complice, care încurcase borcanele.

În mod absolut egoist, se bucura că se întâmplase așa. Dacă nu Jessica fusese persoana vizată, atunci șansele ca aceasta să rămână în viață erau considerabil mai optimiste decât în cazul în care asasinul și-ar fi atins ținta de la bun început.

Când Katherine i se înmuiase vlăguită în brațe, David porunci

servitorilor să le pregătească baia. O dezbracă și o vârî în apa fierbinte, silind-o să dea peste cap o jumătate de pahar de brandy, după care intră și el lângă ea. O ținu așa până când o simți moleșită cu totul, apoi o spală, se spală și el, și o aduse în dormitor în brațe, înfășurată în prosoape de pluș. O băgă în pat și o trase în brațele lui, iubind-o cu multă blândețe, apoi veghind-o până când adormi.

Când fu sigur că plutea pe tărâmul viselor, se dădu jos din pat, se îmbracă de oraș și o chemă pe camerista ei, poruncindu-i să nu se dezlipească o clipă de lângă patul stăpânei ei. Ca măsură de prevedere, mai postase doi dintre oamenii pe care-i împrumutase Aberdeen la ușa dormitorului conjugal și porni spre casa lui Morgan.

Întâlnirea programată la ora nouă la Averly House se dovedi infructuoasă. Aberdeen raportase că oamenii săi blocaseră într-adevăr toate ieșirile din Londra, și că alții verificaseră hanurile aflate pe marginea drumurilor pe o distanță de douăzeci de mile. Nimeni nu observase vreo trăsură suspectă trecând pe acolo în jurul orelor două dimineața, ora când dispariția Jessicai fusese sesizată de toată lumea, de unde traseră concluzia că s-ar fi putut ca răpitorii să-și fi ascuns prada undeva prin Londra. Acum, nu le mai rămânea de făcut decât să aștepte vreun semn din partea lor.

David se întoarse acasă în jurul orei unsprezece și fu mulțumit să constate că soția lui încă mai dormea. O concedie pe cameristă, se dezbracă și se întinse lângă ea, privind-o cum dormea. Nici nu voia să se gândească la posibilitatea de a nu fi putut contempla în acel moment figura aceea dulce, atât de dragă inimii lui.

Deși se străduia să se păstreze lucid, furia neagră care-i mocnea în suflet îl făcea să-i vină să spargă totul în jur și să urle de frustrare. Criminalul care o vâna pe Katherine era o persoană inteligentă, imprevizibilă, cu sânge rece, care lovea calculat. Probabil că ultimele două eșecuri îl scosese din minți și mai mult ca sigur data următoare avea să-și socotească fiecare mișcare și fiecare pas cu o maximă atenție, astfel încât să-și atingă scopul.

Niciunul dintre ei nu-și mai permitea vreo greșeală, David știa acest lucru cu o certitudine înfiorătoare. Scopul criminalului era să ia viața soției lui, datoria lui era să-l împiedice pe acesta s-o facă. Avea să-și apere femeia și, pe toți dracii, avea să-l dibuiască pe dement!

Când reuși în cele din urmă să ațipească, David luase deja hotărârea de a scoate în afara legii răfuiala dintre el și psihopatul care

o vâna femeia iubită. Avea să se răzbune în felul lui, unicul pe care-l învățase în urma celor două războaie în care luptase în ultimii zece ani.

Și nădăjduia din toată inima să-l prindă înaintea lui Morgan. Deși acesta era cel mai îndreptățit să se confrunte primul cu acea bestie fără identitate, David prefera să aibă primul această supremă satisfacție.

Următoarele două zile fură cele mai negre din viața Katherinei.

Vremea mohorâtă de afară, ploaia mărunță care cădea neîntrerupt de două zile încheiate și care părea să nu se mai oprească, contribuiau la starea generală de deprimare. Îi pierise pofta de mâncare, dormise extrem de puțin, mistuită de o groază fără margini.

În ciuda străduinței soțului ei de a o consola, Katherine se considera direct responsabilă pentru nenorocirea care se abătuse asupra Jessicai. Dacă nu ar fi abandonat-o atunci în grădină, la ora actuală Jessica ar fi fost în siguranță.

Faptul că răpitorii nu dăduseră niciun semn de viață o înspăimânta cel mai tare. Pretenția de răscumpărare ar fi fost un semn de bun augur. Atâta vreme cât acei nemernici erau dispuși să negocieze pentru eliberarea tinerei contese de Averly, atunci aceasta avea toate șansele să rămână în viață.

Katherine se ruga într-una pentru viața Jessicai. Și-i era recunoscătoare lui Emily pentru susținutul suport moral pe care i-l oferea. Blonda contesă de Steerforth, în ciuda faptului că părea o fire delicată și fragilă, găsisese forța necesară de a-și păstra cumpătul în fața acelei nenorociri și de a-i insufla din tăria ei și Katherinei.

Optimismul lui Emily îi făcuse nespus de bine în acele două zile de coșmar, împiedicând-o pe Katherine să se lase pradă disperării isterice.

Durerea, teama și sentimentul acut al vinovăției îi blocaseră lacrimile. Katherine și-ar fi dorit să poată plânge, însă dimensiunile șocante ale acelei tragedii o încremeniseră într-o stare de confuzie și amorțeală.

Acea stare avea să se fisureze abia în dimineața celei de a treia zi, când Jessica fu găsită inconștientă pe o alee prea puțin circulată din Hyde Park, alături de trupul neînsuflețit al unui bărbat, care murise împușcat în cap. În mod sigur, cel care fusese capul acelei acțiuni mârșave își pedepsise complicele pentru eșecul înregistrat.

Katherine plânse în brațele lui David aproape un ceas întreg, refulându-și durerea și spaima care o măcinaseră în ultimele zile și nopți. Apoi făcură dragoste cu o disperare aproape crudă, încercând parcă în acest fel să șteargă din sufletul ei și ultimele rămășițe ale acelei întâmplări nefericite.

O săptămână mai târziu, se aflau în drum spre Scoția.

CAPITOLUL 18

Windsord era o proprietate vastă, de o frumusețe nespusă, sălbatică, ce întrecea orice închipuire.

Katherine rămase fără suflare în fața construcției pe două nivele, din cărămidă arsă și piatră, care avea ferestre înalte și largi, frumos arcuite în partea de sus, și a intrării maiestuoase, flancată de colonade grațioase. Pe fronton, iedera se întinsese ca un acoperământ moale și verde, agățându-și cârceii în fiecare por al plăcilor de rocă șlefuită. Curtea era destul de largă și delimitată de ronduri mari de flori, unde creșteau trandafiri și tufe de liliac pitic.

Construcția se afla situată în vârful unui deal, iar David îi explicase că, înaintea ei, acolo se situase un fort datând de acum aproape opt sute de ani, când acele locuri erau frământate de luptele permanente dintre clanuri. Cum edificiul căzuse în ruină, tânărul bărbat îl dărâmasese în întregime și ridicase acel conac impresionant.

Ceea ce însă conferea grandoare și forță acelui loc erau munții maiestuoși care se profilau în spatele conacului, ținând cu nepăsare cerul, și pădurile nesfârșite care-l înconjurau.

David o informase că dacă se duceau în pod, puteau zări conturul insulei Skye.

Îi întâmpinară trei coolie scoțieni, care lătrau bucuroși și topăiau în jurul lor, împingându-și boturile umede în palmele lor și cerșind afecțiune.

— Deena, Sarah și Morgid, le numi David pe fiecare dintre ele.

Katherine își înalță o sprânceană, surprinsă și mirată.

— Toate trei sunt fete?

— Îmi place compania fetelor, declară el cu un zâmbet malițios, mișcându-și sprâncenele într-un fel care o făcu pe Katherine să râdă. Sunt mai devotate și mai supuse decât masculii.

— Poate, făcu ea încet, privindu-l galeș pe sub sprâncene.

Un bărbat înalt și lat în umeri, purtând un kilt cu carouri în

albastru și maro coborî treptele casei, înaintând spre ea cu o expresie fioroasă pe figură. Katherine dădu instinctiv să se tragă în spatele lui David, inima oprindu-i-se-n loc sub uitătura neguroasă a uriașului scoțian.

Bărbatul se opri la doi pași de ei și-și propti mâinile în șolduri, scrutându-i cu o pereche de ochi cenușii. Katherine îl privi timidă, observându-i chipul ridat, părul sur și barba aproape albă.

— Ie dară, țâncă, abia acum catadicsești să-ți aduci drăguța în Scoția?! tună el, făcând-o pe Katherine să tresară.

— Seamus, vezi că-mi sperii nevasta, îl avertiză David, abia stăpânindu-și râsul. Katherine, ți-l prezint pe unchiul meu, Seamus MacGregor. Seamus, ea este Katherine.

Bărbatul vârî o mână mare sub bărbia tinerei femei și i-o cuprinse cu blândețe între degete, ridicându-i fața îmbujorată spre el. Preț de câteva secunde lungi, îi cercetă trăsăturile cu un aer concentrat. În cele din urmă zâmbi larg, etalându-și dantura albă și sănătoasă.

— Ia zi-mi și mie, țâncă, unde găsiși o asemenea frumușăță? i se adresă el mai întâi nepotului, dându-i o palmă amicală pe umăr care-l făcu pe acesta să ezite puțin pe picioare, revenind din nou cu atenția asupra Katherinei. Deci, după tine o tot oftat băiatul meu toată vara trecută! mormăi el cu o privire îngustată.

Katherine făcu ochii mari sub tonul acuzator al bărbatului, dar îi observă licărul vesel din priviri și zâmbi înfumurată.

— Sper din tot sufletul s-o fi făcut, declară fata într-o celtă suavă. Eu una, știu că am oftat de dorul lui.

Seamus MacGregor o privi uluit, surprins peste măsură s-o audă vorbind atât de cursiv limba strămoșilor săi.

— Nu ești englezoaică, murmură el în același grai, privind-o deja cucerit.

— Doar pe jumătate, după mamă, murmură Katherine sfioasă.

Seamus îi eliberă bărbia în sfârșit.

— Îmi placi, concluzionează scurt highlanderul, de data aceasta în engleză. Țâncă, ți-ai luat o nevastă de toată cinstea.

— Așa cred și eu, aprobă David, surâzând.

— Mă duc să-i spun lui Maves să vă pregătească ceva de-ale gurii. Cred că sunteți lihnțiți.

Katherine îl urmări pe bătrân cum se îndepărtează de ei, ocolind

curtea și intrând în conac pe o ușă secundară, apoi îl privi nedumerită pe David.

— Dacă ți-e unchi, de ce n-a venit la nuntă?

— Seamus urăște Anglia, ridică el scurt din umeri. Glasul sângelui și ura moștenită de la generațiile anterioare, bănuiesc, din moment ce n-a fost niciodată plecat din Highlands. L-am invitat, dar mi-a trimis vorbă că ne așteaptă în Scoția, să sărbătorim cum se cuvine acest eveniment.

— Nu semeni mai deloc cu el, remarcă Katherine moale.

— Nici nu am cum. Seamus a fost însurat cu sora mamei mele, Dumnezeu s-o odihnească în pace. Hai să-ți arăt casa.

Porniră agale spre conac, însoțiți de cele trei cățele, care rămaseră docile la intrare. Construcția era ridicată integral din lemn și piatră, avea camere largi, decorate cu accente rustice. Pardoseala era toată din lemn închis la culoare, acoperită ici-colo cu blănuri de animale, iar pereții-lambrisați cu esențe rare, luminoase. Semăna cu o uriașă cabană de vânătoare, unde confortul și funcționalul se îmbinau armonios.

Katherinei îi plăcu mult mai mult casa de aici decât cea din Londra.

Roxburgh House strălucea prin opulență și lux, pe când cea de aici emana căldură și un aer de tihnă care te făcea să te relaxezi imediat. Te integrai cu ușurință în acea atmosferă pașnică, îmbiindu-te să lâncezești în zilele geroase de iarnă în fața șemineelor construite din piatră de râu, dinaintea cărora se afla nelipsita blană de urs.

Când își exprimă clar preferința pentru Windsord, David subscrise și el. Îi mărturisi că dintre toate proprietățile sale, Windsord conducea detașat în opțiunile sale.

— Cred că ești foarte bogat, după standardele societății, îl tachină tânăra femeie.

— Sunt o persoană bogată după toate standardele, draga mea, replică el cu obișnuita-i aroganță. Ar fi contat cu ceva dacă nu aș fi fost?

— Nu cred. Floors este destul de mare pentru amândoi.

— Nu mă refeream numai la partea strict materială a vieții, Katherine. Numai și faptul că te am pe tine mă face o persoană foarte bogată. Realizezi cât noroc am avut amândoi să ne întâlnim? Majoritatea căsătoriilor din societate se încheie după alte criterii decât cele bazate pe respect și afecțiune reciprocă. Faptul că suntem și tineri,

și frumoși, este un câștig în plus, nu crezi?

Katherine își exprimă părerea în singurul mod grăitor pe care-l știa. Se înalță pe vârfuri și, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, își lipi gura de a lui.

Brațele lui David se închiseră automat în jurul taliei ei și sărutul nevinovat căpătă curând alte conotații. Fură nevoiți să-i pună capăt când unchiul Seamus apăru în prag și vocea lui tunătoare despică vibrând aerul:

— Țâncă, mai lasă-ți nevasta să respire!

Katherine tresări ca împușcată și se retrase jenată din brațele soțului ei, înroșindu-se toată. David zâmbi nestingherit de întreruperea brutală.

— Mavis tocmai v-a pus masa în camera mare și supa-i în farfurie, adăugă Seamus, înmuindu-și glasul aspru. Fătucă, se uită el la Katherine, care studia tulburată podeaua, va trebui să te obișnuiești cu mine și cu vorba mea. Nu-s un om tocmai delicat, mă-nțelegi!

— Așa am să fac, unchiule Seamus, confirmă ea serioasă, privindu-l pe sub gene și mușcându-și buzele ca să nu râdă.

Bărbatul le făcu un semn să-i urmeze și Katherine îl privi pe David cu coada ochiului. Acesta probabil se obișnuise de mult timp cu prezența intimidantă a unchiului său și părea că întreaga situație îl distra.

În timpul mesei îmbelșugate, Katherine află o mulțime de lucruri despre Windsord. În primul rând, conacul avea puțini angajați permanenți. În afara lui Seamus și a bucătăresei Maves, mai exista doar domnul O'Connel, administratorul domeniului, și o servitoare solidă, care făcea de toate. Odată pe săptămână, din satele din împrejurimi soseau patru femei care făceau menajul, spălând, călcând și lustruind totul.

Katherine observase ordinea și curățenia desăvârșită care tronau peste tot și se mira cum de numai patru femei reușeau să acopere un asemenea volum de muncă.

O vreme, David discută cu O'Connel despre bunul mers al moșiei, apoi masa luă sfârșit și el o invită să-l însoțească la o plimbare pe jos. Katherine acceptă încântată și se duse să-și ia un șal mai gros. Deși vara începuse de ceva timp, zăpada de pe vârfurile munților nu se topise încă și era, prin urmare, mai răcoare decât în Anglia.

Leșiră prin ușa din față și ocoliră conacul, străbătând fără grabă

grădina și livada din spatele acestuia. David o conduse spre fundul curții împrejmuite de un zid năpădit de iederă și deschise o poartă mascată în masa verde. Coborâră cu pași ușori poteca îngustă care șerpuia pe deal și se afundară în pădure.

— Unde mergem? se interesă Katherine, urmându-l docilă.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Curând începură să urce, panta devenind din ce în ce mai abruptă. Tânăra femeie începu să gâfâie de efort și David încetini ritmul după care se opri și o luă în brațe, în ciuda protestelor ei, continuându-și suișul.

— Sunt puțin obosită, atâta tot, încercă Katherine să se scuze. De obicei, la Floors, plecam în drumetii foarte lungi, dar bănuiesc că mi-am pierdut antrenamentul de când am fost nevoită să locuiesc în Anglia. Dacă ai să mă lași jos și n-o s-o iei la fugă, promit că am să mă țin după tine fără să mă plâng.

— O să-mi răsplătești truda când ajungem sus. Oricum, nu mai este mult.

— Sunt grea.

— Ba nu ești.

— Atunci, de ce sufli așa de greu? îl tachină ea, zâmbind ca un drăcușor.

— Cred că și eu mi-am cam pierdut antrenamentul de când stau la Londra, comentă David cu seriozitate, încruntându-se, de parcă această constatare l-ar fi deranjat. De obicei, reușeam să urc dealul ăsta cu o femeie în brațe într-un timp mult mai scurt. Ai mușcat-o, începu el să râdă zgomotos, când o văzu ce față lungă face.

Katherine renunță la bosumflare aproape imediat. De undeva se auzea un uruit în surdină și aerul părea cumva mai umed, pe măsură de urcau.

— O cascadă? șopti ea cu neîncredere, făcând ochii mari.

Zâmbetul simplu al soțului ei îi confirmă bănuiala. Câteva minute mai târziu, văzu căderea înaltă a apei.

Cascada se prăvălea cu zgomot asurzitor într-un bazin larg și adânc, săpat în stâncă de șuvoaiele ei înspumate. Pe undeva, la jumătatea lungimii ei, era despicată în două de o prelungire a peretelui de calcar, care țâșnea ca o mână din măruntaiele pământului pentru a stăvili căderea maiestuoasă a apei reci și limpezi.

Frumusețea vie, sălbatică și aspră, a locului o amuți. Știa încă de

pe acum că într-una din zilele următoare avea să vină aici înarmată cu pensule și vopsele.

Copleșită de emoții, contemplă cascada în tăcere, observând strălucirea verzuie a apei, picăturile diamantine care săgetau aerul, încărcându-l cu irizații de curcubeu, spuma dantelată care plutea pe râu în jos, înconjurând pietrele netede ce mărgineau malurile line. Stropi extrem de fini de apă pluteau în aer, purtați de curenții de aer, și Katherine le simți sărutarea umedă și rece pe față.

Într-un gest negândit, Katherine își azvârli brațele spre cer și chiu, pivotând pe călcâie într-o piruetă, și apoi încă una, râzând cu gura până la urechi.

— Avem o cascadă numai a noastră! Oh, David, nu-i așa că-i minunat?

David, care se ținea după ea, cu brațele întinse dar fără s-o atingă, pregătit s-o prindă în caz că se dezechilibra sau nu se uita unde pune piciorul, dădu preocupat din cap. În cele din urmă renunță la ideea generoasă de a-i oferi plăcerea să se bucure de peisaj într-un mod liber, dar atât de riscant, și o trase la pieptul lui.

— Suntem pe buza unei prăpăstii, prințesă, murmură bărbatul, acoperindu-i fruntea cu sărutări mărunte și calde. După cât de nesăbuit te învârți, este mai bine să mă asigur că nu-ți iei zborul.

— Aș putea zbura, îngână Katherine.

— Da, numai c-ai o s-o faci înspre conac, îi trase el calm direcția, luând-o în brațe și începând să coboare panta abruptă cu pași elastici.

Katherine își lipi fața îmbujorată de gâtul lui, încolăcindu-și brațele în jurul lui. Se simțea ușor molesită și curând adormi, legănată în brațele iubitului ei.

Katherine se îndrăgostise iremediabil de Windsord. În cele cinci săptămâni de când locuiau acolo, tânăra femeie nu avusese parte de nici măcar un singur moment în care să se poată plictisi. David o ducea peste tot, în drumeții lungi, pe jos sau călare, arătându-i de fiecare dată o altă latură a frumuseții aspre și sălbatice a acelor ținuturi de vis. De două ori navigaseră spre insula Skye cu o fregată grațioasă despre care află că era proprietatea personală a soțului ei, unde acesta își vizitase niște verișori îndepărtați, prinzând cu această ocazie petrecerile câmpenești date în cinstea semănatului.

Prima dată zăboviseră tot sfârșitul unei săptămâni în casa

gălăgioasă a lui Rogan O'Swenney, căruia nevasta îi născuse nu mai puțin de opt fii și patru fiice.

Privind la Elizabeth O'Swenney, Katherinei îi venea greu să creadă că acea femeie mărunțică, cu talie îngustă și chipul încă tânăr, care deborda de o veselie și o poftă de viață contagioase, reușise să treacă prin douăsprezece nașteri consecutive. Și mai ciudat îi părea faptul că Elizabeth își conducea gospodăria de una singură, strunindu-și bărbatul și copiii neastâmpărați doar zâmbind și ascuțindu-și din când în când uitătura.

Cu Maya pe genunchi, mezina familiei, un nod cârlionțat și roșcovan de numai un an, Katherine se trezi dorindu-și copii cu o intensitate care-i aduse lacrimi în ochi. Frumusețea dulce și gropițele fermecătoare pe care fetița le făcea în obraji o cuceriră definitiv. O strânse la piept, gângurindu-i cu duioșie ceva în celtă, apoi, neputându-se abține, o sărută pe frunte, potrivind-o mai bine în brațele ei.

Fără să vrea, privi spre soțul ei și-i surprinse căutătura concentrată asupra ei peste buza unei halbe de bere. Sprânceana lui se înalță întrebătoare și amuzată și Katherine zâmbi sfioasă, după care zâmbetul i se lăți și ochii îi străluciră ca două pietre nestemate când dădu din cap emoționată. Apropiindu-se agale de soția lui, David se îndoi de mijloc, aplecându-se spre ea, și murmură privind-o fix:

— Vrei acum?

Katherine trase adânc aer în piept, privindu-l pe sub sprâncene.

— Nu chiar în momentul ăsta, dar... vreau oricum, mărturisi ea în șoaptă.

— Câți? vru el să știe.

— Trei mi se pare un număr rezonabil, declară Katherine zâmbind.

— Ești mai cumpănită decât mine, surâse și el cu blândețe, privind-o vrăjit. Eu mă gândeam la șase sau opt.

Ochii ei se măriră uluiți.

— V... vrei atâtea? se bâlbâi ea, consternată.

David zâmbi, trecându-și cu nesfârșită tandrețe un deget peste obrazul ei luminos.

— Trei este într-adevăr un număr satisfăcător, decise el. Îți stă tare bine așa, schiță un gest cu bărbia spre fetița mică ce-i adormise-n brațe.

— Este atât de... minunată, oftă Katherine, privind visătoare chipul în formă de inimioară al copilei.

— Dă-mi-o mie, apăru Elizabeth zâmbind lângă ei, luând cu grijă neprețuita povară în brațele ei.

— Este adorabilă, rosti Katherine visătoare, renunțând cu regret la Maya.

Elizabeth se depărtă cu fetița adormită la piept și David, profitând de moment, se așază lângă Katherine, luându-i mâna îngustă ca să i-o sărute.

— Băieți sau fete? o întrebă el cu o umbră de zâmbet pe buzele frumoase.

— Dacă ar fi numai după mine, mi-aș dori doar fete, declară ea în șoaptă. Dar pentru că-ți trebuie măcar un moștenitor de sex masculin, care să-ți poarte numele mai departe, cred c-aș putea face un compromis.

— Mă mulțumesc cu orice-mi oferi, murmură el, privind-o foarte serios.

Katherine îl privi galeș cu coada ochiului și surâse candid.

— Și dacă vor fi numai fete? vru ea să știe.

— Mi-ai promis măcar un băiat așa că va trebui să ne străduim amândoi până vom reuși.

În acea noapte, din cauza zăpușelii, dormiră afară pe un maldăr de fân proaspăt cosit și făcură dragoste cu nespusă gingășie sub cerul înstelat.

Următoarea lor vizită pe insulă se nimeri în toiul serbărilor câmpenești. Fură găzduiți în casa lui Leyah Mac-Gregor, fiica cea mai mică a lui Seamus. Leyah își aștepta primul copil, fiind însărcinată în ultima lună. Seamus îi însoți, dornic să-și vadă odrasla.

Petrecerile începeau întotdeauna în jurul prânzului și se încheiau mult după miezul nopții. David și Katherine rămaseră până la sfârșitul lor, amestecându-se cu oamenii de rând și distrându-se copios.

David era uimit și fermecat de capacitatea Katherinei de a se adapta oricărui mediu cu ușurință. În saloanele de la Londra, strălucise prin eleganță și distincție. Aici, îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu părul împletit într-o coadă groasă, împodobită cu margarete, cu fața îmbujorată și luminată de bună dispoziție, arăta dulce și simplă ca o țărăncuță.

Însă cel mai mult îl surprindea natura ei lipsită de orice inhibiție. Trata pe toată lumea de la egal la egal, conversând cu lejeritate, se ocupa de copiii de o șchioapă, învățându-i poezioare scurte sau spunându-le povești. Avea o imaginație debordantă și gesticula când le istorisea basmele, modulându-și vocea pentru a accentua și mai mult caracterul eroilor. David știa că avea să fie o mamă desăvârșită pentru copiii lui și nu-i venea să creadă că fusese atât de norocos s-o întâlnească.

Singurul lucru care-l mai preocupa în acel moment era s-o determine pe Katherine să-i spună cu gura ei că-l iubește. Erau căsătoriți de peste două luni și, deși i-o arăta în mii de feluri, totuși nu-i dăruise nici măcar o singură dată acele cuvinte pe care le aștepta cu atâta nerăbdare și pe care el i le spunea în fiecare zi. Era ca și cum, dacă ar fi auzit-o spunându-i asta, ar fi posedat-o în întregime și definitiv.

Pe la jumătatea lunii iulie, Katherine primi la Windsord o scrisoare din partea lui Paul. Vărul ei o informa că dorește să vândă garsoniera din Albany, pe care acesta o moștenise de la regretatul marchiz, ocazie cu care o invita să vină și să-și aleagă lucrurile care aparținuseră lui William și pe care ea ar fi dorit să le păstreze. Îi mai scria să nu se grăbească, deoarece cel care urma s-o cumpere avea să intre în posesia ei abia la sfârșitul lunii septembrie.

Katherine fu încercată de un sentiment ciudat. Pe de o parte ar fi vrut să-i scrie lui Paul că n-o interesează nimic din lucrurile personale ale tatălui ei, pe de altă parte o încerca un soi de neliniște la gândul că avea să-și regrete gestul toată viața. Trebuia să arunce măcar o privire printre acestea. Poate că avea să descopere ceva ce i-ar fi plăcut să păstreze, cine știe...

Discută cu David despre asta și conveniră amândoi să se întoarcă la Londra cu puțin înainte de începutul sezonului scurt din toamnă, mai ales că pe la începutul lui septembrie Patrick Denton avea să-și serbeze aniversarea, deci era exclus să lipsească de la acel eveniment. În câteva zile urmau să plece spre Floors și Katherine nădăjduia să-l întâlnească pe Paul la Edinsburgh și să-i comunice personal decizia ei.

Ultima zi la Windsord și-o petrecură la cascadă. Katherine dorea să picteze căderea liberă și vijelioasă a apei, lucru pe care-l tot

amânase din nu se știe ce motiv.

Plecaseră în jurul orei zece dimineața, alegând să meargă călare din cauza bagajului pe care trebuia să-l care cu ei: pături, coșurile cu mâncare și ustensilele pentru pictat ale Katherinei.

Întinseră păturile puțin mai la vale de cascadă, aproape de malul apei, ca răcoarea acesteia să mai alunge din arșița zilei. Apa nu era foarte adâncă și Katherine știu că aleseseră locul perfect. În mijlocul râului se înălța o stâncă netedă, suficient de întinsă cât să încapă doi oameni pe ea în poziție culcată. De acolo, ar fi avut o vedere de ansamblu asupra cascadei, ceea ce-și și dorea de fapt.

David o ajută să-și ducă acolo șevaletul, cutia cu vopsele și pensule, și trepiedul, apoi se retrase, întinzându-se pe pătură la umbră ca să nu-i distragă atenția.

Curând, Katherine fu absorbită cu totul de muncă. David o urmărea cum întindea culorile pe pânză, cu gesturi grațioase, studiind încruntată obiectul creației ei, concentrarea făcând-o să-și țină vârful limbii prins între dinți. Din când în când, câte un zâmbet spontan, fugitiv, îi lumina trăsăturile.

În acel moment, David și-ar fi dorit să fi avut și el talent la desen. Ar fi pictat-o pe Katherine așa cum stătea pe stânca aceea, înconjurată de ape involburate, cu părul prins cu o panglică violetă și lăsat liber să i se unduiască pe spate, cu poalele rochiei înfoiate de briză. Avea o ținută regală, stând dreaptă și mândră ca o zeiță, în timp ce mâinile i se mișcau neobosite.

Destupând o sticlă de vin, David își umplu un pahar și-și aprinse un trabuc. Nu se mai sătura s-o privească și curând ajunse la concluzia că n-avea să o facă niciodată.

Katherine poseda genul de frumusețe perpetuă, pe care nimic nu ar fi putut-o altera: nici timpul, nici oboseala, nici tristețea sau suferința fizică. Frumusețea ei căpăta nuanțe diferite, în funcție de conjunctură, dar nu pălea defel. O văzuse dărâmată de epuizare, îndurerată, disperată, fericită, îndrăgostită, supărată ori furioasă. Și de fiecare dată îi păruse încântător de frumoasă.

Termină paharul și-și mai turnă unul, cufundat în propriile-i reflecții. Crezuse întotdeauna că perfecțiunea este un atribut prin excelență masculin. Katherine îi demonstrase contrariul. O femeie putea fi inteligentă, echilibrată, onestă, plină de forță și curaj în același timp. Katherine le avea pe toate, plus o încăpățănare care de multe ori

se dovedea exasperantă. Își apăra convingerile cu îndârjire și niciodată nu ceda teren dacă știa că lucrul pentru care se lupta merita efortul cu prisosință. De cele mai multe ori avea dreptate, fu el nevoit să admită.

Și era o iubită pasională și generoasă, nespus de gingașă. Doar privind-o simțea cum i se încinge sângele în vene. Dând peste cap și restul de vin, David își îngustă ochii, simțind un imbold drăcesc să se ducă după ea, s-o arunce pe un umăr și s-o aducă pe pătură, unde să facă dragoste cu patima aprinsă care-l chinuia.

Rezistă dorinței sălbatice doar cinci minute, apoi se ridică și începu să se dezbrace.

Katherine reușise să contureze cascada, redând norul argintiu, irizat, pe care stropii de apă îl formau la baza ei. Tocmai se pregătea să schițeze malurile abrupte când simți două mâini luând-o pe sus. Tipă gâtuit, luată prin surprindere, și începu să râdă, în timp ce David o roti prin aer cu dexteritate, prinzând-o în brațe. Se trezi față-n față cu el și râsul îi muri pe buze. O privea cu pleoapele pe jumătate coborâte, fixându-i gura cu ochi flămânzi. Când o sărută, simți gustul dulceag de vin și tutun de pe limba lui.

— Te iubesc, Katherine! declară el cu o voce îngroșată, ținându-i-o cu o privire necruțătoare.

— Văd asta, încercă ea să-l tachineze.

— Vorbesc serios.

— Desigur, renunță tânăra la a se mai amuza pe seama lui.

Expresia feroasă de pe figura lui o avertiza că este cât se poate de sobru în această privință, dar nu înțelegea ce dorea de la ea. Curând, se dumiri.

— Vreau să te aud spunându-mi că mă iubești, îi ceru el cu o voce joasă, poruncitoare.

— Ce importanță au două cuvinte când știi că inima mea este a ta, încercă Katherine să se eschiveze de la un răspuns direct.

— Pentru mine au o mare importanță, prințesă, sublinie el cuvintele, aproape cu furie. Vreau să le aud!

— Cât vin ai băut?

Întrebarea, țâșnită de pe buzele ei, avu darul subit de a-l enerva.

— Nu-s beat, dacă asta te îngrijorează, scrâșni el printre dinți, pornind spre mal cu pași întinși. Niciodată nu beau până-ntr-atât încât să nu mai știu de mine sau să nu mă pot controla.

— N-am vrut să spun asta, se bâlbâi ea speriată, uluită de reacția

lui cu totul neașteptată. Doar că nu... nu ești tu.

— Spune-mi ce vreau să aud și ai să mă recunoști, mârâi el, punând-o în capul oaselor pe marginea păturilor.

— N-o s-o fac! se încrâncenă Katherine, smucindu-și revoltată bărbia în față și privindu-l furioasă.

— Ba ai s-o faci, îi garantă el, rânjind răutăcios.

Katherine se gândi să-i întoarcă spatele și să-l lase acolo, ca un prost ce era. Nu apucă să-și pună ideea în practică. Mâinile lui i se înfipseră în păr, trăgându-i capul pe spate în timp ce gura lui o atacă sălbatic. Încercă să scape, dar se trezi curând pe spate, imobilizată sub trupul lui.

Se zvârcoli sub el, dar nu se putea măsura cu forța lui fizică. În cele din urmă, încetă să se mai zbată. Sărutul lui se îmblânzi treptat, devenind de o blândețe sfâșietoare. Îi eliberă mâinile pe care i le încătușase deasupra capului, mângâierile lui redevenind la fel de tandre precum i le știa. Dorința lui o deșteptă pe a ei. Începu să-i răspundă la sărutări și la atingeri, lăsând plăcerea să-i inunde simțurile.

David o dezbracă de rochie și-și scoase lenjeria de corp, apoi îi prinse trupul zvelt și gol sub al lui. Făcu dragoste cu ea cu o lentoare ucigătoare, nemiloasă, stârnindu-i simțurile la un nivel amețitor, făcând-o să tremure de nerăbdare și dorință.

Când o aduse în pragul paroxismului, îi luă fața între palme, șoptindu-i cu un șuierat:

— Deschide ochii, Katherine, și uită-te la mine!

Pleoapele ei se zbătură, dezvelind o pereche de ochi cețoși.

— Spune-mi că mă iubești! Spune-mi că ai nevoie de mine!... Vreau să te aud rostind asta!

Katherine făcu ochii mari, respirând sacadat, apoi scutură tăcută din cap, încăpățânându-se să-i dăruiască și ultimul strop de libertate rămas în inima ei. Însă plăcerea torturantă devenise cumva dureroasă, ascuțită și tăioasă ca o lamă.

— Spune-mi! scrâșni el printre dinți, încercând să se păstreze lucid sub încheștarea dulce a trupului ei. O pot ține așa până mâine dimineată, o știi foarte bine, așa că până la urmă tot ai să rostești cuvintele alea afurisite.

— T... te iubesc! icni Katherine într-un târziu, cu lacrimi în ochi, urându-l în acel moment pentru cruzimea și perfidia lui.

— Încă o dată, îi ceru el calm, punctându-și zvâcnirile prelungi ale șoldurilor cu o forță calculată.

— Te... iubesc, scânci Katherine, după care-și întoarse fața într-o parte, mușcându-și buzele până la sânge.

— Încă, îi ceru răgușit, accelerându-și ritmul necruțător.

— Te iubesc! strigă tânăra cu o voce disperată, plină de durere.

Multă vreme, David nu fu conștient decât de ritmul galopant al inimii lui. Rămăsese fără aer în urma acelui act prelungit, își simțea mușchii încă vibrând de efort și avea impresia că în loc de creier avea un vid alb, fără formă. Apoi deveni brusc conștient de plânsul ei.

Panica îl săgetă din creștet până-n tălpi, trecându-i prin inimă ca un fior de gheață, care i se revărsă în stomac, înnodându-i-l. Se ridică în șezut, privind uimit și îngrozit trupul chircit al soției lui, care stătea pe o parte, cu genunchii aduși la gură și părul revărsat peste față. Umerii i se zguduiau sub suspinele înăbușite și părea că se află la mii de mile distanță de el.

David înghiți în sec, realizând dintr-odată grozăvia faptei lui. Nu intenționase s-o rănească, dar o făcuse. O forțase să i se supună... aproape că-i violase inima! auzise cuvintele pe care le dorea... dar cu ce preț!? Acum, își dădea seama că nu obținuse nimic, decât o anemică satisfacție de moment.

Neștiind ce să facă, își trecu palmele peste față, apoi întinse o mână ca să-i atingă umărul. Se opri, ezitând, simțind că ea nu dorea să fie atinsă. Cel puțin, nu în acel moment. Probabil că n-avea să-i mai vorbească în viața ei. Și nici să-l ierte vreodată.

— Katherine?... Îmi pare așa de rău! Te rog, nu plânge, scumpa mea!... Nu știu ce m-a apucat și...

Se întrerupse brusc, realizând că era posibil s-o fi rănit și fizic, nu numai sufletește. Spaima care-l atacă era atât de intensă, încât un lung moment nu-și mai putu aduce aminte aproape nimic din tot ceea ce se întâmplase.

Făcându-și curaj, se lasă pe vine lângă ea și-i îndepărtă cu blândețe șuvițele de păr de pe față. Katherine își ținea ochii închiși, și pe sub pleoapele strânse cu putere se prelingeau pârlăiașe de lacrimi. În rest, expresia feței îi era imobilă, de parcă s-ar fi retras undeva adânc înăuntrul ei, izolându-se de lume, doar ea și suferința ei. Îi mai văzuse doar o singură dată acea împietrire a chipului... și pe urmă fugise la Leight Haven.

— Katherine, ești... te-am rănit, iubito? Te rog, nu-mi face asta! o imploră el, venindu-i să-și care pumni cu nemiluita pentru cât de josnic fusese cu ea. Vorbește cu mine, Katherine... Nu mă lăsa așa...

Dădu s-o prindă de umeri ca s-o ridice, dar se trezi izbit în piept de doi pumni furioși. Forța cu care Katherine îl împinse îl dezechilibră de pe picioare. Ateriză pe spate între pietrele ascuțite de pe mal, care-i sfâșiară pielea umerilor și a coastelor. Nu dădu nicio importanță acelor răni. Era prea surprins și uluit de reacția ei ca să-i mai pese de altceva.

Se ridică jos și-și privi soția cu prudență. Katherine îl fixa tăcută, respirând întretăiat. Expresia de pe figura ei era atât de vulnerabilă, casantă aproape, încât se temea că dacă ar fi atins-o din nou, s-ar fi spart în mii de cioburi, transformându-se într-o grămăjoară de sticlă pisată la picioarele lui.

— Dacă aș fi bănuیت vreodată, fie și măcar pentru o secundă, începu ea cu o voce răgușită de plâns, accentuând fiecare cuvânt în parte, că ai să-mi faci ceea ce mi-ai făcut, îți jur că n-aș fi acceptat niciodată să mă mărit cu tine!

— Te rog, nu spune asta! Îngăimă el încet, cuprins de remușcări, teamă și amărăciune. Te iubesc, Katherine, și...

— Când iubești, nu rănești persoana îndrăgită în felul ăsta! strigă Katherine, privindu-l furioasă și lezată. M-ai manipulat, lua-te-ar naiba!... Ți-aș fi spus ceea ce voiai să auzi, dar nu așa! Nu în felul ăsta!... Mi-ai smuls inima din piept...

Vocea i se frânse sub durerea care-o încerca.

— Știi, rosti David cu dificultate, privind-o chinuit. Am să înțeleg dacă...

— Nu înțelegi nimic! se răsti ea, ștergându-și lacrimile cu mâini furioase. Dacă ai fi înțeles până acum ceva, n-ai fi făcut asta. Se ridică, începând să-și adune lucrurile împrăștiate prin iarbă. Niciodată nu ți-am dat vreun motiv să te îndoiești de mine sau de inima mea. De ce, atunci?! strigă ea, privindu-l profund nefericită.

— Nu știu, șopti David, clătinând din cap mâhnit. Acum, nu mai știu cum să-ți răspund. Voiam... știi foarte bine ce voiam, Katherine. Te rog, iartă-mă! îi ceru cu un aer posomorât.

— Vreau să nu-mi mai ceri asta niciodată, pretinse ea cu o voce lipsită de orice emoții, privindu-l înverșunată.

— Îți promit, căzu el de acord fără să stea pe gânduri.

— Și vreau să nu mă mai forțezi niciodată să fac ceva din ceea ce

nu-mi doresc să fac.

— Bineînțeles.

— Și-mi vreau lucrurile înapoi, pretinse ea încruntată.

— Care lucruri? se încruntă David nedumerit.

— Alea de acolo, îi arată ea stânca pe care-și lăsase pânza și vopselele.

David își stăpâni un zâmbet ușurat. Dacă începea deja să pretindă lucruri care nu erau imposibil de îndeplinit, atunci era un semn de bun augur.

— Acum? făcu el calm.

— Acum, își strânse Katherine buzele cu încăpățănare.

David se răsuci pe călcâie și porni să-i aducă ustensilele lăsate la soare.

Katherine făcu ochii mari și-și presă stomacul cu o mână, simțind că i se face rău la vederea rănilor de pe spatele lui. Bănuia că ea i le făcuse, atunci când îl îmbrâncise mai devreme. O mare parte dintre pietrele de pe mal erau foarte ascuțite și trebuia să ai grijă întotdeauna pe unde calci dacă voiai să intri în apă fără să te accidentezi.

Cât timp dură recuperarea instrumentelor de pictat, Katherine avu câteva minute la dispoziție ca să reflecteze asupra situației.

David nu dorise s-o rănească intenționat. Era adevărat că avusese o mică doză de răutate atunci când o forțase să i se dăruiască, dezgolindu-i sufletul, dar știa cu certitudine că fusese departe de el gândul de a o face să sufere. Și mai știa că dacă ar fi anticipat cât de mult avea să o lovească fapta lui, în veci n-ar fi pus-o în practică.

Pe de o parte, îl înțelegea foarte bine și găsea un oarecare sens al aceluia gest deplasat. El își dorise să o audă spunându-i răspicat că-l iubea, și probabil că așteptase acest lucru de prea multă vreme, încât își pierduse răbdarea și acționase ca un bărbat frustrat și exasperat.

Pe de altă parte, Katherine nu fusese pregătită încă s-o facă. În configurația întortocheată a minții ei, declararea fățișă a acestor sentimente era sinonimă cu renunțarea la propria-ți ființă. Odată ce ți-o cedai de bunăvoie, deveneai dependent de celălalt, ori Katherine detesta dependența de orice natură.

Brusc, realizează un lucru uimitor: de când se măritase cu acest bărbat chipeș, arogant și senzual, libertatea ei în loc să se restricționeze, părea să fi căpătat noi dimensiuni. Katherine nu se

simțise niciodată încorsetată lângă soțul ei.

David, care se diferenția clar de restul bărbaților însurați tocmai prin faptul că o respecta și era atent la toate nevoile ei, fără a se sfii să-și arate afecțiunea în public, o tratase întotdeauna ca pe ceva minunat și prețios. Tot timpul o înconjura cu înțelegere și tandrețe, și niciodată de când se căsătoriseră nu mai încercase s-o domine în vreun fel. Îi lăsase toată libertatea de care ea avea nevoie, fără a-i imputa nimic. Era răbdător și blând, anticipându-i dorințele încă înainte ca ea să fie conștientă de ele, și nicicând nu-i dăduse prilejul de a se plânge de ceva. Îi oferise o viață îmbelșugată din toate punctele de vedere.

În după-amiaza aceea, pur și simplu își pierduse cumpătul în fața stupidei ei încăpățănări de a-i mărturisi ceea ce dorea să audă din gura ei. Greșiseră amândoi. El, pentru că o forțase într-un mod nedemn, ea, pentru că fusese suficient de egoistă ca să-i refuze plăcerea.

Katherine știa că reacționase cam exagerat mai devreme și începu să-și regrete ieșirea. În fond, ea ce-i oferise până atunci în afara trupului și a prezenței ei decorative? Mai nimic.

Când David se întoarse, era deja agitată și-și frângea mâinile.

— Ce este? o întrebă el precaut, privind-o încordat în timp ce așeza în iarbă instrumentele de pictat.

— Te-am rănit și-mi pare rău, rosti Katherine încet, înghițindu-și lacrimile amare cu un efort supraomenesc. Am fost proastă, pentru că nu mi-am dat seama la timp de...

— Nu m-ai rănit, scumpo, și oricum, nu cred că o să mor din asta, declară el cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Nu, lasă-mă să termin! îi ceru ea, respirând precipitat. Te-am împins și... și... spatele tău sângerează. Ai căzut pe pietre și...

— Ah, făcu el nepăsător, răsucindu-și un umăr ca să arunce o privire spre obiectul spaimei ei. Rănile erau de fapt niște julturi nu prea adânci, vreo patru la număr, și mai mult usturau decât dureau. Or să se vindece, o asigură el calm.

Katherine scutură din cap, respingându-i vorbele și pași spre el, luându-i mâna într-un gest care se dorea împăciuitoare. Nu îndrăznea să-l privească și David o văzu mușcându-și buzele amărâtă. Încercă să-și dea seama ce ar fi putut s-o tulbure în halul ăla în cele două minute cât plecase să-i aducă lucrurile, dar renunță.

O lăsase furioasă, rănită și revoltată, și o găsea neliniștită și

spășită. Habar n-avea ce anume provocase acea metamorfoză, dar el o considera binevenită.

În cele din urmă, Katherine își înălță fruntea necăjită spre el. Oftând, îi cuprinse fața în mâini și-i trase capul spre ea, până când aproape că li se lipiră vârfurile nasurilor. Îl privi grav în ochi și începu pe o voce cumpănită:

— Te iubesc. Îl văzu făcând ochii mari, surprins, și continuă neabătută. Ți-o spun nu pentru că mi-o ceri sau pentru că vrei să mă auzi spunându-ți-o, ci pentru că acum, în acest moment, chiar simt nevoia s-o fac. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama câtă nevoie aveai s-o auzi și pentru cercul pe care ți l-am făcut mai devreme.

— Te-am rănit, Katherine, o știi foarte bine, rosti el cu tristețe în glas.

— Nu m-ai rănit, ci m-ai eliberat de mine însămi, îl contrazise ea cu tărie. Metoda pe care ai ales-o n-a fost tocmai cea potrivită, dar nu asta contează acum, ci doar să găsim puterea în acest moment de a ne ierta fiecare propria greșeală, ca să putem merge mai departe.

David închise ochii, trăgând încet aer în piept.

— Dacă tu mă ierți, atunci o voi face și eu, acceptă el cu o voce scăzută, ridicând o mână ca să-i atingă fața.

Katherine oftă, simțindu-se dintr-odată foarte ușoară. Își lipi gura de a lui într-un sărut catifelat, plin de iubire.

— Hai să facem o baie și după aceea să vedem ce ne-a pus Maves în coș, propuse ea cu un zâmbet timid, desprinzându-i-se din brațe și trăgându-l spre apă.

David o urmă buimăcit. Se așteptase ca ea să-i pună pielea-n băț pentru cât de abject o tratase, dar iată că-i dovedea că era mult mai iertătoare și mai înțeleaptă decât fusese el.

Înotară până sub cascadă, hârjonindu-se în apa învolburată, și făcură dragoste din nou, de data asta cu efervescenta și dăruirea blândă pe care ți-o dă orice împăcare după o ceartă bună.

Se întoarseră la conac abia la crepuscul, moleșiți și rumeniți de soare, simțindu-se amândoi mai fericiți ca niciodată.

CAPITOLUL 19

Ducele și ducesa de Roxburgh se înapoiaseră la Londra în a doua zi a lunii septembrie. Deși sezonul nu începuse încă, orașul

Începea să se agite sub febra pregătirilor preliminare pentru cele trei săptămâni agitate care urmau, guvernate de ambiții sociale sau politice, de pasiuni și intrigă care să alunge nobilimii plictisul din timpul verii.

Katherine făcu o vizită contesei de Feltkamp, cu care corespondase constant cât timp fusese plecată în Scoția, bucuria revederii aducându-le lacrimi în ochi. Fiecare fu surprinsă de înfățișarea celeilalte.

Katherine arăta bronzată și înfloritoare, Olivia, fiind în ultima lună de sarcină, se împlinise considerabil și abia se mai putea mișca. Contele de Feltkamp gravita în jurul soției sale cu grija și vigilența unei cloști, lucru care o amuza teribil pe Katherine. Privindu-l pe soțul prietenei ei, își putea imagina cu ușurință cum avea să se comporte David atunci când ea avea să fie grea cu primul lor copil.

Deocamdată era încă prea devreme ca să-și dea seama, dar deja ciclul îi întârziase câteva zile și spera din toată inima că undeva, în adâncul trupului ei, încolțise o viață. Nu-i spusese nimic lui David despre asta, pentru că dorea să fie sigură că miracolul se întâmplase, și de aceea se hotărâse să mai aștepte două săptămâni.

Balul pe care Patrick l-a dat în onoarea zilei sale de naștere a fost de departe cel mai grandios la care participase Katherine vreodată. Oaspeții au fost dintre cei mai de seamă ai elitei britanice, petrecerea fiind încununată de însași prezența prințului regent.

Deși Katherine își jurase să nu se picteze pe sine niciodată, pentru bunul și credinciosul ei prieten făcu totuși o excepție: se desenase în acuarelă într-un fotoliu în fața șemineului de la Floors, îmbrăcată într-o rochie de satin vernil, cu smaraldele pe care i le dăruise anul trecut în primăvară, citind în fața focului vesel din vatră, cu Ida și Brigitte la picioare. Cadoul ei făcu o deosebită plăcere bătrânului duce, care îi mulțumi cu lacrimi în ochi.

La patru zile de la acea petrecere fabuloasă, la primele ore ale dimineții, Olivia născu un băiețel rotofei, după aproape douăsprezece ore de travaliu chinuitor, pe care-l botezase Jordan Thomas Anthony Anscombe. Avea părul și ochii mamei sale, și trăsăturile voluntare ale tatălui. Evenimentul avea să fie sărbătorit în acea seară de către contele de Felkamp la White's cu prietenii apropiați, urmând ca la finalul săptămânii proaspătul tătic să organizeze o petrecere la Almak'se în cinstea moștenitorului său.

David o informă că trebuia să facă în acea după-amiază un drum până la piața de la Newmarket ca să achiziționeze un armăsar pursânge, iar apoi avea să se ducă să se întâlnească cu Jason, John și Morgan la club. Regreta că trebuia s-o lase singură atâtea ore, dar n-avea încotro. În schimb, îi promise că avea să se întoarcă acasă înainte de miezul nopții.

Rămasă singură, Katherine se întrebă cum avea să-și umple timpul. Se gândi să facă o vizită lui Paul și să ceară cheia garsonierei din Albany, un lucru pe care-l tot amânase de când sosise la Londra. Se întâlnise cu Paul la balul de la York House și acesta îi reamintise că trebuia să golească imobilul de lucrurile rămase în urma unchiului său. Acum, că se ivise prilejul, se gândi să profite de el.

Îl vizită pe Paul și, spre marea ei mulțumire, îl găsi acasă, dar pe picior de plecare. Proaspătul marchiz de Cavinghton îi înmână cheia de la garsonieră și se oferi s-o însoțească până în Albany.

Pe drum, Paul îi explică la ce etaj și la ce număr se găsea modesta locuință, cerându-și scuze că nu putea rămâne cu ea, deoarece se grăbea să întâlnească o persoană care pleca pe continent în mai puțin de un ceas.

Katherine fu încercată de un soi de neliniște. N-o atrăgea deloc gândul de a se duce singură în locul în care tatăl ei locuise în ultimii ani, un loc în care probabil ar fi bântuit-o amintirea celui care o iubise și se străduise să-i ofere un viitor sigur.

Aflându-se pe Orchard Street, Katherine se hotărî s-o viziteze pe Emily și să-i ceară s-o însoțească în Albany. Avu noroc s-o găsească acasă.

— Bineînțeles că o să vin cu tine, rosti Emily moale, luându-i o mână într-a ei și strângându-i-o plină de înțelegere. Trebuie că-ți vine tare greu să faci asta.

Katherine oftă, zâmbind scurt.

— Îmi este, într-adevăr, recunosc ea tristă. Ar fi trebuit să fac asta încă de anul trecut, dar... totul a fost atât de complicat și...

— Nu-i nevoie să-mi explici, o asigură Emily cu blândețe. Înțeleg. Trebuie doar să-mi schimb rochia, arată ea spre ținuta modestă de interior, din muselină roz. Sunt gata în zece minute. Vrei un ceai?

— Mi-ar plăcea, acceptă Katherine. Nu te grăbi, Emily. Avem la dispoziție toată după-amiaza.

— În cazul acesta, doamnelor, permiteți-mi să mă retrag, rosti tânărul marchiz, înclinându-se ceremonios în fața lor și sărutându-le curtenitor mâinile. O să trec să iau cheia de la tine mâine sau poimâine, se adresă el Katherinei. Ia tot ce dorești, mie nu-mi trebuie nimic.

— Așa voi face, încuviință Katherine cu un zâmbet recunoscător. Paul, îți mulțumesc pentru tot.

— N-ai pentru ce, zâmbi acesta, întorcându-se și părăsind încăperea.

Garsoniera din Albany în care locuise tatăl ei era o locuință spațioasă, compusă dintr-o cameră principală, o cameră de toaletă și un antreu îngust și întunecat. De fapt, toate încăperile erau întunecoase, poate și din cauza draperiilor grele, de catifea închisă la culoare, care astupau ferestrele înalte.

Katherine începu să tremure în timp ce străbătea camera mare, trăgând de draperiile maronii, și strănută când un nor de prai se desprinsese din țesăturile groase. Înăuntru era frig, poate și pentru faptul că focul nu mai fusese aprins în soba masivă de mai bine de un an și jumătate, iar pereții erau foarte groși.

Curioasă, își roti privirile de jur-împrejur, simțind cum inima i se strânge în piept. Decorul sărăcăcios, auster, nu se compara defel cu luxul și bontonul care se găseau la Floors. Mobila masivă era foarte veche și-și pierduse intarsiile aurite cu care fusese împodobită în vremuri mult mai bune decât cele pe care le îndura acum. Tapetul de pe pereți se cojise în unele locuri iar în altele se vedea pătat de mucegai, de unde probabil și mirosul greu din încăpere. Lucrurile erau îngrămadite unele într-altele, existând foarte puțin spațiu pentru mișcare. În mod categoric, praful nu mai fusese șters de la moartea tatălui ei. Domnea peste tot, așternut într-o grosime de un deget, mătuind imaginea obiectelor din jur. Păianjenii își făcuseră culcușuri în toate colțurile, apoi își abandonaseră locuințele.

Totul părea amorțit în uitare și Katherine își duse o mână la gură, înghițind greu nodul care i se pusese în gât.

Emily strănută și ea, ducându-și la nas o batistă parfumată, apoi se îndreptă spre ferestrele largi, smucind de ele. Cercevelele înțepeniseră, dar într-un final, tânăra contesă reuși să le deschidă. Aerul curat care năvăli înăuntru era o binecuvântare.

— Așa este mai bine, rosti Emily, strănutând din nou. Doamne,

locul ăsta este îngrozitor. Uită-te și tu ce mizerie este. Vărul tău ar trebui muștruluit, zău așa! Cum, Dumnezeu, a putut să te trimită în... în...

Căuta un cuvânt pentru a descrie murdăria din jurul lor, fără a leza sentimentele Katherinei.

— Nu s-a gândit, murmură Katherine abia auzit, luptându-se cu greața care o cuprindea. Este bărbat, la urma urmei, adăugă drept scuză.

— Ar fi trebuit să luăm cu noi niște servitori, declară Emily încruntată. Altfel, cum ai putea ști ce lucruri vrei să păstrezi dacă nu le vezi de sub mormanul de mizerie?!

Expresia de pe figura tinerei contese trăda dezgustul în fața unei asemenea perspective. Era clar că nu-și putea imagina de ce i-ar fi trebuit Katherinei să păstreze ceva din toate acele vechituri când soțul ei era atât de bogat.

— E doar praf, Emily, surâse Katherine cu o veselie pe care n-o simțea. Tu poți să stai deoparte, dacă vrei, dar eu am de gând să încep să-l șterg.

Emily o privi de parcă ar fi înghițit sticlă pisată, apoi își plimbă ochii plini de oroare de jur-împrejur, înghiți în sec și scânci.

— La sfârșit, o să arătăm ca niște sperietori, îngăimă ea nefericită. O să fim murdare ca niște cerșetoare...

— Emily, o să ne facă bine puțină muncă fizică, începuse Katherine să râdă. La Floors, munceam cot la cot cu servitorii și, crede-mă, după o astfel de zi, simți o satisfacție imensă. Oricum, avem la dispoziție o trăsură acoperită, așa că n-o să ne vadă nimeni arătând ca niște cerșetoare.

Emily păru să se rușineze, își coborî privirea în podea și încuviință tăcută din cap. Katherine zâmbi.

— Acum, trebuie să găsim niște cârpe curate cu care să îndepărtăm praful. Nu face fața asta, Em, nu începem o curățenie generală. Doar o să ștergem la suprafață, ca să pot vedea ce anume merită să păstrez și ce nu.

— Părerea mea este că nu merită să păstrezi nimic, bombăni Emily cu obidă în glas.

— A fost tatăl meu, Emily, rosti Katherine cu o voce tremurătoare.

— Oh, Doamne, iartă-mă! făcu Emily un pas spre ea, luând-o de

braț și privind-o în ochi cu regret. N-am vrut să par insensibilă.

— Știu, zâmbi stins Katherine. Oricum, îți mulțumesc că ai venit cu mine.

— Te rog să mă ierți dacă ți-am părut snoabă sau smiorcăită, făcu Emily cu o mină spășită. Dar pur și simplu nu suport să te văd cum suferi. Și să știi, că în ciuda comportamentului meu, mă bucur sincer că sunt cu tine în acest moment, că pot să te ajut. Ai făcut atâtea pentru mine, Katherine, și...

— Prostii, o întrerupse aceasta, pe un ton ceva mai vesel. N-am făcut nimic!

— Oh, ba da! o contrazise contesa cu tărie. Mi-ai fost alături și m-ai susținut și încurajat în momente grele...

— Nu am făcut nimic, susținu Katherine, privind-o grav în ochi. Sau nimic care să merite cu adevărat recunoștința ta. Acum, hai să ne apucăm de treabă.

Se lăsă pe vine lângă o noptieră, deschizând ușile sculptate în căutarea unor cârpe și, spre norocul ei, găsi un vraf de ștergare pe care le trase victorioasă afară.

Începură să muncească într-o tăcere relaxată, îndepărtând praful de pe suprafețe și de pe obiectele de decor. Curând, se văzu strălucirea mată a unor sfeșnice de argint cu șase brațe, licărirea palidă a porțelanurilor și a câtorva obiecte inutile, fără valoare.

Tatăl ei nu avusese niciodată gust estetic și asta se reflecta și în piesele de mobilier din încăperea, cât și în cele de decor. Totuși, le atinse pe fiecare în parte cu dragoste, copleșită de amintirea bietului ei părinte, de chipul îmbătrânit, de privirea lui blândă și plină de bunătate.

Ar fi vrut să păstreze o parte din acele lucruri ieftine și ponosite, dar realiza că nici nu avea unde și nici nu-i erau de vreun folos. Pe urmă, existau atâția oameni sărmani care s-ar fi bucurat să aibă în casa lor cele două fotolii greoaie din fața sobei, cu damascul ros de molii, sau patul confortabil, cu tăblia zgâriată. Covorul tocit ar fi fost binevenit pe pardoseala rece a unei familii nevoiașе, care îndura foamea, frigul și alte lipsuri.

Avea să ia doar cărțile ce ticseau micuța bibliotecă din fundul camerei, se decise ea într-un târziu când, plină de praf și transpirație, studia cu un ochi indulgent încăperea care începuse să arate acceptabil.

— Cred că ar trebui să păstrezi și asta, sugeră Emily, înaintând spre ea cu pași legănați și un zâmbet vesel pe față, ținând în mâini o cutie muzicală. Nu-i așa că-i adorabilă?

Katherine zâmbi surprinsă și luă caseta din mâinile lui Emily, studiindu-i capacul placat cu sidef, lemnul de cireș delicat sculptat, încuietoarea micuță din argint.

Părea foarte veche, judecând după modelul ei și după lacul cojit pe alocuri, dar era... adorabilă, într-adevăr, conchise ea, trecându-și vârfurile degetelor peste capac, unde plăcuțele de sidei se îmbinau perfect într-un trandafir cu petalele ușor întredeschise.

O deschise emoționată, așteptându-se să audă izvorând de dinăuntru sunetele argintii ale mecanismului. Constată dezamăgită că era stricat și dădu să închidă capacul, dar Emily o opri.

— Stai! E ceva înăuntru.

Katherine înălță din nou capacul și văzu o scrisoare de mărimea unui pătrat, care ar fi încăput cu ușurință în podul palmei, legată cu șnur de mătase roșie. Surâse, amuzată de descoperire, și atinse scrisoarea cu un gest mângâietor. O trecu un fior ciudat, care o făcu să se cutremure involuntar. Deveni brusc neliniștită, de parcă ceva ar fi fost în neregulă cu acea scrisoare, și avu impulsul de a trânti capacul la loc, dar se răzgândi.

Tatăl ei era mort. Asta însemna că dacă ar fi citit acea scrisoare, care după cum arăta părea a fi una cu caracter romantic, cu siguranță că nu s-ar fi numit nicicum că i-ar fi putut viola intimitatea.

Scoase scrisoarea din cutie și se duse spre ferestrele deschise, despăturind hârtia îngălbenită de vreme.

Începu să citească, cu inima bubuindu-i în coaste:

„Dragul meu, aceasta este ultima dovadă a dragostei nemărginite ce ți-o port. Îmi pare nespus de rău că totul s-a întâmplat așa. Aș fi vrut să pot schimba trecutul, dar asta ar fi însemnat să renunț la singura bucurie și fericire adevărată pe care am cunoscut-o vreodată, chiar dacă nenorocirile care au urmat-o au fost atât de cumplite pentru fiecare din noi.

Patrick, n-am încetat nicio clipă să te iubesc și n-am încetat nici măcar o clipă să mă amănesc cu gândul, cu speranța, că poate într-o bună zi vom ajunge din nou împreună. Spun „să mă amănesc”, pentru că dorința inimii mele s-a dovedit inutilă.

Sunt bolnavă, Patrick. Mă sting și nu am cum lupta cu răul care mă macină zi de zi, slăbindu-mă din ce în ce mai tare, îndepărtându-mă din ce în ce mai mult de tot ceea ce iubesc și prețuiesc pe pământ: tu și fiica mea. Fiica noastră.

Ai o fiică, Patrick. Nimic nu a fost în zadar sau fără rost. Iubirea noastră va dăinui prin ea. Deci, vezi, până la urmă, am triumfat amândoi.

Regret că trebuie să-ți dau această veste așa. Aș fi vrut să ți-o fi spus privindu-te în ochi, dar... nu mai am timp.

Oh, Patrick, este atât de frumoasă. Și-ți seamănă atât de mult! Am botezat-o după mama ta: Katherine Deirdre.

Katherine simți că se sufocă, că lumea se prăbușește într-un hău fără fund, trăgând-o și pe ea. Se încleștă de marginea pervazului, luptându-se să citească mai departe, deși mâinile îi tremurau îngrozitor.

„Mă doare că nu-ți va purta numele niciodată, dar acesta este un alt lucru pe care nu am cum să-l schimb.

William a fost atât de bun cu mine. Nu am ce să-i reproșez. Te rog să nu-i dezvălui niciodată adevărul despre Katherine. Asta l-ar distruge, l-ar înnebuni, și nu merită asta. Omul acesta sincer și blând mă iubește, cu toate că eu nu-i merit afecțiunea și nici nu am puterea să i-o întorc. Tot ce-ți cer este să veghezi asupra lor și să-i iubești pentru mine, Patrick.

M-aș duce împăcată știind că mi-ai respectat vrerea.

Nu știu ce ți-aș mai putea scrie. Sunt mult prea slăbită și... oh, Doamne, mi-e atât de dor de tine!... Îmi sângerează inima la gândul că nu te voi mai revedea niciodată, că nu-ți voi putea privi chipul atât de drag, că nu-mi voi putea vedea copilul crescând. O iubesc atât de mult! Să-i spui asta când va crește. Să-i spui cât de mult a dorit-o și cât de mult a iubit-o mama ei...

Veghează asupra fericirii ei și străduiește-te să-i fii alături tot timpul. Îndrum-o așa cum aș fi făcut eu, dacă soarta n-ar fi decis altfel.

Rămâi cu bine, dragul meu. Te voi iubi și dincolo de moarte. Să nu uiți asta. A ta întotdeauna.

Rebecca Greenhart”.

Katherine gemu. Rebecca Greenhart. Mama ei. Mama ei și... Patrick!

Simți că-i vine să leșine. Se clătină pe picioare, albă la față ca varul, fără aer.

— Katherine? Vocea lui Emily se auzi de undeva de foarte departe, părând alarmată. Katherine, te simți bine?

Katherine se răsuci spre ea, privind-o fără s-o vadă. Șocul o amorțise, îi înghețase gândurile. Și-i era frig. Atât de frig!

— Oh, Doamne, ce-ai pățit?

O văzu pe Emily înaintând îngrijorată spre ea, dar Katherine știu că nu-i putea spune nimic despre ceea ce descoperise în scrisoarea aceea. Nu avea forțele necesare pentru a putea măcar vorbi, când durerea, minciuna și trădarea erau mult prea mari ca să le poată cuprinde cu mintea.

Brusc, încăperea păru să se strângă în jurul ei. Cu toate că stătea în fața ferestrelor larg deschise, simțea că se sufocă.

— Eu... eu... se bâlbâi năucită. Trebuie să plec. Făcu un efort să tragă aer în piept și înghiți în sec, străduindu-se să-și recapete cumpătul. Eu... am ceva de făcut...

Trecu împleticită pe lângă tânăra contesă, care o privea buimăcită, și ieși pe coridor, luând-o la fugă orbește. Se izbi de doi gentlemen, care făcură ochii mari la vederea ei. Se știa că în Albany femeile nu aveau ce căuta, dar celei care tocmai trecuse ca o furtună pe lângă ei părea să nu-i pese, din moment ce nici măcar nu avusese decența să se scuze pentru faptul că era cât pe ce să-i doboare de pe picioare.

Ajungând în stradă, Katherine clipi de câteva ori, orbită de lumina puternică de afară care se succedase atât de brusc obscurității din interior. Aproape că se târî până la trăsura care o aștepta parcată lângă trotuar și abia avu puterea să se înalțe înăuntru. Căzu frântă pe una dintre banchete, respirând greu, fără să-și dea seama că strângea scrisoarea mototolită la piept, acolo unde inima părea să-i intre în colaps.

— Unde mergem, milady? o întrebă vizitiul cu o voce plină de îngrijorare.

Katherine deschise gura să spună „oriunde”. Dorea să fugă, undeva cât mai departe de cumplita înșelătorie, de adevărul îngrozitor

care avea s-o însoțească până la sfârșitul zilelor ei, dar o frază pe care o crezuse demult uitată îi răsări în minte.

Dacă n-a fost să fie a mea, nici a lui nu va fi.

Thomas Lloyd îi spusese asta în ziua când se citise testamentul lui William de Cavinghton, tatăl ei. Nu! Tatăl ei era Patrick!

Scânci din nou, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Toată viața ei fusese o farsă. Patrick...

— Milady?

Katherine își întoarse capul și-l văzu pe vizitiu privind-o încruntat și speriat.

— Du-mă la ducele de York, Trenton.

Cuvintele ieșiră greu și Katherine se ridică în capul oaselor, luptându-se să nu-și piardă mințile de durere.

Trebuia să-l vadă pe Patreik. Nu știa ce avea să-i spună, dar trebuia să audă adevărul agonizant din gura lui. Deși, Dumnezeu îi era martor, tot ceea ce-și dorea era să-l audă garantându-i că totul nu era decât fals! Ea era fiica lui William de Cavinghton și a lui lady Rebecca Greenhart...

Și în timp ce trăsura se urnea din loc, Katherine știa că ceea ce dorea ea era un lucru imposibil. Dovada exista, chiar acum, în mâinile ei.

Privind scrisoarea mototolită, îi veni să urle.

Patrick Denton avea oaspeți. Ducele de Norfolk și nepotul său, lordul St. John, veniseră să discute o problemă legată de o afacere comună, când Duncan, majordomul casei de York, veni s-o anunțe pe Katherine.

După privirea alarmată a lui Duncan, Patrick simți că ceva nu-i în regulă, dar nu avu vreme să întrebe despre ce era vorba, deoarece Katherine intră aproape imediat, strecurându-se pe lângă intendent.

Patrick făcu ochii mari la vederea ei. Părul tinerei femei scăpase din agrafe și-i atârna alandala pe ceafă, rochia de mătase oranj era murdară, obrajii îi erau mânjiți de ceea ce păreau a fi lacrimi amestecate cu praf. Însă ceea ce-l sperie fu privirea ei. Era fixă și strălucea de parcă ar fi avut febră.

— Doamne, Katherine, ce ți s-a întâmplat? îi ieși el în întâmpinare, întinzând brațele spre ea.

Katherine se smuci un pas îndărăt, apoi, spre marea ei

surprindere, cât și a celorlalți, începu să râdă găunos.

— Ce mi s-a întâmplat, Excelența Voastră?! făcu ea cu o voce mieroasă. În ciuda resentimentelor ei, făcu doi pași hotărâți spre bătrânul gentleman și-i trânti pe piept scrisoarea incriminatoare, ținându-o cu o mână, în timp ce-l privea în ochi cu furie. Asta mi s-a întâmplat! mârâi ea. Explică-mi *asta*, dacă poți!

Patrick privi în jos la mâna ei și sângele îi fugi din obraji. Știa precis ce anume conținea acea hârtie mototolită iar Katherinei nu-i scăpă acest amănunt.

— O să-ți explic într-un loc privat, rosti el încet, privind-o profund îndurerat în ochii plini de lacrimi.

— Nu! strigă ea. O să-mi explici acum! Ce contează câți aud de înșelătoria ta...

— Katherine! plesni vocea lui prin aer ca un avertisment, înghețând-o.

Katherine încremeni, privindu-l cu gura căscată. Niciodată nu-i vorbise așa. Niciodată nu ținuse la ea...

— O să vii cu mine în salonul mic! articulă el încet, ținându-o cu o privire care nu admitea replică. Așteptă ca ea să încuviințeze din cap, apoi se răsuci spre cei doi bărbați care asistau la bizara scenă cu un aer uimit. Domnilor, vă rugăm să ne scuzați.

Îi făcu semn Katherinei s-o ia înaintea lui, urmând-o cu un aer pierdut. Cunoscând-o atât de bine, știa ce se petrece în mintea ei, ce simțea și cum simțea. Îl durea inima pentru ea, dar știa că nu avea ce să facă. Se pregătise pentru acest moment încă din clipa când Katherine începuse să meargă de-a bușilea și să vorbească, dar niciodată nu-și imaginase că totul avea să se petreacă așa.

Închizând cu grijă ușa salonului mic, Patrick se răsuci spre ea și o privi descumpănit. Fiica lui îl privea arzător, expresia feței ei trădându-i emoțiile: dispreț, dezgust, ură și teamă. Toate fiind îndreptate numai și numai spre el.

Trecându-și mâinile peste față, Patrick realizează că ținea în mâini scrisoarea pe care, în urmă cu mai bine de un an și jumătate, William i-o fluturase în fața ochilor, cerându-i, ca și Katherine, o explicație. De fapt, nici William și nici Katherine nu veniseră la el pentru o explicație ci doar ca să-l vadă umilindu-se, recunoscându-și greșeala și rușinându-se pentru ea.

— De unde o ai? o chestionă el răgușit pe tânăra femeie,

arătându-i răvașul.

— Contează? Își smuci ea sfidătoare bărbia în față, deși vocea îi tremura.

— Nu, de fapt, nu mai contează, clătină el din cap, oftând prelung.

— E adevărat?

Patrick o privi mâhnit. Dădu încet din cap, privind-o cu tristețe.

— **De ce?!!** strigă Katherine, strângându-și mâinile în pumni. Tata a aflat asta înainte să moară, nu-i așa? **Asta** l-a ucis, de fapt!

Tonul ei era acuzator și plin de durere.

— Katherine, lasă-mă să-ți explic, îi ceru el, întinzând mâna spre ea într-un gest implorator.

— Știi ce, de fapt nici nu vreau să aud nimic! strigă tânăra, pierzându-și cumpătul. Amândoi am avut încredere în tine și ne-ai înșelat pe amândoi. Indiferent ce scrie în acea scrisoare, William a fost tatăl meu. Tatăl meu adevărat! Tu nu ești decât un impostor, care a profitat de naivitatea mamei mele și mi-a dezonorat tatăl...

— Nu! ridică Patreik vocea, plin de disperare. Eu și mama ta ne-am iubit! Lasă-mă să-ți spun adevărul.

— Nu vreau să-l aud! Nu vreau să aud adevărul **tău!** articolă ea rar, cu o voce dușmănoasă. Ai spune orice ca să te desculpi, când nu mai este nimeni care să-ți confirme versiunea.

— Îți voi spune adevărul, Katherine, iar tu îl vei crede! prezise el posomorât, dar și furios. Nu te-am mințit niciodată, cu excepția acestui lucru. Dar am dovezi care îmi vor susține vorbele, am zeci de scrisori care mă vor absolve de o parte din vina pe care crezi că ar trebui să mi-o asum în întregime.

— L-ai trădat pe tatăl meu, rosti Katherine cu o voce gătită de durere și mânie. L-ai amăgit cu prietenia voastră, l-ai înșelat tot timpul, când tot ce-ai urmărit a fost să mă iei de lângă el. Asta este ceea ce contează acum.

— Te-nșeli amarnic! o contrazise Patrick, privind-o rănit. Chiar l-am iubit pe William...

— Nu mă minți!

— Pentru Dumnezeu, Katherine! tună el în culmea exasperării. Încetează pentru o clipă să te mai lași în voia emoțiilor și analizează obiectiv trecutul.

— Trecutul este tot o înșelătorie, domnule! Totul a fost creat din

minciuni și trădare, deci este tot un fals. Și din pricina asta, și eu mă simt tot un fals... nemernicul naibii!

— Katherine, trebuie să te liniștești și să...

— Nu-mi spune să mă liniștesc, trădătorule! Am avut încredere în tine și te-am iubit! strigă ea, înnebunită. Te urăsc!... Te urăsc, repetă ea încet, cu mai multă hotărâre, clătînând deziluzionată din cap. Să nu te mai apropii de mine! Să nu te mai apropii niciodată de mine!

— Katherine, stai!...

Dar tânăra deja părăsise încăperea și casă, și odată cu asta, și viața lui...

Patrick se lăsă încet pe un fotoliu și pentru prima dată în douăzeci de ani, plânse în hohote durerea covârșitoare care-i însângera inima. O iubise pe mamă și o pierduse. O iubise pe fiică, și o pierduse și pe aceasta. Ce sens mai avea viața lui?...

Katherine n-avea să-l poată ierta niciodată.

Patrick își imaginase întotdeauna momentul adevărului ca fiind unul înduioșător. Fiica recunoscându-și tatăl și îmbrățișându-l cu dragoste și cu încredere. În loc de asta, tot ce mai putea strânge la piept era vidul îngrozitor al pierderii ei.

Un singur om îl mai putea salva acum. Un singur om îi mai putea pleda cauza ce părea pierdută.

Ridicându-se cu greu, se duse în cabinetul său și activă mecanismele ascunse ale ascunzătorii secrete. Desfăcu seiful și întinse mâna, luând caseta din lemn de trandafir.

Katherine stătea așezată într-un fotoliu în fața șemineului, cu privirile ațintite-n gol. Cuvântul care i se rotea la nesfârșit prin minte avea o rezonanță urâtă, dar o descria perfect: bastardă.

Era bastarda unui bărbat pentru care nutrise o afecțiune și un respect mult mai profunde decât pentru propriul ei tată. Un om pe care-l luase drept model în viață, un om în care avusese o deplină și nezdruncinată încredere. Un bărbat care purta stigmatul trădării și al minciunii.

În ultimele ceasuri, lumea ei se răsturnase cu susul în jos. Tot ce crezuse despre ea, tot ce știa despre ea era de fapt o iluzie.

Durerea care-i sfâșia inima era cumplită.

Deși și-ar fi dorit din tot sufletul să închidă ochii, prefăcându-se că nimic nu se întâmplase, știa că nu mai avea de ales decât să înfrunte

acea realitate crudă, necruțătoare: ținuse dovada în propriile-i mâini, iar ochii ei citiseră acele rânduri care o condamnaseră la o rușine insuportabilă și la o criză a identității greu de depășit.

Era un copil conceput în afara căsătoriei, un vlăstar al păcatului. Cu toate că era conștientă că vina aceea nu-i aparținea, povara vinovăției apăsă asupra ei până la sufocare.

Încercase să-și închipuie ce simțise tatăl ei descoperind trădarea mamei ei și înșelăciunea celui pe care-l considerase întotdeauna un prieten bun, devotat și sincer. Probabil că se luptase cu aceleași sentimente de neputință, groază, deznădejde și dispreț ca și ea. Și, în mod absolut sigur, fusese încercat de aceeași vie și nesfârșită durere.

Acum înțelegea perfect de ce tatăl ei acționase așa primăvara anului trecut. Îi înțelegea motivațiile și nu-l mai putea condamna.

Dacă n-a fost a mea, atunci nici a lui nu va fi.

Era o ironie faptul că, dorind să se răzbune pe Patrick și pe ea, William o împinsese în brațele singurului bărbat care sperase să-i distrugă pe amândoi dar care, în mod absolut imprevizibil, o făcuse nespas de fericită.

Katherine își trase genunchii la piept și-i încercui cu brațele, rezemându-și obrazul pe ei, simțindu-se pierdută, pustiită și înfrigurată.

Afară, ziua se stingea, iar înserarea se lăsa tăcută, prelungind umbrele în încăpere.

Katherine nici măcar nu remarcă acest lucru. Continua să se uite în gol, mirându-se că inima i se încăpățâna să bată în continuare sub durerea mistuitoare.

Nu-i dădu nicio atenție lui John atunci când păși în încăpere și o întrebă dacă dorea să se aprindă focul în șemineu. Nu putu decât să aprobe absentă din cap, fiecare mișcare costând-o o energie de care nu dispunea în acel moment. Nu dorea decât să fie lăsată în pace, singură cu durerea și cu jalea ei.

Bătrânul majordom îi aruncă o privire tăcută și făcu el însuși focul, stivuiind lemnele în șemineu și aprinzându-le. Apoi veni lângă ea, ezitând, neștiind ce să facă. Îi era limpede că stăpâna lui suferea cumplit și nu dorea decât să-i aducă mângâiere.

— Ce vi s-a-ntâmplat, milady? o întrebă el cu blândețe.

În vocea lui se distingeau clar îngrijorarea și compasiunea și

Katherine se frânse brusc. Începu să plângă cu hohote, cu fața îngropată-n palme.

— Doamne, copila mea, n-am vrut să te supăr! rosti el îndurerat, punând o mână rugătoare pe umărul ei.

— Oh, John... totul e atât de... oribil! îngăimă ea printre hohote, aruncându-i-se în brațe, spre șocul și surpriza lui.

Măinile lui John ezitară, înainte de a se ridica încet ca să cuprindă umerii înguști ai stăpânei sale, ce se zguduiau sub plânsul sfâșietor. Se simțea neputincios și mult prea bătrân și lipsit de experiență pentru o asemenea izbucnire necontrolată. Neștiind cauza nefericirii ei atât de evidente, habar n-avea ce ar fi putut să-i spună ca s-o facă să se simtă mai bine. Singurul dar de consolare pe care i-l putea face era să-i ofere tăcerea lui și sprijinul fizic.

Așa îi surprinse David când păși în salon, scena înghețându-l o clipă. Își vedea soția plângând nestăpânit în brațele intendentului său cât și expresia buimacă și neajutorată de pe fața acestuia.

— Ce mama naibii se petrece aici?! tună el, repezindu-se spre Katherine și trăgând-o la pieptul lui. Iubito, ce-i cu tine? Ce-ai pățit?

Cum Katherine era mult prea tulburată ca să-i răspundă, privirea lui se înălță, neagră și necruțătoare, spre John.

— Nu știu nimic, Alteța Voastră! se apără bătrânul, retrăgându-se un pas și ridicându-și mâinile într-un gest defensiv. Era în starea asta când a venit și a cerut să fie lăsată-n pace. Eu n-am făcut nimic, repetă el speriat.

— Când a fost asta? scrâșni tânărul duce printre dinți.

— Ce să fie? clipi John, mult prea speriat ca să-nțeleagă sensul întrebării.

— Când a venit în halul ăsta acasă?! se răsti el, pierzându-și cumpătul.

— Puțin după prânz, milord.

— Și eu de ce dracu' n-am fost anunțat?!

John făcu ochii mari, luat prin surprindere de explozia de furie din privirea tânărului său patron.

— Eu... eu, își drese John vocea, încercând să pară cât mai demn. Nu m-am gândit, milord. E vina mea că...

— Lasă-ne! îi ceru David cu asprime, curmându-i vorbele. Să nu fim deranjați de nimeni, nici de regent în persoană, m-ai înțeles?

— Prea bine, Excelență, se înclină țeapăn majordomul, părăsind

încăperea cu un aer lezat.

Rămași singuri, David o luă în brațe și o ținu așa până când tânăra lui soție păru să se potolească. Nu-l ducea mintea ce-ar fi putut să pățească de arăta atât de distrusă, dar era hotărât să afle. Numai că pentru asta trebuia să aibă răbdare ca ea să-și revină în fire.

Când suspinele ei se domoliră, David se desprinsese de ea doar atât cât să-i toarne un pahar de brandy, din care o sili să bea câteva înghițituri. Tânăra se scutură sub arsura alcoolului, dar nu părea dispusă să vorbească. Nici măcar nu-l privea, un lucru pe care David îl găsi neliniștitor.

— Povestește-mi, draga mea, ce-ai pățit? Îi ceru el cu blândețe, lăsându-se pe vine în fața ei și luându-i mâinile într-ale lui, încercând să i le încălzească.

Abia acum îi observă rochia murdară, obrații mânjiți de dăre de praf și părul ciufulit. Memoria lui asocia imediat imaginea ei de acum cu cea din urmă cu un an și jumătate, când venise la el după ce o trăsură fusese cât pe ce s-o măture de pe suprafața pământului. Spaima îl lovi în stomac ca un pumn, lăsându-l fără aer.

— Te-a lovit cineva, Katherine? o iscodi el cât putu de calm, abia izbutind să-și țină-n frâu furia violentă care-l ardea pe dinăuntru ca un acid.

— Da. Nu! Nu, adică nu m-a vătămat nimeni în mod fizic sau... doar că inima mea este... este oribil, totul... bâigui ea fără nicio coerență, privindu-l disperată.

— Spune-mi ce te supără, iubito, își reținu el un oftat de ușurare.

— O să mă detești! suspină ea, ascunzându-și fața în palme. Nu vreau s-o faci, dar...

— Prințesă, liniștește-te, o mângâie el pe păr cu tandrețe. Nu ai putea face sau spune nimic care să mă determine să te detest. Te iubesc, Katherine. Nimic nu va putea schimba asta, să ții minte.

— Chiar dacă nu sunt persoana care știi că sunt în realitate? Își înălță ea fruntea cu un aer hăituit. Chiar dacă sunt o... o înșelăciune, o iluzie?

David se simți bolnav la vederea durerii și tristeții nemăsurate din ochii ei. Nu-i înțelegea cuvintele, dar bănuia că avea un motiv întemeiat pentru care-i vorbea astfel.

— Spune-mi ce-ai pățit, Katherine! Îi ceru el cu fermitate, privind-o grav în ochi. Fă-mă să pricep lucrurile și nu încerca să-ți

închipui care ar fi reacțiile sau sentimentele mele vizavi de ceea ce te apasă. Lasă-mă să judec singur.

— Sunt o rușine, David... Începu tânăra cu o voce chinuită de durere și dezgust. Sunt... înghiți în sec, trăgând adânc aer în piept ca pentru a-și face curaj să rostească fatidicele cuvinte care-i înfierau creierii...un copil al păcatului!

Brusc, în mintea lui se făcu lumină. Un val de căldură i se sparse în piept, moleșindu-l. Simți nevoia să se așeze, surpriza lăsându-l fără replică. Deși se pregătise pentru acel moment, știind că odată și-odată tot avea să vină, totuși nu crezuse că avea să se întâmple atât de curând. Îi venea să-l strângă de gât pe lordul Denthon pentru proasta inspirație de a-i dezvălui Katherinei adevărul tocmai acum, când totul mergea atât de minunat în viața lor conjugală.

— Când ai vorbit cu Patrick? articulă el aproape în șoaptă, întinzând o mână s-o atingă pe păr, dar în clipa următoare realizează ce prostie făcuse.

Privirea ei țâșni spre el, profund șocată, făcându-i mâna să-i înghețe în aer. Îl fixa cu o expresie perplexă, neîncrezătoare și rănită, care-i făcu inima să i se strângă în piept. Nu aflase de la Patrick, realizează el într-o fracțiune de secundă. Ori descoperise adevărul cu totul întâmplător, ori cineva se oferise cu „bunăvoință” să o „informeze” în privința asta. Înjurând cu ferocitate în gând, David își retrase mâna cu o expresie mâhnită.

— Știi? făcu Katherine într-un târziu, cu o voce alterată de durere, simțind atât de intens nevoia de urla, că aproape o ustura gâtul din cauza efortului de a se controla. Știi! repetă ea, de această dată cu mai multă convingere, mânia crescând în ea ca un val uriaș. Știi și nu mi-ai spus!!!

— Nu era treaba mea, răspunse el calm, apăsând cuvintele pentru a sublinia exact acest aspect. Cum ai aflat?

Katherine îl privi disprețuitoare și furioasă, găsind energia de a se ridica din fotoliu, lucru care-l obligă și pe el s-o imite. Se înfruntară din priviri, el așteptând să-l crucifice, ea pretinzând o explicație mult mai satisfăcătoare decât cea pe care el i-o oferise pe un ton sec.

— Ce contează cum am aflat, începu ea vehement, din moment ce acum sunt pe deplin edificată!

David o privi câteva secunde, mintea lucrându-i febril, intuind cam ce anume se-ntâmplase.

— Nu cred că ești pe deplin edificată, murmură el cu un oftat adânc. Dacă ai fi fost, atunci...

— Oh, ba da, chiar sunt! i-o reteză ea cu înverșunare, aproape sufocându-se de furie. Maică-mea s-a tăvălit în fân cu ipocritul de Denthon și uite așa am apărut eu, pocni din degete într-un gest sfidător și acru. Ca să vezi surpriză! El n-a luat-o de nevastă, în schimb tatăl meu a făcut-o. Și au fost suficient de mârșavi amândoi încât să se folosească de cinstea lui, de...

— Nu terfeli memoria mamei tale și nici nu te grăbi să condamni la rușine și umilință doi oameni care s-au iubit și te-au iubit! tună vocea lui cu inflexiunile metalice ale unei răceli care-o amorți. Dacă este să deduc corect, ai avut o înfruntare cu lordul Denthon astăzi, însă după cum îți cunosc temperamentul arzător și repezit, mai mult ca sigur nu i-ai oferit șansa să-ți explice ce s-a-ntâmplat în realitate între el și mama ta.

Îl durea să-i vorbească atât de brutal, știind cât de adânc aveau s-o lovească cuvintele lui, dar mai știa și că nu are de ales. Trebuia s-o smulgă din tragedia care o sfâșia și s-o oblige să gândească obiectiv și să accepte adevărul ca atare.

— Și bănuiesc că tu cunoști toate detaliile! aruncă ea cu o voce revoltată și plină de dezgust, de sub care răzbătea durerea profundă care o încerca.

— Eu, cel puțin, am fost suficient de politicoș și de simțit încât să stau și să ascult confesiunea unui bărbat trădat de viață, care a suferit mai mult decât poate mintea ta să cuprindă și care a pierdut tot ceea ce a iubit și a contat cu adevărat pentru el, și asta nu pentru că nu s-ar fi luptat cu toate forțele, ci pentru că soarta i-a fost potrivnică. Ar fi trebuit să-i acorzi această șansă lui Patrick, Katherine, continuă el cu o voce ceva mai blândă. Dacă ai fi făcut-o, cu siguranță în momentul acesta inima ta n-ar fi fost atât de rănită și deziluzionată. În această clipă n-ai fi suferit așa cum o faci acum, cu egoism și ambiție, și nici nu te-ai fi privit ca pe o victimă a unui complot oribil...

— Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul ăsta?! strigă ea, privindu-l cu uimire și furie. Nu sunt egoistă!... N-ai niciun drept să mă judeci astfel! Cum ai fi putut tu accepta această mizerie, aflând-o accidental, dintr-o nenorocită de scrisoare? Cum ai fi putut să primești o astfel de veste, care-ți dă peste cap întreaga viață? Ai fi zâmbit, știind că tot ceea ce cunoști despre tine este un fals, o înșelătorie?!...

— Nu ești un fals, Katherine, o contrazise David cu asprime, enervarea începând să pună stăpânire pe el. Adevărul acesta nu te schimbă și nu te va schimba niciodată. Vei fi întotdeauna aceeași. Încetează să-ți mai plângi de milă. În felul ăsta nu-ți vei rezolva problemele ci le vei adânci și mai mult...

— Cum poți să fii atât de crud?! izbucni ea, privindu-l cu lacrimi în ochi. Cum ai putut să mă minți?... Mi-ai promis că n-o să mă mai minți niciodată!

— Și mi-am ținut promisiunea, rosti el încet. Discuția pe care am avut-o cu tatăl tău s-a petrecut în ianuarie, imediat după ce ai fost împușcată. Am promis să păstrez confidențialitatea acelei convorbiri și, oricum, relatarea ei nu era un lucru care să mă privească pe mine. Era între tine și lordul Denton. El trebuia să-ți dezvăluie secretele lui, și în niciun caz eu. Momentul în care ți-am promis să nu te mai mint pe viitor, s-a petrecut la câteva luni după aceea, așa că furia pe care tot încerci s-o îndrepti spre mine nu are absolut niciun temei.

— Oh, da, foarte convenabil pentru tine, râse Katherine cu o voce spartă, plină de ironie, refuzând să accepte logica și bunul simț al vorbelor lui. Asta chiar te absolvă de orice vină!

Câteva clipe, David o privi în tăcere, împărtășindu-i suferința dar refuzând să cedeze în fața nerostitelor și absurdelor ei pretenții. Știa că este mult prea rănită de adevăr pentru a încerca în acel moment să încerce să descopere cum se întâmplase totul acum mai bine de douăzeci de ani în urmă. Îi trebuia timp să treacă peste șocul inițial. În cele din urmă oftă și-și trecu mâinile prin păr cu un aer frustrat.

— Uite ce e, Katherine, înțeleg că acum ești mult prea răvășită și șocată de ceea ce ai aflat, dar nu încerca să te răzbuni pe mine de un lucru de care nu mă fac vinovat. Dacă simți nevoia să ții, atunci mergem împreună la tatăl tău și...

— Denton nu este tatăl meu! șuieră ea printre dinți. Nu va fi niciodată! William de Cavington a fost singurul tată pe care-l voi recunoaște vreodată, sfârși ea cu o voce tremurătoare, respirând cu dificultate.

David ar fi vrut să-i spună că dintre cei doi, ducele de York și marchizul de Cavington, primul fusese cel care se dovedise a fi un adevărat părinte și nu invers. William Dellaney îi aruncase mâna și averea într-un joc de cărți, orbit de dorința de a se răzbuna pe lordul Denton, ori un părinte bun și iubitor nu ar fi săvârșit o asemenea

mișelie dacă fericirea și bunăstarea copilului său ar fi contat într-adevăr. Însă o asemenea afirmație ar fi fost un comentariu pe care Katherine l-ar fi respins din capul locului, iar pe el l-ar fi urât și mai mult pentru ceea ce ea ar fi considerat ca fiind nepăsare și cruzime din partea lui.

— Într-o bună zi va trebui să privești adevărul în față și să-l înfrunți, rosti bărbatul pe un ton scăzut, schițând un zâmbet plin de amărăciune. N-ai de ales, draga mea.

— Ba da, am de ales, ripostă Katherine cu un suspin înăbușit. În acest moment, aleg Floors. Cel puțin acolo nu trebuie să-mi pun problema dacă cei pe care-i iubesc mă trădează, mă mint și mă dezamăgesc.

Știa că-l lovea după expresia lividă de pe fața lui, dar nu se putea opri. Nu putea să-l ierte pentru faptul că știuse acel adevăr îngrozitor și nu i-l spusese.

— Acum, o să urc în camera mea și o să mă culc, îl informă pe o voce plată. Singură, specifică pe un ton lipsit de orice inflexiune. Măine, voi pleca spre Floors. Această călătorie o voi face tot singură. O să locuiesc la Floors de acum înainte și aş aprecia foarte mult dacă ai respecta acest lucru.

Îl scotea din viața ei fără niciun drept de apel și David știa că dacă ar fi încercat s-o oprească, ea s-ar fi înverșunat și mai tare împotriva lui. Totul s-ar fi transformat într-o luptă continuă și probabil că până ar fi ajuns Katherine să înțeleagă și să accepte situația, între ei s-ar fi adunat mult prea multe pentru ca viața lor conjugală să poată continua la fel de desăvârșită cum fusese până-n urmă cu un ceas.

Katherine se răsuci pe călcâie și străbătu țeapănă încăperea, îndreptându-se spre ușă, când vocea lui o opri.

— Katherine, dacă totul s-a terminat între noi, aş vrea s-o știu acum.

Katherine simți cum toți mușchii i se înțepenesc și că i se pune un gol imens în stomac. Gândul de a-l pierde definitiv și irevocabil o tăia până la os. Durerea aceea întrecea cu mult durerea de a fi aflat că este un copil nelegitim. Dar știa că, pe de altă parte, nu mai putea trăi lângă el. O mințise și o manipulase ori de câte ori avusese ocazia și, cel mai probabil, la fel avea să facă și pe viitor. Pur și simplu nu mai putea avea încredere în el. În plus, nu era deloc decent din partea lui să-i dea un ultimatum tocmai acum, când era atât de rănită și confuză.

Se răsuca în loc, aruncându-i o privire lungă peste umăr.

— Da, s-a terminat, Excelența Voastră, rosti ea încet, apoi se întoarse și părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

Nu văzu umerii bărbatului care căzură înfrânți și nici agonia de pe fața lui. Nu mai exista drum de întoarcere pentru niciunul dintre ei.

Ajungând în hol, Katherine privi lung scările, fiindu-i silă să urce până-n camera ei. Ideea de a rămâne în aceeași casă cu bărbatul pe care-l iubea dar pe care-l pierduse i se părea înnebunitoare.

Brusc, își aminti de Emily, cum o abandonase în garsoniera din Albany și simți că i se face rău din cauza vinovăției și a rușinii. Cum putuse să uite așa de ea? Trebuie să-i fi părut a nu fi în toate mințile, ceea ce nu era deloc departe de adevăr.

Aruncându-și privirile amețite spre John, care stătea înțepenit în fața ușilor bibliotecii, reuși să schițeze un zâmbet chinuit și spuse cu o voce uscată:

— John, roag-o pe camerista mea să pregătească bagajele pentru Floors. Să împacheteze tot, sublinie ea cu greutate. Dacă soțul meu întreabă, transmite-i că sunt la lady Dinsmoor și că nu știu deocamdată când mă întorc.

Bătrânul se înclină în semn c-a înțeles și o privi mâhnit cum părăsește antreul și casă, lăsând în urmă un val de tristețe și de durere adâncă.

CAPITOLUL 20

Emily se dovedi sprijinul de care avea atâta nevoie. Blonda contesă o ascultase până la capăt, fără s-o întrerupă. Katherine hohoti disperată în brațele ei aproape două ceasuri încheiate, vărsându-și amarul și jalea, până rămase pustiită și epuizată de durere.

— Nu pot să mă întorc acasă, mărturisi Katherine cu o voce răgușită de plâns, privind-o pe Emily cu un aer istovit. Pur și simplu, nu pot să rămân sub același acoperiș cu el. O să încerce să stea de vorbă cu mine, iar în acest moment nici măcar nu cred că voi fi în stare să suport să-l privesc în ochi.

— Te înțeleg foarte bine, încuviință Emily cu tristețe și compasiune. Nici eu, să fi fost în situația ta, nu cred că aș fi dorit s-o fac. Poți să rămâi aici în noaptea asta, dacă dorești.

— Oh, Emily, nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc pentru...

— Nu fi prostuță, o întrerupse Emily cu un zâmbet înduioșat. La ce sunt buni prietenii? făcu ea cu blândețe. Am să trimit vorbă printr-un servitor soțului tău că vei dormi la mine.

Katherine încuviință tăcută, masându-și stomacul strâns de nervi. Avea un gust amar în gură și se simțea secătuită de forțe, amorțită și incapabilă să se adune.

Emily porunci unei servitoare să le aducă cina sus, în camera de oaspeți, apoi o însoți pe Katherine până în dormitorul ei. Băură un ceai fierbinte, aromat, care avu darul de a-i mai calma agitația care o stăpânea, apoi, la insistențele lui Emily, ciuguli câte ceva din platourile de argint pe care servitoarea le adusese sus.

Când se întinse în așternuturile curate și moi, parfumate cu ierburi plăcut mirositoare, Katherine nu crezuse că avea să poată închide un ochi toată noaptea. Dar adormi aproape instantaneu, căzând într-un somn adânc, fără vise.

Emily o înveli, mângâindu-i părul brun cu gesturi lente, în timp ce-i privea chipul frumos, pătat de lacrimi. Stătu câteva clipe nemișcată, admirându-i frumusețea nefirească, apoi oftă și se ridică.

Când părăsi dormitorul, avea în ochi o expresie hotărâtă.

N-o putea lăsa pe Katherine să se întoarcă singură în Scoția. Starea în care aceasta se găsea necesita sprijinul ei pentru încă o vreme. Avea să-i fie un prieten adevărat. Doar i-o datora, nu-i așa? zâmbi ea, în timp ce se îndepărta pe coridorul slab luminat, intrând în dormitorul ei și poruncind cameristei să-i împacheteze hainele pentru călătoria de a doua zi cât și pentru perioada șederii la Floors.

Bine că acum Carlton era plecat cu afaceri în Devonshire. Avea să-i lase o scrisoare prin care-l înștiința unde se află, ca să nu se îngrijoreze. Nu dorea să-l supere inutil, mai ales că mariajul lor mersese atât de prost în ultima vreme. În plus, călătoria în Scoția avea să fie în beneficiul căsătoriei lor. Știa asta cu o certitudine înfiorătoare.

Când se trezi a doua zi, Katherine se simțea buimacă și deconcertată. Deși dormise foarte mult, se simțea ca și cum toată noaptea ar fi rânit la grajduri. O durea carnea pe trup și avea impresia că pe sub pleoape i se vârau fire de nisip. Plânsul de cu o seară în urmă îi răgușise vocea și îi lăsase în piept un gol imens.

Abia găsi energia de a se târî jos din pat ca să-și spele fața, să-și perie părul și să se îmbrace cu rochia pe care o purtase cu o zi în urmă.

Observă absentă halul în care aceasta se murdărise, dar nu-i păsa. Ceea ce o înfrigura era ideea de a se întoarce la Roxburgh House, chiar și numai pentru câteva minute, și de a da ochii cu soțul ei, un lucru inevitabil din moment ce trebuia să se schimbe și să-și ia lucrurile.

Gândul de a se despărți pentru totdeauna de David o distrugea. Nu suporta ideea că poate că nu mai avea să-l revadă niciodată, când totuși avea atâta nevoie de el. Îl iubea, dar nu putea să-l ierte. Nu mai putea avea încredere în el. Pur și simplu nu putea. Iar el o forțase să aleagă pe loc dacă vor rămâne împreună sau nu, ceea ce o făcea să se întrebe dacă nu cumva sentimentele lui pentru ea pieriseră. Poate că până la urmă se plictisise de ea și tragedia care-i răvășise viața apăruse la momentul oportun, înlesnindu-i dorința de a se separa de ea. Această concluzie îi revoltă brusc stomacul.

Slăbită, tremurând din toate încheieturile, se așază pe taburetul de lângă măsuța de toaletă, închizându-și ochii și dorindu-și să moară. Viața ei de acum încolo se contura lipsită de orice bucurie, goală și cenușie. Nu credea că avea să-și mai revină vreodată, să găsească puterea de a râde și de a fi fericită. Nu, când tot ce crezuse și cunoscuse îi fusese luat, când bărbații pe care-i iubise și în care se încrezuse o trădaseră și o dezamăgiseră.

Așa o găsi Emily, care se repezi spre ea cu o expresie alarmată pe față, prinzându-i umerii și privind-o îngrijorată.

— N-am nimic, surâse strâmb Katherine, străduindu-se să pară calmă. O mică reacție întârziată la... ziua de ieri.

— Ești sigură? insistă Emily cu un aer circumspect.

— Da, sunt sigură, zâmbi ea convingător.

— Bine, zâmbi și contesa, părând mai liniștită. Dar să știi că n-o să permit să pleci așa. Rochia ta arată de parcă ai fi trecut prin războiul cu Spania și Franța. O să-ți împrumut una de la mine și să nu aud proteste, draga mea. Nu poți să ieși în halul ăsta pe stradă! Nu e decent.

Katherine n-ar fi avut puterea să se împotrivească nici chiar dacă ar fi vrut. Și-n plus, rochia ei arăta într-adevăr murdară. Emily îi dădu o rochie de zi din mătase azurie, brodată cu trandafirași mărunți pe corsaj și poate, și mănuși asortate.

Deși micul dejun era pregătit în salonul mic, Katherine abia de reuși să înghită o ceașcă de ceai și o felie de pâine prăjită.

Câteva minute mai târziu, își luă rămas-bun de la Emily și-i mulțumi pentru găzduire și sprijinul afectiv, apoi se îndreptă spre

trăsură și se prăvăli pe bancheta comodă. Legănatul vehiculului îi agrava starea de greață și Katherine se întrebă speriată cum avea să suporte călătoria până-n Scoția. Probabil că avea să-și dea duhul pe drum, dar această eventualitate avu darul de a o lăsa indiferentă. Nu-i păsa dacă mai avea sau nu să apuce ziua de mâine. În opinia ei, moartea ar fi scutit-o de o grămadă de chinuri.

Când ajunse la Roxburgh House, John o informă că soțul ei dorea să-i vorbească înainte de plecare și o poftea în cabinetul său de lucru. Deși Katherine nu se simțea încă în stare să dea ochii cu el, știa că nu avea încotro.

Scoțându-și mânușile de satin bleu, își netezi poalele rochiei și trase adânc aer în piept, îndreptându-se spre cabinetul lui David. Ciocăni discret și intră când îi auzi invitația.

Katherine făcu doi pași și simți că i se frânge inima în piept. Bărbatul stătea în spatele biroului, doar în cămașă și pantaloni, cu fața proaspăt rasă, și se ridică la intrarea ei, ocolind biroul masiv. Privirea îngrijorată și tristă păreau să-i scurme prin inimă. Arăta obosit și Katherine știa că nu dormise deloc în acea noapte, măcinat de gânduri. Însă, pe lângă toate acestea, observă în străfundurile ochilor acelora atât de verzi și atât de dragi ei, un soi de hotărâre lucidă care o înfioră.

— Am vrut să lămuresc câteva aspecte înainte să pleci, o informă el calm, indicându-i cu o mână unul dintre cele două fotolii care se aflau în fața biroului.

Katherine dădu din cap și se așeză, urmărindu-l cum ocolește biroul și se așază în fața ei. Părea mai înalt și mai frumos decât înainte. Poate i se părea ei așa, sau poate că ruptura adâncă dintre ei o făcea să fie mai atentă la el. Vocea lui profundă și severă o scoase din letargie și meditație.

— În primul rând, încep cu bărbatul cu o privire pătrunzătoare și inflexibilă, o să-ți aduc la cunoștință patru condiții pe care nu le negociez. Dacă nu ai de gând să le respecti, atunci te voi ține aici cu forța, dacă trebuie.

Katherine strânse din dinți, iritată și ofensată de cuvintele lui.

— Prima condiție este aceea de a călători în Scoția sub o escortă formată din zece oameni, pe care-i vei găzdui pe cheltuiala mea la Floors. Aceștia vor avea datoria de a-ți asigura protecția și securitatea până când îl vom prinde pe cel care te vrea moartă.

Katherine, care în prima fază dorise să protesteze, se văzu

nevoită să accepte această condiție fără discuții. Criminalul care o vâna constituia o amenințare continuă la adresa ei și până nu era prins, nu avea să aibă niciunul dintre ei liniște. Deși, printr-o amarnică ironie, gândul că acel individ s-o scutească de amarul lunilor care veneau era aproape îmbucurător.

— În al doilea rând, vreau să-mi dai imediat de știre dacă ești însărcinată.

Katherine se albi la față. Ideea îi strânse stomacul. Dacă era să se ia după stările ei din ultima vreme, atunci avea toate simptomele unei femei gravide. Brusc, ceva pâlpâi în inima ei. Ceva ce crezuse că n-o să mai simtă în veci. Dintr-un gest egoist și sub impulsul momentului, refuză să-i împărtășească și soțului bănuiala ce părea să se transforme în certitudine.

— De ce? îl întrebă în schimb Katherine, susținându-i privirea cercetătoare.

— Pentru că, dacă îmi porți copilul, înseamnă că n-o să putem divorța, o informă el cu o voce gravă.

Katherine se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Clipi năucită și trase sacadat aer în piept. Separarea lor era un lucru ușor de acceptat, dar divorțul tăia orice legătură dintre ei. Își plecă privirile în poală, ca el să nu-i vadă dezamăgirea și durerea profundă din ei.

— Atunci nu putem decât să ne rugăm ca lucrul acesta să nu se fi întâmplat, rosti ea încet, stăpânindu-și lacrimile și emoțiile.

Dacă și-ar fi ridicat în acea secundă ochii, ar fi văzut proiecția propriilor sentimente în ochii lui, plus o disperare agonizantă. Când o făcu totuși, era târziu. Bărbatul își încleștase fălcile și-și ștersese orice expresie din ochi.

— Dacă nu ai rămas însărcinată, continuă el sec, atunci vom divorța în decurs de câteva luni. Și, ca să fim înțeleși din capul locului, vei avea o alocație lunară destul de consistentă, care să-ți acopere toate necesitățile curente.

— N-am nevoie de banii tăi! se încruntă Katherine, privindu-l furioasă de faptul că el era atât de tranșant, de calculat și de rece.

— O să-i ai oricum, garantă el pe un ton care nu admitea comentarii. Cea de a patra condiție o anulează pe cea cu divorțul, sau mă rog, este o contraofertă.

Sprâncenele tinerei se ridicară nedumerite. Observă cum privirea lui se îmblânzește și inima ei începu să-i bată repede.

— Încă te iubesc, Katherine, declară el rar și răspicat. Nu vreau ca totul să se termine așa. Am preferat să ignor ultimul tău răspuns de ieri în legătură cu noi. O să-ți fac o nouă propunere. Hai să lăsăm lucrurile să se liniștească timp de câteva săptămâni. Dacă o să simți la fel în continuare, o să înțeleg și o să mă retrag din viața ta pentru totdeauna.

Katherine își lăsă ochii în jos, reflectând la propunerea lui. Deși incredibil, simțea o mare ușurare auzind asta. Trase adânc aer în piept și încuviință tăcută.

— Și mai este ceva, rosti el încet, făcând-o să-l privească. Este ceva ce insist să iei cu tine la Floors și să-i acorzi atenție atunci când o să simți că poți s-o faci.

Se ridică și înaintă spre ea, ținând în mână o casetă micuță, din lemn de trandafir. I-o întinse fără o vorbă, așteptând ca ea să o ia.

— Ce este? îl întrebă ea cu o ușoară încruntare.

— Este corespondența dintre Patrick și mama ta, pe vremea când speranțele lor erau încă vii, vorbi David pe un ton răgușit. Îi văzu reacția de respingere apărută în ochi și continuă repede. Nu face asta, Katherine! Nu-ți refuza dreptul de a ști adevărul și de a cunoaște trecutul așa cum a fost! Eu le-am citit, cu acordul lui, și aş vrea s-o faci și tu. Sunt... fac mai mult decât o mie de cuvinte. O să înțelegi. I-am promis la... se opri, corectându-se la timp, i-am promis lui Patrick că o să ți le dau și că o să obțin de la tine promisiunea de a le citi. Doar fă-o! Deschide-le și citește-le atunci când te vei simți pregătită. Sunt foarte frumoase și emoționante. Te rog, fă asta pentru tine.

Katherine privi răvășită cutiuța din mâinile ei, părându-i-se de o tonă. Deși îi era teribil de greu, dădu din cap, resemnându-se. Poate că într-o zi, avea să le citească. Sau poate niciodată. În acel moment, era mult prea bulversată pentru a se gândi măcar la asta.

Se ridică cu greu în picioare și-și privi soțul în ochi. Ai lui exprimau blândețe, regret, și nespus de multă iubire. Katherine înghiți nodul mare din gât și făcu un efort să vorbească.

— Atunci, rămâi cu bine.

— Și tu, schiță el un zâmbet amar. Promite-mi că ai să fii bine, Katherine. Și... dă-mi de știre dacă ai nevoie de... ceva.

— Bine, dădu ea din cap.

Bărbatul se aplecă și o sărută pe tâmplă, luând-o complet prin surprindere.

Katherine avu impulsul de a se întoarce, căutându-i gura, dar se înfrână la timp. Știa că dacă avea să-l sărute, hotărârea de a pleca avea să i se clatine, și nu putea lăsa să se întâmple asta. Deși îi dorea îmbrățișarea, trebuia mai înainte de toate să-și recapete încrederea în el. Se retrase un pas, cu degetele crispate pe lemnul casetei, apoi se răsuci pe călcăie și părăsi grăbită încăperea.

În urma ei, David își încleștă mâinile în pumni și strânse din dinți până își auzi măselele scrâșnind. Durerea și furia i se zbăteau în piept sub forma unui urlet pe care și-l înghiți în sec cu mare dificultate. Știa că n-avea să-și respecte niciuna dintre condițiile pe care i le înșirase. Intenția lui fusese s-o sperie și, parțial, îi reușise.

Dar dorise și ca ea să rămână, ori aici eșuase. Spera că, lăsând-o să plece, Katherine avea să ajungă mai repede la concluzia că aveau nevoie unul de celălalt și că viața lor merita o șansă. Dar în adâncul inimii, instinctul îi spunea că făcuse o mare prostie iar Katherine se îndrepta spre un mare pericol.

Tot ce putea nădăjdui era ca cei zece oameni pe care Aberdeen i-i pusese la dispoziție să-și facă treaba pentru care erau plătiți.

Katherine părăsise Londra un ceas mai târziu, lăsând totul în urmă. Primele ceasuri ale călătoriei le parcurse într-o stare de amorțeală, tulburată din când în când de câte un junghi în stomac cât și de o durere surdă de cap care părea să scadă sau să se accentueze de la o oră la alta.

Când începu să se întunece afară, cel care părea a fi conducătorul escortei sale îi propuse să înnopteze la primul han care le ieșea în cale. Katherine era atât de îngreșoșată și de chinuită de migrenă, încât acceptă fără să șovăie propunerea bărbatului.

După aproximativ o jumătate de ceas, intrară în curtea largă a unui han de țară, cu pereții zugrăviți în culoarea teracotei și ghivece de mușcate curgătoare la ferestre. Katherine abia dacă înregistră ambianța plăcută din jurul ei. Tot ce dorea era să se întindă într-un pat moale și să doarmă câteva ore, nădăjduind astfel ca durerea de cap s-o mai cruțe.

Ajutată de cameristă, își făcu toaleta și se schimbă în camera cochetă care i se rezervase, apoi bău un ceai cald și mâncă puțină friptură de pui, pe care spera s-o poată păstra în stomac. Se întinse cu un oftat în așternuturile răcoroase, închizând ochii și lăsându-și

palmele peste abdomenul plat.

Dacă într-adevăr rămăsese însărcinată, atunci nu exista nicio bucurie pe lume mai mare decât aceasta. Gândul de a avea un copil îi insufla puterea și curajul de a merge mai departe. Adormi zâmbind, în ciuda cercului de fier care-i pulsa și-i strângea tâmpilele ca într-o menghină.

Când se trezi a doua zi dimineată, crezu în primul moment că are vedenii. Chipul bălai al contesei de Steerforth stătea aplecat zâmbitor deasupra ei. Katherine îi răspunse instinctiv la surâs și se ridică încet în capul oaselor.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă ea, plăcut surprinsă dar și nedumerită.

— Nu puteam să te las singură, mărturisi Emily cu o privire serioasă. Știu că-ți dorești intimitate, dar... pur și simplu nu pot să te las. Aș fi tot timpul îngrijorată și teama să nu... să nu faci vreo prostie m-ar îmbolnăvi de nervi.

— Ce prostie să fac? se încruntă Katherine, privind-o confuz. Brusc, se lămurii ce anume dorise să spună Emily și zâmbi. Stai liniștită, o asigură ea cu un oftat. Oricât de greu mi-ar fi, este departe de mine gândul de a-mi pune capăt zilelor.

— Voiam doar să fiu convinsă că ești bine, se scuză Emily, roșind. Știi, am avut o verișoară care, dintr-o decepție adâncă în dragoste, a băut o doză letală de laudanum. A fost o tragedie pentru toată lumea. Nimeni nu s-a așteptat la asta pentru că în ultimele zile de dinaintea morții, Wendy părușe chiar foarte veselă. Ne-a înșelat pe toți cu atitudinea ei senină ca pe urmă să... să...

— Îmi pare rău să aud asta, rosti Katherine cu o voce tristă. Unii oameni preferă curajul de o clipă și lașitatea de o viață. Crede-mă, eu nu sunt genul. Numai și gândul îmi face părul măciucă!

— Nu te superi pe mine, nu-i așa? făcu contesa cu o privire rugătoare.

— Nu fi ridicolă, o certă Katherine. Numai că nu m-am așteptat să te îngrijești atât de tare din cauza mea.

— Lasă-mă să vin cu tine la Floors, Katherine, o imploră Emily. Promit că n-o să te deranjez.

— Vai, Em, cum ți-ai putea imagina așa ceva!? făcu Katherine, simțindu-se dintr-odată mai veselă. Faptul că avea o prietenă atât de devotată îi dădea un sentiment de adâncă mulțumire. Regret doar că

nu m-am gândit eu prima la varianta asta. Bineînțeles că o să vii la Floors. Peisajul de acolo este minunat în perioada asta a anului. O să-ți placă teribil.

Tinerele femei își zâmbiră, strângându-și mâinile, apoi se îmbrățișară.

Cât timp Katherine își făcu toaleta, Emily îi povesti cum fusese drumul până acolo, la ce oră târzie descoperise hanul la care se cazaseră și câtă muncă de lămurire dusesse cu Jenny, camerista Katherinei, pentru a o lăsa să intre la stăpâna ei.

— Jenny este un adevărat vultur când vine vorba de intimitatea mea, o lămuri Katherine amuzată.

— Îți este foarte credincioasă, confirmă și Emily cu un zâmbet lipsit de invidie.

Luară micul dejun în cameră și o jumătate de oră mai târziu călătoreau din nou. Emily își păstrase trăsura, pretextând că nu putea rămâne la Floors mai mult de trei săptămâni. Călătoreau împreună în trăsura spațioasă și confortabilă aducelui de Roxburgh, umplându-și timpul cu discuții pe teme mărunte, citind sau pur și simplu lăsând tăcerea să le învăluie.

Spre deosebire de drumul de la Marcham, Emily se dovedi o companie cu adevărat plăcută. Când Katherine dădea cel mai mic semn de oboseală, Emily puneă capăt oricărei conversații, lăsându-i acesteia intimitatea gândurilor personale. Era o prezență discretă, pe care Katherine ajunsese s-o aprecieze foarte mult și să se bucure că o avea alături. Era atât de delicată, bună și înțelegătoare cu nevoile ei, încât se mira sincer cum Carlton Dinsmoor putea să se comporte atât de moșic cu ea.

Călătoria se încheie după aproape cinci zile istovitoare și Katherine, pentru prima dată în ultimele zile, simți un fior de bucurie adevărată când castelul Floors începu să se contureze la orizont.

Deși își vizitase domeniul cu nicio lună în urmă, Katherine simți dorul de el astâmpărându-i-se-n piept. Ida și Brigitte îi simțiră mirosul încă înainte ca trăsura să pătrundă pe porțile castelului. Bruce alerga în urma lor, atât cât îl puteau purta picioarele bătrâne, încercând să potolească cele două cățele care lătrau înnebunate în jurul trăsurilor și a bărbaților călare, agitănd caii.

Katherine porunci lui Trenton să oprească trăsura și se dădu jos, ieșind în întâmpinarea celor două animale. Ida și Brigitte se

năpustiră ca două săgeți întunecate asupra ei, aproape dărâmând-o de pe picioare cu semnele afecțiunii lor, lingându-i fața și orice bucățică de piele expusă, bucurându-se zgomotos de întoarcerea ei.

Katherine abia le putea stăpâni și începu să râdă când, sub împunsătura botului Brigittei, ateriză în fund în praful de pe drum.

Cu greu reuși să le disciplineze și le făcu semn oamenilor s-o ia înainte, iar ea, ajutată de Bruce, le puse zgărzile în jurul gâtului, silindu-le să rămână lângă ei.

Katherine păși la brațul credinciosului ei servitor, mergând agale pe aleea largă ce șerpuia prin grădina din fața castelului, în timp ce acesta o pune la curent cu noutățile. Tânăra femeie își ascunse foarte bine durerea și amărăciunea atunci când Bruce se interesă de soțul ei, pretextând că acesta nu o însoțise la Floors din cauza faptului că avea niște treburi presante de rezolvat. Nu dorea să-și expună suferința în fața bătrânului majordom, știind cât de mult ținea acesta la ea și cât de adânc ajunsese să-i prețuiască soțul în timpul săptămânilor cât locuiseră acolo înainte de a se întoarce amândoi la Londra.

Un sfert de oră mai târziu ajunse în fața intrării principale. Observă că toți se mișcaseră foarte repede. Bagajele fuseseră descărcate și duse înăuntru, iar trăsurile trase în adăpostul spațios din spatele castelului. Oamenii lui Aberdeen deja inspectau zona, iar Emily rămăsese pribeagă în curte, cercetând din priviri împrejurimile.

Când se apropiară de ea, animalele începură să se agite, mârâind înfundat, cu ochii holbați la tânăra contesă. Emily făcu un pas înapoi, îngrozită la vederea expresiei feroce a celor două cățele. Deși încerca să le tempereze, Ida și Brigitte păreau imune la comenzile ferme ale Katherinei, care nu înțelegea ce naiba le apucase.

— Ți-e frică de câini? o întrebă Katherine, smucindu-le de zgardă, enervată de neascultarea lor.

— Oh, Doamne, da! bâigui Emily, lipindu-se speriată cu spatele de zidul castelului. Niciodată nu m-am împăcat prea bine cu câinii. Am fost mușcată când eram mică de un ogar și de atunci am rămas cu spaima de câini.

— Probabil că din cauza asta și sunt așa de agresive, dădu Katherine din cap cu înțelegere. Îți simt frica și asta le întărește. Când or să se acomodeze cu prezența ta, or să fie mai blânde, încercă ea s-o liniștească pe Emily.

Mințea, desigur. I se dovedise ani de zile că dacă Idei și Brigittei

nu le plăcea o anumită persoană, aceasta n-avea să le intre în grații în veci. Ba, din contră, aversiunea lor creștea odată cu trecerea timpului. Erau niște nesuferite uneori și periculoase cu străinii, dar Katherine nu se putea opri să nu le iubească. Iar cu ele se simțea mai în siguranță decât dacă ar fi fost s-o păzească o armată de mercenari.

Îi strigă lui Emily să intre în casă, după care făcu un tur al curții, lăsându-le pe cățele să adulmece fiecare intrus în parte. Cu toate că fiecare dintre bărbații care o însoțiseră la Floors pentru a-i asigura securitatea se arătaseră prudenți și rezervați în fața celor două bestii negre ca smoala, totuși la niciunul dintre ei Ida și Brigitte nu avuseseră o asemenea reacție beligerantă ca atunci când o văzuseră pe prietena ei.

Deși această constatare îi dădea o senzație neplăcută, se decise s-o ignore. Emily avea o teamă instinctivă față de câini, iar Ida și Brigitte erau foarte sensibile la emoțiile oamenilor cu care intrau în contact.

Când intră în casă și o găsi pe Emily în sufrageria imensă, palidă și îngrozită, insistă să nu iasă niciodată în curte neînsoțită de ea sau de Bruce. Emily scutură puternic din cap, în semn că a înțeles, neputându-și stăpâni tremurul mâinilor.

— Îmi pare așa de rău că te-au speriat, se scuză Katherine cu o voce plină de remușcări. Dacă știam, aș fi pornit înainte și l-aș fi rugat pe Bruce să le lege.

— Nu-i nimic. Nu m-am așteptat să fie atât de mari și să arate atât de... înspăimântător.

— Pe timpul zilei am să le leg, dar noaptea trebuie să le las în libertate, așa că vom rezolva problema foarte lesne, promise Katherine, simțind cum i se strânge inima la ideea de a le ține legate în spatele castelului.

Ida și Brigitte aveau tendința de a fi cu adevărat nesuferite dacă erau private de libertatea de mișcare, dar Katherine știa că era cea mai potrivită soluție în acest caz. Emily era prietena și musafirul ei, și trebuia să-i asigure tot confortul de care avea nevoie pe perioada sederii la Floors.

— Îți mulțumesc din suflet, se apropie Emily de ea, zâmbindu-i plină de recunoștință.

Katherine oftă și o atinse pe braț încurajator, zâmbindu-i, apoi o invită să-i arate castelul. Următoarele două ceasuri și le petrecură pe

coridoarele lungi și întortocheate, lăsând-o pe Emily să-i admire decorațiunile elegante din încăperi, mobila, tapiseriile și covoarele scumpe.

— În mare parte, tot ce vezi aici i se datorează lui... lordului Denton, rosti Katherine cu o voce găuită, venindu-i foarte greu să-i rostească până și numele.

Peste privirea lui Emily trecu un nor.

— Timpul le va vindeca pe toate, Katherine, rosti Emily cu blândețe, atingându-i umărul cu gingășie. Ai să vezi.

— Sper să ai dreptate, dădu Katherine din cap, înghițindu-și lacrimile. Hai să coborâm. E timpul să ne schimbăm și să mâncăm ceva.

Katherine o conduse până-n dreptul camerei pe care i-o destinase și pășiră amândouă în dormitorul spațios, decorat în tonuri de roz pal și auriu, cu banchete joase și fotolii comode. Ferestrele dădeau spre curtea din față, oferind priveliștea dealurilor line, împădurite, ce-și schimbau culoarea verde în zeci de nuanțe de ruginiu, galben, arămiu, verde și bej.

— Dormitorul meu este două uși mai încolo, o informă Katherine cu un zâmbet. Dacă ai nevoie de ceva, mă strigi.

— Nu cred. Ne vedem jos, într-o oră.

— De acord.

Luară cina în sufragerie. Contrar protocolului, Katherine îi invită și pe oamenii care le păzeau să li se alăture la masă. Dacă Emily părea să dezaprobe acest lucru, n-o arătă totuși. Deși tăcută, participa pasiv la discuții, râzând când și când la câte una dintre glumele cu care domnul Samuel Krane, șeful grupului de pază, încerca să le înveselească. Restul bărbaților care le escortaseră păreau tăcuți și foarte serioși. Constituția lor masivă te intimida categoric și Katherine spera ca niciunul dintre ei să nu fie pus în situația de a-și sacrifica viața pentru a o salva pe a ei.

Seara se sfârși într-o notă de oarecare veselie. Toată lumea era obosită de pe urma călătoriei lungi și era nerăbdătoare să se odihnească, mai ales că cina fusese foarte variată și toate felurile cu adevărat delicioase.

Katherine trebuia să accepte și să se consoleze cu ideea că unul dintre oamenii lui Krane avea s-o însoțească în permanență, indiferent unde mergea. Știa cum avea să decurgă asigurarea pazei la Floors. Un om avea să se posteze în fiecare seară la ușa dormitorului ei, alți patru

aveau să păzească curtea, mișcându-se încontinuu în jurul castelului. Schimbul se făcea odată la douăsprezece ore, timp care permitea celorlalți care ieșeau din gardă să se odihnească.

Ideea de a se ști atât de bine apărată ar fi trebuit să-i dea Katherinei o senzație confortabilă, dar nu era deloc așa. În timp ce urca scările spre dormitorul ei, secondată de un viking lat în spate, cu o privire de un albastru-oțel și obrazul însemnat de o cicatrice veche, știu că impresia de siguranță era de fapt o iluzie. Atâta vreme cât avea să aibă un însoțitor permanent, primejdia plana asupra ei ca un spectru demonic.

Cu un oftat, se răsuci în dreptul ușii camerei ei și-i mulțumi cu un zâmbet bărbatului ce avea să facă de cart în acea noapte. Acesta se înclină politicos și o rugă să încuie ușa cu cheia, pentru un surplus de siguranță. Katherine se conformă, intrând înăuntru și răsucind de două ori cheia în broască, după care se dezbracă și stinse lumânările, lăsând doar una aprinsă. Când se întinse în pat, somnul îi pieri ca prin farmec. Deși nu dorea să dea formă micii strângeri care i se zvârcolea în piept, știu că aceasta era dorul de soțul ei.

Îi lipsea David în mod insuportabil. Tânjea să-i simtă brațele în jurul ei, să-i adulmece parfumul de mosc, să-i simtă inima bătându-i sub palmă. Se răsuci pe o parte, privind locul gol de lângă ea, și lacrimi mari i se adunară-n ochi.

Plânse tăcută și disperată, strângând perna în brațe.

Noaptea trecu, albă și chinuitoare. Iar dimineața ce veni aduse cu ea toată goliciunea unei vieți lipsită de speranță.

La câteva sute de mile depărtare, ducele de Roxburgh își îneca amarul într-o sticlă de whisky vechi. Privea țință în gol, imun la razele palide ale răsăritului ce poleiau într-o lumină ambiguă contururile mobilelor grele din bibliotecă.

Trecuseră patru zile de când Katherine îl părăsise și încă nu putuse accepta pe deplin acest fapt. Se iubeau. Atât de total, de profund și de complex, încât nu-i venea să creadă că totul se frânsese, că se terminase atât de brutal. Era nedrept ca el să sufere din cauza unor secrete care nu-l priveau direct și personal. Dar Katherine era soția lui, prin urmare, trebuia să-i stea alături.

Avea să-i lase două săptămâni și apoi urma să se ducă după ea. Se întreba dacă va rezista atât. Cele patru zile și tot atâtea nopți i se

păruseră cumplite. Negre. Aberante. Nu făcuse decât să bea întruna ca să-și aline sufletul rănit.

Alcoolul nu era o soluție și David realiza cât era de patetic, dar cel puțin își avea binefacerea lui relativ imediată: îi amorțea durerea aceea înfiorătoare din inimă. Iar rețeta de a bea din zori și până seara i se părea cât de cât eficientă.

Ridicându-se de pe canapeaua pe care-și petrecuse întreaga noapte, își trecu o mână peste obrazul neras. N-avea chef să facă nimic, dar știa că nu putea trăi ca în grajd. Se duse în dormitor, intrând în camera de toaletă și pregătindu-și ustensilele de bărbierit. Evitase cu încăpățănare să privească în direcția patului neatins. N-o putea face. Asta i-ar fi adus aminte și mai acut că ea plecase din viața lui, chiar dacă numai cu titlu temporar.

Se întoarse în dormitor douăzeci de minute mai târziu și-și schimbă ținuta șifonată cu un costum de zi, din stofă subțire de culoarea pădurilor de brazi. Nu avea nimic precis în cap, dar dorea să iasă și să se plimbe pe străzi ca să-și limpezească mintea.

Aruncă o privire spre ușa care dădea în camera de toaletă a Katherinei și trase adânc aer în piept, înfrânându-și impulsul de a se duce într-acolo.

Știa ce avea să găsească dincolo de acea ușă delicat sculptată. Dulapuri și sertare goale, măsuța de toaletă fără nimic pe ea și... parfumul ei, plutind ca aripa crudă a torturii simțurilor lui.

Și totuși, o făcu. Nu se-nșelase. Parfumul ei delicat de iasomie încă mai stăruia în încăpere. O amară-aducere aminte, care-i tăie respirația. Dădu să se întoarcă și să iasă dar o sclipire argintie îi atrase atenția spre noptieră. Răsucindu-se în loc, își îngustă ochii și porni cu pași întinși în direcția respectivă. Culese diamantul albastru cu o mână nesigură, rotindu-l ușor între degete și studiindu-i tăcut apele limpezi și reci. Lăsându-l să-i cadă în podul palmei, îl cântări ușor, cu privirile ațintite asupra ferestrelor acoperite de draperii grele.

Furia îi explodă în sânge ca lava unui vulcan, făcându-l să-și strângă maxilarele până le auzi trosnind. Dacă inelul acela nu însemnase nimic pentru ea, atunci avea s-o pună să-l înghită.

Afurisită femeie!

La naiba! Nu avea nicio vină în toată nebunia aceea și totuși în capul lui se spărseseră toate!

Mârâind, părăsi încăperea, răcnind după valetul lui. Când Martin

intră timid în dormitor, începu să-i dea directive cu o voce răgușită de supărare, cerându-i să împacheteze lucrurile pentru drum.

— Plecăm undeva, milord? se interesă valetul, privindu-l cu un aer uimit.

— Da, plecăm în Scoția, la Floors!

Auzi un oftat în spatele lui și se răsuci nervos spre Martin. Expresia de pe fața acestuia era una de adâncă ușurare.

— Era și timpul, milord, să aveți această inițiativă, rosti Martin cu un zâmbet încântat.

Coborând scările cu un aer preocupat, David aproape că nici nu-l văzu pe John, care se oprise rigid pe primele trepte. Se opri cu o secundă înainte de a se ciocni de el și-l privi scrutător. Expresia de pe figura intendentului era una dezaprobatore.

— Ce-i?!

— Aveți musafiri, stăpâne, îl informă majordomul cu un aer încurcat.

— Cine naiba are chef de vizite la ora asta!? Cât este ceasul?

— Puțin trecut de zece, Excelență. Altețele Sale, contele de Warwick și lady Duvall, doresc să vă vorbească. Am încercat să le explic că sunteți plecat, dar au insistat, pretextând că este o problemă urgentă, de o mare și gravă importanță.

— N-au spus despre ce este vorba? se miră David, pornind deja spre salon.

Nu-l ducea mintea ce-ar fi avut Michael Davenport să-i comunice atât de vital și nici de ce acesta era însoțit de fosta amantă a fratelui său. Nu așteptă răspuns de la John, bănuind că de fapt acesta nici nu-l avea.

Intră în salon, zâmbind politicos spre ciudatul cuplu și salutându-i cu amabilitate. Zâmbetul i se stinse încet când văzu expresia sumbră de pe fața lui Michael Davenport și cea năucită și speriată de pe chipul contesei de Duvall.

— Ce s-a-ntâmplat? se încruntă David ușor, îngustându-și ochii, presimțind că ceea ce avea să audă nu era deloc de bun augur.

Mellanie privi încurcată și nervoasă spre Michael, care schiță un zâmbet scurt, lipsit de veselie.

— Cred că totuși ar trebui să ne așezăm cu toții, propuse tânărul conte de Warwick, luând-o pe contesă de cot și ghidând-o spre o

canapea joasă. O să-ți spună Mellanie despre ce este vorba.

David se conformă, alegând un scaun cu spătar înalt, iar Michael optând pentru un fotoliu Ludovic al XVI-lea. Privirea lui David se aținti asupra frumoasei contese, care-și răsucea agitată batista de dantelă în jurul degetelor subțiri. Își impuse să aibă răbdare cu femeia care părea la un pas de isterie, judecând după privirea plină de spaimă și după felul în care-i tremurau mâinile în poală.

— Vina este a mea, începu ea cu o voce șovăitoare, evitând să-și privească gazda în ochi, și vreau să știți că-mi pare teribil de rău pentru că nu am... nu am acționat mai devreme.

David realizează că se temea de el dintr-un motiv anume și zâmbi încurajator. Cu cât termina mai repede întrevederea, cu atât mai repede putea să plece spre Floors.

— Cred că știi cine încearcă să vă ucidă soția, milord.

Inima lui David rată două bătăi consecutive, apoi începu să-i bubue în timpane asurzitor. I se uscă gâtul și se forță să înghită nodul mare de acolo.

— Vorbește, atunci!

Un sfert de oră mai târziu, David se ridică palid în picioare, nevenindu-i să creadă ceea ce Mellanie Duvall îi povestise. Părea incredibil, dar totuși multe lucruri începeau să se potrivească în schema aceea. Lipsea mobilul acelor atentate asupra Katherinei, dar indiciile duceau clar la persoana spre care contesa îndreptase bănuielele. Un singur om mai putea confirma vinovăția criminalului și tocmai asta intenționa să facă. Să-l viziteze și să stoarcă adevărul de la el.

— Michael, îmi faci o favoare?

— Desigur, orice.

— Du-te și spune-i lordului Denton ceea ce lady Mellanie a văzut și spune-i că-l aștept acasă la Steerforth. Să se grăbească. Se răsuci spre Mellanie și-i luă mâna înghețată, sărutându-i-o respectuos.

— Chiar dacă ați acționat într-adevăr cu întârziere, milady, mi-ați făcut totuși un serviciu imens. Vă rămân recunoscător toată viața.

— Nu sunteți supărat pe mine, Excelența Voastră? se bâlbâi contesa cu un aer buimac, privindu-l cu ochi mari, plini de lacrimi.

— Nu, surâse David scurt. Ați fi putut să n-o faceți niciodată. Faptul că ați avut curajul să spuneți ceea ce-ați văzut vă absolvă de

orice vină. Acum, vă rog să mă scuzați.

— Vă rog, dădu din cap frumoasa femeie, retrăgându-se un pas, eliberându-i calea spre ieșire. Mult succes, milord.

— Mulțumesc, îi aruncă David peste umăr, urmat fiind de contele de Warwick. Rugați-vă pentru noi, doamnă.

— O voi face, domnul meu, oftă Mellanie, simțindu-se izbăvită.

La Floors, criminalul privea curtea cufundată în întuneric cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Din spatele ferestrelor închise de la etaj îi văzu pe cei patru bărbați care asigurau paza castelului pe timp de noapte, stând adunați și fumând în întuneric. Habar n-aveau că vigilența lor fusese atât de inteligent înșelată, că pericolul nu se afla în afara zidurilor groase ale castelului, ci chiar înăuntru. Habar n-aveau că ucigașul se plimba chiar pe sub nasul lor, că respira același aer cu ei.

Ridicându-și o mână, o presă încet pe sticla rece a geamului, de parcă așa ar fi putut să-și răcorească dorința acută de a înșfăca gâtul ducesei de Roxburgh într-o încheștare nemiloasă, de sub care viața să i se scurgă pentru totdeauna.

Mâine, își spuse asasinul cu o voce domoală, șoptită, anticipând și savurând deja gloriosul moment al morții Katherinei.

Mâine va fi ziua cea mare.

Planul pe care-l elaborase era bine pus la punct. Acum știa cu certitudine că avea să-l ducă la bun sfârșit. De această dată, avea să reușească. Pentru că nu mai era nimeni care să i-l dea peste cap, cum fusese idiotul ăla împiedicat de Josef Wariton. Îi dăduse trei șanse și le ratase pe toate trei.

Cu toate că i-ar fi prins bine acum o mână de ajutor, știa că procedase corect eliminându-și complicele. Nu avusese niciodată încredere deplină în Joe. El era singurul care-i cunoștea trecutul, care-i știa secretele și-i înțelegea motivele. Într-o bună zi, s-ar fi folosit de ceea ce știa că să-i distrugă viața aceea nouă și frumoasă, pe care și-o făurise cu atâta trudă. Or, asta nu putuse permite să se întâmple. În plus, ceea ce făceai tu, cu propriile-ți mâini, era un lucru bine făcut.

Aruncând o ultimă privire spre degetele răsfirate pe sticlă, ucigașul aproape că izbucni într-un râs încântat. Nimeni n-ar fi bănuțit că mâna aceea delicată, cu piele netedă și unghii frumos îngrijite era o mână a morții.

Mâine, mâna aceea avea să separe viața de trupul Katherinei,

scurt și fără milă. Și nimeni nu avea să bănuiască vreodată cine anume o făcuse.

Da, enigma aceea avea să-i încununeze glorios trecutul sordid. Iar viitorul avea să i se deschidă în față cu toate promisiunile lui.

Viața avea gustul bogat și efervescent al șampaniei, iar viitorul – aspectul ei minunat: auriu și plin de promisiuni incitante.

CAPITOLUL 21

Katherine se trezi în dimineața celei de a treia zi a șederii la Floors cu o greață înfiorătoare. Abia avu timp să ajungă la vasul emailat în care se spăla de obicei pe față. Când isprăvi, genunchii n-o mai susținură și se prăvăli în patru labe pe dușumea, încă icnind din cauza efortului. O transpirație rece îi acoperea pielea frunții și a spatelui și tremura fără a-i fi frig.

Era a treia dimineață când pățea asta și acum nu mai avea nicio îndoială: era însărcinată.

Începuseră s-o supere anumite mirosuri, era mai tot timpul obosită și stomacul îi făcea figuri în mod regulat, dimineața și după-amiaza.

Avea să aibă un copil!

Gândul era copleșitor, însă nu putea încă să guste bucuria acelei descoperiri deoarece greața încă mai continua s-o sâcăie. Se ridică cu greu în picioare și-și clăti gura cu apă, apoi se spălă pe față și umezi un prosop pe care și-l aplică pe ceafă, răcoarea lui smulgându-i un geamăt de plăcere.

Se îndreptă clătinat spre pat, lăsându-se moale pe marginea lui, și închise ochii pentru câteva clipe.

Doamne, urma să nască... oare când? Se încruntă, făcu un calcul rapid și constată că în luna martie sau aprilie a anului viitor avea să aibă un bebeluș. Un bebeluș mirosind a lapte și a fericire. Copilul ei și al lui David.

David. Oh, Doamne, trebuia să-i spună și lui despre asta! îi promisese. Dar asta însemna că, dându-i minunata veste, se va trezi cu el pe cap, aici!

Katherine suspină. Deși se usca de dorul lui, știa că încă nu este pregătită să reia viața lor împreună, din punctul în care ea o oprise. Starea psihică și afectivă în care se afla acum nu era în niciun caz o

stare propice împăcării. Încă mai era supărată pe el pentru faptul că o mințise prin omisiune și simțea nevoia să stea o vreme departe de el ca să-și decanteze emoțiile și sentimentele.

Un alt geamăt i se înfundă în gât. Știa că reacționase exagerat față de el, că-l neîndreptățise și-l rănise, vărsându-și durerea și amarul asupra lui, dar și el o dezamăgise. O mințise într-o problemă extrem de importantă și apoi, când aflase că ea descoperise totul accidental, nu făcuse decât s-o jignească și s-o bruscheze verbal, în loc să-și ofere toată simpatia și sprijinul lui.

Stomacul i se liniște într-un final și tremurul mărunț din corp i se potoli. Mai stătu câteva clipe, apoi deschise ochii și sună după Jenny. Camerista se înființă imediat, aducându-i o ciocolată fierbinte, pâine prăjită și câteva sortimente de brânză. La vederea brânzeturilor, stomacul începu să-i protesteze din nou. Cu o voce gătuită, îi ceru tinerei servitoare să scoată brânza din cameră. Jenny se conformă, aruncându-i o privire ciudată.

Iritată, Katherine se ridică și se duse spre măsuța de toaletă. La vederea casetei din lemn de cireș, pe care David i-o dăduse înainte să părăsească Londra, simți că i se încețoșează privirea. Se împletici doi pași și leșină.

Calul făcea spume sub David. În aceeași situație se afla și cel al lordului Denton, al lordului Steerforth, cât și cel al lui Morgan și al fratelui său. Călăreau fără contenire de o zi și jumătate, oprindu-se la hanurile din drumul lor doar atât cât să schimbe caii și să ia o gustare rapidă. Vorbiseră puțin, doar când era strict necesar, în rest nu făcuseră decât să mâne caii până la epuizare.

Inima lui David avea același ritm cu cel al calului de sub el. De când aflase identitatea celui care se ascundea în spatele atentatelor încercate asupra soției lui, nu mai bătuse normal nicio clipă. David se ruga ca organismul să-i reziste sub stresul acela cumplit. Teama îl scotea din minți. Îi era frică să nu ajungă prea târziu ca să împiedice dezastrul.

Katherine. Numele ei i se învârtea în minte ca un sfredel. Îl rostea ca pe o rugă adresată oricărei pronii dispuse să-l asculte și să-l ajute.

Deși Katherine avea o gardă de corp numeroasă, David știa că nimic nu putea fi imposibil de realizat pentru o minte rece, crudă și

calculată, hotărâtă să ucidă, ca cea a asasinului care-i vâna soția.

Leșinul ei din acea dimineată fu un motiv de discuție la masa de prânz.

Emily insista să consulte un medic, Katherine se încapățâna să-i respingă sugestia, pretextând că drumul și emoțiile din ultimul timp o slăbiseră puțin, dar că avea să-și revină cât de curând. Refuza să-i mărturisească acesteia motivul real al acelei scurte pierderi de cunoștință, pentru că nu i se părea corect ca a doua persoană după ea care să afle îmbucurătoarea veste să fie altcineva decât David.

Totuși, la cicăleala continuă a prietenei sale, Katherine cedă și fu de acord să-și petreacă toată după-amiaza la pat, odihnindu-se. În mod surprinzător, adormi buștean imediat ce puse capul pe pernă.

Emily se plimba agale în jurul mesei, studiind cu coada ochiului trupurile prăvălite peste tăblia mesei ale celor patru bărbați. Unul dintre ei sforăia îngrozitor, semn că somniferul își făcuse treaba cu succes.

— Halal pază, domnilor! murmură ea în bătaie de joc, împungându-l puternic în umăr cu vârful degetului pe unul dintre indivizi.

Bărbatul nu avu nicio reacție, spre marea ei satisfacție. Doza pe care le-o turnase în ceai fusese suficientă cât să adoarmă o turmă de elefanți, dar voia să fie sigură de rezultat. Acum nu-și mai permitea să riște.

Luă ceașca de ceai calduț și ieși în holul întunecat, trecând pe lângă majordomul inconștient, apoi urcă treptele cu pași ușori, cotind în dreapta când ajunse în capul scărilor.

Samuel Krane stătea pe un scaun fără spătar, cu spatele rezemat de perete, străduindu-se să citească dintr-un ziar vechi la lumina chioară a doua lumânări. O simți încă de când era pe scări și, aruncând o privire în direcția ei, se relaxă imediat, ridicându-se-n picioare.

Emily îi zâmbi cu candoare, înaintând cu ceașca de ceai spre el, cu o mișcare plină de grație. Bărbatul îi admiră mersul fluid, frumusețea angelică a chipului, delicatețea cu care ținea ceașca de ceai într-un echilibru perfect.

— Bună ziua, domnule Krane, îl salută ea cu o voce domoală. Vedeți ceva la lumina asta?

— Mă străduiesc, milady, rosti agentul, răspunzându-i la zâmbet.

— V-am adus puțin ceai, murmură ea sfios, roșind în timp ce-i întindea porțelanul fragil.

Bărbatul se încruntă vag la mâna ei întinsă în timp ce lua ceșcuța aburindă, părându-i-se suspect faptul că frumoasa contesă se deranjase personal să-i aducă ceaiul când, în cele trei zile în care avusese ocazia s-o studieze, îi păruse mai degrabă rezervată și cu nasul pe sus. Apoi interveni aroganța masculină și vanitatea, care-l făcură să presupună că poate o interesa persoana lui. Nu că s-ar fi angajat într-o asemenea aventură, deși era extrem de tentantă, dar...

Când o privi în ochi, aproape că se pierdu cu firea. Doamna avea un farmec irezistibil așa cum îl privea, pe sub genele lungi și negre, cu superbii ei ochi azurii și gura curbată într-un surâs moale, timid și totuși ademenitor. Fără să-și dea seama, se trezi gustând din ceai. Avea un gust ușor dulceag și o idee amărui. Nu-i plăcea ceaiul îndulcit, dar de dragul ei îl bău pe tot. Măcar să-i răsplătească efortul dacă nu-și îngăduia nimic altceva, mai ales că era în timpul programului.

— Mulțumesc. A fost delicios, minți el cu seninătate.

— Mă bucur că v-a plăcut, zâmbi Emily cu dulceață, recuperând ceașca goală și topindu-se pe culoar.

Cinci minute mai târziu, Krane dormea buștean, prăvălit lângă perete, cu scaunul răsturnat alături. Emily se aplecă deasupra lui, ciupindu-i obrazul cu putere și zâmbi larg când bărbatul nici măcar nu tresări. Îl buzunări și luă cheia de la camera Katherinei, cu un aer mulțumit.

Se întoarse din nou la parter și verifică încăperile în care dormeau cei care făcuseră de pază peste noapte. Pe aceștia îi rezolvase încă de când ieșiseră din schimb, iar doza pe care le-o administrase garanta un somn de peste douăsprezece ore. Lucrase fin cu ei, însărcinând-o pe Jenny să le servească băuturile, iar la restul, pur și simplu turnase tot conținutul borcanului în oala cu ceai din bucătărie, unde se strecurase neobservată. Fusese servită și ea cu ceai de către unul dintre servitori, și se prefăcuse că bea, dar când fusese sigură că n-o observă nimeni, îl vărsase la rădăcina unei violete de Parma. Acum, întreg Floors dormea adânc, și asta în miezul zilei. Era teribil de amuzant. Și așa aveau să doarmă până a doua zi.

Planul ei avea să reușească fără nicio îndoială. Urma să joace

alături de ceilalți rolul victimelor unui complot ingenios și s-o jelească pe Katherine cum se cuvine.

Katherine. Buzele i se arcuiră sub într-un surâs diabolic. Mda, venise acum și vremea ei. Urcă în dormitorul pe care-l folosisese în ultimele trei zile și trase lădița grea de sub pat. Săltă capacul și scoase pistolul elegant, dotat cu un butoiăș micuț în care se aflau cuibărite patru cartușe lucioase. Se opri pentru o clipă să mângâie arma lucrată admirabil și se ridică în picioare. Ar fi fost o ironie să fie nevoită s-o ucidă pe Katherine cu o armă produsă într-o fabrică a soțului ei, dar întotdeauna cercul se închide, într-un fel sau altul. Spera doar ca neroada aia să coopereze rezonabil cu ea și să n-o oblige să se abată de la planul inițial. Se asigură că avea inelul cu otravă pe deget și porni fredonând spre camera ducesei de Roxburgh.

Pendula din holul de jos tocmai marca ora trei.

David știa că se afla la o distanță de mai puțin de douăzeci de minute de Floors și forță și mai mult calul de sub el. Știa că-l omoară din cauza efortului, dar de data asta nu-i mai păsa. Tot ce dorea era să ajungă mai repede la castel și să-și găsească soția în viață. Se simțea sleit din cauza celor două zile de stat în șa, fără pic de somn, și-și jură că de îndată ce lucrurile aveau să se rezolve după voia lui, avea s-o ducă pe Katherine în pat și să zacă acolo două săptămâni încheiate.

Imaginea lor înlănțuiți, făcând dragoste, îi insuflă o nouă energie. Își înfipse călcâiele în coastele bietului animal, obligându-l să-i asculte comanda.

— David, mai ușor cu...

Vocea lui Morgan se pierdu când David luă o curbă strâns și se trezi brusc în fața unui copac căzut. Trunchiul gros bara drumul și David nu mai avu timp să-și frâneze calul. Bietul animal intră în plin în trunchiul stejarului, catapultându-și călărețul peste cap. Picioarele din față i se frânseră și pieptul îi fu străpuns de ciotul unei crengi. Armăsarul muri cu un nechezat sfâșietor.

David se ridică de jos, scuturându-se de praf și împrôșcând sudălmii. Privi animalul mort și simți cum i se rupe inima. Michael descălecă lângă el și-i aruncă hățurile propriului său cal.

— Haide, du-te! Eu vin cu Morgan.

David dădu din cap și se aruncă în șa. Sub impulsul momentului, se uită la ceas. Minutarul tocmai trecuse de ora trei.

Katherine se trezi cu o senzație de sete chinuitoare. Trase de cordonul de la capătul patului, dar nu veni nimeni. Încă buimacă de somn, se dădu jos din pat și porni spre măsuta din fața ferestrei, dar carafa era goală.

Bombănind, își luă peste cămașa de noapte un halat de casă și descuie ușa, pășind în hol cu gândul de a-l ruga pe Krane să-i aducă apă sau un ceai, orice. Făcu ochii mari când îl văzu pe agent prăbușit lângă perete și sforăind încetișor.

— Slujba asta este epuizantă, cred, făcu Katherine în șoaptă, aproape zâmbind. Păși pe lângă el, alegând să coboare pe scara servitorilor până-n bucătărie, nedorind să întâlnească pe cineva arătând așa.

Se strecură prin deschizătura ușii camuflată cu tapet pe care o folosea personalul și începu să coboare scara circulară. Ușa se închise în urma ei fără zgomoz, exact în clipa în care Emily apăru după colț.

Emily ajunse în fața dormitorului Katherinei și scoase dintr-un buzunar al fustei cheia pe care o luase de la Krane. O vârî în broască și dădu s-o răsucescă încet, ca nu cumva s-o trezească pe Katherine, dar se părea că broasca se blocase. Îngustându-și ochii și ciulindu-și urechile ca să prindă orice sunet, Emily apăsă pe clanță. Ușa se deschise fără niciun zgomot și contesa păși înăuntru în vârful picioarelor.

Patul gol declanșă o explozie de furie în sângele ei.

Trăgând aer în piept, își porunci să se calmeze. Nu trebuia să-și piardă cumpătul. Katherine nu plecase. Era pe aici, pe undeva. Totul era s-o caute și s-o găsească.

Brusc, întrevăzu posibilitățile acestui joc. Șoarecele și pisica. Da, avea să devină cu adevărat interesant s-o hărțuiască. Să-i simtă frica, deznădejdea, panica.

Bineînțeles, cea mai savuroasă formă de tortură era cea mentală. Avea să se joace cu mintea ei, s-o înnebunească. Să-i povestească când începuse totul și de ce ea, Katherine, trebuia să moară. Pe urmă, avea să termine cu ea o dată pentru totdeauna.

Pășind neauzit, se apropie de camera de toaletă și aruncă o privire înăuntru. Nu era nimeni acolo și Emily ieși pe coridor. Aruncând o privire lui Krane, îi veni o idee. Se opinti, trăgând trupul

greu al bărbatului până în cameră, și-l încuie acolo. Era ca o bătaie de joc suplimentară, dar individul era un nesuferit, așa că merita umilința aceasta fără doar și poate.

Apoi, începu să cerceteze minuțios fiecare încăpere în parte de pe nivel, având grijă să le încuie cu cheia în urma sa, restrângând astfel suprafața de desfășurare a jocului.

Oh, da, era mult mai plăcut decât își putuse imagina acele momente. Avea să fie... desăvârșit!

Katherine păși în bucătărie cu un aer distrat.

— Molly? o strigă ea pe bucătăreasă, străbătând agale încăperea în care plutea un miros apetisant de tocană de miel. Mmm, favorita mea, declară Katherine cu un surâs, aplecându-se deasupra oalei mari care fierbea înăbușit pe plită.

Îi lăsă gura apă la aburii aromați și nu se putu abține să nu guste puțin din sosul clocotit. Evident, se opări, și se răsuci după ceva cu care să-și răcorească limba. Se repezi spre ceașca de ceai uitată pe colțul mesei și o ridică la gură, dar se opri. O pată de culoare îi atrase atenția și Katherine se înclină într-o parte, aruncând o privire pe lângă picioarele mesei.

Simți că-i stă inima în loc când văzu trupul rubicond al lui Molly căzut pe podea. Ceașca îi căzu din mână cu un sunet înfundat, aterizând pe masă fără să se spargă, rostogolindu-se de câteva ori înainte de a se opri. Restul de ceai se impregună în fața de masă de pânză albă, dar Katherine nu dădu atenție la nimic decât trupului prăbușit al lui Molly.

Îngenunchind lângă bucătăreasă, o zgâlțâi frenetic, strigând-o pe nume, și mai că-i veni să plângă când realizează că femeia era în viață. Respira ușor, dar în rest, părea dusă de pe acea lume.

Dormea, nimic mai mult. Ca și Krane. Conexiunea aceea o făcu să înghețe.

Se ridică ușor, încordându-și auzul și ținându-și răsuflarea. Nu se auzea niciun zgomot, de parcă totul încremenise în tăcere. Castelul părea suspect de liniștit. Forfota care-l caracteriza de obicei dispăruse.

Un fior i se strecură pe șira spinării, strângându-i stomacul. Ceva nu era în regulă. Nu era în regulă deloc. O presimțire sumbră i se cuibări în inimă.

Tiptil, se furișă pe coridoare, ajungând în antreul răcoros. Faptul

că era desculță, deși picioarele îi înghețaseră deja în contact cu dușumelele reci de piatră, avea avantajul de a nu-i semnala prezența.

În hol, îl zări pe Bruce răstignit într-un jilț cu spătar înalt. Avea o poziție ciudată, cu brațele căzute-n lături și capul dat pe spate. Sforăia ca un urs, lucru care o făcu să expire ușurată aerul din plămâni. Faptul că și el dormea ca lemnul îi întări convingerea că în castel, se petrecea ceva îngrozitor.

Păși în vârful picioarelor și deschise ușa care dădea în sufragerie. Grupul adormit al celor patru bărbați îi declanșă teama.

Era imposibil ca toți să doarmă, ziua în amiaza mare. Ieși din nou pe hol, neștiind ce să facă.

Se îndreptă spre scări, cu gândul de a urca la etaj, în camera armelor, de unde să ia un pistol. Ridică privirea și o văzu pe Emily privind-o din capul scărilor.

Un val de ușurare îi înmuie genunchii, știind că nu era singură în acel castel adormit. Cu Emily alături, erau două minți care puteau să înfrunte criminalul care o hăituia de mai bine de un an și jumătate.

David zări conturul zidurilor de la Floors la mai puțin de o milă în fața lui. Calul lui Michael răsufla greu și tremura de epuizare, iar el se aplecă spre urechea lui, promițându-i o recompensă generoasă dacă-l purta până dincolo de porțile castelului.

Timpul părea să-și fi pierdut consistența. I se părea că trecuseră luni de când părăsise Londra, chinuit de remușcări și de spaimă.

N-ar fi trebuit s-o lase pe Katherine să plece, când primejdia încă plana asupra ei. N-avea să și-o ierte niciodată dacă tânăra lui soție pășea ceva. Și nici să trăiască fără ea. Pur și simplu o iubea mult prea mult pentru a-i supraviețui.

CAPITOLUL 22

— Emily, se întâmplă ceva, o avertiză Katherine pe un ton înfundat, atentă ca vocea ei să nu-și afle ecoul între zidurile groase ale castelului. Până și o șoptă părea să se propage cu intensitatea unui tunet. Toată lumea arată ca și cum ar fi luat o doză zdravănă de laudanum. Ceva nu este în ordine!

— Știu, făcu contesa cu un zâmbet înduioșat, în timp ce cobora

încet scările.

— Știi? își încreți Katherine fruntea cu nedumerire.

— Bineînțeles, draga mea, declară Emily cu un calm straniu. Or să arate cu toții foarte prost mâine dimineață, când se vor trezi și vor descoperi că au dormit buștean în timp ce tu te-ai sinucis.

— M-am sinucis? se bâlbâi Katherine, clipind des, de parcă cuvintele femeii nu aveau nicio logică. Dar eu nu...

— Oh, ba da! dădu din cap contesa cu tărie. Vezi tu, erai atât de deprimată, de dezamăgită de viață și de cei pe care i-ai iubit, încât pur și simplu n-ai mai vrut să trăiești. Dar, înainte de toate, te-ai asigurat că nimeni nu va putea să te împiedice de la un asemenea gest disperat. Așa că i-ai drogat.

Katherine înțelesese deja ce se întâmplă înainte ca Emily să scoată dintre pliurile fustei mâna în care ținea fără șovăire un pistol micuț, argintiu, pe care-l îndreptă liniștită spre ea.

— Tu... rosti Katherine singurul cuvânt care-i veni în minte, într-o șoaptă amară, consternată.

— Da, eu! confirmă Emily cu un zâmbet rece. Șocant, nu-i așa?

— De ce? izbuti ea să îngame șocată.

Emily se opri pe ultima treaptă și-și înclină capul ușor într-o parte, într-o atitudine gânditoare, apoi ridică nepăsătoare din umeri.

— Cred că meriți dreptul la o explicație. N-ar fi drăguț din partea mea să nu te edific pe deplin asupra motivațiilor mele. Acum, mișcă în bibliotecă! Ai o scrisoare de adio de lăsat, pe care va trebui să o scrii cu mâna ta. Vor fi destui care să-ți recunoască scrisul, iar eu n-am fost talentată niciodată la imitat.

— Și dacă refuz s-o fac? făcu scrâșnit Katherine, simțind pe lângă groaza copleșitoare și furie acidă, tocmai pentru faptul că în acel moment neputința ei de a se apăra îi crea o detestabilă stare de amorțeală.

— Atunci, voi începe să-i execut pe toți cei la care ții fără să clipesc, o preveni Emily pe un ton inflexibil. Nu miza greșit, Katherine, pe faptul că nu sunt în stare. Am mai ucis până acum și nu mi-e greu s-o fac. Dar sper că vei fi cooperantă și isteată ca să mă scutești de mizeria asta. Voi începe cu Bruce, apoi o voi uide pe Molly, va urma Jenny și...

— Am înțeles! strigă Katherine, imaginea sugerată de Emily începând să prindă contur în mintea ei. Voi face precum dorești.

— Știam eu că noi două ne vom înțelege de minune, declară Emily cu o voce satisfăcută, care-i provocă greață Katherinei.

Doamne, folosea același ton ca pentru un ceai de duminică după-amiaza și nu-i venea să creadă că femeia aceea, pe care o îndrăgise și în care se încrezuse, era o criminală cu sânge rece! Minte ei refuza să asocieze coșmarul pe care-l trăia cu ceea ce știa, sau crezuse că știa, despre femeia blondă, cu aspect fragil, din fața ei.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă spre bibliotecă, mintea ei lucrând febril în căutarea unei soluții salvatoare.

Emily era înarmată, pe când ea, nu. Pe urmă, chiar dacă striga după ajutor, era ferm convinsă că nu avea cine s-o audă. Era singură și trebuia să se bazeze doar pe forțele ei. Și să tragă de timp.

Intrară în biblioteca enormă, fără ca Emily să se mai obosească să închidă ușa în urma lor.

— Ia loc acolo, o dirijă contesa cu un gest al mâinii în care ținea pistolul spre pupitrul îngust, pe care se găseau foi de scris, cerneală și pene.

Katherine se conformă. Deși îi tremurau mâinile, reuși să tragă o foaie albă în fața ei și să ia o pană ascuțită. Doamne, oare așa trebuia să se termine? Ea scriind niște minciuni care să-i justifice trecerea în lumea celor drepți?

— Nu te grăbi, o informă veselă Emily. Avem tot timpul din lume. Planul meu este foarte simplu și ți-l voi explica din capul locului, ca să te obișnuiești cu ideea a ceea ce vei face când va sosi timpul.

— O să mă împuști? o privi Katherine cu un calm aparent.

— Oh, nu, în niciun caz. Prea multă mizerie. Își ridică mâna liberă și-i arată inelul masiv de pe inelar. Rubinul pulsă sângerieu în lumina palidă a zilei. Sub piatra asta se află o cantitate considerabilă de otravă, îi aduse Emily la cunoștință pe un ton degajat, de conversație. Am constatat că ucide rapid și fără chinuri, așa că vezi, nu mă poți considera chiar lipsită de inimă, adăugă ea cu un aer distrat. În fine, rosti ea filosofic, așezându-se pe un fotoliu, cu privirile albastre și reci ațintite asupra Katherinei.

— De ce o faci, Emily?

Sprânceană contesei se înălță ironic.

— De ce? făcu ea cu un oftat. Din ce cauză a izbucnit războiul troian, Katherine?

— Din cauza răpirii Elenei de către un bărbat lipsit de onoare

care a râvnit la bunul altui bărbat...

— Complet eronat, draga mea, o contrazise Emily cu un zâmbet subțire. Războiul acela s-a pornit în numele iubirii. Dar nu al iubirii lui Paris pentru frumoasa soție a lui Menelau, ci din cauza iubirii acesteia pentru prințul troian. Elena pur și simplu n-a fost în stare să renunțe la dragostea ei pentru Paris, un motiv pur egoist, dacă stai să te gândești. Ea ar fi putut opri acea vărsare inutilă de sânge, dar inima ei a fost mai puternică decât conștiința. Dar așa se scrie istoria!

— Vrei să spui că o faci în numele iubirii? reuși Katherine să o ia peste picior.

Peste ochii lui Emily trecu un nor și Katherine o văzu strângând din dinți. În cele din urmă, trăsăturile feței i se relaxară și Katherine aproape se cutremură sub autocontrolul riguros al acesteia. Știa că o enervase și faptul că părea să se stăpânească atât de bine o făcea să se îndoiască de faptul că ar fi avut vreo șansă în fața ei.

— Siropos spus, draga mea, dar da, o fac în numele dragostei, rosti femeia pe un ton sec. Numai că trebuie să te edific puțin în acest sens. Vezi tu, eu iubesc doi bărbați extrem de mult. Dar numai unul dintre ei ne leagă pe amândouă și din cauza lui suntem astăzi aici, împreună.

Katherine păli, simțind că i se face rău. Nu! David nu ar...

— Nu la bărbatul tău mă refer, scumpa mea, îi întrerupse contesa șirul gândurilor bolnăvicioase cu o voce amuzată. Nu că n-ar merita efortul, dar soțul tău este realmente îndrăgostit de tine, iar pe mine nu mă interesează favorurile lui. Eu mă refeream la Patrick Denton.

— Ce legătură are Patrick cu noi două? reuși Katherine să articuleze.

— Sângele lui ne curge prin vene în mod egal, Katherine. Pe scurt, suntem surori.

Văzu obrazul Katherinei albindu-se și pe moment se gândi că avea să-i leșine în față. Se înșelă. Katherine țâșni în picioare, respirând sacadat, cu ochii scânteind de furie.

— Minți! răcni ea, cutremurându-se de scârbă. Eu nu mă înrudesesc cu o nemernică ticăloasă ca tine!

— Stai jos, Katherine! îi porunci Emily, ridicând pistolul pentru a-și întări amenințarea.

— Haide, împușcă-mă! o provocă tânăra, nemaipăsându-i dacă

avea s-o facă sau nu. Mai bine mor așa decât înghițind porcăria aia pe care o ai pe deget!

— Nu-mi face probleme, Katherine! Urăsc complicațiile și dacă nu-mi dai de ales, te avertizez la modul cel mai serios că o voi face în asemenea fel încât să-ți blestemi zilele. Gândește-te că nu voi chinui doar o singură viață, ci două!

Katherine clipi, pătrunzând sensul tăios și sordid al cuvintelor lui Emily. Instinctiv, își duse mâinile la pânțele, presându-le acolo, ca pentru a proteja mica viață din interior.

Copilul ei! Copilul ei n-avea nicio șansă să cunoască frumusețea acelei lumi și nici iubirea ei. N-avea să-i poată strânge niciodată la piept trupul micuț și să-i cânte seara la culcare, lângă leagăn.

— Credeai că nu mi-am dat seama că ești grea? rânji Emily sinistru. Sunt o femeie cu experiență în sensul ăsta. Așa că insist să te așezi și să nu mă mai întrerupi, asta în cazul în care nu vrei să mori fără să știi măcar de ce.

Katherine se lăsă moale pe scaun, simțind nevoia să plângă. Făcu un efort să-și izoleze mintea de durerea înfiorătoare pe care o simțea și să gândească.

— Ce profit îți va aduce moartea mea, Emily?

— Unul imens. Tatăl nostru îți va lăsa ție averea sa și primul tău născut va beneficia de privilegiul de a fi moștenitorul titlului ducal în mod legal. Ori, asta nu se va întâmpla. Carlton i-a fost aproape în fiecare zi din viața lui și nu merită o asemenea desconsiderație.

— Dar eu nu vreau nimic de la el! izbucni Katherine disperată.

— Dragă, testamentul lui este deja făcut și n-o să-l schimbe decât dacă... lăsa fraza în aer, dându-i de înțeles urmarea.

— ...decât dacă eu nu voi mai fi, murmură Katherine cu un glas frânt.

— Isteață fată. Știam că o să înțelegi foarte repede situația în care ne găsim amândouă.

— Patrick știe că ești, se opri să-și înghită nodul dureros din gâtul uscat...că ești fiica lui?

Fața lui Emily se întunecă subit. Katherine atinsese un punct nevralgic și era curioasă să afle care. Deși nu mai avea nicio importanță în acea clipă.

— Nu, și nici n-o să afle vreodată. Va fi micul meu secret. Un bărbat cu o avere, un titlu și o reputație atât de imaculată ca a lui nu va

fi în stare niciodată să-și asume riscul de a recunoaște un bastard în mod public. Pe lângă asta, m-ar repudia dacă ar ști, sunt convinsă de asta. Numai simpla idee ca dintr-o tăvăleală încinsă cu o târfă de lux ar putea rezulta un copil i s-ar părea dezgustătoare. Jumătatea cealaltă a sângelui meu este una stricată, murdară, și el nu va nutri niciodată sentimente frumoase pentru mine, spre deosebire de tine, care ești favorita lui.

Durerea se afla undeva, clocotind adânc în vocea ei. În mod absurd, Katherine simți milă pentru ea.

— Emily, nu e nevoie să faci asta, încercă tânăra femeie să o abată din drumul ei. Nimeni nu va ști nimic din toate astea...

— Tacă-ți fleanca! i-o retează Emily cu furie. Mă crezi proastă?! Poate încă nu înțelegi, dar deja s-a ajuns prea departe cu toate. Asta este șansa mea de a fi fericită alături de Carlton și de a-i oferi premiul pe care-l merită.

— Fericirea nu se clădește pe crime, Emily!

— Poate, rânji contesa cu un aer sumbru. Dar merită să-ncerc, nu crezi?

— Carlton nu merită sacrificiul pe care-l faci, pledă Katherine pe un ton convingător. Se poartă odios cu tine.

— Dacă nu mi-ar fi descoperit trecutul, am fi fost la fel de fericiți ca în ziua în care ne-am căsătorit. După ce lucrurile se vor așeza, îi voi explica ce-am făcut pentru el și mă va aprecia din nou, ți-o garantez!... Tu ai avut o viață ușoară, draga mea. Nu știi ce înseamnă mizeria, suferința și sărăcia. Nu ai trăit momente de disperare, când viitoru-ți pare întunecat și crud. Eu am trecut prin toate astea și n-o să mă mai întorc niciodată la ceea ce am fost. Viața este o luptă. Tot ce am reușit a fost prin propriile mele forțe. Vezi tu, până acum cinci ani am dus o existență detestată de oricine. Mi-am vândut trupul la sute de bărbați. Am fost faimoasă, cea mai căutată curtezană din ultimii zece ani. Așa l-am întâlnit pe Carlton. Era bun și atent cu mine, și-mi făcea daruri generoase. Nu că ceilalți bărbați ar fi fost strânși la pungă, plăteau bine pentru serviciile mele, dar el... avea ceva ce mi-a trezit inima la viață. Și l-am dorit. Îl iubeam și voiam ca și el să mă iubească pe mine, să mă privească cu respect. Voiam o viață nouă și pentru asta a trebuit să dispar și să... mă reinventez. Aveam bani puși deoparte și asta m-a ajutat să pătrund în lumea bună sub o altă identitate. L-am cucerit destul de ușor și... asta a fost.

— Nu înțeleg. Spui că mariajul vostru a început să meargă prost în clipa în care ți-a descoperit trecutul. Nu-l cunoștea deja când v-ați căsătorit?

— Nu. În viața de dinainte îmi ofeream serviciile sub numele de Masca de Catifea. Era singurul lucru pe care-l purtam în compania clienților și mă gândesc că faptul că nu-mi vedeau niciodată chipul era un lucru extrem de incitant pentru toți.

— Cum ai aflat că ești copilul lordului Denthon?

— Nu fi atât de formală, draga mea, o dojeni Emily râzând. Pentru noi două, poți să-i spui pe nume. În fond, nu-i prima dată când îți atribui libertatea de a i te adresa intim. Înainte să moară, mama mea mi-a dezvăluit adevărul, începu ea cu o grimasă de dispreț. O uram, dar am crezut-o. Ceea ce-mi spusese era atât de uluitor, încât îmi deschidea noi perspective de viitor. Să fii fiica nelegitimă a unui duce este ceva. Eram conștientă că nu puteam ajunge lângă el dezvăluindu-i adevărul și nici nu aveam idee cum urma s-o fac, dar apariția lui Carlton mi-a netezit drumul. Absurditatea faptului că m-am îndrăgostit de nepotul lui nuanța romantismul situației. Totul convergea spre punctul în care doream să ajung așa că am acționat în forță. Rezultatul îl cunoști.

— Și despre mine cum ai aflat? se interesă Katherine, simțind că în curând avea să primească toate lămuririle necesare.

Emily zâmbi. Era un zâmbet placid, cu o notă vag melancolică.

— Anul trecut m-am dus să-i fac o vizită lui Patrick ca să-i înmânez personal o invitație la un bal de caritate pe care-l organizam la sfârșitul lui aprilie. În antreu, m-am izbit de tatăl tău, marchizul, nu ducele, preciză sardonice, care a fost cât pe ce să mă calce în picioare. Arăta atât de răvășit, încât nici măcar nu și-a cerut scuze pentru asta. A năvălit în stradă vorbind de unul singur și bolborosind amenințări, iar eu am privit nedumerită în urma lui. Duncan părea vizibil jenat și s-a oferit să mă anunțe. Atunci am văzut o bucată de hârtie pe covor și m-am aplecat, am luat-o și am vârat-o în poșeta de mână. Vezi tu, cu greu scapi de unele apucături vechi. În meseria de curtezană, informațiile pot avea un rol important în viață. Habar n-ai câte chestii interesante afli în felul ăsta și ce putere poți dobândi. Am citit hârtia abia în trăsură, după ce vizita s-a terminat și eram extrem de curioasă să văd ce conține. Patrick îmi păruse și el la fel de tulburat ca marchizul și mă rodea curiozitatea. Când am realizat implicațiile acelei

scrisori, am înțeles că tot efortul meu, toată truda mea din ultimii cinci ani se dusesse naibii. Nu-ți pot descrie ce supărată am fost. Te uram, Katherine. Atunci te uram cu o înverșunare care-mi răpea liniștea nopților. Existența ta îmi făcea rău. Am început să fac cercetări și am aflat că erai trecută în testamentul lui Patrick drept unică moștenitoare. Trebuia să te aduc la mine și singurul om prin care puteam s-o fac era William de Cavinghton. Moartea lui avea să te scoată din locul izolat și cald în care-ți duceai zilele și să te aducă la Londra. Aproape de mine.

Katherine trase întretăiat aer în piept, simțind cum pereții încăperii se clatină odată cu ea. Durerea care o încerca îi tăia respirația. Sila îi întorcea stomacul pe dos. Furia îi întuneca judecata.

— Cățea ticăloasă ce ești! țipă Katherine, închizând ochii o clipă, amețită de intensitatea emoțiilor ei. Tatăl meu era un om blând și nevinovat! Nu merita asta!

— Știu, și-mi pare oarecum rău pentru el, dar trebuie să admirî modul ingenios în care am acționat.

— Să admir? icni Katherine, încheștându-și mâinile pe muchia pupitrului și făcând un efort să respire normal în timp ce se ridica din nou în picioare. Ești nebună, pentru Dumnezeu!... Cum l-ai ucis?

— În aceeași manieră în care o voi face și cu tine, declară Emily pe un ton aproape politicos.

— I-ai dat otravă! gemu Katherine, lacrimi mari apărându-i în ochi.

— Nu eu personal, făcu blonda contesă cu un aer nevinovat. Nu aveam cum să intru într-un club privat, exclusivist, ca Knightbridge. Femeile nu sunt admise acolo, după cum bine știi. Dar am avut omul meu de încredere. A lucrat discret și a fost singura dată când nu m-a dezamăgit.

Katherine își simți genunchii nesiguri și se așeză înainte ca Emily să-i poruncească asta. Lucrurile se legau acum cu o viteză și o claritate surprinzătoare.

— Omul acela... din Hyde Park, începu ea cu dificultate. Cel care a fost găsit împușcat lângă Jessica.

— Mda, Joe, făcu Emily o grimasă de dispreț. Un idiot. Mi-a fost de folos până la un punct dar începuse să ridice pretenții pe care nu doream să i le satisfac. A trebuit să mă debarasez de el.

Câteva secunde, tăcerea se lăsă ca o pătură sufocantă. În hol,

pendulul marca o jumătate de ceas peste ora trei.

Katherine ascultă reverberația gongului între pereți, simțindu-se sfârșită, lipsită de puteri și părăsită de toți. Gândul la David îi produse un spasm în piept. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Fusesse o prostie să-l părăsească așa. Acum avea să moară și ei erau certați. Nici măcar nu avea să pășească în lumea de dincolo împăcată cu cei pe care-i iubea. Îl respinsese și-l rănisese pe Patrick, își părăsise și-și dezamăgise soțul. Acționase egoist, sub impulsul momentului, iar acum lucrurile aveau să rămână în urma ei nerezolvate.

— E timpul să începi scrisoarea aia, o trezi Emily din gânduri. Mi s-a cam făcut foame și nici nu prea mai am răbdare cu tine. Haide, să se termine odată!

Katherine își ridică încet privirea și o studie câteva clipe. Hotărârea fu luată în clipa în care realizează că dacă tot era să moară, atunci, pe toți sfinții, nu avea să-i ușureze deloc sarcina!

— Scrie-o tu, scorie nemernică! o invită Katherine cu un zâmbet ironic. Nu am de gând să te las să scapi atât de lesne. Ah, și va trebui să mă și împuști, pentru că în mod categoric n-am să beau otrava aia nenorocită.

— Nu mă sili să încep să împușc persoane care nu au niciun amestec în treaba asta! făcu Emily cu buzele strânse de enervare.

— N-ai decât! Puțin îmi pasă. Dacă tot o să mor, o s-o pățesc de mâna ta, și în niciun caz n-o să-mi vând sufletul diavolului cu bună știință.

Emily țâșni în picioare, tremurând. Se îndreptă spre birou cu pași iuți și o palmui pe Katherine cu putere peste față. Katherine încasă palma fără să se ferească. O privi în ochi pe Emily și zâmbi, un zâmbet lent, sfidător, care păru s-o scoată pe aceasta din minți.

Înșfăcând-o de părul desfăcut, contesa îi trase capul spre spate și-i vârî pistolul sub bărbie, apăsând țeava cu forță, strivindu-i carnea.

— Te omor, ticăloasă înfumurată! O să-ți împrăștii creierii și...

— Mai gândește-te! se auzi o voce dură din prag.

Emily își răsuci fața spre ușă și clipi surprinsă. Încremeni când văzu grupul de bărbați care pătrundeau tăcuți și amenințători în încăpere, unul după altul. Toți aveau expresii sumbre pe față și toți erau înarmați, cu excepția unuia. Atenția ei se concentrează asupra lui, în timp ce panica o înșfăcă de gât.

— Carlton? se bâlbâi ea năucită, simțind cum totul se năruie în jur sub privirea lui neclintită și acuzatoare. Ce cauți aici?

— Am venit să te opresc din nebunia asta, Em, rosti el încet, amărăciunea și durerea răzbătându-i din glas.

— Este târziu, șopti ea cu o voce răgușită, retrăgându-se un pas și smucind-o pe Katherine după ea. Schimbând poziția pistolului, i-l puse la tâmplă, clipind iute ca să-și alunge lacrimile ce-i încețoșau privirile. Ai ajuns prea târziu.

— Em, nu mai face încă o prostie, îi ceru bărbatul, făcând un pas spre ea, lucru care o sili să se retragă și mai mult. Nu mai are niciun rost. Renunță acum.

Disperată, Emily își plimbă privirile la bărbații din jurul ei, îndesând și mai mult pistolul în tâmpla prizonierei ei. Katherine gemu înăbușit, având senzația că moartea n-avea să-i survină de la vreun glonț, ci de la cât de rău îi apăsa țeava pistolului tâmpla.

David stătea cu ochii pironiți asupra lui Emily, cu inima bubuindu-i în urechi și în cap. În mod obișnuit, n-ar fi ezitat să tragă, având o mână sigură și o precizie de invidiat, dar acum era la mijloc viața Katherinei. Teama de a nu o răni îl făcea să șovăie, ceea ce era și mai rău, pentru că secunde treceau și Emily părea din ce în ce mai nervoasă și mai îngrozită.

— Emily, lasă pistolul jos. S-a terminat!

Vocea adâncă și poruncitoare a lui Patrick o făcu să tresară violent. Toți își ținură respirația și înjurară în gând. Încă o asemenea reacție din partea ei și în mod clar avea să apese trăgaciul.

— Emily, ascultă-l! îi ceru Carlton cu o voce mult mai blândă. Nu ai cum să scapi. Te rog, lasă arma jos.

Preț de o clipă, Emily păru să se conformeze acelei implorări. Mâna în care ținea pistolul prinse să-și înmoaie încheietura rigidă, dar reveni la loc. De data asta, pierduse. Era conștientă că se terminase. Dar avea să se termine în felul dorit de ea, nu după regulile lor.

Zâmbi disprețuitoare și arogantă, aruncându-și bărbia ascuțită în față. I se adresă ducelui de York cu o voce plină de ură:

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu! Tu și desfrâul tău dezgustător! Toată viața mea a fost distrusă din cauza ta. M-ai abandonat și m-ai condamnat la rușine și degradare. La o umilință continuă...

— Despre ce naiba vorbești?! murmură lordul Denton cu un

aer șocat.

— În acest moment, te uiți la sângele din sângele tău și ai tupeul să te faci că nu știi? Privește-ne cu atenție! Pe amândouă! Ea cu siguranță îți amintește de Rebecca Greenhart. Dar uită-te și la mine! Cu mare atenție! Fața mea chiar nu-ți spune nimic, trădător laș ce ești!?

— Nu știi ce vrei să spui, rosti ducele cu un aer încordat.

— Amândouă suntem copiii nelegitimi ai aceluiași bărbat! șuieră Emily, cu tot veninul care o sufoca.

— Imposibil! exclamă bărbatul, negru la față din cauza mâniei. Cine ți-a băgat prostia asta-n cap?!

— Mama mea!

— Cine era mama ta?

— Dorothea Welbrum.

— Numele nu-mi spune nimic, mărturisi Patrick pe un ton condescendent.

— Evident că nu. Doar n-o să ții minte numele tuturor prostituatelor cu care te-ai culcat, râse Emily cu dispreț.

Expresia de pe fața ducelui se umplu de milă, dar și de dezgust.

— Nu știu care au fost motivele mamei tale când ți-a spus o asemenea minciună, dar eu nu am fost niciodată într-un bordel, în căutare de plăceri interzise. O singură femeie am iubit trupește și sufletește, iar aceea a fost Rebecca Greenhart. Nici înainte de ea și nici după aceea n-a mai existat altcineva în viața mea.

— Minți! strigă Emily, întărită.

— Nu am niciun motiv s-o fac.

Câteva momente lungi, se lăsă o tăcere mormântală. Katherine o simțea pe Emily tremurând. Îi era teamă să se miște, deși tâmpla îi zvâcnea dureros sub apăsarea neconținută a pistolului. Privi din nou spre David. Soțul ei nu se uitase nicio clipă la ea din momentul în care intrase în bibliotecă și n-o făcea nici acum. Stătea nemișcat, cu un pistol ațintit asupra lor, având maxilarele încleștate și ochii îngustați. Nu-i putea vedea expresia din ochii verzi, dar îi simțea instinctiv frica și îngrijorarea pentru siguranța ei.

Katherine înghiți în sec, gândindu-se că totul se întâmplase din vina ei. Nu pentru ceea ce făcuse Emily, ci pentru că reacționase atât de nechibzuit la Londra. Dacă ar fi rămas pe loc, nimeni nu ar fi fost în pericol acum deși, într-un mod absurd, se bucura că totuși lucrurile ajunseseră în acel punct. Indiferent cum avea să se sfârșească totul, cel

puțin spectrul morții nu ar mai fi planat la nesfârșit asupra ei.

— Emily, nu ai cum să fii copilul meu, insistă Patrick pe un ton obosit. Îmi pare rău pentru toate neplăcerile pe care viața ți le-a rezervat, dar...

— Taci! Taci dracu' din gură! șuieră Emily de lângă urechea Katherinei. Tactica ta de a-mi distrage atenția nu ține. O s-o omor pe ea și o să te omor și pe tine, scârnăvie ce ești!

Se tot retrăgea și Katherine îi simțea șovăiala și mintea cuprinsă de îndoială. Simțea gândurile confuze ale lui Emily, disperarea și panica la simpla idee că totul fusese în zadar pentru ea. Că încercările ei de a ajunge acolo unde credea că-i este locul fuseseră din capul locului sortite eșecului. Că în venele ei nu curgea niciun strop din sângele bărbatului frumos și grav din fața ei, care o privea cu ochii plini de regret, teamă și neputință. Și mai simțea cum în agresoarea ei se dădea o luptă dacă să accepte sau nu vorbele lui Patrick.

Katherine deschise gura să spună ceva, dar nu mai apucă. Brațul lui Emily zvâcni pe lângă fața ei, țintind pieptul lui Patrick. Descărcarea armei o asurzi și nu apucă decât să vadă chipul bătrânului lord devenind livid în timp ce se clătina pe picioare. O pată roșiatică începu să i se întindă pe piept, în dreptul inimii, lărgindu-se cu viteză. Patrick căzu cu fața în jos pe covor, rămânând nemișcat.

— Nuuu!

Urletul sfâșietor al Katherinei izbucni în aceeași secundă cu detunătura unui pistol. O simți pe Emily tresărind și eliberându-i părul cu un geamăt de durere. Fără a-i mai păsa de urmări, Katherine se repezi la Patrick, îngenunchind lângă el și opintindu-se să-l întoarcă. Chipul îi era alb ca varul, răsuflarea din ce în ce mai anevoioasă, sângele țâșnea din pieptul lui în mici șuvoaie.

— Nu muri!... Te rog, nu muri! începu ea să-l implore disperată, presând rana cu ambele mâini pentru a-i opri hemoragia. Te rog...

Patrick deschise ochii încet și își aținti privirile împăienjenite asupra ei. Un zâmbet chinuit pluti preț de o secundă pe buzele lui. Ar fi vrut să-i poată vorbi, să-i poată șterge lacrimile de pe față, să o asigure că totul este în regulă, dar nu avea putere. Încercă să-i transmită cu ochii ceea ce simțea pentru ea.

— Nu vreau să te pierd! hohoti Katherine, zbuciumându-se înnebunită lângă el, îngrozită de sângele care-i păta mâinile. Doamne, tată... te rog, luptă! Te rog, nu mă lăsa tocmai acum!... Avem atâtea de

vorbit, atâtea lucruri de împărțit!... Te rog...

— Te iubesc... Katherine, șopti el, ridicând o mână rece pentru a și-o așeza deasupra mâinilor ei pline de sânge. Îmi p... pare atât de rău... pentru tot...

— Nu vorbi! se răsti ea, ștergându-și lacrimile care o orbeau cu dosul unei mâini, gest care-i mânji obrazul de sânge. O să trăiești, m-auzi?!... O s-o faci pentru mine, pentru nepotul sau nepoata ta! auzi ce-ți spun? O să fii bunic. Trebuie să-ți vezi nepoții, să te bucuri de ei alături de mine. N-o să mă lași acum... O să te urăsc veșnic dacă o faci, jur pe Dumnezeu!... Te iubesc!... Oh, Doamne!

Începu să plângă necontrolat, neputincioasă, simțind cum viața lui i se scurge printre degete.

Katherine se trezi cu o senzație de bună dispoziție. Se întinse între perne și trase adânc aer în piept. Inhala viața așa cum era ea: frumoasă, plină de zbulcium, de necazuri, dar și de miracole.

Ultima săptămână fusese un coșmar pentru ea. Noaptea care trecuse fusese prima noapte în care dormise cu adevărat, fără frânturi de vise agitate, pline de angoasă care o făceau să tresară și să sară speriată în picioare, cercetând îngrozită chipul livid și tras al tatălui ei, ascultându-i respirația trudită.

Veghease la căpătâiul lui, minut cu minut, rugându-se pentru el, privindu-l neajutorată și speriată cum se zbătea tăcut între viață și moarte. După șase zile și nopți fără sfârșit, în care-i mângâiasc întruna trăsăturile chinuite de durere, vorbindu-i fără să se oprească, nici măcar atunci când răgușise de oboseală și efort, Patrick ieșise din comă. Asta se întâmplase cu o zi în urmă, și de atunci plutise încontinuu.

Implorările ei către Dumnezeu își atinseseră ținta. Ori poate faptul că-i citise scrisorile dintre el și mama ei? Nu avea importanță ce anume îl smulsese din ghearele morții. Când privise în ochii obosiți dar limpezi ai tatălui ei, se simțise ca și cum s-ar fi aflat pe cununa lumii. Nici când nu fusese mai fericită ca în acea clipă, când realizează că ceea ce fusese mai greu trecuse.

Faptul că tatăl ei izbutise să învingă moartea era un miracol. Doctorul din sat și cel adus de David de la Edinburgh nu-i dăduseră nicio șansă. Și totuși...!

Dându-se jos din pat, se spală pe față și-și perie părul, apoi

îmbracă o rochie moale de lână de culoarea căpsunelor, prinzându-și părul într-o coadă de cal.

Părăsi dormitorul emoționată, îndreptându-se spre camera tatălui ei. Îl găsi ridicat între perne, discutând cu David.

Katherine simți o strângere de inimă la vederea soțului ei. În acele nopți în care nu se dezlipise de lângă Patrick, David îi stătuse tot timpul alături. Fusese o prezență tăcută, discretă, care se îngrijise de necesitățile ei, silind-o să mănânce și să bea lichide. Avusese răbdare cu ea, însă rezerva cu care se comportase în tot acest timp ajunsese s-o îngrijoreze. Distanța pe care o păstrase tot timpul față de ea o izbi ca un pumn în acea clipă. Katherine nu voia să se gândească la faptul că era posibil să se fi pierdut unul pe celălalt. Aveau să discute problemele lor cât de curând. Urma să-i ceară o întrevvedere chiar în acea zi. Katherine se cutremură sub formalismul gândirii ei. Oare chiar se îndepărtaseră așa de mult?

Fortându-se să zâmbească, înaintă spre patul tatălui ei.

— Ce mai face eroul meu astăzi? întrebă ea veselă, aplecându-se spre el și sărutându-l pe obrazul subțire.

— Mult mai bine decât acum două zile, răspunse el cu un zâmbet plin de afecțiune.

— Asta în mod sigur! declară ea cu hotărâre.

Katherine se așeză pe un taburet lângă pat, luându-i mâna cu un oftat de ușurare.

Patrick o privi, nevenindu-i să creadă cât de generoasă fusese soarta lui de această dată. Se legănase la granița dintre viață și moarte, singurul lucru care-l trăgea înapoi fiind sunetul dulce al vocii ei. Și, desigur, refuzul Rebeccăi de a-l lua cu ea. Ginerele său îi povestise despre devoțiunea cu care Katherine stătuse lângă el și era fericit că n-o dezamăgise și de această dată. Era fericit că ea îl acceptase, că citise scrisorile dintre el și iubita lui Rebecca, că înțelesese în sfârșit adevărul. Și era trist că totul se sfârșise atât de tragic pentru soția lui Carlton, dar poate că era mai bine așa. David îi povestise că trăsese asupra mâinii ei înarmate, smulgându-i pistolul din mână, și o sechestraseră într-o cameră de la parter, sub pază, urmând să anunțe autoritățile de la Edinburgh. La două ore după aceea, când se duseseră să vadă dacă nu cumva contesa avea nevoie de ceva, o găsiseră moartă. Katherine le povesti despre inelul cu otrava destinată ei. Emily se sinucisese.

— Ai mâncat ceva? se interesă Katherine, smulgându-l din gânduri.

— Da, zâmbi el. Jenny nu m-a lăsat până n-am golit farfuria cu supă de pui.

— Asta este bine, dădu ea mulțumită din cap, strângându-i ușor degetele într-ale ei. Doctorul din Edinburgh este de părere că ai mai fost împușcat cândva tot acolo, iar David m-a lămurit după aceea. Ai o inimă foarte rezistentă, tată, și am de gând să profit de ea mulți ani de acum înainte.

— Nici nu știi câtă bucurie îmi aduc cuvintele tale, șopti răgușit Patrick, privind-o cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Avem atâtea de recuperat ca... tată și fiică.

— Oarecum, zâmbi Katherine cu o ușoară tristețe. N-ai pierdut niciun an din viața mea, dar eu nu am știut să le apreciez valoarea. Și nici pe tine așa cum ar fi trebuit.

— Ai fost un copil care mi-a adus nespus de multă bucurie, Katherine. Niciodată nu m-ai dezamăgit și tot timpul am fost mândru de tine, sfârși el cu o voce stoarsă.

— Știu. Acum, trebuie să te odihnești, rosti ea, ridicându-se grațios.

Nu-i venea să plece de lângă el dar era conștientă că starea sănătății lui era încă fragilă. Îl sărută din nou pe obraz și privirile i se înălțară spre David. Ochii lui o priveau pătrunzător, cu o intensitate care-i tăie respirația. Soțul ei schiță un zâmbet distant și inima ei scânci.

Se îndreptă și-l privi curajoasă, știind că de data asta, ea trebuia să vină la el și nu invers.

— Trebuie să vorbim, rosti ea încet dar insistent.

— Da.

David se aplecă spre Patrick, îndepărtându-i câteva perne de la spate pentru a-l întinde cu grijă pe spate. Îl înveli până la gât și-i șopti ceva, făcându-l să zâmbească. Apoi schiță un gest politicos spre Katherine, indicându-i s-o ia înaintea lui.

Străbătură tăcuți coridorul și coborâră. Păreau doi străini și inima ei suferea pentru amândoi.

Doamne, cât îl nedreptățise și... oare cât de rău îl rănise? Avea s-o ierte, pe Dumnezeu! Nu exista altă alternativă pentru niciunul

dintre ei. Era dispusă să facă orice pentru asta.

Spre surprinderea lui, Katherine ieși în curte și se îndreptă spre grajduri. O urmă, zâmbind în fața rigidității excesive a spatelui ei. Zece minute mai târziu, călare pe Beauty, Katherine țâșni ca o nălucă pe lângă armăsarul lui, făcându-l pe David să înjure nervos.

Pe toți sfinții, avea să-i învinețească fundul pentru asta! Oare chiar nu se gândea niciun pic la faptul că purta copilul lui în pânțece?

Se luă după ea, blestemându-i nesăbuița. Fu nevoit să admire felul grațios în care călărea, ușurința cu care stăpânea animalul care sărea peste obstacolele din calea lor. La fiecare salt, inima lui intra în convulsii. I-ar fi strigat să se oprească, dar teama îl strângea de gât. Tăiară pădurea și se opriră pe malurile line ale râului Tweed.

David descălecă și făcu un efort să se controleze ca să n-o strângă de gât. Sau s-o sărute. Sau amândouă.

— Înainte de toate, jură-mi pe mormântul maică-tii să nu mai călărești în felul ăsta până naști! îi ceru el cu o voce furibundă. După aia, te privește!

Katherine trase întretăiat aer în piept.

— Ți-a spus Patrick că sunt însărcinată? îl întrebă ea răgușit.

— Pe naiba! Te-am auzit amenințându-l cu asta când era cât pe ce să se ducă. Te-au auzit toți care erau de față!... Când ai plecat de la Londra ai spus că nu ești însărcinată! mârâi el o clipă mai târziu, făcând un pas spre ea. De ce m-ai mințit?

— Nu... nu eram foarte sigură, se bâlbâi Katherine, retrăgându-se prudentă.

— Katherine!

Katherine îl privi speriată. Nu-l mai văzuse de multă vreme atât de furios.

— Te rog să mă ierți! făcu ea repede, ținându-și respirația în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Te-am mințit și regret foarte tare acest lucru. N-am nicio scuză în afara faptului că am fost răutăcioasă cu tine și egoistă. Știi și că te-am rănit și-mi pare rău. Sincer îmi pare rău! N-am judecat limpede la vremea respectivă și...

Vocea i se frânse și-și șterse lacrimile cu dosul palmelor. Când ridică ochii, îl văzu lângă ea și încremeni.

Nu-l auzise venind, ceea ce ajunsese să n-o mai mire la el. Își ridică privirea încet, așteptându-se să-i vadă disprețul și desconsiderația din ochi, dar se înșelă. Expresia de pe fața lui era

blândă, înțelegătoare, înduioșată și teribil de iubitoare, izbucni în plâns și se aruncă în brațele lui.

David o strânse la piept cu putere, oftând prelung. Îl durea s-o vadă chinuindu-se așa, dar trebuia să lămurească lucrurile înainte de a o lua de la capăt.

Când Katherine se potoli, se așează pe un bolovan și o așează în poala lui. Luându-i bărbia între degete, o forță să-l privească în ochi.

— Am câteva lucruri să-ți spun și pe urmă vom da totul uitării, începu el pe un ton scăzut și serios. Primul ar fi să-mi promiți că niciodată n-o să mă mai minți în legătură cu vreun lucru, indiferent cât de mărunț și lipsit de importanță ți se pare. Reciproca este perfect valabilă. Nu-ți voi mai ascunde niciodată nimic, pentru că nu vreau să mai existe secrete între noi. Ne-am înțeles?

Katherine încuviință suspinând și trăgându-și nasul zgomotos.

— Al doilea ar fi să nu mai fugi de mine niciodată. Mă scoate din minți ideea de a alerga după tine ori de câte ori ți se năzare să te superi pe mine. Dacă o mai faci o singură dată, te plesnesc să mă ții minte, mă auzi?

— Categorical!... Ai spus-o foarte clar, adăugă ea candid, făcându-l să zâmbească.

— Ultimul este să mă ierți dacă ți-am părut nesimțitor și crud la Londra. Ne-am rănit unul pe celălalt fără rost și nu vreau ca asta să se mai întâmple vreodată. Vreau să îmbătrânim frumos, iubindu-ne așa cum o facem acum. Ce spui?

— Spun că sună foarte tentant, milord.

— Atunci, sărută-mă ducese, ca să încheiem târgul în mod onorabil.

Katherine râse și se conformă bucuroasă.

În brațele lui se simțea iubită și în siguranță. Și-și promise că avea să dureze o veșnicie. Pentru că nimic mai puțin decât atât nu ar fi mulțumit-o.

SFÂRȘIT